Nicci French

KUSURSUZ İÇGÜDÜ

Sisters Planet

Sinsi tuzaklar, akıl karıştıran oyunlar ve bir cinayet...

sonsuz

roman

KUSURSUZ İÇGÜDÜ

Herkesi susturun ve yalnızca içinizden gelen sese kulak verin. O, sizi asla yanıltmaz.

Eşini korkunç bir kazada kaybeden Ellie Faulkner'ın dünyası, aldığı bu haberle başına yıkılır. Bu da yetmezmiş gibi eşi Gwen'in arabada yalnız olmadığı tespit edilmiştir. Kaza esnasında yanında bir kadın vardır.
Polis de dâhil olmak üzere herkes bu kadının Gwen'in metresi olduğunu düşünse bile Ellie, tüm bu dedikodulara kulak tıkar. Olanları kabullenip sessiz sedasız hayatına devam etmeye hiç niyeti yoktur. Kocasının kendisini aldatacağına inanmayan Ellie, arabadaki kadının kimliğini ortaya çıkarmayı kafaya koymuştur. Bu kaza ile üzeri örtülmek istenen gerçek hikâyeyi öğrenmeye karar verir ve kendini tehlikenin kucağına atar. Elindeki tek silah ise içgüdüleridir.
Sinsi tuzaklar, aklı karıştıran oyunlar ve bir cinayet...

[illegible]

"İlk sayfasından son sayfasına dek heyecan ve gerilim yüklü... Bu kitabı yanınızdan ayıramayacaksınız!"

Daily Express

15 ₺

ISBN 978-605-384-609-3
9 786053 846093

KUSURSUZ İÇGÜDÜ

Sinsi tuzaklar, akıl karıştıran oyunlar ve bir cinayet...

Çeviri:

Emrah Saraçoğlu

Sonsuz Kitap: 97
1. Baskı: Haziran 2013
ISBN: 978-605-384-609-3
Yayıncı Sertifika No: 16238

KUSURSUZ İÇGÜDÜ

Yazar: Nicci French
Çeviri: Emrah Saraçoğlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar
Düzelti: Alev Aksakal

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

Birinci Bölüm

Hayatınızın değiştiği anlar, her zaman bir önce ve sonra olacaktır; belki bir kapı sesiyle birbirinden ayrılan. Bölünmüştüm. Etrafı topluyordum. Geçmiş günlerin gazetelerini, eski zarfları, kâğıtları temizlemiş ve onları, akşam yemeğinden sonra yakılmak için hazır bekleyen şöminenin yanındaki kovaya bırakmıştım. Pirinci tam kıvamında kaynatıyordum. İlk düşüncem, Greg'in anahtarlarını unutmuş olduğuydu fakat sonra bunun olamayacağını çünkü sabah giderken arabayı aldığını hatırladım. Her neyse, zaten o muhtemelen kapıyı çalmak yerine mektupların evin içine atıldığı delikten bağırırdı. Belki bir arkadaştı, kim bilir; belki bir komşuydu ya da bir Yehova Şahidi yahut toz bezi ve ev işlerinde giymek için önlük satmaya çalışan ümitsiz bir genç adam. Fırının yanından ayrıl-

dım ve koridordan geçip ön kapıya gittim; açmamla serin hava içeri doldu.

Greg değildi; ne bir arkadaş, ne bir komşu, ne de ev aleti ya da din kitabı satmaya çalışan bir yabancıydı. Önümde iki kadın polis memuru duruyordu. Bir tanesi liseli kızlara benziyordu, kaşlarını örten bir kâkülü ve kepçe kulakları vardı; öbürü onun öğretmeni gibi duruyordu, kare şeklinde bir çenesi ve erkek gibi kısa kesilmiş kırlaşan saçları vardı.

"Buyurun?" Hız yaparken mi yakalanmıştım? Yanlış yere çöp atarken mi? Ne var ki sonra ikisinin yüzünde de bir tereddüt hatta bir şaşkınlık ifadesi gördüm ve göğsümdeki karıncalanmayla olacak şeylerin ilk belirtisini hissettim.

"Bayan Manning?"

"Adım Eleanor Falkner" dedim. "Fakat Greg Manning'le evliyim, o yüzden evet aynı zamanda..." Sözcüklerim soldu gitti. "Sorun nedir?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Onları küçük oturma odasına götürdüm.

"Siz, Bay Gregory Manning'in karısısınız, değil mi?"

"Evet."

Her şeyi duyuyor, her şeyi fark ediyordum. Genç olanın, yaşlı olana sözcükleri ağzından çıkarken nasıl baktığını gördüm ve siyah taytında bir delik olduğunu fark ettim. Yaşlıca olan memurun ağzı açılıp kapanıyordu fakat söylediği sözcüklerle senkronize olamıyor gibiydi, o yüzden anlayabilmek için kendimi kasmak zorunda kaldım. Mutfaktaki risottonun kokusu burnuma geldi ve düdüklüyü kontrol etmediğim için kuruyup mahvoldukları dank etti kafama. Sonra da aptal bir donukluk

içinde kafama şu dank etti ki elbette mahvolmalarının hiçbir önemi yoktu. Onları yiyecek kimse olmayacaktı. Arkamdan rüzgârın birkaç kuru yaprağı cumbadan uçurduğunu duydum. Dışarısı karanlıktı. Karanlık ve serindi. Birkaç hafta içinde saatler geri alınacaktı. Birkaç ay içindeyse Noel gelecekti.

Şöyle dedi:

"Çok üzgünüm, kocanız ciddi bir kaza geçirmiş."

"Anlamadım." Ne var ki anlıyordum. Sözcükler anlamlıydı. Ölümcül kaza. Bacaklarım sanki beni nasıl taşıyacaklarını artık bilmiyor gibiydiler.

"Size bir şey getirelim mi? Belki bir bardak su?"

"Diyorsunuz ki..."

"Kocanızın aracı yoldan çıkmış" dedi yavaşça ve sabırla. Ağzı genişledi ve daraldı.

"Ölmüş mü?"

"Çok üzgünüm" dedi. "Kaybınız için üzgünüm."

"Arabada yangın çıkmış." Genç olan ilk kez konuşuyordu. Yüzü tombul ve solgundu; kahverengi gözlerinin altında belli belirsiz bir rimel izi vardı. Kontakt lens takıyordu sanırım.

"Bayan Falkner, dediklerimizi anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Arabada bir yolcu varmış."

"Pardon?"

"Yanında biri varmış. Bir kadın. Düşündük ki... Yani, bu kişinin siz olabileceğini düşündük."

Aptal bir şekilde gözlerimi ona diktim. Benden o kadını teşhis etmemi mi bekliyordu acaba?

"Onun kim olabileceğini biliyor musunuz?"

"Ben sadece bize yemek pişiriyordum. Şu anda eve gelmiş olması gerekirdi."

"Kocanızın yanındaki yolcunun..."

"Bilmiyorum." Yüzümü sildim. "Yanında çantası falan yok muymuş?"

"Pek bir şey kurtaramamışlar. Yangın yüzünden."

Elimi göğsüme koydum ve kalbimin deli gibi çarptığını fark ettim. "Onun Greg olduğuna emin misiniz? Belki bir hata vardır."

"Kırmızı bir Citroen Saxo kullanıyordu" dedi. Not defterine baktı ve plakasını okudu. "Bu aracın sahibi kocanız mı?"

"Evet" dedim. Doğru düzgün konuşmak zordu. "Belki de işten biridir. Bazen müşterilerini ziyarete giderken onları da yanına alıyordu. Tania..." dedim birden konuşurken fakat Tania'nın ölüp ölmediğini umursayacak hâlde değildim. Biliyorum ki bu sonradan beni rahatsız edecekti.

"Tania?"

"Tania Lott. Onun ofisinden."

"Ev numarası var mı sizde?"

Bir an düşündüm. Greg'in cep telefonunda olmalıydı ki o da onun yanındaydı. Yutkundum. "Sanmıyorum. Bir yerlerde olabilir. Bakmamı ister misiniz?"

"Biz hallederiz."

"Kaba olduğumu düşünmenizi istemem fakat şu an gitmenizi istiyorum."

"Arayabileceğiniz birileri var mı? Bir akraba ya da arkadaş?"

"Ne?"

"Yalnız kalmamalısınız."

"Yalnız kalmak istiyorum" dedim.

"Biriyle konuşmak isteyebilirsiniz." Genç kadın cebinden bir kitapçık çıkardı; onu karakoldan çıkmadan önce yanına almış olmalıydı. Tamamen hazırlıklıydılar. Onların bunu yılda kaç kez yaptıklarını merak ettim. Buna alışmış olmalıydılar, yani hava ne olursa olsun yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle kapıda dikilmeye. "Burada size yardım edebilecek danışmanların numaraları var."

"Teşekkür ederim." Elindeki kitapçığı aldım ve masaya koydum.

Ardından bana bir kart verdi.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa buradan bana ulaşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

"Sorun olmayacak değil mi?"

"Hayır" dedim istediğimden daha yüksek bir sesle. "Affedersiniz, sanırım tencerenin suyu bitmiş. Altını kapatmam gerek. Kendiniz çıkabilir misiniz?"

Odada tuhaf bir şekilde oldukları yerde kalakalmış iki kadını orada bırakıp mutfağa gittim. Ocaktan tencereyi aldım ve tahta bir kaşıkla yapışkan hâldeki yanmış risottoyu dürttüm. Greg risottoya bayılırdı; bana yaptığı ilk yemek buydu. Yeşil salata ve kırmızı şarap eşliğinde risotto. Aniden kafamda, onun eski püskü ev kıyafetleriyle mutfak masasında oturup bana gülümsediği ve selamlamak için kadehini kaldırdığı berrak bir

resmi beliriverdi; ben de o tarafa doğru döndüm, belki yeterince hızlı olursam onu orada yakalarım diye düşünerek.

Kaybınız için üzgünüm.

Ciddi bir kaza.

Bu benim dünyam değil. Bir şeyler yanlış, yolunda değil. Bu ekim ayının bir pazartesi gecesi. Ben Ellie Falkner, otuz dört yaşındayım ve Greg Manning ile evliyim. Her ne kadar iki polis memuru kapıma kadar gelip bana onun öldüğünü söylemiş olsalar da bunun doğru olamayacağını biliyorum çünkü bu tür şeyler başka insanlara ait bir dünyada olur.

Mutfak masasına oturdum ve bekledim. Neyi beklediğimi bilmiyordum, belki de bir şey hissetmeyi bekliyordum. Sevdikleri biri öldüğünde insanlar ağlar, değil mi? Feryat eder ve hıçkırırlar, yanaklarından gözyaşları düşer. Greg'in benim sevdiğim biri, biriciğim olduğuna hiç şüphe yoktu fakat hiç de ağlayacak gibi hissetmiyordum. Gözlerim kuru ve sıcaktı; boğazım hafifçe ağrıyordu, sanki nezle olacakmışım gibi. Karnım da ağrıyordu; ben de ellerimi birkaç saniyeliğine göbeğime koyup gözlerimi kapadım. Masanın üstünde kahvaltıdan kalma kırıntılar vardı; tost ve marmelat. Kahve.

En son giderken ne söylemişti? Düşünemiyordum. Öbürlerinden farkı olmayan bir başka pazartesi günüydü işte, gri bir gökyüzü ve kaldırımda su birikintileri vardı. Beni en son ne zaman öpmüştü? Yanaktan mı öpmüştü yoksa dudaktan mı? O öğlen telefonda aptal bir tartışmaya tutuşmuştuk, sadece birkaç saat önce, eve ne zaman geleceği hakkında. Bunlar son sözlerimiz mi olmuştu? Müthiş sessizlik öncesindeki ufak atışma cümleleri. Bir anlığına yüzünü bile hatırlayamaz hâldeydim fa-

kat sonra gözümün önüne geri geldi: Kıvırcık saçları, kopkoyu gözleri ve gülümseyişi. Bir zamanlarki gülümseyişi. Güçlü ve kabiliyetli elleri, çetin sıcaklığı. Tüm bunlar bir hata olmalıydı.

Ayağa kalktım, duvarda asılı duran telefonu aldım ve cep telefonu numarasını tuşladım. Onun sesini duymayı bekledim, birkaç dakika geçip de duymayınca telefonu dikkatli bir şekilde yerine koydum ve gidip yüzümü cama dayadım. Bahçe duvarında pek narin bir şekilde yürüyen bir kedi vardı. Gözlerinin parladığını görebiliyordum. Ortalıktan kayboluncaya kadar onu izledim.

Tencereden bir çatal pirinç aldım ve ağzıma koydum. Hiç tadı yoktu. Belki de kendime bir bardak viski koymalıydım. İnsanlar şoka girdiklerinde böyle yaparlardı ve şu anda benim de şokta olmam gerekirdi. Ne var ki evde viskimiz olduğunu sanmıyordum. İçki dolabını açıp içindekilere baktım. Üçte biri dolu bir şişe cin; bir Pimm's şişesi vardı, gelgelelim bu şu andan ve buradan çok uzaktaki tembellik dolu sıcak yaz akşamları içindi; bir de bir şişe schnapps. Kapağı kaldırıp denemek için bir yudum aldım, yakan tadını boğazımda hissettim.

Yanıyordum. Yanıyordum.

Yüzünü ve yanmış bedenini gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Avuçlarımı göz çukurlarıma bastırdım ve en ufak bir ses çıkarmadım. Evin içi çok sessizdi. Tüm sesler dışarıdan geliyordu: Ağaçlara çarpan rüzgâr, geçen arabaların sesleri, çarpan kapılar, normal hayatlarına devam eden insanlar.

Orada ne kadar süre öyle durduğumu bilmiyorum fakat sonunda tırabzana tutunup bir yaşlı kadın gibi merdiven merdiven ağırlığımı sürükleyerek yukarı kata çıktım. Artık bir

duldum. Videoyu benim için kim hazırlayacak, pazar günleri bulmacayı çözmeme kim refakat edecek, beni geceleri kim ısıtacak, sıkıca sarılıp güvende tutacaktı? Bu şeyleri düşündüm fakat bunları hissetmedim. Yatak odasında dakikalarca ayakta dikildim, etrafa bakındım, ardından çat diye yatağın üstüne oturdum, kendi tarafıma, Greg'in yattığı tarafı bozmamaya dikkat ederek. Bir seyahat kitabı okuyordu: Birlikte Hindistan'a gitmemizi istiyordu. Üçte birine gelinmiş kısımda bir ayraç vardı. Sabahlığı -gri ve mavi çizgili- kapıdaki askıda duruyordu. Eski ahşap sandalyenin altında ters dönmüş terlikleri vardı ve tepesinde de dün giydiği kot tulum-pantolon ile eski mavi kazağı duruyordu. Gidip kazağı aldım ve yüzümü o tanıdık toz kokusunun içine gömdüm. Sonra kendiminkini çıkarıp Greg'inkini giydim. Dirseğinde incelmiş bir kısım vardı ve dikiş yeri de sökülüyordu.

Yatak odamızın yanındaki ufak odaya yürüdüm boş boş; burası ta ne zamandır pılı pırtı odası olarak hizmet görüyordu, her ne kadar orası için başka planlar yapmış olsak da. Koliler dolusu kitap ve ıvır zıvır eşya vardı, bu eve bir yıl önce taşınmış olmamıza rağmen henüz hiçbirisinin kutusunu açmamıştık; bir de pençe ayakları ve bozuk pirinç fıskiyeleri olan bir jakuzi duruyordu ki fıskiyeleri için bir şey yapar yapmaz banyoya yerleştirmeyi planlıyordum. Onu yukarı taşırken sıkışıp kalmıştık; çaresizce kıkırdayarak ne ileri ne geri gidebildiğimizi, bu sırada annesinin bağırarak koridordan bize faydasız talimatlar verdiğini hatırladım.

Annesi... Annesiyle babasını aramalıydım. Onlara en büyük oğullarının öldüğünü söylemeliydim. Nefesim kesildi ve kapı ağzına yaslanmak zorunda kaldım. Bu tür bir haberi nasıl

verir ki insan? Yatak odasına dönüp bir kez daha yatağın üstüne oturdum, komodinde duran telefonu elime aldım. Bir anlığına numaralarını hatırlayamadım ve hatırladığımda da tuşları çevirmek epey zor geldi. Parmaklarım doğru düzgün çalışmıyordu.

Telefonu annesinin açmayacağını umuyordum fakat o açtı. Bu kadar geç saatte aranmaktan dolayı canı sıkılmış olacaktı ki sesi yüksek çıkıyordu.

"Kitty." Ahizeyi kulağıma dayadım ve gözlerimi kapadım. "Benim, Ellie."

"Ellie, nasıl oluyor da..."

"Kötü bir haberim var" dedim. Ve sonra, o daha bir şey demek için nefes alamadan bir çırpıda söyleyiverdim. "Greg öldü." Diğer tarafta mutlak bir sessizlik vardı, sanki telefonu kapatmışçasına. "Kitty?"

"Buradayım" dedi. Sesi düşmüştü, çok uzaktan geliyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Greg öldü" dedim ısrarla. "Bir araba kazasında öldü. Yeni duydum."

"Affedersin!" dedi. "Bir saniye bekler misin?"

Bekledim ve sonra hattan başka bir ses geldi, hırçın ve saçmalamayı kes diyen bir tondaydı. "Ellie. Ben Paul. Neler oluyor?"

Dediğim şeyi tekrarladım. Sözcükler gittikçe gerçekliklerini yitiriyorlardı.

Paul Manning kısa ve tedirgin bir öksürük koyuverdi. "Öldü, diyorsun?" Arkadan hıçkırık seslerinin geldiğini duyabiliyordum.

"Evet."

"Fakat o daha otuz sekiz yaşında."

"Bir trafik kazasıymış."

"Bir kaza mı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Bana söylediler mi hatırlamıyorum; belki söylemişlerdir. Her şeyi hafızada tutmak güç."

Bana gittikçe daha fazla, daha ayrıntılı sorular sordu; ne var ki hiçbirine cevap veremedim. Sanki bilgi edinmek, ona bir tür denetleme gücü verebilirmiş gibiydi.

Sonra kendi anne-babamın numarasını çevirdim. Herkes bunu yapar, değil mi? Onlara yakın olmasanız bile doğru sıra budur. Önce onun annesi-babası, sonra benim anne-babam. Baş ağıtçılar. Fakat telefonu açan olmadı ve ben de pazartesi gecelerini barda oyun oynamaya ayırdıklarını hatırladım. Kapanış saatine kadar kalırlardı. Tuşa bastım ve birkaç saniye çalan telefonun sesi kulağımda bekledim. Yatağın Greg'e ait tarafında duran saatin alarmı bana dokuzu on üç geçtiğini söylüyordu. Sabahın gelmesine saatler vardı. O zamana kadar ne yapacaktım? İnsanları önem sırasına göre arayıp onlara haber mi verseydim? Bebek doğduğunda böyle yaparsınız; kocanız öldüğünde de aynısı mıdır acaba? Ve ilk kime söyleyeceğim ki? İşte tam o sırada aklıma geldi.

Onun ev telefonunu Greg'in eski adres defterinde buldum. Telefon birkaç kez çaldı; dört, beş, altı. Korkunç bir oyun gibiydi. Telefona cevap verirsen hâlâ hayattasın. Cevap vermiyorsan ölmüşsündür. Ya da belki sadece dışarıdasındır.

"Alo."

"Ah!" Bir anlığına konuşamadım. "Tania, siz misiniz?" diye sordum, oysa öyle olduğunu biliyordum.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Ben Ellie."

"Ellie. Selam."

Bekledi, muhtemelen bir davet umuyordu. Derin bir nefes aldım ve o saçma sözleri tekrar söyledim. "Greg öldü. Trafik kazasında." Hattın diğer tarafından gelen korku dolu ifadeleri duymazdan geldim. "Seni aradım çünkü düşündüm ki sen de onunla olabilirdin. Arabada yani."

"Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bir yolcusu varmış. Bir kadın. Farz ettim ki bilirsin, ofisten biridir, o yüzden düşündüm ki..."

"İkisi de ölmüş mü?"

"Evet."

"Tanrım!"

"Evet."

"Ellie, çok korkunç. Tanrım, kafam almıyor bir türlü. Öylesine akıl almaz..."

"Onun kim olabileceğini biliyor musun Tania?"

"Hayır."

"Biriyle çıkmadı mı oradan?" diye sordum. "Ya da biriyle buluşmaya gitmedi mi?"

"Hayır. Buradan beş buçukta çıktı. Ve öncesinde de eve bir kez olsun zamanında gideceğim, dediğini biliyorum."

"Doğruca eve gideceğini mi söyledi?"

"Öyle sandım. Fakat Ellie..."

"Ne?"

"Bu, düşündüğün anlama gelmeyebilir."

"Ne düşünüyorum?"

"Hiçbir şey. Dinle; eğer bir şey olursa, yapabileceğim herhangi bir şey, sadece söylemen..."

"Teşekkürler" dedim ve telefonu yüzüne kapadım.

Ne düşünüyordum? Bu ne anlama gelmeyebilirdi? Bilmiyordum. Sadece dışarıda havanın soğuk olduğunu, zamanın ağırkanlı geçtiğini ve daha hızlı geçmesini sağlamak için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum. Aşağı kata indim ve oturma odasındaki kanepeye Greg'in kazağını kucağıma alıp oturdum. Sabah olmasını bekledim.

İkinci Bölüm

Gazetenin sesi ve birkaç dakika sonra posta kutusundan içeri itilip paspasın üstüne düşen posta demeti, dışarıda bir dünyanın olduğunu ve içeri girmeye çalıştığını hatırlatıyordu. Çok geçmeden yapacak işler, yerine getirilecek görevler, sorumluluklar, adetler olacaktı. Fakat önce tekrar Tania'yı aradım. "Özür dilerim" dedim. "İşe gitmek için yola çıkmadan yakalamak istedim."

"Tüm gece bunu düşündüm durdum" dedi. "Neredeyse uyumadım. İnanamıyorum."

"Gittiğin zaman, Greg'in dün ofiste kimle görüştüğünü kontrol edebilir misin?"

"Önce günü ofiste geçirip sonra da eve gitmek için çıktı işte."

"Yolda bir müşterisini aramış, arabadan bir şey indirmiş olabilir. Eğer bir ajandasına bakarsan..."

"Ne istersen yaparım Ellie" dedi Tania. "Fakat neyi arayacağım?"

"Joe'ya, Greg'in dün ona bir şey söyleyip söylemediğini sor."

"Joe ofiste değildi. Bir ziyaretteydi."

"O kişi bir kadındı."

"Evet, bunu biliyorum. Denerim."

Ona teşekkür edip telefonu kapadım. Birden çalmaya başladı. Greg'in babasının bana soracağı soruları varmış. Resmî ve söyleyeceklerinin provasını yapmış bir ses tonu vardı, sanki benimle konuşmadan önce sözlerini yazmış gibiydi. Hiçbirine cevap veremedim. Ona bildiğim her şeyi anlatmıştım zaten. Bana Kitty'nin tüm gece uyumadığını söyleyince ben de kimin daha fazla üzüldüğünü ima etmeye çalıştığından şüphelendim. Telefonu kapadığında bir sınavdan geçememişim gibi hissettim. Yeterli bir eş olamamıştım. Dul. Bu sözcük beni neredeyse güldürüyordu. Bu, benim gibi insanlara uygun bir kelime değildi. Tekerlekli alışveriş sepeti taşıyan, dulluğu bekleyen ve kendini buna hazırlayıp durumu kabullenmiş yaşlı kadınlara uygundu.

Aklımdan kadın polisin tam da bana haberi verdiği anı, o geçiş anını geçirdim yeniden. Bu, hayatıma boylu boyunca çizilmiş bir çizgiydi ve bundan sonra her şey farklı olacaktı. Ne açtım ne de susuz fakat bir şeyler yemem gerektiğini düşündüm. Mutfağa gittiğimde sandalyelerden birinin üstünde kalmış Greg'in deri ceketinin görüntüsü, nefesimin kesilmesine neden oldu. Eskiden bundan şikâyet ederdim. Neden onu

doğru düzgün askıya falan asıp ortalıktan kaldırmıyordu ki? Şimdiyse eğilip üstünde onun kokusunu almaya çalışıyordum. Bunun gibi bir sürü an olacaktı. Kendime kahve yaparken sayıları da arttı. Kahve Brezilya'dandı, onun her daim tek seçimi. Dolaptan aldığım kupa, bir nükleer güç istasyonunun hediye dükkânından alınmaydı; şaka olsun diye Greg almıştı. Buzdolabının kapağını açtığımda bir hatıra bombardımanına tutuldum; onun aldığı şeyler, benim onun için aldığım şeyler, onun tercihleri, hiç tercih etmediği şeyler falan.

Fark ettim ki ev hâlen o ayrıldığında nasılsa aşağı yukarı o durumdaydı fakat her hareketimle, açtığım her kapı, hareket ettirdiğim her şeyle onun mevcudiyetini bozuyor, onu biraz daha öldürüyordum. Diğer taraftan, bunun nasıl bir önemi olabilirdi ki? O ölmüştü zaten. Ceketini alıp koridordaki askıya astım, her zaman ondan yapmasını istediğim gibi.

Cep telefonum oradaki rafın üstündeydi ve bir mesajım olduğunu gördüm, sonra da bunun Greg'den geldiğini fark ettim; bir anlığına birileri kalbimi iki elinin arasına alıp suyu çıkıncaya kadar sıkmış gibi hissettim. Parmakları da kalın olmalı, diye düşündüm. Mesaj dün yollanmıştı, söz vermiş olduğundan daha fazla ofiste kaldığı için bozulmamın ardından; çok da uzun değildi. "Özür, özür, özür, özür, özür! Aptal bir budalayım ben." Mesaja baktıktan sonra telefonu yanağıma bastırdım; sanki mesajın ardında ondan bir parça kalmıştı da içime girecekti.

Kahveyi, onun adres defterini, benimkini ve bir not defterini alıp kimi aramam gerektiğini düşünmeye başladım. Hemen aklıma, bu yıl içinde önceden vermiş olduğumuz parti geldi, tam benim doğum günümle onunkinin arasında. Aynı adres

defterleri, aynı masa ve çoğunlukla aynı kararlar. Tam olarak kimi davet etmek gerekmişti? Kimleri istemiştik? Kimleri istememiştik? Eğer X'i davet edersek Y'i de davet etmemiz gerekecekti. Eğer A'yı davet ediyorsak B'yi davet etmemeliydik.

Sanki zihnim doğru düzgün çalışmıyormuş da her şeyi yazmak zorundaymışım gibi hissettim, böylece birini aramayı unutmaz ya da birini iki kere aramamış olurdum. İş için evlerinden çıkmadan önce ulaşmak istediğim yakın arkadaşlar vardı. Ne var ki yine de önce bir kez daha kendi anne-babamı aradım; aramaya çekiniyordum fakat sabahın bu saatinde evde olacaklarını biliyordum.

Babam cevap verdi ve derhâl annemi çağırdı, böylece hattın diğer tarafına ikisi de geçti. Sonra bana bir arkadaşlarını anlatmaya başladılar; hani şu çok fazla yemek yediği için diyabet olan Tony'i hatırlıyor muydum acaba, bu çok saçma bir şey değil miydi ve insanlar neden kendi hayatları üzerinde kontrol sahibi olamıyorlardı? Onların sözünü kesmeyi denedim ve nihayet pat diye sesli bir "Lütfen!" sokuşturdum iki cümlenin arasına.

Aniden bir duygu boşalması ve ardından da soru yağmuru başladı. Kaza ne zaman olmuştu? Ben iyi miydim? Yardıma ihtiyacım var mıydı? Annem hemen şimdi çıkıp gelsin miydi? Yoksa ikisi birden mi gelsindi? Kız kardeşime söylemiş miydim ya da bunu benim için o mu yapmalıydı? Onlara telefonu kapatmam gerektiğini, onlarla sonra konuşacağımı fakat şu an yapmam gereken aramalar ve işler olduğunu söyledim. Telefonu kapadığımda bunun üstüne düşündüm. Yapmam gereken şeyler nelerdi? İmzalanması gereken ölüm sertifikaları vardı, okunması gereken vasiyetler, bir cenaze. Tüm bunları bizzat

mı yapmam gerekiyordu yoksa otomatik olarak olup bitecekler miydi?

Greg'in ortağı ve yakın arkadaşı Joe ile konuşmam gerekiyordu. Fakat sadece telesekretere ulaşabildim ve haberi bu şekilde iletmeye gönlüm razı olmadı. Haberi duyduğunda yüzünün alacağı ifadeyi, alev almış mavi gözlerini düşündüm; belki benim henüz dökemediğim gözyaşlarını o dökecekti. Ona benim yerime Tania söylemek zorunda kalacaktı. Zaten bunu isteyeceğini düşündüm; o şirkette yeniydi ve bir liseli kızın bir film yıldızına hayran olması misali Joe'ya hayrandı.

Greg'in ve benim adres defterlerimi kontrol edip kırk üç kişiden oluşan bir liste çıkardım. Bu, partilerimizdekilere göre daha fazla kişinin elendiği bir gruptu. O zamanlar önceki yılın partisinden bu yana görmediğimiz insanları, bazı komşuları, teması kaybetmek üzere olduğumuz kişileri de davet etmiştik. Onlar bunu fısıltı gazetesinden ya da benimle iletişime geçtiklerinde öğrenirlerdi; kim bilir, belki hiç öğrenmezlerdi. Arada sırada şu eski arkadaşlar Greg ve Ellie'ye ne oldu diye düşünürler ve sonra da başka bir şey düşünürlerdi.

Telefonu aldım ve önce benim adres defterimde, sonra da Greg'inkinde yer alan sırayı aşağı yukarı takip ederek insanları aramaya başladım. İlki Gwen Abbott'ı, benim en eski arkadaşlarımdan biri; sonuncusu da Ollie Wilkes'ti, Greg'in bu kadar yakın temasta kaldığı tek kuzeni. İlk aramayı yaparken numarayı zar zor tuşluyordum, ellerim çok fena titriyordu. Gwen'e söyleyip onun yaşadığı sarsıntıya bağlı haykırışı ve şaşkınlığı duyduğumda her şeyi yeni baştan yaşadığımı hissettim; tek farkı, bu seferkinin daha kötü olmasıydı çünkü darbe yaralı bereli etin üstüne indiriliyordu. Telefonu kapattıktan sonra olduğum

yere oturdum, sanki yüksek irtifada seyrek bir havanın ortasındaymışım gibi nefes almak için mücadele ettim. Bunu, yani insanlar aracılığıyla o anı tekrar ve tekrar yaşamayı sürdüremeyecekmişim gibi hissettim.

Gelgelelim gittikçe kolaylaştı. İşe yarayan şablon sözler buldum ve aramaları yapmadan önce prova yaptım. "Merhaba, ben Ellie. Bazı kötü haberlerim var..." Birkaç seferden sonra bu konuda epey ustalaştım. Her konuşmayı yapıp çarçabuk bitirmeyi becerebildim. Birkaç belirli cümlem vardı: "Yapacak işlerim var"; "Üzgünüm, gerçekten şu an onunla ilgili konuşabilecek gibi değilim"; "Çok naziksiniz." En berbatı da Greg'i benden uzun zaman önce tanıyan ve çok seven pek kıymetli arkadaşı Fergus'la olandı. Onun koşu arkadaşı, sırdaşı, vekil kardeşi, en sevdiği herif olmuştu. "Onsuz ne yapacağız Ellie?" dedi. Onun şaşkın, çatallı sesini duyunca, ben de aynen böyle hissediyorum işte, diye düşündüm; sadece henüz farkında değildim. Kederin benden saklanarak gözden uzaklaştığını, en az umduğum zamanda ortaya çıkıverip beni pusuya düşürmek için fırsat kolladığını hissediyordum.

Tam listenin yarısına gelmiştim ki kapı acı acı çalındı ve açtığımda karşımda Joe'yu dikilir hâlde buldum. Bir takım elbise giymişti ve Greg'in bu yüzden hep onunla dalga geçtiği ince iş çantasını taşıyordu; Greg onun içinin her zaman boş olduğunu ve sadece gösterişten ibaret olduğunu söylerdi. Ancak her ne kadar üstünde hiçbir yara bere olmasa da Joe en berbat dayağı yemiş, sendeleyen, solmuş ve gözleri buğulanmış bir adam gibi gözüküyordu. Daha ben konuşamadan kapı eşiğinden içeri girdi ve kucaklayarak beni sımsıkı sardı. Tek düşünebildiğim, Greg'den ne kadar da farklı olduğuydu;

daha uzun ve geniş, aynı zamanda kokusu da farklı; deri ve sabun.

Kollarında zincirlerimden boşalıp ağlamayı istiyordum çok fena, ne var ki bir türlü yapamadım. Onun yerine Joe ağladı; bana kocamın ne kadar harika biri olduğunu ve beni tanıdığı için kendini ne kadar şanslı hissettiğini söylerken yaşlar yanaklarından süzüldü. Benim onun için aileden biri sayıldığımı ve önümüzdeki birkaç hafta sırtımı ona dayayabileceğimi söyledi. İki yanağımdan da öptü ve ellerimi avuçlarının içine alıp bana son derece temkinli bir şekilde güçlü olmak zorunda olmadığımı söyledi. İçindeki pilavı yaktığım tencereyi temizledi, mutfak masasını sildi ve çöpümü çıkardı. Hatta dağınıklığın bir kısmını temizlemeye, kâğıt demetlerini kaldırıp delirmiş gibi kitapları raflara yerleştirmeye başladı, ta ki ben ona durmasını söyleyinceye kadar. Sonra ayrıldı ve ben işime devam ettim.

Haberi birine verdiğimde elimdeki kâğıtta isminin yanına tik atıyordum. Bazen bir çocuk, bazen de tanımadığım ya da yeterince tanımadığım bir partner açıyordu telefonu. Hiç mesaj bırakmadım, kimin aradığını dahi söylemedim. Listenin Greg'e ait kısmında daha kötüydüm. O kısma geçtiğimde insanlar işe gitmek için evden çıkmaya başlamışlardı. Cep telefonlarını aramadım. İnsanlarla onlar trendeyken konuşma fikrine, seslerini alçak tutmak zorunda kalmalarını, yabancılar önünde verdikleri tepkilerden utanmalarını düşünmeye katlanamıyordum.

Aynı zamanda biraz yavaşladım çünkü o sırada telefon çalmaya başladı. Konuştuğum insanlar haberi sindirip bana söyleme ihtiyacı hissettikleri şeyleri, sormak istedikleri soruları düşünmüşlerdi. Arkadaşlar diğer arkadaşları arıyor ve o arka-

daşlar da derhâl beni arıyorlar, şayet ulaşamazlarsa da sonradan kapattığım cep telefonunu arıyorlardı. Sonra keşfettim ki bana cep telefonundan ulaşamayınca e-posta atıyorlarmış. Fakat çoğunluğu bir acı ifadesinden bir başkasına geçerek ilerliyor, böylece sürüp giden bir uluma senfonisi gibi birbirlerine karışıyorlardı. Her arayandan sonra o ismi listenin sonuna yazıyordum ki yanlışlıkla tekrar aramayayım.

Arayanlardan biri, bir arkadaş ya da akraba değil, bana şu haberi verenlerden biri olan kadın polis memuru Darby'di. Bana nasıl olduğumu sordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm" dedi. "Fakat mevtayı teşhis etmekle ilgili bir şey söylemiş miydim?"

"Hatırlayamıyorum" dedim.

"Bunun zor bir zaman olduğunu biliyorum" dedi ve duraksadı.

"Ah!" dedim. "Benden teşhis etmemi istiyorsunuz..." Durdum. "Kocamı. Fakat buraya geldiniz. Bana anlattınız. Zaten biliyorsunuz."

"Bu bir gereklilik" dedi. "Her zaman başka bir aile üyesini yollayabilirsiniz. Kardeş ya da ebeveyn."

"Hayır" dedim hemen. Bu fikir, mümkün değil kabul edilemezdi. Greg benimle evlendiğinde benim olmuştu. Ailesinin onu geri almasına izin verecek değildim. "Ben yaparım. Bugün yapayım mı?"

"Mümkünse."

"O nerede?"

Bir kâğıt karıştırma sesi duydum.

"Kral V. George hastanesi morgunda. Orayı biliyor musunuz? Sizi oraya götürebilecek birileri var mı?"

• • •

Gwen'e telefon açtım ve bana, beni hastaneye bırakacağını söyledi, ne var ki ben bunun, onun hastayım diye iş yerini aramak zorunda kalacağı anlamına geldiğini biliyordum. Üstümde hâlen geçen sabah giydiğim kıyafetler olduğunu fark ettim. Onları üstüme giyişimi Greg görmüştü. Belki de gerçekten görmemişti. Bana çok alışmıştı ve sabahları genellikle oturup beni izlemek için çok meşgul olurdu fakat ben üstümü değişirken etrafta dolanmaktaydı. Onları üstümden çıkardım, hayatımın Greg ile beraberken olan kısmına ait bir şey daha gitti; kafam duş başlığına doğru kalkık, gözlerim kapalı hâlde oldukça sıcak suyun altında dikildim. Suyu daha da arttırıp sıcaklaştırdım, sanki hissettiklerimi alıp götürebilirmiş gibi. Çabucak giyindim, aynaya baktım ve tamamen siyahlar içinde olduğumu gördüm. Süveterimi çıkardım ve onu pas renkli bir tanesiyle değiştirdim. Matem dolu gözüküyordum fakat bir Akdenizli dul gibi de değildim.

Bazı insanlar içgüdüsel olarak farklı ruh hâllerinde ne yapacağını bilir. Gwen böyledir. Greg'le beraber bir keresinde arkadaşlarımızdan hangisinin bizi asla gıcık etmediği üzerine konuşmuştuk ve ikimizin de üstünde hemfikir olduğu tek isim oydu. Ne zaman geri duracağını ve ihtirassız davranacağını hatta ne zaman eleştireceğini, ne zaman yakına geleceğini, sarılacağını, size sevgi göstereceğini ve fiziksel olarak temas edeceğini bilirdi. Mary ve ben ara sıra tartışırdık fakat Mary birçok insanla tartışırdı, neredeyse sırf tartışmış olmak için; -gözlerine tamamen farklı bir ateşin yerleştiğini görürsünüz

ve bilirsiniz ki o için için kaşınmakta, karşısına çıkacak birini aramakta, duygusal olarak dengesiz hâllerinden birindedir ve bu fırtınayı göğüslemek ya da odayı terk etmek dışında yapılabilecek pek fazla bir şey yoktur-. Ben genellikle odayı terk ederim. Gelgelelim, yumuşak bukleli altın rengi saçları, gri gözleri, sade kıyafetleri, sakin ve düşünceli tavrıyla Gwen, sesini yükseltmeyi sevmez. Üniversitede onu tanıyan insanlar ona "diplomat" derlerdi; bu lakap hem hayranlık dolu hem de bazen hafif sitemkârdı çünkü o, insanlarla yakınlık kurmaktan geri duruyor gibi görünürdü. Ne var ki ben her zaman onun ihtiyatlılığını sevdim. Onun küçük arkadaş çevresine girmek, bana kendimi her zaman imtiyaz sahibiymişim gibi hissettirmişti. Şu anda da yani ben kapıyı onun için açtığımda, atılıp da ağlayayım diye kollarını açmadı. Bunun yerine son derece yumuşak başlı bir şekilde bana baktı, bir elini omzuma koydu fakat ağlayıp ağlamamaya karar verme işini bana bıraktı. Ve ben de ağlamadım. Kendimi ayakta tutmak istiyor, buna ihtiyaç duyuyordum.

Beni hastaneye bırakırken konuşmadı ve benim de sessiz kalmama izin verdi. Camdan yoldan geçenlere baktım, birden dün planladıklarını bugün yapmakta olan insanları düşünerek şaşakaldım. Bunun geçici olduğunu fark etmiyorlar mıydı? Her şey yolunda gidiyor gibi gözükebilirdi fakat bir gün, yarın ya da bir sonraki gün ya da elli yıllık zaman içinde, bu maskaralık sona erecekti.

Hastaneye vardık ve parka para ödememiz gerektiğini fark ettik. Aniden ve yok yere öfkelendim. "Eğer morga değil de süpermarkete gidiyor olsaydık para ödemeyecektik."

"Endişelenme" dedi Gwen. "Yanımda bozukluk var."

"Buraya her gün gelen insanlar ne yapıyor peki?" dedim. "Ölmekte olan akrabalara sahip insanlar yani."

"Muhtemelen indirimden faydalanıyorlardır" dedi Gwen.

"Çok ihtimal vermem" dedim ve sonra durdum; fark ettim ki şu sokakta gördüğüm, kendi kafasının içindeki seslerle tartışan insanlara benziyordum.

Hastane deneyimim daha çok birbirini takip eden kokular şeklinde oldu. Danışma masasına yakın bir yerde, her alışveriş merkezinde ya da üst mahalle sokağında bulabileceğiniz bir kahve dükkânı vardı. Bardağa dökülen kapuçinonun kokusunu alabiliyordum. Bir kafe de vardı aynı zamanda. Yürüdüğümüz sırada kızaran etin kokusu yerini yavaş yavaş zemin cilasına, hava temizleyicisine, sonra da temizlik sıvılarının aromasına, alttan alta gelen kötü bir kokuyla birlikte fenol ve çamaşır suyu kokusuna bıraktı. Danışmadaki görevlinin yaptığı açıklamaları kafam almamıştı fakat Gwen beni koridorlardan geçirip asansörle bodrum katına, sonra da gelenlere bakan kimsenin olmadığı başka bir danışma masasına çıkardı.

"Muhtemelen bir zil falan vardır" dedi Gwen.

Yoktu. Gwen'in yüzü düştü. "Merhaba!" diye seslendi.

Önce ayak sesleri duyuldu, sonra da danışma masasının arkasındaki ofisten bir adam çıkageldi. Bir hırdavatçı mağazasının tezgâhında duruyormuş gibi yeşil bir ceket giymişti. Sanki tüm zamanını güneşten uzakta bu yeraltında harcamışçasına soluktu. Yüzü tamamen tıraşlıydı. Tıraş olurken çenesinin üstündeki ufak bir parçayı kaçırmış. Bu bana, bıyığını düzeltirken burnunu havaya kaldıran Greg'i düşündürttü. Adam inceleyen gözlerle bize bakıyordu.

"Arkadaşım bir cesedi teşhis etmek için burada."

Adam anladığını göstererek başını salladı. "Ben Dr. Kyriacou" dedi. "Kıdemli kayıt memuruyum. Siz yakını mısınız?"

"O benim kocam" dedim. Daha geçmiş zaman kipini kullanmaya hazır değildim.

"Kaybınız için çok üzgünüm" dedi ve bir anlığına ben onun gerçekten üzgün olduğunu düşündüm; yani hafta sonları ve tatil günleri hariç her gün bunu söylerken ne kadar olabilirseniz o kadar işte.

"Adımı falan istiyor musunuz?" dedim. "Ya da onun adını?"

"Merhumun adını" dedi Dr. Kyriacou.

"Adı Gregory Manning" dedim.

Dr. Kyriacou metal bir kutu içinde tutulan birtakım dosyaları karıştırdı, ta ki istediğini buluncaya kadar. Dosyayı açtı ve içindeki kâğıtları inceledi. İleri eğilip görmeye çalıştım fakat hiçbir şey okuyamadım.

"Herhangi bir kimliğiniz var mı?" diye sordu. "Üzgünüm. Yönetmelik böyle."

Ona ehliyetimi uzattım. Onu aldı ve forma bir şeyler yazdı. Kaşları çatıldı. "Kocanızın bedeni çok fena yanmış" dedi. "Bu sizin için biraz rahatsız edici olacak. Fakat tecrübeme dayanarak söyleyebilirim ki cesedi görmek, görmemekten daha iyidir."

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını sormak istiyordum, yani uçak kazalarından sonra ya da üstünden tren geçmiş insanlar için bile doğru olup olmadığını fakat ağzımı açamıyordum.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Gwen.

Aniden bu deneyimi sahiplenmek istedim. Kafamı iki yana salladım. O bir yere oturdu ve Dr. Kyriacou beni koridordan geçirip eski moda buzdolapları gibi tutacakları olan ve dört tane derin çekmeceli dosya kabinleriymiş gibi duran şeylerle dolu bir odaya soktu. Elinde taşıdığı metal dosyaya baktı, sonra bir tanesinin yanına yürüyüp bana döndü. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Başımla onayladım. Adam kapağı açtı ve zaten soğuk olan odanın içine soğuk hava doldu. Bir sedyeyi kendine çekti. Üstünde üzeri bezle örtülmüş bir ceset yatıyordu. Hiç tereddüt etmeden bezin bir köşesini kaldırdı. Nefesimin kesilmesine engel olamadım çünkü artık nihayet, kesin olarak bunda bir hata olmadığını ve onun, yani en son aceleyle evden çıkarken gördüğüm, dişinde yarısını bıraktığı bir tostun parçaları olduğu için öpüşmediğimiz sevgili Greg'ciğimin öldüğünü biliyordum.

Daha yakından baktım. Yüzü ateşten kararmıştı, saçının bir bölümü kül olmuş ve kafa derisi kavrulmuştu. Tek gerçek hasar sağ kaşının üstündeydi, orada gerçekten de korkunç bir çarpışmanın izleri duruyordu. Elimi uzatıp saçının bir kısmına dokundum, sonra da eğilip dudaklarımı değdirdim. Çok güçlü bir yanık kokusu vardı. "Hoşça kal!" diye fısıldadım ona. "Hoşça kal aşkım!"

"Bu Gregory Manning mi?" dedi Dr. Kyriacou.

Başımla onayladım.

"Sesli söylemeniz gerekiyor."

"Evet, o."

"Teşekkürler" dedi ve dosyasına yazdı.

Dr. Kyriacou beni geri Gwen'in yanına götürdüğünde aklıma bir fikir geldi. "Kazadaki diğer kişi. O burada mı?"

"Evet" dedi.

Duraksadım. Soruyu zar zor sorabildim. "Siz..." diye başladım lafa. "Onun adını biliyor musunuz?"

Dr. Kyriacou dosyaları karıştırdı. "Kocası geldi buraya" dedi. "Evet, işte burada." Dosyanın kapağına baktı. "Milena Livingstone."

Gwen bana baktı. "O kim?"

"Hiç duymadım" dedim.

Üçüncü Bölüm

Küçük evim insanlarla dolup taşıyordu. Formlar, görevler, yapmam gerekenlerle ilgili uzun listeler bir dünyaydı. Arkadaşlarım bana bardak bardak çay hazırlıyordu ve ben de önüme ittikleri tost dilimlerini yemeye çalışıyordum. Telefon hiç durmadan çalıyordu. Gwen ve Mary kendi aralarında bir nöbet paylaşımı yapmışlar gibiydi çünkü ne zaman biri gitse diğeri geliyordu. Ebeveynlerim çocukluk zamanlarımdan hatırladığım bir kaba konulmuş, fazla pişmiş zencefilli kek getirdiler. Joe bir viskiyle geldi. Kanepenin üstüne oturdu, yavaşça kafasını inanamıyormuş gibi bir ifadeyle iki yana salladı ve bana, "Canım" dedi. Yüzünden şok içinde olduğu anlaşılan Fergus geldi ve bana, "Hayatım" dedi. Herkes bana sarılmaya çalıştı. Kucaklanmak istemiyordum. Ya da en azından Greg

dışında birinin bana sarılmasını istemiyordum diyebilirim. Geceleyin, onun beni sıcacık kucağında tuttuğu rüyalardan uyanmış ve kupkuru, acıyan gözlerle karanlığa bakıp yatakta yan tarafımdaki boşluğu hissetmiştim.

Ne yapmam gerektiğiyle ilgili endişelenmeme gerek yoktu çünkü her aşamada bunu bana anlatan bir sürü insan vardı. Bürokratik bir sürecin parçası hâline gelmiştim ve nihai noktaya, yani cenazeye yönelik olarak düzgün ve etkin bir şekilde kanalize edilmiştim. Fakat bir cenazeden önce ölümün kayıtlara geçmesi gerekiyordu ve ben de keşfettim ki bunun için ölümün nedenini belirleme amaçlı resmî bir soruşturma yapılması gerekiyordu.

Vaktiyle biz ölüm üzerine konuşurduk. Bir seferinde sarhoş hâlimizle internetten size ölüm tarihinizi bildiren bir anket cevaplamıştık (ben seksen sekiz, Greg seksen beş çıkmıştı) çünkü ölüm çok uzakta, sanki bir şaka ve imkânı olmayan bir şey gibi gözüküyordu. Bunun hakkında ciddi ciddi düşündüğümüz zamanlardaysa vakit geldiğinde ikimizin de çok yaşlanacağını ve birimizin diğerinin elini tutuyor olacağını varsayardık. Fakat onun elini ben tutamamıştım ve yanında da bir başkası vardı. Milena Livingstone. İsim kafamda çınladı. O kimdi? Neden onun yanındaydı?

"Ne diye düşünüp duruyorsun?" diye sordu annem kederli bir şekilde ve ben onu evden dışarı çıkardım; kapıyı arkasından öyle bir çarptım ki yere küçük kıymıklar düştü.

"Ne diye düşünüp duruyorsun?" diye sordu Gwen ve ben de başımı masada duran kâğıt tomarının üstüne koyup bunu bilmediğimi, bu konuda hiçbir fikrimin olmadığını söyledim. Fakat Greg'i biliyordum. O asla... Bu cümleyi bitirmedim.

"Bana ondan bahset."

"Kimden?" Joe son derece ciddi, dikkatli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Milena. Kimdi o?"

"Ellie." Sesi nazikti. "Sana söyledim zaten. Hiçbir fikrim yok. Onu tanımıyordum."

"Müşteri falan değil miydi yani?"

Joe ve Greg iş ortağıydı. Muhasebecilerin zayıf, takım elbiseli ve gözlüklü gri adamlar olmaları beklenir fakat bu kesinlikle ikisi için geçerli değildi. Joe göz alıcı ve karizmatikti. Kadınlar her zaman ondan etkilenir, mavi gözlerine, kocaman gülümsemesine, pürdikkat havasına tav olurlardı. Kendisi de yakışıklıydı zaten fakat Greg ve ben onun gerçek sırrının diğer insanlara kendilerini güzel ve özel hissettirmesinde yattığını söylerdik. Bizden daha yaşlı, kırklarının sonlarındaydı, bu yüzden bir amca ya da ağabey gibi duruyordu. Ve Greg... yani Greg, bildiğimiz Greg'di işte. Bana derdi ki, para kazanmak için ne yaptığını bilseymişim asla onunla çıkmazmışım. Fakat bilemezdim. Ortak bir arkadaşımızın arkadaşının partisinde tanışmıştık ve eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, onun bir TV yönetmeni, yazar hatta bir aktör ya da profesyonel bir eylemci olduğunu söylerdim. Hovarda ve şık gözüküyordu; üstünde hafif rüyamsı, bu dünyadan değilmiş hissi veren bir hava vardı. Yöntemsel ve pratik olan bendim; o ise ateşli, düzensiz, oğlan çocuğu gibiydi. Hiç şüphesiz kafamdaki muhasebeciye hiç uymuyordu.

"Hayır" dedi Joe. "Her şeye iki kez baktım."

"Bir açıklaması olmalı."

"Aklına bir şey gelmiyor mu?" Bu sefer nazik sesi beni kibarca aşikâr olanı kabul etmeye davet ediyor, içimi titretiyordu.

"Öyle olsa bilirdim." Alev alev gözlerle ona baktım. "Öyle olsa *sen* bilirdin."

Joe elini omzuma koydu. "Herkesin sırları vardır, Ellie. İkimiz de Greg'in ne denli fevkalade ve sevilesi biri olduğunu biliyoruz ama ne de olsa..."

"Hayır" dedim tekrardan onun sözünü keserek. "Bu mümkün değil."

"Milena kimdi?" diye sordum Fergus'a.

"Hiçbir fikrim yok" diye yanıt verdi. "Asla Milena isminde birinden bahsetmediğine yemin ederim."

"Peki acaba?.." Tereddüt ettim. "Acaba bir... bilirsin işte, bahsetti mi hiç?"

"Bir ilişkisi olduğundan mı?" diye bitirdi Fergus benim bitiremediğim cümleyi.

"Evet."

"Sana bayılırdı o."

"Mesele bu değil."

"Bir ilişkisi olduğundan hiç bahsetmedi. Ben de onun bir ilişkisi olabileceğinden hiç şüphelenmedim. Tek bir saniye bile."

"Ya şimdi?"

"Şimdi mi?"

"Artık bir ilişkisi olmuş olabileceğinden şüpheleniyor musun?"

Fergus yüzünü ovuşturdu. "Dürüstçe söyleyeyim mi? Bilmiyorum Ellie. Ne diyebilirim ki? Biliyorsun, öldüğü gün onunla

beraber ofisinde bilgisayarlar üstünde çalışıyordum. Tamamen normal gözüküyordu. Senden bahsetti. Beni şüphelendirecek bir şey söylemedi hiç. Ne var ki arabada kimsenin duymadığı bir kadınla beraber öldü. Senin açıklaman nedir?"

Soruşturma, 15 Ekim Salı günü sabah onda, Hackney Caddesi'ndeki ölüm olaylarını inceleme dairesinde olacaktı. Ben de katılacaktım ve eğer istersem tanıklara soru sorma hakkım vardı. Eğer dilersem, ailemi ve arkadaşlarımı getirebilirdim. Kamuya ve basına açıktı. Soruşturmadan sonra Greg'in ölümü kayıtlara geçirebilecek ve ben de uygun olan E ve F formunu alıp cenaze için bir tarih belirleyebilecektim.

Gwen'den, o ve Mary'nin benimle gelmesini istedim. "Tabii Mary'nin çocuğuna bakacak birini ayarlaması zor olmayacaksa" diye ekledim. Mary'nin küçük bir oğlu vardı, şimdi neredeyse bir yaşında. Greg'in ölümüne kadar aramızdaki konuşmalar çocuk bezleri, ilk gülümsemeler, diş sorunları, bozuk emzikler, anneliğin acı-tatlı hazlarıyla ilgili şeylerle doluydu.

"Elbette geliriz" dedi Gwen. "Sana bir şeyler pişireyim."

"Karnım aç değil ve yatalak da değilim. Herkes onun başka bir kadın olduğunu mu düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Bunun bir önemi yok. *Sen* ne düşünüyorsun?"

Ben ne mi düşünüyorum? Ben onsuz hayatta kalamayacağımı, beni yüzüstü bıraktığını, bana ihanet ettiğini düşünüyordum. Elbette ki bunu yapmadığını biliyordum. Gece uyandığımda yatakta, yan tarafımda nefes alıp verdiğini duyabildiğimi sanıyor, gün içinde yüz defa ona söylemiş olmam gereken şeyleri düşünüyordum. Onun yüzünü artık hatırla-

yamadığımı düşünüyordum ve sonra birden sureti dalgacı ve müşfik bir şekilde ya da ölüm maskesine bürünmüş hâlde geri geliyordu. Beni asla terk etmemiş olması gerektiğini ve onunla gitmeyi seçtiği için bunun onun hatası olduğunu düşünüyordum; aynı zamanda eğer o kadının kim olduğunu öğrenemezsem delireceğimi, gerçi öğrensem bile yine de delireceğimi düşünüyordum; keder, öfke ve kıskançlıktan delireceğimi.

"Onun bir ilişkisi olduğunu duymuştum."

Kardeşim Maria'nın sesi temkinli bir sevimlilik barındırıyordu. Arka tarafta ağlayan bebeğini duyabiliyordum.

"Gitmen gerek." Telefonu bam diye haznesine çarptım.

Bir ilişki... Tıpkı ölüm gibi, ilişkiler başka insanların başına gelir; ben ve Greg'in değil. Milena Livingstone demek. Acaba kaç yaşındaydı? Neye benziyordu? Onun hakkında bildiğim tek şey, Greg'in de olduğu morgda kocasının gelip cesedini teşhis ettiğiydi. Kim bilir, belki de onun olduğu çekmecenin bir üstündekinde yatıyordu. Hayatta nasılsa ölümde de aynı şekilde yani. Vahşice titredim, midem bulandı, sonra da üst kata, dizüstü bilgisayarımın yanma çıkıp adını Google'a yazdım. Pek fazla Milena Livingstone yoktu ortalıkta.

İlk referansın üstüne tıkladığımda, ekran birden bir işin reklamıyla kaplandı, ne var ki ilk başta ne olduğunu çıkartamadım. Hayatınızdaki her şeyi ilgilendiren bir şey elinizden alındığında hiçbir ayrıntıya dikkat ediyorsunuz. Mekanlar... Yemekler... Fareyi aşağı doğru indirdim. Bu, çok paraları olup hiç zamanları olmayan insanlar için büyük bir parti hazırlama ve ikram sunma işine benziyordu. Örnek bir menü; tuna balığı, zencefil ve

limonla marine edilmiş levrek, çikolatalı şekerlemeler. Ve işte burada, bu işi sürdüren insanlar, hostesler yer alıyordu.

İki surat bana ekrandan gülümsedi. Soldaki surat soluk ve üçgen şeklindeydi; sanatsal bir şekilde kısa kesilmiş kahverengi saçları, düz bir burnu ve sınırlı bir gülümsemesi vardı. Çekici, akıllı, seçkin gözüküyordu. Bu o değildi. Hayır, asıl diğeriydi; kehribar rengi bir yelesi (boyalı, dedim içimden cadalozca; hem bahse varım parmağında yüzük olan eliyle onu geri atıp duruyordur; bahse varım dudak büküyordur), yüksek çene kemikleri, beyaz dişleri, gri gözleri vardı. Daha yaşlıca bir kadındı o zaman. Zengindi, görüntüye bakılırsa. Güzel bir kadındı fakat benim için bu kadar deli divane olmuş Greg'in içine düşmesini bekleyeceğim bir güzelliği yoktu. Milena Livingstone'un görkemli, hin bir görüntüsü vardı; kaşları kemerli ve gülümsemesi bilmişti. Uzun ojeli tırnakları ve balmumu gibi lekesiz bacakları da vardı tabii. Bir adamın kadını, dedim içimden ama benim adamımın değil. Hiç şüphesiz Greg'in değil. Boğazıma bir yumru oturdu ve daha fazla bir şeye bakmadan bilgisayarı kapayıp yatak odasına gittim ve yatağın bana ait olan tarafında yüzüstü uzandım. Dışarıda neredeyse karanlık çökmüştü; geceler uzuyor ve günler kısalıyordu.

Orada ne kadar süre öyle yattım bilmiyorum fakat sonunda kalktım ve gardıroba gittim. Greg'in kıyafetleri sağ tarafta asılıydı. Pek fazla da yoktu: Düğünümüz için birlikte aldığımız ve o zamandan beri anca birkaç kez giydiği bir takım, birkaç çift ceket, birkaç tane de gömlek. Öldüğü zaman ne giyiyordu? Gözlerimi kapadım ve kendimi hatırlamaya zorladım; koyu renk pantolon ve soluk mavi bir gömlek, üstünde de en sevdiği ceketi. Hiç de muhasebeciymiş gibi durmayan muhasebecilik kıyafeti buydu işte.

Sırayla dolabın içindeki her şeye bakmaya başladım. Her cebi araştırdım ve yalnızca iki ay önce bir İtalyan restoranında yediğimiz bir yemeğin fişini buldum. Hatırladım: Benim kafam bozuktu, o ise sabırlı ve iyimserdi. Ardından birkaç gün önce arabamızın ön sileceklerine iliştirilmiş buruşuk bir caz gecesi ilanı... Tişört ve iç çamaşırlarını koymuş olduğu çekmeceyi çektim fakat herhangi bir dantelli kadın çamaşırı ya da suçu ele veren aşk mektubuyla karşılaşmadım. Her şey olması gerektiği gibiydi. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Aynanın önünde durdum, kendimi inceledim ve kusurlu buldum. Ağırlığıma baktım ve bir deri bir kemik kaldığımı fark ettim. Kendime bir yumurta haşladım, tepesini kırdım ve kaşığımı sarı cıvık şeyin içine soktum. Midem bulanıp da durmak zorunda kalıncaya kadar kendimi yarısını yemeye zorladım. Mide kasıntıları ve zalim, tanıdık bir sırt ağrısı başladı. Tam banyoya gidip kendimi küvetin içine gömmüştüm ki telefonun çaldığını duydum. Cevap verecek dermanım yoktu ve Mary'nin sesinin telesekretere, zavallı minik Robin'in ateşinin çıktığını, elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde gelmeye çalışacağını söylediğini duydum. Sıcak suyun içinde uzandım ve gözlerimi kapadım. Ardından onları açtığımda bir kan dalgasının içimden çıkıp yayıldığını, sonra bir başkasının onu takip ettiğini gördüm.

Böyle işte.

Ne de olsa olmayacaktı. Bir kez daha, tıpkı deneyip, ümit edip dua ederek geçirdiğimiz tüm diğer aylarda olduğu gibi yine hamile değildim ve Greg arabasında bir başka kadınla beraber ölüp beni yalnız bırakmıştı; peki ben ne yapacaktım şimdi?

Dördüncü Bölüm

Yağmur çiseliyordu. Gwen ve Mary erken gelmişlerdi; ben o sırada hâlen giyinme odasında ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. İkisi de neredeyse aynı kıyafeti giymişlerdi; görüyordum ki ikisi de benim niyetlendiğim sıradan ama güzel, ölçülü ama ağırbaşlı olmayan bir kılıkta olmayı hedeflemişlerdi. Mary birkaç Danimarka pastası getirmişti, içinde bulundukları kâğıt kutuda hâlen sıcak ve yapış yapış hâldeydiler; ben de hepimize kocaman bir demlik kahve yaptım. Mutfak masasının etrafına oturduk; tam pastaya yumulmuştuk ki aklıma, birlikte öğrenci olduğumuz zamanlar son senemizde paylaştığımız evin mutfağında aynen bu şekilde oturduğumuz geliverdi.

"İkinizin de burada olmasından dolayı çok mutluyum" dedim. "Benim için çok şey ifade ediyor."

"Ya ne düşünüyordun ki?" dedi Mary ateşli bir şekilde. Yüzü heyecandan parlıyordu. "Bunu atlatmaya çalışırken seni yalnız bırakacağımızı mı?"

Bu lafın karşısında ağlayabilirmişim gibi geldi ama ağlamadım; ne var ki keder, boğazımda gitgide kendini gevşeten bir olta kancası gibiydi. Mary'e oğlunun nasıl olduğunu sordum ve o da öylesine sınırlı, ihtiyatlı bir şekilde cevap verdi ki geçmişte benim onun her gurultusu ve şırıltısıyla ilgileneceğime dair ateşli varsayımımından çok çok uzaktaydı. Sanki başka bir ülkeye geçmiştim. Kimse benimle sıradan bir muhabbet yapamıyordu, kimse bana zavallı endişelerini ve günlük korkularını bir hafta önceki gibi ifade etmeye yanaşmıyordu.

Üst kata çıktım ve kıyafetlerimi seçtim: siyah etek, çizgili gri bir gömlek, siyah yün yelek, düz ayakkabılar, desenli külotlu çorap, arkadan bağlanmış saç. O kadar heyecanlıydım ki küpelerimi kulak memelerime takmak için üç kez uğraşmam gerekti; ellerim titrediği için rujum kenara taştı. Sanki yargılanacakmışım gibi hissediyordum: Ne biçim bir eşsin ki sen, kocan başka bir kadınla birlikte, ha? Nasıl budalasın ki en ufak bir şüphe bile duymadın?

Bir adliye sarayından çok yaşlı insanların evine benzeyen, alçak modern bir binaya sahip ölüm olaylarını inceleme dairesine geldiğimizde, tüm bunların gerçek olmadığına dair hissim sürüyordu. İlk başta girişi bulamayınca geri gitmeyi reddeden cam kapıları ümitsizce itmeye koyulduk, ta ki diğer taraftaki bir polis memuru bize laf atıp diğer taraftaki girişi denememiz gerektiğini işaret edinceye kadar. İki tarafa

da açılan bir dizi kapının içinden geçtiğimiz koridorda ilerleyip iki sıra sandalyenin uzun bir masaya karşı döndürülmüş durduğu bir odaya girdik. Havalandırma gürültüyle çalışıyor ve tepede floresan ışığı parlıyordu. Oysa ben, belki ahşap paneli falan olan, resmî havalı, etkileyici bir şey bekliyordum; sevimli panjurları olan böyle bir yer değil. Sadece iki pencere arasına sıkıştırılmış aslan ve tek boynuzlu at, buranın bir mahkeme olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Dizlerinin üstünde dosyalar duran takım elbiseli ve kravatlı birkaç yaşlı adam ile ikinci sıradaki sandalyelerde sert ve düz bir şekilde oturan iki polis memurunun da aralarında olduğu birkaç kişi zaten oradaydı.

Bir tarafta üstünde "BASIN" yazan bir kâğıdın durduğu bir masa vardı. Ardında oturan canı sıkkın genç adam tabloit bir gazete okuyordu.

Takım elbiseli kır saçlı bir adam yolumuzu kapıyordu. Bir bıyığı ve kıdemli bir çavuş havası vardı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. İsimlerinizi alabilir miyim lütfen?"

"Ben Eleanor Falkner. Greg Manning'in karısıyım. Bunlar da arkadaşlarım."

O da kendini mahkeme görevlisi olarak tanıttı ve bize ön sıradaki sandalyeleri gösterdi. Bir tarafıma Mary, diğer tarafıma Gwen oturdu. Açık kahverengi bir pantolonu ve kırmızı bir süveteri olan orta yaşlı bir kadın salonun önüne doğru çıktı ve eski model kocaman bir kaset kayıt cihazını ayarladı. Kabloları soketlere soktu ve düğmeleri çevirdi. Salona doğru bakıp bize belli belirsiz gülümsedi. "Geceleyin işler yolunda olacak!" dedi ve sonra tekrardan geri çekildi; sanki hepimiz muhteşem

bir şakanın içindeymişçesine, salona yaranmaya çalışır parlak gülücükler saçmaya devam etti.

Kafaları parlak sarı saçlarla kaplı iki kadın tam bizim arkamızda yerlerini aldılar; birbirlerine bir şeyler fısıldıyor ve arada sırada tedbirli bir şekilde kıkırdaşıyorlardı. Bu, evlendirme dairesinde kıyılan bir nikâha benziyor, dedim içimden. Avuç içlerimi eteğimin için soktum ve kulağımın arkasındaki görünmez saç tutamını kafamı sallayarak geri ittim.

Saat tam ona geliyordu ki kapı tekrardan açıldı ve mahkeme görevlisi tarafından bizim oturduğumuz ön sıralara yönlendirilen üç kişilik bir grup içeri girdi; ipek bir kravatı ve dalgalı kır saçları olan orta yaşlı bir adam, soluk saçları sırtından dökülen, kanca burunlu ve ince belli genç bir kadın ve düzensiz siyah saçları, bağlanmamış ayakkabı bağcıklarıyla burnunda bir hızması olan genç bir adam. Gerildim ve Gwen'in kolunu çekiştirdim.

"Bunlar onlar" diye tısladım.

"Kim?"

"Onun ailesi."

Adama baktım. Birkaç saniyenin geçmesinin ardından o da döndü ve bakışlarıma karşılık verdi. Bir kez daha bu sanki bir düğünmüş gibi hissettim: Gelin ve damadın aileleri kendilerini aynı odanın içinde buluyorlardı, meraklı ve şüpheli bir hâlde. Yanındaki biri bir şeyler fısıldıyordu ve o da döndü. Bu onun adıydı; Hugo. Hugo Livingstone. İşlemler geç gerçekleşiyordu çünkü kadın kaset kaydedicisini çalıştıramıyordu. Düğmeleri indirdi ve kaldırdı hatta eliyle vurdu bile fakat hiçbir şey işe yaramadı. Arkamdaki birkaç adam ayağa kalktı ve ona katıldı.

Sonunda, fişi başka bir elektrik prizine soktular ve ışığı yandı. Kadın kulaklık takıp görülmesini neredeyse tamamen engelleyen makinenin arkasına oturdu. Hâkim hepimizden ayağa kalkmamızı istedi. Ben her ne kadar cüppesi ve peruğu olan bir hâkim beklemiş olsam da Gerald Sams takım elbiseli ve elinde bir tomar dosya taşıyan bir adamdı sadece. Öndeki masanın arkasına oturdu ve sakin, kesin bir surette bize hitap etmeye başladı. Bana ve Milena Livingstone'un kocası ile iki çocuğuna taziyelerini sundu. "Üvey-çocukları" dedi biri yüksek sesle.

Süreçle ilgili kısa bir konuşma yaptı. Aile üyelerinin rahatsız edici bulabileceği birkaç ayrıntı olduğunu söyledi fakat soruşturma her koşulda akrabalar için faydalıydı, olmuş şeylerin açık bir hesabını veriyor ve hatta belki bir ölçüde konuyu kapıyordu. Tanıkları çağırdı fakat bu bir dava değildi. İlgilenen herhangi biri onlara soru sorabilir ve aslında herhangi bir noktada soru yöneltebilirdi. Aynı zamanda ön malzemeyi okuduğunu söyledi; bu dosdoğru bir vaka gibi gözüküyordu ve içinden çabucak çıkabilirdik. Herhangi birinin hukuki temsilci olup olmadığını sordu. Kimse bir şey demedi.

Cebimden bir not defteri ve kalem çıkardım. Açtım ve boş sayfanın tepesine "Soruşturma" yazdım. Kelimenin altını çizdim, sonra da altındaki çizgiyi sözcüğün etrafını saran bir kutuya çevirdim. Sonra da kutuyu üç boyutlu bir kutuya çevirip tepesine bir haç çizdim. Bu sırada bir polis memuru, odanın ön tarafındaki ufak masa ve sandalyeye doğru ileri çıktı ve Yeni Ahit'in bir kopyası üstüne el basarak doğruyu söyleyeceğine yemin etti. Pek göze batmayan genç bir polis memuruydu, kızıl kahve saçları dümdüz geri taranmıştı fakat adamı büyülenmiş bir hâlde ve çekingenlikle süzdüm. Bu kocamı bulan adamdı.

Not defterine bir göz attı ve ardından hem hazırlıksız hem yeteneksiz bir aktör gibi tuhaf bir tekdüzelikte, bir yangın ihbarının üstüne nasıl Porton Yolu'na gittiğini anlattı.

Hâkim Sams, adama Porton Yolu'nu tarif edip edemeyeceğini sordu.

Şaşkın görünüyordu. "Diyecek pek bir şey yok, gerçekten" dedi. "Eskiden orada fabrikalar ve depolar vardı fakat artık çoğunlukla terk edilmiş durumda. Gerçi yeniden canlandırmaya çalışıyorlar. Yeni evler ve ofisler kurulacakmış."

"Yol gecenin o vakti dolu muydu?" diye sordu Hâkim Sams. "Yani evine gidip gelenlerle falan?"

"Hayır" dedi memur. "Pek meşgul bir istikamet değil. Gün içinde birkaç inşaat işi yapan kimse oluyor fakat günün o vaktinde değil. Bazen çocuklar araba çalıp oralarda sürerler fakat başka kimseyi görmedik."

"Bize ne bulduğunuzu anlatın."

"Oraya gittiğimizde yangın sönmüştü fakat dumanı görebiliyorduk. Araba toprak setin üstünden kaymış ve ters dönmüştü. Hemen aşağı indik ve iner inmez içeride insanların olduğunu fakat açık bir biçimde ölü olduklarını fark ettik."

"Açık bir biçimde derken?"

Memur yüzünü ekşitti. "İlk başta orada iki kişi olduğunu bile fark etmedik."

"Ya sonra ne yaptınız?"

"Ortağım itfaiyeyi ve ambulansı aradı. Ben de kontrol ederek etrafta dolaştım. Araca pek yaklaşamadım gerçekten. Hâlâ sıcaktı."

Sanki kontrolden çıkmış bir mangala rastlamışçasına anlatıyordu. Hâkim Sams bir kâğıt üzerine notlar yazıyordu. Bitirdiğinde kalemin ucunu ağzına koydu ve düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladı. "Olanlara dair bir izleniminiz oluştu mu?"

"Apaçık ortadaydı" dedi memur. "Araba kontrolünü kaybetmiş, yoldan çıkmış, setin üstünden yuvarlanmış, beton bir çıkıntıya çarpmış ve alev almıştı."

"Hayır" dedi Hâkim Sams. "Daha çok *nasıl* olduğunu yani arabanın kontrolünü *nasıl* kaybettiğini kastettim."

Memur bir anlığına düşündü. "Bu da pek açık" dedi. "Porton Yolu dümdüz gider ve sonra aniden sağa kıvrılır. Pek iyi aydınlatılmamıştır. Eğer bir sürücü dikkat etmezse -yani eğer yolcusuyla konuşuyorsa falan- dönüşü kaçırıp dümdüz giderek başını büyük belaya sokabilir."

"Ve siz olanın bu olduğunu mu düşündünüz?"

"Olay yerini inceledik. Hiç fren izi yoktu, bize araba tam gaz yoldan çıkmış gibi göründü."

Hâkim Sams homurdandı, birkaç not daha çiziktirdi, sonra da memura söylemek istediği başka bir şey olup olmadığım sordu. Polis memuru notlarına baktı. "Ambulans birkaç saat sonra geldi. İki bedenin olay yerinde öldüğünü bildirdiler fakat biz bunu zaten biliyorduk."

"Kazaya başka bir aracın karışıp karışmadığına dair herhangi bir ipucu var mıydı?"

"Hayır" dedi memur. "Başka bir araçtan kaçmaya çalışırken kaza yapmış olsa bir yerlerde fren izi falan olurdu."

Hâkim Sams ön sırada oturan bizlere doğru baktı. "Kimsenin bu ifadeye karşı bir sorusu var mı?"

Kafamda dolanan pek çok soru vardı fakat hiçbirinin cevabının o memurun ufak siyah not defterinde olduğunu düşünmüyordum. Başka kimse de ağzını açmadı.

"Teşekkürler" dedi Hâkim Sams. "Belki biri bir şey sormak ister diye birkaç dakika daha kalmanızı isteyebilir miyim?"

Başını sallayarak onayladıktan sonra kendi yerine, birkaç sıra arkaya geçti. Aklıma muhtemelen bunun onun için boş bir sabah, ofisten ve rapor yazmaktan kaçış fırsatı olduğu geldi.

Hâkim Sams ardından Dr. Mackay'i çağırdı. Pantolonlu bir kadın geldi ve sandalyeye oturdu. Boyalıymış görüntüsü veren siyah saçları olan, ellisinde bir kadındı. İncil üstüne basarak yemin etmedi. Bunun yerine bir kâğıda yazılmış taahhüdü okudu. Teorik olarak bununla bir sorunum yoktu fakat kelimeler ağzından çok cılız ve ikna edicilikten uzak çıkıyorlardı. Ben daha çok eğer doğruyu söylemezseniz, bir yıldırımın sizi çarparak öldüreceği ve sonsuza kadar cehennemde yanacağınız fikrini benimsiyordum.

Hâkim Sams tekrardan bize baktı; özellikle de kederli dullar olan ben ve o adama.

"Dr. Mackay, Bay Manning ve Bayan Livingstone üzerinde ölüm sonrası incelemesi yaptı. Bulduklarının rahatsızlık verici olabileceği ihtimali var. Bu yüzden bazılarınız mahkemeyi terk etmek isteyebilirsiniz."

Bir elin kolumu tuttuğunu hissettim. Kafamı etrafa çevirmedim. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Sadece kafamı iki yana sallamakla yetindim.

"Pekâlâ" dedi Hâkim Sams. "Dr. Mackay, bize bulduklarınızın kısa bir özetini verebilir misiniz?"

Dr. Mackay önündeki masaya bir dosya koydu ve açtı. Birkaç saniye, içindeki metni inceledi sonra kafasını kaldırdı. "Cesetlerin içinde bulunduğu duruma rağmen tam bir inceleme yürütebildim. Polis raporu arabada bulunan kişilerin emniyet kemeri takmadığını ve gördükleri hasarın bununla tutarlı olduğunu söylüyordu: Yani her iki kişinin de kafasının ileri doğru çıkıp arabanın iç kısmına çarpmasıyla tutarlılık göstermesinden bahsediyorum. Sonuç büyük bir travmaydı. Bu yüzden ölüm nedeni, her iki vakada da kafatasının ezilmiş bir parçasından dolayı beynin sıkışmasıydı."

Hâkim Sams notlarını yazarken bir an tereddüt etti. "Yani yangın bir etken değil miydi?" diye sordu.

Dr. Mackay benimle göz göze geldi. Bir sempati ifadesi gördüm.

"Bu da benim aklımdaki can alıcı bir soruydu" dedi. "Açık ki vakaların ikisinde de deriden, derialtı ve kas dokularından epey bir şey kaybolmuştu. Hem Bay Manning'den hem de Bayan Livingstone'dan kan örnekleri aldım. İkisinin de karbon monoksit testi negatif çıktı." Bize doğru baktı. "Bu ikisinin de yangın başladıktan sonra nefes almadığını gösteriyor. Aynı zamanda soluk borularını ve akciğerleri de inceledim, ama hiç karbon bulamadım. Ayrıca cesetler üzerinde bahsettiği yanıklar olmasına rağmen canlı bir tepkiye dair en ufak bir iz yoktu. Eğer isterseniz, teknik ayrıntılar sunabilirim fakat genel olarak konuşursak, yanık olan yerler, şayet kişi canlı olsa görmeyi umacağınız inflamasyon izlerinden hiçbirini barındırmıyordu." Bir kez daha bana baktı. "Ölümlerin aniden olduğunu bilmek belki aileleri biraz rahatlatır."

Hugo Livingstone'a doğru kaçırdım gözlerimi. Pek rahatlamış gözükmüyordu. Hatta tam da keyfinin kaçık olduğu söylenemezdi. Sanki düşünceler içinde kaybolmuşçasına, hafif kaşları çatıktı.

Hâkim Sams Dr. Mackay'e, Greg'in kanındaki alkol seviyesini kontrol edip etmediğini sordu. O da bunu yaptığını ve uygunsuz hiçbir şey olmadığını söyledi. Bunu söyler söylemez tekrar bana baktı, sanki daha fazla iyi haber, benim içimi rahatlatacak bir şey daha varmışçasına. Hâkim Sams, kimsenin Dr. Mackey'e sorusu olup olmadığını sordu ve bir kez daha tuhaf bir sessizlik oldu.

Benim soracak pek bir şeyim gerçekten yoksa da söyleyecek çok şeyim vardı. Greg'in hep dikkatli bir sürücü olduğunu söylemek istiyordum. Kör kütük sarhoş ve şamata bir muhabbetin tam ortasında olsa bile, yine de yoldaki bir dönemeci kaçırmazdı. Arabayı on adım hareket ettirecek olsa bile, emniyet kemerini takardı. Bunu mahkemeye söyleyebilirdim fakat o zaman da ben cevaplanması gereken sorularla baş başa kalırdım: Başka bir kadınla birlikte olduğu zaman nasıl davrandığı konusunda ne biliyormuşum? Bu öbür ilişkiyi, bu öbür hayatı bilmiyormuş muyum yoksa? Peki bilmiyorsam, onun hakkındaki hangi bilgim para ederdi? Sessiz kaldım.

Hâkim Sams, Dr. Mackay'i azat etti ve o da gidip yerine oturdu. Başka bir tanık çağırmayacağını söyledi ve mahkemeye vereceği bir ifade ya da yönelteceği bir sorusu olan kimsenin olup olmadığını sordu. Not defterime baktım. Farkına varmadan "Soruşturma" kelimesinin etrafına ufak yıldızlar çizmişim. Sonra da yıldızların etrafına ufak çemberler, çemberlerin etrafına da ufak kareler yapmışım. Gelgelelim, tek

bir not almamışım. Soracak hiçbir sorum, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Güzel" dedi Hâkim Sams. "Açık ki maktullerin kimlikleri ve ölümlerinin yeriyle zamanı konusunda hiçbir muğlaklık yok. Eğer hiçbir itiraz yoksa Gregory Wilson Manning ve Milena Livingstone vakalarının kazara ölüm olduğu hükmünü veriyorum. Ölümler artık kayıt altına alınabilir ve cesetler cenaze için bırakılabilir. Yazılı onay, bir ya da iki gün sonra peşinden gelecektir. Çok teşekkürler!"

"Mahkeme ayağa kalksın" dedi mübaşir ve hepimiz ayağa kalktık.

Artık sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin. Çok tanıdık geldi. Gwen'e baktım, cesurca gülümsüyordu. Bunu kutlamak için bir öğle yemeğine çıkmamız gerektiğini hissettim. Dışarıya konuşarak çıktık ve gün ışığı altında kaldırımda dikildik.

"Pekâlâ" dedi Gwen. "Bazı açılardan, hiç de en kötüsüydü denilemez."

Beşinci Bölüm

"Tamam" dedim yüksek sesle. Manyak bir kadın gibi kendimle konuşmaya başladığımı, evdeki sessizliği bir insan sesiyle doldurmaya çalıştığımı fark etmiştim. Gel gör ki umursamıyordum. Bir amacım vardı. Greg'in hayatını kurcalayacak ve neler olup bittiğini öğrenecektim. Benden o kadar kolay kaçamayacaktı. Onun izini sürecektim.

Soruşturmanın ardından Gwen ve Mary'i gitmeleri konusunda ikna ettim. Onlara bana bir şey olmayacağı ve yalnız kalmayı gerçekten umursamadığım konusunda güven verdim; aslına bakılırsa bunu istiyordum da. Gwen bana tekrardan çalışmaya başlayıp başlamayacağımı sordu ve ben de bunun üstüne düşündüğümü söyledim. Muhtemelen bu iyi bir fikir olacaktı. Terapi gibi bir etkisi olabilirdi. Mobilya ye-

niliyorum; tamamı meşe, gül ağacı ya da maundan yapılma pek değerli antikalardan tutun, birinin hiç kıymeti olmayan ama pek sevdiği süprüntüsüne kadar. Şu an oturduğum mutfak masasını, içinde uyuduğumuz -uyuduğum- yatağı, atık kutusunun tepesinden almış ve tamir etmiştim. Duvardaki kitap raflarını yapmıştım. Her ne kadar çoğu zaman aldığım ücret kötü olsa da, her ne kadar genellikle yarı zamanlı, bazen çok zaman alan hatta bazen nefes aldırtmayan bir iş olsa da bayılıyordum buna. Ahşabın ve cilanın kokusuna, keskiyi elimde hissetmeye bayılıyordum. Kaçmak için hep gittiğim yer buraydı.

Ne var ki şu an değil. Ufak asma kat odayla başladım işe. Banyonun yanındaydı ve bahçeye bakıyordu; bahçe kısmı ufak ve kareydi. Üstünde çalıştığım mobilyaları depoladığım çürük yığını geniş bir alan kaplıyordu. Burası bir tür çalışma alanıydı. Hesaplar, belgeler, sigorta sözleşmeleri gibi şeylerle dolu bir çekmeceli dolap, çoğunlukla benim iş için kullandığım el ve referans kitapları gibi şeylerin üstünde durduğu bir kitap rafı ve caddenin bitimindeki döküntü eşya mağazasından aldıktan sonra kumlayıp cilaladığım bir masa vardı, üstünde de Greg'in dizüstü bilgisayarı duruyordu. Oturdum ve kapağını açtım, açma düğmesine bastım ve ikonların ekrana hücum edişini izledim.

Önce, e-postalar... İlk önce "Milena" ve "Livingstone" diye arattım ama hiçbir şey bulamadım. Greg'in ölümünden beri gelen açılmamış mesajlara bir göz attım. Yaklaşık doksan tane okunmamış e-posta vardı, çoğunluğu çöptü. Bir tanesi, ben onu arayıp haberi vermeden yarım saat önce Fergus tarafından gönderilmişti. O hafta sonu birlikte futbol izlemeden önce bir

yarım maraton koşusu yapmayı öneriyordu. Dudağımı ısırdım ve mesajı sildim.

Düzenli bir şekilde posta kutularını araştırdım, hiçbir tanesini gözden kaçırmadan. "Müşteri Hizmetleri" ya da "Temizlik Malzemelerinde % 70 indirim" gibi başlıkları olduğunda bile onları açtım okudum. Neredeyse işle ilgili hiçbir şey yoktu; bunun için ayrı bir posta kutusu vardı. Teslimatlar, ev eşyaları, rezervasyonlar, ayarlanmış seyahatlerin onayları. Birçoğu bendendi ve onlara da baktım. Artık çok uzak ve aşina değilmiş gibi gelen, ucuz bir samimiyetleri vardı. Ölüm Greg'i bir yabancıya çevirmişti; artık onu elimin altındaymış gibi düşünemezdim. Bir düzine Fergus'tan gelenler vardı; toplantı ayarlamaları, dedikodu muhabbetleri, tartışmakta oldukları konularla ilgili birbirlerine önerdikleri internet sitelerinin bağlantıları ya da aralarındaki bir muhabbetin devamı gibi. Joe vardı bir de tabii. Diğer arkadaşlar; James, Ronan, Will, Laura, Sal, Malcolm. Öylesine selamlaşmalar ve buluşma muhabbetleri. Bazen benim de ismim geçiyordu: Ellie ona sevgilerini gönderiyormuş; Ellie bileğini incitmiş; Ellie'nin kafası bozukmuş (Öyle miydi? Hatırlayamıyordum); Ellie gitti ve Ellie döndü. Bir iki tane de kardeşleri Ian ve Simon'dan vardı; genellikle ailevi bir meseleyle ilgiliydi fakat ne kız kardeşi Kate'den ne de en büyük oğullarıyla onu her cuma akşamı saat 6'da arayıp on beş dakika konuşarak iletişim kuran ebeveynlerinden gelen hiçbir şey yoktu. İnternetteki makaleler. Onun ilgilendiğini dahi bilmediğim konularla ilgili bloglar. Gönderilen e-postalarda uzaktan yakından ilgi çekici ya da merak uyandırıcı bir şey olursa onun cevaben ne yazdığını görmek için yandaki küçük ok işaretine basıyordum. Normalde epey özlü yazardı. Her zaman bir

e-postada tonu ayırt etmenin zor olduğunu söylerdi; ironi ya da dokundurmaya karşı tetikte olmak gerekiyordu. O ihtiyatlı ve gerçekçiydi, söz konusu ben olduğumda bile.

Greg'in daha düzenli gibi gözüken e-postacılarından biri, Christine adında bir kadındı. Arada buluştuğu bir arkadaşının eski sevgilisiydi; ne var ki *ona* karşı pek ihtiyatlı değildi. Birbirlerine yolladıkları mesajları okumaya başladım. Kadın otuz altıncı yaş günü yaklaştığı için sızlanıyor ve Greg de ona şu an ilk tanıştıkları zamandan daha çekici olduğunu söylüyordu. Kadın ona su ısıtıcısına bir bakıverdiği için teşekkür ediyor ve o da bu yeni bahane vesilesiyle onu tekrar görmekten memnun olduğunu söylüyordu. Kadın onun pek hoş bir adam olduğunu söylüyordu, bunun farkında mıymış acaba? Greg de içindeki en iyiyi açığa çıkartanın o olması gerektiğini söyleyerek karşılık veriyordu. Tatilden sonra Greg bronzlaşmış; kadın ise bembeyazmış. Greg yorgun gözüküyormuş, acaba fazla mı çalışıyormuş ve evde her şey yolunda mıymış? Greg ise onun her zamanki kadar taze olduğunu ve mavinin ona çok yakıştığını söyleyerek cevap veriyordu.

"Ama evde işler yolunda mıydı Greg?" Gözlerimi sıkılmış yumruğumla ovuşturdum ve Christine'in ısrarcı yazılarıyla, Greg'in fingirdek, kaçamak cevaplarını inceledim. "Hadi, söyle bana."

Giden mesaj kutusuna geçtim fakat e-postalar hâlen bana asıl mevzuyu anlatmıyordu. Bana, onun bahçe için ahşap, mutfak için gri boya, her ikimiz için Omega 3 kapsülleri siparişi verdiğini söylüyorlardı, bir de mimari üstüne bir kitap ve adını hiç duymadığım yeni bir Howling Bells CD'si vardı. Belki de bunu birine hediye olarak vermişti. Milena'ya

mı? Yoksa Christine'e mi? Müzik kütüphanesini araştırdım, aşağılara doğru indiğimde en masum hâliyle oracıkta duruyordu işte.

Aşağı kata indim. Dışarısı hâlen griydi ve çok geçmeden tekrardan karanlık çökecekti. Çimen vıcık vıcık çamurla kaplıydı ve arka duvarın oradaki armut ağacından istikrarlı bir şekilde damlalar akıyordu. O sabahki Danimarka pastasından bu yana bir şey yememiştim, ben de kendime bir tost ve bir bardak çay hazırlayıp yukarıya, bilgisayarın yanma çıktım. Telefon çaldığında arayan Gwen'di; bana hukuk müşavirlerinin numarasını veriyordu. Bu evi aldığımızda Greg'in bağlantı kurduğu adamın numarasını hatırlayamıyordum. Artık ortada ayarlanması gereken çok fazla şey vardı. Numarayı masa çekmecesinde bulduğum not defterine yazdım ve bir sonraki gün arayacağımı söyledim.

Çöp posta kutusuna baktım fakat Viagra ve Rolex saatlerinin reklamları ile harika yatırım fırsatları, garantili borçlanma ve herkesin kral olduğu bir çevrimiçi kumarhane ilanı dışında bir şey bulamadım.

Çöp kutusu. Greg eski mesajlardan kurtulma konusunda pek etkin davranırdı ve bu yüzden ancak birkaç hafta öncekilere kadar olan kısım vardı: açıktı ki bundan daha eski olanlar daha derin bir düzeyde, bilgisayarın gizemli devreleri arasında bir yerde yok ediliyorlardı. Bir köpek gibi onların ortasından yardım geçtim; hiç yol almadığımı ve zamanımı harcamaktan başka bir şey yapmadığımı hissediyordum. Tania'dan gelen tuhaf küçük bir mesaj vardı; onun sorduğu şeyi anlamadığını ve belki de bunu Joe'ya sorması gerektiğini söylüyordu.

Telefonu odamızdan -kendi odamdan- aldım ve Joe'nun ofis numarasını çevirdim.

"Evet?" Alışılmadık şekilde kısa ve öz konuşuyordu.

"Benim. Müşterilerinle genellikle böyle mi konuşursun?"

"Ellie." Sesi yumuşadı. "Öylesi günlerden biri işte. Ben de bu akşam seni arayacaktım. Bana soruşturmadan bahset. Hepiniz..."

"İşinle ilgili bazı sorunlar mı vardı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Soruyu tekrarladım, Greg'in bilgisayarında bulduğum e-postayı da işin içine katarak.

"Hangi tarih demiştin?"

"Bir hafta falan önce."

Bir duraklama oldu.

"Posta kutuma bakıyorum ve Greg'in bir endişesini belirttiği hiçbir şey göremiyorum."

"Yani her şey yolunda mıydı?"

"Ne demek istediğine bakar. Eğer ödemesini zamanında yapmayan, bize düzgün bilgi vermeyip sonra da yakınan müşterilerle ya da Hazine ve bürokrasi karabasanıyla ilgili bir şeyler söylememi bekliyorsan... Ama iş iştir işte ve herkesin kendine ait sorunları vardır."

"Greg'in ofiste geç saatlere kadar yapmak zorunda kaldığı tüm işler, sorunlar olduğu için değildi sanırım?"

"Sık sık geç vakte kadar çalışıyor muydu?" Ses tonu tedbirliydi, alttan alta bir sempati tınısı vardı.

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. "Yani son zamanlarda eve geç geliyordu. Her zamankinden daha geç işte."

"Stresli mi gözüküyordu?"

"Hayır. En azından sahiden değil."

"Sahiden değil mi?"

"Bilirsin, durmadan geçmiş zamanı düşünüyor ve o zaman fark etmediğim şeyler görüyorum ya da en azından, gördüğümü düşünüyorum. Belki biraz kafası meşguldü. Ya da belki ben uyduruyorum."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Joe'nun ne düşündüğünü biliyordum: Belki Greg'in kafası meşguldü çünkü bir ilişkisi vardı. Bunu söylemesi için bekledim fakat söylemedi. Belki de benim hislerime karşı çok saygı duyuyordu.

"Eğer endişeliyse gerçi" diye devam ettim. "Bunu bana söylemesini beklerdim. Beni bunun dışında bırakmazdı. Böyle bir evliliğimiz yoktu. Ya da ben öyle düşünüyordum. İşlerin içinde birlikteydik, meseleleri paylaşırdık."

"Sanırım haklısın" dedi. "Greg sana söylerdi."

"Yani her şeyi mi demek istiyorsun?"

Bir sessizlik daha oldu.

"Ellie, ben işten çıkıyorum. Eve dönüş yolunda yanına uğrayabilir miyim? Bir şişe şarap getiririm ve bunu uzun uzun konuşuruz."

"Ben burada olmayacağım."

Onun adresini Greg'in eski adres defterinde buldum ve Clerkenwell'de yaşıyor oluşuna, muhtemelen evde olmayışına, dışarıda çiseleyen yağmurun kesintisiz bir duşa dönüşmeye başlıyor oluşuna rağmen yürümeye karar verdim. Bu, telefonda ifade edebileceğim bir şey gibi gelmiyordu bana.

Tam oraya varmıştım ki onun öbür taraftan gelmekte olduğunu, kapının anahtarı için çantasını yokladığını gördüm. Kemerli bir yağmurluk giyiyordu ve başına dolanmış bir atkısı vardı; hani şu siyah beyaz klas Fransız filmlerindeki ellilerin film yıldızlarına benziyordu.

"Merhaba!"

Onun önünde durdum ve o da bana kısılmış, kuşkulu gözlerle baktı, sonra da abartılı bir şekilde lafa koyuldu. "Ellie, aman Tanrım! Ben de seni arayacaktım. Çok ama çok üzgünüm. Öyle tatlı bir..."

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette. Islanmışsın."

Kendi üstüme baktım. Hâlâ soruşturma gününde giydiğim kıyafetler üzerimdeydi ve üstüme bir ceket geçirmeyi unutmuştum. Üşümüş ve ıslanmış olduğum doğruydu. Perişan gözüküyor olmalıydım.

Christine'i merdivenlerden yukarı, ferah bir mutfak-salona kadar takip ettim. Yağmurluğunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı, kafasındaki atkıyı çekti ve küt kesilmiş saçlarını salladı.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet" dedi. "Sadece şimdilik." Sonra bana çay ikram etmek istedi.

"Hayır, teşekkürler."

"Ya da kahve yahut soğuk bir şey?"

"Greg'in tamir ettiği su ısıtıcısı şu mu?" diye sordum. "Bizimkini halletmeyi bir türlü başaramadı."

"Özür dilerim!"

Christine tam karşıma oturdu, sonra ayağa kalktı ve su ısıtıcısını doldurdu fakat düğmesini açmadı. Bana doğru döndü. "Buraya gelmenin özel bir nedeni var mı?"

"Sana bir şey sormak istedim."

Yüzü Greg'in ölümünden beri pek bir aşina olduğum o hevesli, yardımsever ifadeye büründü.

"Sen Greg ile ahbaptın."

"Doğru" dedi Christine. "Haberi duyduğumda yıkıldım."

"Ona yakın olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu yakın ile ne kastettiğine bakar." Şimdi ses tonu ihtiyatlıydı.

"Birbirinize yazdığınız e-postaları okudum."

"Evet?"

"Mavinin sana yakıştığını düşünüyormuş." Yüz ifadesi değişmişti: Artık hevesli değil fakat utangaç bir vaziyetteydi. Üsteledim. "Ne kadar yakın?"

"Yani demek istiyorsun ki..."

"Evet."

"Seni zavallı şey!" dedi yumuşak bir şekilde.

Ona baktım. İçimden akan utanç beni sırılsıklam yaptı. Masayı iki elimle kavradım. "Bana aranızda hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun yani?"

"Arkadaştık."

"Ona çok hoş bir adam olduğunu söylemene, bronz teni için iltifat etmene, evde işlerin nasıl gittiğini sormana ve onun sana ışıl ışıl parladığını söylemesine rağmen mi?"

Nahoş bir sessizlik oldu hafiften ve sonra şöyle dedi:

"Bunun hiçbir anlamı yoktu."

"Hiç daha ileri gitmek için uğraşmadı mı?" Kendimi sefil hissediyordum ve kendimden midem bulanıyordu.

Bana öyle acıma dolu bir bakış attı ki yer yarılsa da dibine girsem, diye düşündüm.

"Onun başka bir kadınla olduğunu duymuştum" dedi.

"Kimden?"

"İnsanlardan. Kim olduğunu bilmiyordum. Greg ve ben sadece arkadaştık."

Christine'i, Greg hakkında konuşmakta olan bir sürü diğer insanı ve arabadaki öbür kadını düşündüm. Bir mide bulantısı hücum etti. "Gitmem gerek. Hiç gelmemeliydim."

"Sana bir yardımımın dokunmayacağına emin misin?"

"Evet."

"Özür dilerim. Her şey için."

Dışarısı karanlıktı, hâlen yağmur yağıyordu ve rüzgâr sertti; bu yüzden ben de bir taksiyi durdurdum ve kollarımı birbirine kavuşturup berbat bir hisle arka koltuğa oturuverdim. Evimin kapısına geldiğimde sürücüye ödemek için param olmadığını fark edip içeri koştum, sonra da geri dönüp muhtelif çekmecelerde ve kıyafet ceplerinde bulduğum tek tük bozuk paralarla sürücüye ödemesini yaptım. Greg'in hâlen portmantoda asılı duran eski deri ceketinde beş pound bulmuştum. Bu şeyleri ne yapacağıma ne zaman karar verecektim acaba? Kafamdan bir yapılacak işler listesi geçti: Avukatla ve bankayla iletişime geç.

Mali durumumuzun, ipoteklerimizin, yaşam poliçelerimizin ne durumda olduğunu öğren. Sigorta temsilcisini ara. Cenazeyi düzenle. Geçmiş günlerde almış olduğum tüm mesajlara cevap yaz. Video kaydedicinin nasıl çalıştığını öğren. Doğum kliniğinde birlikte aldığımız randevuyu iptal et. Telesekreterdeki mesajı değiştir çünkü hâlen Greg'in sesi, "Merhaba, lütfen daha sonra arayın, Greg ve Ellie şu an bu civarda değiller" diyor. Ellie bu civarda da Greg değil işte, asla da olmayacak. Koyu kahve gözleri, geniş gülümsemesi ve güçlü, sıcak elleriyle Greg. Eskiden uzun bir günün sonunda boynumu ovardı. Saçlarımı benim için yıkar, düğümleri çözerdi. Bir şey okurken alt dudağını ısırırdı. Evin içinde çıplak dolaşır, yüksek sesle ve detone bir şekilde şarkı söylerdi. Bana gününün nasıl geçtiğini anlatırdı ya da ben öyle düşünürdüm. Beni soyunurken izler, kolları kafasının arkasında ve yüzünde ciddi bir ifadeyle beklerdi. Uyurken yatakta sırtüstü yatar ve hafif horlardı. Uyanır ve bana doğru döner, ben uykudan uyanmaya çalışırken gülümserdi.

Başka kimin boynunu ovmuş, başka kimin saçını yıkamıştı acaba? Başka kim onun için soyunmuş, sadece bana mahsus olduğunu düşündüğüm o bakışla izlenirken kıyafetlerini bir bir çıkarmıştı acaba? Acaba yatakta başka kimin yanına yatmış, temas etmek ve rahatlamak için elini başka kimin üstüne atmıştı? Hepsi üst üste gelince öyle saf ve içten bir kıskançlık hissettim ki sanki çok yoğun bir arzu fiziksel olarak beni içimden yardı geçti, nefessiz bıraktı ve sarstı. Birkaç saniye daha merdivenlere oturdum, kalkmayı başarıp yatak odasına gitmeden evvel normal olarak nefes almayı denedim.

Tam duş almak üzereydim ama sıcak suyu açmayı unutmuştum. Islak kıyafetlerimi çıkardım ve üstüme Greg'e ait bir

yürüyüş pantolonu ve kalın kazak geçirdim, bana bol geliyorlardı. Bileklerinden bir tanesi yıpranmıştı, ben de o kısmı ağzıma aldım ve çiğnedim. Bunları kışın koşuya giderken giyerdi ve üstünde hâlâ onun kokusu vardı. Aşağı kattaki mutfağa indim, kafam hâlen biraz dönüyordu. Onu ocağın yanındaki mutfak tezgâhında oturuyor görmeye ve tüm bunların bir karabasan olduğunu anlamaya dair yarım bir beklentim vardı. Eskiden yemek pişirme işini paylaşır, birlikte yapardık. Son yemeğimiz acı soslu bir makarnaydı, özel bir şey değil. Onun repertuvarında sadece birkaç şey vardı: Pilav, güveçte fasulye, kuzu haşlama, ekşi kremalı ve Frenk soğanlı fırında patates. Ayrıca onları tam bir konsantrasyon hâlinde pişirirdi; sanki onlar, hata yapıldığında geri dönüşü olmayan olumsuz sonuçlar doğuran birer laboratuvar deneyleriymiş gibi.

O öldüğünden beri tost yapmaktan öte bir şey pişirmediğimin farkına vardım. Gwen bana vejetaryen bir lazanya pişirmişti. Mary pişmiş domatesli somon füme hazırlamış ve benim yiyemeyişimi seyretmişti. Fergus soğuk bir çevirme piliç ve sarımsaklı ekmek getirmişti. Bunları hâlen buzdolabında olduğunu düşünüyordum. Komşum Annie, tıpkı annem gibi bana bir sürü kek ve çorba yapmıştı. İki kişi için yemek yapmaya alıştığınızda tek başınıza yemek yapmak üzücü bir şeydir. Kendime çılbır yapmaya karar verdim. Tenceredeki suyun ısınmasını beklerken yumurtalar insanın içini rahatlatıyor olmalı, diye düşündüm; sonra da yumurtayı içine kırıp tost makinesine bir parça bayat ekmek attım. Yemeğin olması üç dakika, yemesi de ayrı bir üç dakika aldı. İyi de şimdi ne olacaktı?

O gece boyunca çok çalıştım, sadece saat onda bir bardak çay, gece yarısında da bir bardak viski içmek (ne iş ki Greg öl-

düğünden beri üç şişe viski edinmiştim: İnsanların kederli bir dulun sırtını dayayacağını düşündükleri içki bu işte) ve saat ikide de tavuklu bir tost yemek için durdum. Salonda oturup tekrardan adres defterini kurcaladım, tanımadığım isimleri not aldım. Ajandasını kurcaladım, gerçi bu onun ajandası değil, sadece kişisel randevularını sakladığı eski bir defterdi; yine de beni şüphelendirecek tek bir şey bulamadım. Tüm kâğıtlarına baktım; tertemiz bir şekilde kategorilere ve sonra da tarih sırasına göre ayrılmışlardı. Bir ofis olması gereken pılı pırtı odasındaki eski mektuplarından oluşan koliye baktım. Okul raporlarını, sertifika ve diplomalarını, benden ve dünya dijital hâle gelmeden önceki yıllara ait fotoğraf albümünü inceledim. Tatlı, sırık gibi, fırlama duruşlu bir çocuktu; beklenti dolu gülümsemesi değişmemişti. Kutuların içindekileri yere döktüm ve inceledim: Eski albüm kayıtları, gençken yaptığı derleme albümler, raflara yerleştirmemiş olduğumuz kitaplar, yıllar evveline ait dergiler. Yatak odamızdaki her çekmeceyi açtım ve kıyafetlerine baktım, onları düzgünce katlayıp ait oldukları yere koydum çünkü onları vermeye henüz hazır olmadığımı fark etmiştim.

Merdivenlerin altındaki dolabı açtım ve içindeki her şeyi çıkardım; bisiklet seleleri, bir duvar tenisi raketi, iki takım koşu ayakkabısı, durmadan bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı ve balık&cips yiyip kanavayı döven yağmuru dinlediğimiz o İskoçya gezisinden beri kullanmadığımız eski bir çadır. Bana, ben neredeysem evinin orası olduğu söylemişti. İkimiz de ağlamıştık.

Saat altıda, dışarı çıkmak için çok erken olduğundan ve evdeki her şeye baktığımdan cenazeye çağıracağım insanların

listesini yapmaya başladım. Bittiğinde elimde yüz yirmi isim vardı ve ben onlara çaresizlik içinde bakıyordum. Acaba ne kadar insan krematoryum odasına, kaçı ön odaya sığışacaktı? Acaba yemek ve içecek sağlamalı mıydım? Acaba insanların bir şeyler okumalarını ya da ufak konuşmalar yapmalarını istemeli miydim? Peki ya müzik? Neden Greg burada değildi ve bana tavsiyede bulunamıyordu?

Saat sekizde kendime bir kâse yulaf lapası -yarı süt, yarı su, bir de üstüne serpiştirilmiş esmer şeker- ve bir kupa sert kahve yaptım. Ardından da yıkanıp üstüme bileklerime kadar gelen baştan savma bir etek ve Greg'in bana ilk tanıştığımızda verdiği, dirsekleri delik, koyu mavi bir bluz geçirdim. Hava soğuk ve kapalı olduğu için yün bir ceket alıp boynuma kırmızı bir atkı sardım. İşte şimdi yün ve kaşıntı yapan katmanlardan oluşan bir desteydim.

Kentish Town Caddesi arabalarla ve işlerine giden insanlarla doluydu. Önce Euston'a giden yeraltı trenine binmiş, ardından da Greg'in işyerine kadar birkaç yüz metre yürümüştüm. Daha yakın zamanda yenilenmiş bir ofis bloğunun ikinci katındaydı. Buraya birkaç ay önce taşınmışlardı; firmalarının üç masa, üç bilgisayar ve bir dolu dosya dolabından daha fazlasına ihtiyacı olduğuna karar verdiklerinde. Bir zamanlar sadece Greg ve Joe olmuştu, oysa artık tanımadığım insanlar vardı. Müşterileri cezbeden kapıları olan, lavabolu, kahve makineli ve su soğutuculu odalara ihtiyaç duymuşlardı. Zili çaldım ve çok geçmeden Tania beni içeri buyur edip ceketimle atkımı aldı. Benim için bir sandalye çekti. Son derece çekingen bir şekilde çay, kahve, bisküvi, ne varsa ondan sundu. Bana kocaman kahverengi gözleriyle baktı. Kafasını korku

dolu ve sevimli bir şekilde iki yana sallarken at kuyruğunu zıplattı. Sanki beni memnun etmeye çalışan hevesli bir yavru köpek gibiydi.

"Joe burada mı?"

"Onun ofisinde. Gidip getireyim."

Tam o anda Joe odanın karşısından kollarını iki yana açmış bana doğru gelmeye başladı; Tania ortalıktan kayboluverdi. "Geleceğini bana söyleseydin keşke" dedi. Gözleri ufaldı. "Tümüyle bitap düşmüş gözüküyorsun."

"Tüm gece ayaktaydım. Greg'in eşyalarına bakıyordum."

"Ayıklamak için mi?"

"Neler yapıyor olduğunu bulmak için."

"Hadi, gel anlat bana." Kolumdan tutup beni kendi ofisine götürdü, burası ufak cam bir kabinden daha fazlası değildi. Dağınık masasının arkasındaki beyaz duvarda ailesinin bir fotoğrafı vardı: Karısı Allison ve şu aralar ergenlik dönemlerinde olsalar da fotoğraf çekildiğinde hâlen ufak ve çocuk olan üç evladı. Allison onların arkasında duruyor ve kollarıyla ufak grubu korunaklı bir şekilde sarmalıyordu. Üç çocuğun nasıl da biraz ona ve biraz da Joe'ya benzediğini gördüm; keskin bir pişmanlık ve üzüntünün beni tepeden tırnağa sardığını hissettim.

"Anlatacak bir şey yok" dedim, benim için çektiği sandalyeye otururken. "Tuhaf bir şey yoktu."

Joe'nun kaşları çatıldı. "Ne umuyordun ki?"

"Bilmiyorum. Ben de bu yüzden bakıyordum. Onun buradaki eşyalarına da bakmalıyım."

Hazırlıksız yakalanmış gibi duruyordu. "Pek bir kişisel eşyası yok. Sanırım Tania pek çoğunu paketledi. Müşterilerin dosyaları ve hükümet düzenlemeleri dışında pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Zaten ben de iş malzemelerine bakmak istiyorum; evrakları, ajandası, buluşmaları."

"Anlıyorum." Sesi kulağa sert ama sempatik geliyordu ve bakışları karşısında gözlerimi indirmek zorunda kaldım.

"Şu Milena'yla ilişki yaşadığını bana gösterecek bir şey olmalı."

"Ellie..."

"Çünkü sana söyleyeyim Joe, evde tek bir şey yok -yani *hiçbir* şey- ki onunla ya da başkasıyla bir ilişkisi olduğuna dair en ufak bir ipucu versin. Senin en ufak bir fikrin yoktu ya da en azından öyle diyorsun, Fergus'un da yoktu, başka kimsenin de. Şimdi bile geriye baktığımda bir şey göremiyorum."

Joe birkaç kez başını salladı ve sonra ayağa kalkıp öte taraftaki odaya baktı. Sonra bana döndü. Yüzünde içimi kıpırdatan kibar bir sabır ifadesi vardı. "Belki de sır saklamakta iyiydi sadece."

"O kadar iyi olmuş olamaz. Greg olamaz. Herhangi bir şeyle ilgili yalan söyleyemezdi. Eğer bir ilişkisi olmuş olsaydı, biri bilirdi. Bir yerlerde kanıt olurdu." "Ama görmüyor musun Ellie? Ne yaparsan yap, ne kadar ararsan ara, onun bir ilişkisi *olmadığını* kanıtlayamazsın, değil mi?"

"Bir iz bırakmamış olamaz."

"Belki öyledir. Belki onun tüm hayatının altını üstüne getirecek ve sonunda da bir şeyler bulacaksın."

"Ee yani?"

"Ama niye bunu yapmak isteyesin ki?"

"Niye mi? Çünkü yapmak zorundayım. Anlamıyor musun? Onu seviyordum. Onun da beni sevdiğini düşünüyordum..."

"Seni seviyordu."

"Onu tanırdım, Joe. Birlikte paylaştığımız hayatımızı bilirdim ya da bildiğimi düşünürdüm. Ve şimdi o öldüğü, ortada böyle bir gizem olduğu, bir de herkes bana acıdığı için hayatıma geri baktığımda aynı şeyi artık göremiyorum. Sanki tüm ışıklar birdenbire gitti ve artık güvenip durduğum hiçbir şeye güvenemiyorum. Hem ona da soramıyorum. Ona neler olup bittiğini sormak istiyorum. Onun bunu bana anlatamayacak olmasına, bunu birlikte konuşamayacak oluşumuza inanamıyorum. Eğer o ölüp gittiğinde başka hiçbir kadın bu işin içinde olmasaydı, en azından onu özleyebilir ve aramızda olup bitenlerle ilgili iyi hissedebilirdim ancak ne yazık ki böyle olmadı. Bu yüzden doğru dürüst matem tutamıyorum bile. Aşağılandığımı, utandığımı, tüm bu duygulara boğulup kaldığımı hissediyorum. Bu berbat! Ben de berbat hâldeyim."

"O seni seviyordu" diye tekrarladı sözünü Joe. Sesi nazik ve ısrarcıydı. "Bir ilişkisi olsa bile seni çok seviyordu."

"O zaman öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle olsaydı bile, diyorum."

"İhtimallerle yetinmek istemiyorum."

"Ama en büyük ihtimal o ki bundan fazlasını bulamayacaksın."

"Bunu kabul edemem."

"Herkesin sırları vardır. Herkes keşfedilmesini istemediği şeyler yapar."

"Sen yaptın mı o zaman?"

"Ne? Bir ilişki mi diyorsun yani?"

"Evet. Senin bir ilişkin oldu mu?"

"Neden benim verdiğim cevaba inanasın ki? Öyle olsa bile sana söyler miyim sanıyorsun? Ve söylesem bile bu, Greg'in de bir ilişki olduğu anlamına mı gelir, ya ilişkim olmamışsa aynısı geçerli olur mu?"

"Bir ilişkin oldu, değil mi?" Tabii ki oldu, dedim içimden. Etrafında dönüp duran o kadınlar vardı ya.

Fakat Joe elini omzuma koydu. "Vazgeç bundan Ellie."

"Üzgünüm! Fakat Joe, söyle bana, *sen* Greg'in sadakatsiz olduğunu düşünüyor musun?"

"Dürüstçe mi söyleyeyim?"

"Evet."

"Yani, ben... Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum işte. Ama belki de bir ilişkisi vardı, evet. Ve tabii bir de öldüğü sıradaki vaziyet var."

"Anlıyorum." Dudağımı ısırıp orada bir süre oturarak kendimi toparladım. "Teşekkürler!"

"Ellie." Sesi acıma dolu bir sevimlilikle çıkıyordu.

"Yine de onun eşyalarına bakmak istiyorum."

Çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Eğer ihtiyacın olan şey buysa, peki. Senin geldiğini bilmiyorduk, o yüzden ortalık biraz dağınık korkarım."

Dağınık olma hâlinin biraz ötesiydi, tam bir kargaşaydı bu. Her yere dağılmış dosyalar, masa ve zemin üzerine yığılmış kâğıt tomarları, raflardan yere çekilmiş kalın hesap defterleri vardı.

"Kusura bakma!" dedi Joe.

Beni, Greg'in bilgisayarının ve elektronik ajandasının önümde durduğu eski masasına oturttu. Tania dosyaları ve klasörleri getirdi, onları da didikledim. Hesaplara, makbuzlara, müşterilerden gelen mektuplara, öneriler, kural ve yönetmeliklere, kabataslak çizimlere, başvuru formalarına, onay formlarına, KDV formlarına, vergi iadelerine, harcamalara, vekâletnamelere baktım. Üstüne Greg'in baştan savma yazısıyla bir şeyler karaladığı pembe ve sarı ufak not kâğıtları vardı. Anlamsız. Ne aradığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve çarçabuk kafama dank etti ki şu anda pekâlâ bir hiyeroglif yazıtı da okuyor olabilirdim. Bulamayacağımı bildiğim bağlantılar kurmaya çalışırken beynimin titrediğini hissettim. Joe yanıma bardak bardak kahve koyuyor ve ben de onları soğumaya bırakıyordum. Tania bana peynir ve domates suyu getirdi, sonra da herhangi bir şey konusunda açıklamaya ihtiyaç duyup duymadığımı sordu.

"Tek bir şey" dedim. "Evdeyken Greg'e yolladığın bir e-postayı gördüm, onu endişeye sevk eden şey her neyse bunu Joe'ya sorması gerektiğini söylüyordun. Bunun neyle ilgili olduğunu hatırlıyor musun?"

Tania düğme gibi olan burnunu kırıştırdı ve düz kaşlarını çattı. "Hayır" dedi cevaben nihayetinde. "Yani o kadar önemli olamaz, değil mi? Onun yolladığı orijinal e-postaya bakmamı ister misin?"

"Eğer seni çok yormayacaksa."

"Eğer başka işi kalmamışsa onu silmiş olabilirim."

Keşke Fergus'u yanımda getirseydim, o bir bilgisayar kurduydu ve firma için birçok kez serbest iş yapmıştı. Hatta Greg'in son gününde buradaydı. Bana yol gösterebilirdi.

Son üç haftadır Greg'in ziyaret ettiği tüm müşterilerin telefon numaraları ve adresleriyle beraber bir listesini yaptım, sonra da onlara baktığımda isimler bulanıklaştı. A'dan Z'ye baktığımda kafam yorgunluktan ve çıkışı olmayan bir hüsrandan dolayı sızladı. Eldeki ne olursa olsun, bilmemekten daha iyiydi. Çünkü daha onun kim olduğunu bilmezken Greg'e nasıl elveda diyebilirdim? Onu nasıl geri alabilirdim?

Altıncı Bölüm

Levazımatçı fiyat seçeneklerini tarıyordu; işte tam o an, zihinsel bir hastalığa yakalandım. Yeni yetme olduğum zamanlarda kapıldığım hissi -muhtemelen tüm yeni yetmelerde bu vardır- yaşadım; sanki dünyadaki tek gerçek insan benmişim de geri kalan herkes, rolünü oynayan aktörlermiş gibi. Kentish Town'daki levazımatçı, üst mahalle caddesindeki hizmet sunan herhangi bir dükkândan, bir emlakçıdan ya da bir beyaz eşya bayiinden farksızdı. Ne var ki söz konusu olanının, grinin tonlarında duvarları, sahte mermer sütunlarla desteklenen bir danışma masası ve vazolarında da beyaz leylaklar vardı, yani biraz anıt mezara benziyordu. Ağırbaşlı bir New Age müzik, Pan flüt benzeri bir şey çalıyordu geri planda. Cenaze yönetmeni Bay Collingwood, cebinde beyaz karanfil olan bir

takım elbise giymeyi ihmal etmemiş ve elbette, masanın üstünden fiyat listesini bana uzatırken kısık bir sesle taziyesini iletmeyi de es geçmemişti.

Aynı kısık sesiyle sundukları hizmetlerden, merhumların gözden geçirilmesi ve bakımından, son yolculuğuna uğurlanacak olan kilisenin ziyaret edilmesi için yaptıkları ayarlamalardan bahsetti. Verilecek kararlar olduğunu mırıldandı: dinî mi olacak dünyevi mi, cenaze töreni, yakılma ya da özel tesisler ve daha nice başkaları. Kitapçığın tabutlara ayrılmış kısmına bakarken -plastik şeritli sunta, ahşap kaplama, sert ahşap, mukavva, pamuk dokuma- Bay Collingwood'u bir aktörmüş gibi canlandırmaya başladım gözümde. Bunun için kızgın ya da içerlemiş değildim. Onun bir dondurma tezgâhçısı gibi giyinmesini ya da bana yeni bir araba satmaya çalışırmış gibi sırıtmasını istemiyordum. Fakat saatin neredeyse dört buçuk olduğunu düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Bu sabah bir cenazeye gitmiş olabilir ve hiç şüphesiz öğle yemeği yemiştir; kim bilir, belki de üst caddede son iki yıldır açılan yeni kafelerden birinde. Muhtemelen benden önce birkaç kişi daha görmüştü ve işte artık günün sonuna da pek bir şey kalmamıştı. Belki de aynı anda akşamı, akşam yemeğini ve çocuklarını görmeyi düşünüyordu. Belki de içlerinden birinin başı okulla dertteydi ve onlar ev ödevlerini yaparken başlarında beklemek zorunda kalacaktı. Benim tek anladığımsa onun evlilik yıldönümü ya da doğum günü olduğuydu ve akşam yemeği için dışarı çıkıyordu. Kendisine ölümcül bir hastalık teşhisi konmuş ya da lotoyu kazanmış olabilirdi fakat şu an levazımatçı rolünü oynuyordu; doğru saygınlık, ustalık ve alâkadarlık tonuyla.

Beni gerçekten umursayamıyordu. Aslına bakarsanız, öyle yapmasını da istemiyordum. Greg'i tanımamıştı ve beni de tanımıyordu. Şayet onun kaybımla ilgili gerçek hislere kapıldığını öğrenseydim, bu tüyler ürpertici olurdu; onu evime girerken yakalamış gibi olurdum. Yani sözün özü, gayet ayarında bir performans ortaya koyuyordu ve ben hissiz bir şekilde kitapçığın sayfalarını karıştırırken görüştüğüm herkesin de aynı şekilde bir performans ortaya koymuş olduğu kafama dank etti. Hâkim saygılı ve ciddi olmuştu fakat öğle yemeği için işi tam zamanında bitirmişti; doğruca her zamanki kulübüne gitmiş ve daha yeni duyduğu saçma sapan bir olaya kahkahalar atmış ya da olanları unutup pis fıkralar anlatmış olabilirdi. Kim bilir belki de yalnız başına ofisine gitmiş ve masasının alt çekmecesinde duran yarı dolu bir şişeden viski içmişti. Mahkemedeyken kederli bir dulun mevcut olduğu bir ortamdaki hâkimi oynamıştı. Kadın polis, bir kadına kocasının öldüğü haberini verdiğinizde nasıl davranmanız gerekiyorsa öyle davranmıştı. Eğer kaybolmuş bir kediyi ufak bir kıza götürüyor olsalardı, buna uygun bir tarzda davranırlardı. Hastanedeki kayıt memuru, bir yakını ölüyü teşhis etmeye geldiğinde nasıl hareket edilmesi gerekiyorsa öyle hareket etmişti.

Bu içlerindeki duygulara göre hareket etme hadisesi olamazdı çünkü içlerindeki duygulara göre hareket etmiyorlardı; en azından, bunu yüz kez yapmalarının ardından öyle olmuyordu. Ve neden yüzüncü kederli aile, ilkiyle aynı muameleye tabi tutulmasındı ki? Gerçekte, muhtemelen yüzüncü aile, ilkinden çok daha iyi muamele görürdü. Duygu gerçek olduğunda onu tutamazsınız: İçinizden taşar ve yanlış yerden açığa çıkar. Eğer gerçekse saygın ve çok ciddi değilsinizdir;

Uygunsuz bir şekilde sırıtır ve yanlış şeyi söyler ve tuhaf jestler yaparsınız.

Performansta bulunanların sadece doktorlar, polisler ve levazımatçılar olup olmadığını merak ettim. Bu, benim arkadaşlarım için de bir ölçüde doğru değil miydi? Gwen ve Mary'i düşündüm. Gerçekten büyük bir şey olduğunda, mesela ölüm gibi, aşina olduğumuz rollere bürünüyorduk. Onlar kriz zamanında destek çıkan en iyi arkadaşlar oluyorlar, alakadar ifadeler, jestler ve teskin edici laflar kullanıyor, elimi tutuyor, koluma dokunuyorlardı. Ben de aynıydım hiç kuşkusuz. Ben yıldız rolündeydim. Bu da beni neredeyse deliye çeviren başka bir histi, yani kendi kendime rol yapmam, gerçekten hissetmediğim duyguları ikna edici bir şekilde kişileştirmem gerektiği hissi. O korkunç anlarda bana söylenmiş olan rolü oynamamıştım ve dolayısıyla kötü bir performans sergilemiş, kekelemiş, repliklerimi unutmuştum; kederli olmaktan ziyade kafası karışık ve şoktaydım. Fakat Bay Collingwood'un ofisine girdiğimde, o nasıl levazımatçı oluyorsa ben de hemencecik dul oluvermiştim. Bu üstümdeki kılığı da kapsıyordu; saygın ve sade ama siyah değil.

"Herhangi bir fikriniz var mı, Bayan Falkner?"

Ses tonu yine kısıktı fakat bana zamanın kısıtlı olduğunu hatırlatıyordu. Greg, cenazesi için talimat vermeyi falan bir kenara bırakın, bir vasiyet bile bırakmamıştı. Ölmeyi planlamamıştı ne de olsa. Onun ne isteyebileceğini düşünmeye çalıştım. "Acaba ne isterdi?" Sanki onlar karikatürlere dönüşmüş gibi, ölüler hakkında şöyle büyüklük taslayarak konuşmak var ya! Greg bunu isterdi, Greg şuna bayılırdı. Eğer Greg kendi cenazesini planlamış olsaydı, büyük olasılıkla tuhaf ve ev yapımı

bir şeyle gelirdi; bir Viking kütüğü, havan topundan fırlatılan küller ya da denizde gömülmek gibi. Onunla bu konuda boy ölçüşemem. Sadece bunun basit olmasına ihtiyacım var.

Kararları çabucak verdim. Yakılma. Dünyevi bir tören. Belki birileri çıkar bir şey söyler, belki biraz müzik falan çalabiliriz. Bir de tabut meselesi vardı tabii. Daha fazla alakasız düşünce gelip durdu beynime. Evlenmeye karar verdiğimizde, Greg bana bir nişan yüzüğü almayı kafaya takmıştı ve birlikte Hatton Garden'a gitmiştik. Ortaya çıktı ki Greg tüm metalleri, karat işini ve taşları biliyordu. Eminim tabutla ilgili kuvvetli fikirleri olurdu. Muhtemelen maunun kaynağı belirsizdi. Bu en ucuzundan plastik şeritler büyük olasılıkla küresel ısınmaya katkı sunacaktı. Belki tüm yakılmalar böyle yapıyordu. Böyle şeyleri bilirdi o.

"İnsanlar gerçekten mukavva tabutlar alıyorlar mı?" diye sordum.

"Kesinlikle!" dedi Bay Collingwood. "Bazı aileler onları dekore etmeyi, boyamayı, vs. sever. Pek bir..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibiydi. "Göz alıcı gözükebilirler."

Ben de bunu yapabilirdim. Hatta tabutu bizzat inşa bile edebilirdim. Evimizdeki birçok şeyi ben yapmıştım ya da en azından onarmıştım.

"Sanırım insanlara bunu sunmayacağım" dedim.

Dokunmuş hasırdan yapılma bir tabut seçtim çünkü bir tabuta benzemiyordu. Bay Collingwood takdir eder şekilde bunun çevresel meselelere önem veren birçok insan tarafından seçildiğini söyledi. Bir nedenden ötürü bu beni gıcık etti ve aniden, keşke tehlikeli atıktan yapılma bir şey seçseydim.

dedim kendi kendime. Bay Collingwood özür dileyip arkadaki ofisine çekildi. Yazıcının cızırtılı sesini duydum ve o elinde bir tutam kâğıtla döndü, sonra da masanın üstünden bana uzattı. "Yaklaşık bir fiyat vermenin önemli olduğunu düşünüyoruz" dedi.

Kâğıda baktım ve yutkundum. "Çüş artık!" dedim. "Özür dilerim! Ben bu kadar..." Sonra durdum, birdenbire utanıverdim. Bu üstüne münakaşa edilecek nazik bir konuya benzemiyordu fakat irkilmiştim. Yaklaşık tahmin, arabamıza ödediğimiz miktarın üstündeydi ve arabamız hiç de ucuz sayılmazdı. Bay Collingwood bozuntuya vermedi, muhtemelen benden daha kötü vakalar görmüştü. Bana, cenazenin istediğim kadar sade olabileceği konusunda güven verdi.

Yaklaşık fiyatı inceledim, malzeme malzeme. "Tüm cenazeyi siz mi organize edeceksiniz?"

Bay Collingwood başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. "Tamam" dedim.

Doğrudan eve gitmeyi planlıyordum. Yapılması gereken bir sürü iş, bir sürü görev, liste ve ödev vardı. Bunun yerine Kentish Town'a, oradan da güneye giden bir trene atlayıp Kennington'a gittim. İstasyonda indiğimde, nehrin güneyine her geçtiğimde ne hissediyorsam, onu hissettim; sanki başka bir ülkedeki bir şehre varıvermiştim, dil aldatıcı bir benzerlik taşısa da New York ya da Sydney'de gibiydim. Livingstone ailesinin Dormer Caddesi'ndeki on altı numaralı evde yaşadığını biliyordum, o yüzden ben de bir seyahat acentesine gidip *A'dan-Z'ye* kitapçıklarından aldım. Oraya yürümek sade-

ce birkaç dakikamı aldı fakat o birkaç dakika içinde, yüksek katlı bloklar ve bakımsız meskenlerin olduğu bir dünyadan, mütevazı bir refahın ve havalı bir güzelliğin olduğu başka bir dünyaya gittim.

Livingstone ailesinin evi büyük ve beyazdı, caddeden ayrılmıştı. Aniden, onun sütunlu sundurması ve tırmıklı çakıl taşları gıcığıma gitti ve bu da benim yürüyüşümü hızlandırarak kısacık yolu bir çırpıda geçip daha ne yaptığım hakkında düşünmeye ya da bir açıklama hazırlamaya vakit bulamadan kapıyı çalmama yardımcı oldu. Ancak kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda bir endişe dalgasının vücudumu titrettiğini hissettim.

"Buyurun?"

Kapıyı açacak olanın neden Milena'nın kocası Hugo Livingstone olacağını varsaymıştım ki? Önümde duran genç, her yönden ve her eklemi açısından uzun ve sıskaydı. Yirmili yaşlarına yakın olmalı, diye düşündüm. Uzun, koyu, taranmamış saçları, neredeyse siyah gözleri vardı. Kısa şort ve solmuş bir tişört giyiyordu; soruşturma günündekiyle aynı şekilde burnunda bir hızması vardı. İhtiyatlı bir şekilde ona gülümsedim fakat o girişi kapayarak kapıda dikilmeye devam etti; kollarını kavuşturmuş hâldeyken tetkik eden gözlerle bakıyordu.

"Hugo Livingstone burada mı yaşıyor?" diye sordum.

"Hayır."

"Sen onun oğlusun, değil mi? Seni soruşturmada gördüm."

"Evet, o benim." Kısa şortunun altında çıplak duran dizlerini eğerek beni selamladı, üstünde başında doğru düzgün bir şey olmamasından hiç de utanıyormuş gibi değildi; aslına

bakarsanız, bundan zevk aldığını bile düşündüm. "Silvio Livingstone."

"Silvio mu?" dedim.

"Evet" dedi sert bir sesle, sanki onunla ilgili yorumda bulunmam için bana kafa tutuyor gibiydi.

"Annen için üzgünüm" dedim.

"Üvey annem." Söyleyiş şekli o kadar arsız bir horgörüye sahipti ki irkildim. Yüz ifademin değiştiğini görmüş olmalıydı çünkü meydan okur bir şekilde sırıttı.

"Yine de çok üzgünüm" diyebildim. "Acaba onun ne zaman..."

"Hayır. Erkenden gidip geç saate kadar çalışıyor." Sanki söylediği her şeyin alaycı bir tınısı vardı. "Burada şu an bir ben varım *aylaklık eden.*" Son iki kelimeyi söylediğinde açık bir şekilde birini taklit ediyordu; üvey annesidir herhâlde, diye geçirdim içimden.

"Pekâlâ" dedim. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Sen onun karısısın, değil mi?"

Onun kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmaya çalışmadan basitçe başımı sallamakla yetindim.

"O zaman burada ne arıyorsun?"

"Görüşmemiz gerektiğini düşündüm. Ortada bu kadar şey varken."

"İçeri girmek ister misin?"

"Eğer baban burada olsaydı olurdu."

"Değil." Omuz silkti. "Biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muydum?"

"Onları tabii ki!"

"Hayır" dedim. "Sen?"

"Senin kocan hakkında bir şey bilmiyordum" dedi.

Anlamadığım bir nedenden ötürü, Greg öldüğünden beri başka hiç kimsenin yanında bu sefil alaycılığın sahibi, bilinçli bir şekilde kızgın genç adamın yanında hissettiğim kadar rahat hissedemediğimi fark ettim.

"Fikrimi değiştirdim" dedim. "Tabii babanın kızmayacağını düşünüyorsan."

"Burası aynı zamanda benim de evim."

"Sadece birkaç dakikalığına o zaman. Belki bana bir kahve yaparsın."

"Ve sen de bana babamı sormak yerine onunla ilgili sorular sorarsın. En azından dürüst olurum. Kandırabildiği kişi ben değilim."

Beni bir holden ve duvarlarında fotoğrafların asılı olduğu bir koridordan geçirdi. Bizim duvarlarımızda duran Greg ve benimkilere benzemiyorlardı pek; bizimkiler ikimizi hayatımızın farklı evrelerinde gösteren, doğaçlama çekilmiş ancak usulüne uygun çerçevelenmiş portrelerdi. Geçip giderken atılan bakışlar yakaladım: İşte oradaydı; beyaz teni düşük kesim siyah bir elbisenin üstünden parlıyordu. İşte yine oradaydı; saçı yukarı taranmış ve dudağında ufak bir gülümseme var. Mutfak kocamandı, içindeki aletler parlıyordu. Bahçeye açılan çift kapılardan içeri ışık süzülüyordu.

"Sade kahve?" Su ısıtıcıyı dolduruyordu.

"Sütlü" dedim. "Pekâlâ, demek Greg yani kocam hakkında hiçbir fikrin yok, öyle mi?"

"Neden olsun ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gizli bir ilişkinin özelliği sırlarla dolu olmasıdır." Bu cümle beni yormaya başlıyordu. "Milena sırları severdi." Bir kupaya kahve koydu. "Onun iyi olduğu şeyler bunlardı; sırlar, dedikodu, söylenti."

"Yani bu bir sürpriz değil miydi?"

"Aslında değildi. Ölüm öyleydi ama hiç şüphesiz."

"Peki ya baban?"

"Bilmiyorum. Sormadım. Al, kahve. İstediğin kadar da süt al."

Biraz süt koyup bir yudum aldım. Beni hıçkırtacak kadar kuvvetliydi. "Yani pek emin değilsin, öyle mi?"

İlk defa yüzünde bir ilgi, yok hayır, yoğun bir merak ifadesi oluştu. Gözleri hafifçe kısıldı. "Birlikte öldüler" dedi. "Bu pek yakın."

"Evet."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Yani diyorum ki üvey annenin Greg'i tanıdığını gösteren bir şey bulmadın mı hiç?"

"Bakmadım ki. Niye bakmam gereksin?"

"Peki ya baban?"

"Babam mı?" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Babam, o öldüğünden beri epey çalışıyor. Çok meşgul."

"Anlıyorum."

"Muhtemelen anlamıyorsun" dedi.

"Sanırım anlamıyorum." İç çektim ve kupamı yere koydum, sonra da ayağa kalktım. "Teşekkürler Silvio!" Elimi onun omzuna koymak, ona onun iyi olacağını anlatmak istiyordum fakat bunu takdir edeceğini düşünmüyordum pek.

"Sen benim beklediğim gibi değilsin" dedi ön kapıdayken.

"Sen ne bekliyordun?"

"Üvey annemin aşığının karısını."

"Sanki benimle dalga geçiyormuşsun gibi geliyor" dedim.

Aniden kızarıverdi ve daha genç gözüktü. "Öyle demek istemedim" dedi.

Yürümeden önce bir fikir çaktı kafamda. "Bir üvey anne olarak o nasıl biriydi?"

Omuz silkeceğini ya da alaycı bir laf edeceğini düşündüm fakat bunun yerine kızardı ve bir şeyler mırıldandı.

"Onun pek de normal bir üvey anne olmadığını hayal ediyorum kafamda" dedim.

"Buraya gelmemeliydin" dedi. "Seni ilgilendirmez bunlar."

Kapıyı o kadar sert çarptı ki ayağım sıkışmasın diye çarçabuk çekilmek zorunda kaldım.

Yedinci Bölüm

Cenazeden önce yapmam gerektiğini bildiğim bir şey vardı. Soruşturmadan beri bunun üstüne düşünüyordum, neye benzediğini hayal ediyordum ve yakın zamanlarda bununla ilgili rüya görmeye bile başlamıştım; Londra'nın ortasında derin bir çukurun olduğu ve Greg'in arabasının dibine sürüklenerek alev aldığı rüyalardan uyanıveriyordum. Porton Yolu. Kafamda yüzünün ön cama yapıştığı, ağzının bir korku çığlığıyla açıldığı imgeler canlanıyordu. Ya da alevler onları yutarken onun vücudu Milena'nınkine çarpıyordu.

Şayet Gwen ve Mary'e sormuş olsaydım, bana katılmaya hevesli olurlardı fakat bu, tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Böylece, son ayarlamaları yapmam gereken cenazeden önceki gün doğuya doğru yola koyuldum. Londra'nın bildi-

ğim bir bölgesi değildi burası, ne var ki yaşadığımız yerden pek de uzakta sayılmazdı (*yaşadığım* yer diye düzelttim kendimi hemen; artık "Biz" diye bir şey yoktu) ve ben de yanlış yola sapıp kendimi Stratford'da buluverdim. Porton Yolu'na yürümem, yirmi beş dakikamı aldı; doğuya doğru Londra'nın dışına giden büyük ana yolda koştururken neredeyse ölecektim. O sabah evden çıkarken kapalı olan gökyüzü, uğursuz bir mor kahverengiye dönmüştü. Bir fırtına yaklaşıyordu ve çiseleyen yağmur damlaları yanaklarıma vuruyordu. Londra sokaklarında uçuşan acı bir rüzgâr vardı; tozları ve geri kalan düşmüş sonbahar yapraklarını topluyor, kaldırımların üstünde uçuruyordu.

Tüm bölge bir inşaat alanına çevrilmiş gibiydi. Dev vinçler, ufukta birer nokta gibi duruyordu ve dönümlerce arazi, taş ve topraklı yapışkan bir çamura dönüşmüştü. Arada yara izi gibi duran geniş çukurlar, yüksek çitlerin arkasında duran geçici yapılar vardı. İşçi şapkalı adamlar çukur kazıyor, geçici ışıklar trafiği başka yöne yönlendiriyordu.

Dik bir yamacın dibindeki Porton Yolu'nun kasvetli, terk edilmiş bir hâli vardı; bir tuğla ve moloz kütlesi hâlinde yerle bir edilmiş eski evlerin kalıntıları ve yarısı yıkık ambarlarla doluydu. Her ne kadar ön duvarı yıkılmış olsa da bir ev hâlen kalıntıların arasında ayaktaydı. Aşağıdan bakınca bile duvar kâğıtlarını ve eski küveti görebiliyordum. Bir zamanlar burada insanlar yaşıyor, o mutfakta oturuyorlardı, diye düşündüm.

Haritaya başvurdum, Greg'in parmağıyla çizmiş olduğu rotayı takip ettim. Bir randevu için ne kadar sıkıntı verici, kasvetli ve çirkin bir yerdi burası böyle! Ne var ki mahremiyeti vardı.

Günün ortasında, şu saatte bile ortalıkta kimsecikler yoktu; sanki iş süresiz bir zaman boyunca durdurulmuşa benziyordu. Ölümün gerçekleştiği kavşağa yaklaşırken yağmur yağmaya başladı, gökyüzü yarılıp boşanıverdi. Yanaklarımdan süzülen damlalar, bu hava için yetersiz ceketime düşmeye başladı. Çok geçmeden pantolonumun altı sırılsıklam oluverdi. Ayakkabılarıma su sızdı. Islak saçım yüzüme düştü. Nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum.

Fakat oradaydım işte, sert dönemeçte. Burası her şeyin gerçekleştiği yerdi. Greg dümdüz gitmiş ve şu ilerideki toprak sete çarpmıştı. Gözlerimi kapadım ve sonra yeniden açtım. Acaba tam olarak nereye düşüvermişti? Arabadan geri kalan bir şeyler var mıydı? Yoldan çıkıp eğimden aşağı indim fakat çamur kaygan olduğu için biraz kaydım, tutunabilmek için elimi uzattım, kolum kalın bir böğürtlene takılıp çizildi. Bir inilti koyuverdim.

Aşağı inmek fazla zaman aldı ve oraya vardığımda çamura bulanmış ve ıpıslak hâldeydim. Alnım acıyordu ve elimi oraya koyduğumda kanadığını fark ettim, sonra gözüme inen kan, nereye gittiğimi görmemi iyice zorlaştırdı. Atkımı çıkardım ve kesiğin üstüne koydum.

Ayrıca orada ne yapıyordum ki? Neyi kanıtlamayı umuyordum? Greg'in bu yere gelmediğini mi? Normalde gelmezdi ama gelmişti işte! Sert bir dönemeçte gözlerini yoldan ayırmayacağını mı? Ayırmazdı ama ayırmıştı işte! Emniyet kemerini takmazlık etmeyeceğini mi? Takardı ama takmamıştı işte! Ne bulmayı, ne hissetmeyi umuyordum? Bir şekilde -hâkimin soruşturmada kullandığı o korkunç cümleyi- konunun kapanmasını mı? Elbette öyle değildi, gel gör ki yine de orada, hiçbir

fayda sağlamayıp bir fark yaratmayacak olan bir dinî törende bulunmam gerektiğini biliyordum.

Aslına bakılırsa her ne kadar bir süre önce oradan kaldırılmış olsa da arabanın düştüğü yer gayet açıktı. Yanmış bir toprak parçası vardı; Porton Yolu'ndaki geniş bir çukurun içindeki daha küçük bir çukurdaydı. Oraya gidip çömeldim. Demek Greg'in öldüğü yer burasıydı. Yerdeki derin yarığa baktım. Islanan yüzümü silip saçımı geri attım. Hâlen alnımda tuttuğum atkıdan kan damlaları süzülüyordu ve onların demir tadını dudaklarımla alabiliyordum. Soruşturmadaki kadın, Greg'in acı çekmemiş olduğunu söylemişti. Acaba ölürken bunun sonu olduğunu biliyor muydu yoksa her şey bu kadarı için bile fazla çabuk mu olup bitivermişti? Acaba beni düşünmüş müydü?

Sonunda, perişan bir üşüme ve ıslaklıkla, kotum bacaklarıma yapışırken kalktım. Burada benim için hiçbir şey yoktu. Sırtımı araziye döndüm ve tepeyi tırmandım. Bir noktada atkımı düşürdüğümü fark ettim, geri bakınca onu yani çamurun üstündeki renkli topu görebiliyordum. Kan yüzümden aşağı gözyaşları gibi süzüldü ve sonunda yeraltı istasyonuna ulaştığımda insanlar bana tuhaf tuhaf baktı. Umursamadım.

Eve döndüğümde öğlen olmuştu ve parmaklarım o kadar donmuştu ki anahtarı kilide zar zor sokup çevirebildim.

"Ellie?"

Onun arkamdan gelen sesiyle sıçradım ve geri döndüm. "Joe, burada ne yapıyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun? Seni görmeye geldim. İyi de sen neler yapıyordun ki? Görüntün..." Durdu, bana bir tür büyülenmişlikle baktı. "Sıra dışı" dedi sonunda.

"Ah, bir şey yok! Sadece dışarı çıktım ve yağmur yağmaya başladı" dedim cılız bir sesle. Geçirdiğim gün hakkında pek konuşasım yoktu, Joe'yla bile.

"Suratının her yeri kan olmuş."

"Ah, onu mu diyorsun? Bir şey değil o. Muhtemelen yağmur yüzünden olduğundan daha kötü duruyor. İçeri girmek ister misin?"

"Sadece bir dakikalığına."

Kapıyı açmayı başardım ve birlikte hole ayak bastık. Çamura bulanmış botlarımı çıkardım ve ceketimi çıkarmaya uğraştım, sonra da zemine üstümden sular damlarken durdum.

"İşte" dedi Joe. "Önemli değil ama bunu isteyebileceğini düşündüm. Mutfaktaydı ve gözümüzden kaçmış."

Bana Greg'in en sevdiği kupasını getirmişti. Onun geçen sene maratonu bitirirken çekilmiş fotoğrafı vardı üzerinde, gerçi arka arkaya yıkanınca fotoğraf soluklaşmıştı. Onu Joe'nun elinden alıp Greg'in muzaffer, yorgun gülümsemesine baktım. Onunla sonradan buluşmuş, kollarımı terli vücuduna sarmış, sonra da terli suratını ve tuzlu dudaklarını öpmüştüm.

"Ve bir de cenaze için yapabileceğim bir şeyler var mı diye bakmaya geldim."

"Muhtemelen sadece bakmaya geldin, nokta" dedim.

Hazin bir şekilde gülümsedi. "Yani, görüyorum ki kendine gayet iyi bakabiliyorsun. Git ve banyo yap."

"Yapacağım."

"Sen banyodayken senin için bir şey yapayım mı? Etrafı biraz toplamak ya da sana sıcak bir şey hazırlamak gibi?"

"Çok naziksin fakat sağ ol!"

"Ellie!"

"Evet."

"İyi misin?"

"Ne? Evet. Biliyorsun bunu."

"Eğer iyi olmazsan bana söyler misin?"

"Evet."

Sekizinci Bölüm

Bittikten sonra cenazeyi, hepsi kötü olan rastgele anlardan ibaret bir derleme olarak hatırladım. Saat on bir buçuktaki başlangıçtan beş dakika önce orada olmamız gerektiği söylenmişti çünkü öncesinde ve sonrasında başka cenazeler vardı. Böylece kendimizi Kuzey Londra krematoryumunun dışında sıramızı beklerken bulduk. Eski arkadaşlardan, aile üyelerinden oluşan bir gruptuk; ne yapacağımız konusunda pek de emin olmayan bir hâlde dolanıyorduk. İnsanların birbirlerini tanıdığını, gülümsediklerini, sonra da bir cenazede olduklarını hatırlayıp kendilerini yüzlerine üzüntülü bir ifade oturtmaya zorladıklarını gördüm.

Cenaze arabası geldi, arka kapı açıldı ve hasırdan yapılma tabut göründü. Bay Collingwood bundan bir hazine kutusu

diye bahsediyordu, sanki böylesi ölüye karşı daha saygılı oluyormuş gibi. Tabut şapelin içine taşıyıcılar tarafından değil, sanki süpermarkette paketleri taşıyor olması gerekirmiş gibi gözüken bir tekerlekli araba tarafından taşındı. Kaldırım taşlarının arasındaki yarıklardan sakarca ilerledi. Bay Collingwood bu konuda beni önceden uyarmış, bunun onların sigortacıları tarafından mecbur kılındığını söylemişti. Ciddi sırt ağrılarına dair raporlar vardı.

Greg'in akrabası gibi duran orta yaşlı bir kadın içeri girmemiz gerekip gerekmediğini sordu.

"Onlar tabutu uygun pozisyona sokacaklar" dedim. "Bizden önceki grubun işinin bitip bitmediğinden emin değilim." Sanki bir tenis sahası ayarlamış gibiydik. Greg'in akrabası, eğer gerçekten öyleyse, benim yanımda durdu. Herhangi bir havadan sudan muhabbete girmeye gerek görmedim.

"Çok üzgünüm" dedi.

İnsanlar üzgün olduklarını söylediklerinde ne diyeceğimi hâlen prova etmemiştim. "Teşekkürler" pek doğru bir ifadeymiş gibi durmuyordu. Bazen anlamsız bir şeyler mırıldanıyordum. Bu sefer sadece başımı salladım.

"Senin için çok beter olmalı" dedi.

"Elbette" dedim. "Fena bir şoktu."

Hâlâ uzaklaşmıyordu. "Yani" dedi. "Koşullar pek bir tuhaftı. Çok şey olmuş... bilirsin... senin için."

Sonra bir düşündüm de ah, evet, anlıyordum. Birden kan beynime sıçrayıverdi. "Ne demek istiyorsun?"

Fakat benden daha sertti. Geri adım atmıyordu. "Yani durumu diyorum" dedi. "Birlikte öldüğü kişi. Çok üzücü olmalı."

Sanki açık bir yaram varmış da bu kadın parmağını içine sokup acaba bağıracak ya da çığlık atacak mıyım diye bakıyormuş gibiydi. Ona bu tatmini vermek istemedim. Ona hiçbir şey vermek istemiyordum.

"Yalnızca kocamı kaybettiğim için üzgünüm" dedim. "Söyleyeceğim başka bir şey yok." Ondan uzaklaştım ve bahçeye doğru bakmaya koyuldum. Kurumsal bir yere aitmiş gibi duran, bodur ağaçlar ve ufak çalılıklardan oluşan, bir iş merkezinin araba parkında göreceğiniz türden bir bahçeydi. Binanın kendisi, yirminci yüzyılın ortasında yapılmışa benzeyen bir sağlamlığa sahipti fakat ne olduğu belirsiz bir yapıymış gibi duruyordu; biraz kilise, biraz okul gibi. Ancak arkasında, onun epey üstünde, bir baca duruyordu. Bunu saklayamamışlardı. Üstünden duman çıkıyordu. Bu Greg olamazdı. Henüz değil.

Şimdi emindim işte. Zaten biliyordum fakat belki kendimi bunu aklımdan çıkarmaya zorlamıştım, bilhassa cenaze için. Herkes, yani tam olarak herkes, Greg'in başka bir kadınla öldüğünü ve bunun onların bir ilişkisi olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Peki ya benim hakkımda ne düşünüyorlardı?

Cenazeye dair bir sonraki anım tam içeride, hemen önde, Greg'in ebeveynlerinin yanında olduğum andı. Arkamda yer alan matem içindeki kalabalığı hissedebiliyordum. Benim için üzgündüler ama başka ne hissediyorlardı ki? Biraz utanç, biraz küçümseme? Ah zavallı Ellie! Yalnızca dul kalmadı: Aşağılandı, yüzüstü bırakıldı, evliliği bir oyunmuş gibi teşhir oldu. Acaba bizim hakkımızda ileri geri konuşuyorlar mıydı? Acaba sorun, Greg'in gözünün dışarıda olması mıydı? Yoksa Ellie'nin kadınlığını ifa edememesi mi?

Hem Greg'in erkek kardeşi Ian hem de kız kardeşi Kate, servisle ilgili önerilerde bulunmak için beni aramışlardı. İlk başta buna içerlemiştim. Sahiplenici ve bölgeci bir hisse kapılmıştım. Sonra aniden, cenazeyi *Issız Ada Diskleri'nin** kâbusa dönen bir versiyonu olarak düşünmeye başladım. Greg'in ne kadar da ilginç bir kişilik olduğunu gösterecek şarkıyla şiirleri seçiyor ve onu ne kadar iyi anladığımı gösteriyordum. İnsanların benim zevkimin ne kadar iyi olduğunu düşünmesini göz önünde tutarak şiirler seçmek fikri midemi bulandırdı; ben de Ian ve Kate'i geri arayıp bunu onlara bıraktığımı söyledim.

Ian öne çıkıp teselli edici olması umulan Viktoryen bir şiir okudu fakat yarısında dikkatimi vermeyi bıraktım. Sonra da Greg'in diğer kardeşi Simon, okul toplantılarında okunanlara benzeyen bir bölüm okudu İncil'den. Onu da takip edemedim. Tek tek kelimeler anlamlı geliyordu fakat cümleler ilerlerken anlamlarını kaçırıveriyordum. Sonra Kate, Greg için çok şey ifade eden bir şarkı çalacağını söyledi. Uzun süren bir sessizlik oldu, ardından biri oynat tuşuna bastığında duvarlardaki hoparlörler cızırdadı ve sonra yanlış olduğu apaçık olan bir şarkı çalmaya başladı; belki bir önceki cenazeye ya da bir sonrakine aitti. Kevin Costner'ın oynadığı bir filmde duyduğumu hatırladığım güçlü bir balladdı bu. Bunun Greg ile en ufak bir alakası yoktu; o, zamanının bir kısmını hapishanede geçirmiş ya da en azından öyleymiş gibi duran kart adamların çelik gitarlarda çaldığı cızırtılı şarkıları severdi. Karşıya baktım ve Kate'in suratında bir panik ifadesi gördüm. Gözle görülür bir şekilde acaba koşa koşa giderek bu korkunç şarkıyı kapatabilir miyim, doğru CD'yi bulup

* BBC Radio 4 tarafından 1942'den beri sürdürülen, tarihin en uzun ikinci radyo programı. (ç.n.)

takabilir miyim, diye düşünüyordu içinden, sonra da bunu yapamayacağına karar veriyordu.

Cenazenin benim için anlam ifade eden tek kısmı buydu. Bir anlığına, eğer Greg burada olsaydı neler olurdu sorusuna ilişkin berrak bir görüntü canlanmıştı gözümde; bana nasıl bakacağı, nasıl gülmemek için kendimizi kasacağımız, sonrasında bunu konuşup nasıl kıkırdayacağımız, bunun nasıl kalıcı bir şaka hâline geleceği. Bu an, gün içinde ağlamaya en yakın olduğum andı ama o hâldeyken bile ağlamadım.

Sonrasında hepimiz dağılırken içeri girmek üzere olan grupla karşılaştık ve fark ettim ki başka bir saatte onlar da başka bir grupla karşılaşacaklardı. Bir keder taşıma kayışındaydık.

Herkes evime davetliydi ve orada tüm zamanların en kötü davetini yaşadık. Kötü olan yemek değildi, bunun çok ötesindeydi. İlk başta bir süpermarkete gitmeyi planlamış ve her şeyi hazır almayı planlamıştım fakat sonra bizzat kendim yapmaya karar verdim. Önceki geceyi keçi peyniri, kırmızı soğan, çeri domates, mozzarella ve salamdan oluşan kanepeler yapmakla geçirmiştim. Ufak kuru tost parçalarının üstünde minik katıklar vardı. Kırmızıbiberleri doldurmuş ve peynirli baton sale yapmıştım. Ançüezli ve acılı bir kilo zeytin, bir paket kırmızı ve bir paket de beyaz şarap almıştım. İki kek yapmıştım. Kahve, çay ve bitki çaylarından oluşan bir seçki vardı; ne var ki yine de tüm zamanların en kötü partisiydi.

Bu seferki kötü bir partinin değişik türlerini bünyesinde bir araya getiriyordu. Bir yerden başlamak gerekirse birçok insan gelmemişti. Bazı insanlar cenazede bile bulunmamıştı. Diğerleri eve gelmemişti. Yoksa küçük düşmek nedeniyle kendilerini

mahcup hissedebilirlerdi. Bu, partiye sahipsiz ve reddedilmiş bir hava veriyordu.

İnsanlar gelmeye başladıktan sonra aklıma, hani şu oğlanların bir köşede toplaşıp kendi aralarında kıkırdadıkları, yanlarına yaklaşamıyor olsalar da uzaktan kızları kestikleri korkunç ergen partileri geldi. Kabile benzeri bir şeyler oluşuvermişti. Belki benim bakış açım bulanmıştı fakat bana sanki Greg, beni Milena için terk etmiş ve şimdi bana karşı onun tarafını tutanlar varmış gibi geliyordu.

Gwen ve Mary de oradaydı; elbette, tamamen benim tarafımdalardı. İçkileri ve yiyecekleri sunuyor ve çevremde dolanıp destekleyici sözler ediyorlardı. Çantalarımızı yere koyup etrafında dans etmemizin beklentisi içindeydim yarı yarıya.

Ebeveynlerim de oradaydı, yaşlı ve çökmüş hâlde; bir de kardeşim Maria, sert görünümüyle... sanki Greg o şekilde ölerek ona kişisel bir yamuk yapmışçasına. Sonra Fergus vardı, gözleri kederle doluydu; onu bu açıdan kıskandım. Cenazede bir şeyler okumak istemiş fakat son anda vazgeçmişti. Bunu becerebileceğini düşünmediğini söylemişti. Hamilelikten karnı kocaman olmuş karısı Jemma'dan, onun olay gerçekleştiğinden beri hıçkıra hıçkıra ağladığı izlenimi alıyordum.

İki kamp arasında gidip gelen Joe ve Tania gibi insanlar da vardı. Onları bir araya getirmek için kahramanca ve başarısızlığa mahkûm girişimlerde bulunuyorlardı. Greg'in ve benim arkadaşlarımdan oluşan gruplar vardı fakat her şey zorlama ve tuhaf duruyordu.

Garip bir şekilde, beni en fazla rahatlatan insanlar arkadaşlarım değildi, ailem de değildi kesinlikle, daha ziyade şu daha

önce hiç tanışmadıklarımdı. Adını James olarak hatırladığım eski bir ilkokul arkadaşı vardı, Greg onunla üçayaklı koşu yapardı; yüzü tazıya benzeyen cüsseli bir adam vardı, Greg'e ergenlik zamanlarında piyano çalmayı öğretmişti. Greg'e sırtlarını ne kadar dayayabildiklerinden, ona ne kadar güvenebildiklerinden, ondan ne kadar hoşlandıklarından ve artık ortada olmayacağı için onu ne kadar özleyeceklerinden bahsetmeye gelmiş bir dolu müşteri vardı. Onun ölümün arkasındaki hikâyeyi bilmeyen ve sadece ona veda etmek için gelmiş insanlarla bir arada bulunmak, büyük bir rahatlamaydı.

"Çok tatlı bir genç adamdı" dedi Bayan Sutton güçlü bir sesle. Siyah ipekten bir elbise ve ilmekli bir çorap giymişti, kırışık bir yüzü ve saçında kusursuz bir topuzu vardı. Çok yaşlı ve zengin gözüküyordu, başka bir çağdan kalma duran gaga burnu ve düz duran bir sırtı vardı.

"Evet, öyleydi" dedim.

"Her zaman onun yolunu gözlerdim. Onu özleyeceğim."

"Üzüldüm" dedim saçma bir şekilde.

"Aslına bakarsan, ölümünün ertesi günü beni ziyaret edecekti. Haberi böyle aldım, o gelmeyince nerede olduğunu sormak için ofisi aradığımda. Büyük şok oldu." Bana delip geçen bir bakış attı. "İki ay içinde seksen sekiz yaşıma basacağım. Pek adil durmuyor, değil mi? İnsanlar yanlış sırayla ölüyor."

Konuşamadım ve o elini bir pençe gibi kaldırıp hafifçe omzuma koydu. "Sana kanım kaynadı hayatım" dedi.

Gelin görün ki ana kısmı itibariyle bu, hiç kimsenin gereklerini yerine getiriyormuş gibi görünmediği bir cenaze davetiydi. Utangaç ya da sarsak bir hâl almadan taziyelerini iletemiyorlar-

dı; merhumla ilgili, karmaşık olmayan duygusal hatıralara dalamıyorlardı. Başka bir şey de yapamıyorlardı. Bir kısmı yemek yiyor, bir kısmı şarabı götürüyordu (krematoryumun dışında yanıma gelmiş olan kadın kendisi için kararından fazlasını götürmüştü, artık ya pişmanlıktan ya da bir tür intikam duygusundan). Ardından da yavaş yavaş voltalarını aldılar.

Sonunda Gwen, Mary ve ben, Greg'in tanımadığım birkaç akrabasıyla baş başa kalmıştık; onlar da hiçbir şekilde gelmeyen bir taksi çağırmışlardı. Boş bardaklarla sofranın üstünde oturuyor, akşam yemek yiyemezler diye daha fazla abur cubur ve yemek almayı reddediyorlardı. Biz onların etrafında temizlik yaparken, ortalığı kaldırırken ve nihayetinde de süpürge yaparken ardı ardına taksi durağını aradılar. Sonunda gittiler; giderlerken sokaktan bir taksi çevirmek ya da metroya atlamakla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı.

Gwen ve Mary kalmaya devam ettiler ve ben de bir şarap daha açıp onlara krematoryumun dışındaki kadından ve söylediklerinden bahsettim. Mary dedi ki, "Bununla savaşmak zorunda değilsin, biliyorsun." Ona, bunu derken ne demek istediğini sordum, o da bana kötü hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Erkekler hep aynılardı ve arkadaşlarım beni seviyordu ve beni destekleyeceklerdi. Bunu atlatacaktım. Pek bir cevap veremediğimi hatırlıyorum. Daha ziyade kadehime ardı ardına şarap doldurdum ve sanki geçmek bilmez bir susuzluğum varmış gibi içtim. Bana, onların kalmasını isteyip istemediğimi sordular ve ben de kalmalarını istemediğimi söyledim. Böylece onlar gittikten sonra sanırım bir kadeh daha şarap içtim, büyük bir kadeh; dudak payı bile olmadığı için kadehi iki elimle tutmak zorunda kalıyordum.

On yaşımdayken büyükbabam ölmüştü. Cenazeye gitmek istememiştim fakat annem bana, cenazelerin insanlara veda ettiğimiz yerler olduğunu söylemişti. Onları düşünüyor, onlar için ağlıyor, onlara elveda diyor ve kendi hayatlarımıza geri dönüyorduk.

Tamamen giyinik hâlde yatağımda uzanmıştım ve oda mı benim etrafımda dönüyor, yatağım mı odanın içinde dönüyor yoksa bunların derin, felsefi anlamda bir farkları var mı, karar veremiyordum. Ancak üniversitedeki ilk yılımdan beri hiç olmadığım kadar sarhoş hâlde orada uzanırken biliyordum ki o gün Greg için ağlamamıştım ve hepsinin ötesinde ona elveda dememiştim.

Dokuzuncu Bölüm

Gecenin ortasında aniden yatakta doğruldum, gözlerimi ovaladım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Dijital alarmlı saati kapamıştım çünkü son haftalarda gecenin köründe uyanıp saatin tik tak sesiyle ilerleyişine bakmaktan gına gelmişti. Sadece havanın karanlık olduğunu ve bir şeyin beni uyandırdığını biliyordum; rüyalarıma kadar girmiş olması gereken bir düşünce, bir anı.

Çoğu çiftin yaptığına emin olduğum gibi, Greg ve ben de hangi arkadaşlarımızın birbirlerine karşı sadakatsiz olduğuna dair muhabbet ederdik. Hani her üç çiftten biri diğerini aldatıyordu ya ya da öyle bir şey işte, biz de birbirlerine ihanet eden insanlarla çevrili olmamız gerektiği sonucuna varmıştık. An itibariyle, sanki yeniden oradaymışım gibi aklıma geliveren

bir muhabbet vardı. İkimiz yatakta oturuyorduk, sıcacık yorganın altında ve pürüzlü loş ışığın altında; elim onun kalçasında, ayağım da kaval kemiğinin üstünde duruyordu.

"Ya benim annemle babam?" diyordu ve ben de kıkırdıyordum. "Yok artık!"

"Seninkiler?"

"Lütfen!"

"Kim o zaman?"

"Fergus ve Jemma?" dedim.

"İmkânsız. Sadece birkaç yıldır birlikteler ve o öyle bir herif değil."

"Ne tür bir herif o zaman? Hem zaten o olmak zorunda değil, diğeri de olabilir."

"O çok ahlakçı. Ve çok hamile. Peki ya Mary ve Eric?"

"Mary bana söylerdi" dedim sertçe.

"Emin misin? Peki ya o değil de Eric ise?"

"O zaman Mary hiç şüphesiz yine bana söylerdi. Zaten söylemeseydi bile anlardım."

"Nasıl?"

"Anlardım işte. Çok kötü bir yalancı o. Boynu kızarıveriyor hemencecik."

"Peki ya ben; ben olsam, onu da anlar mıydın?"

"Evet, o yüzden ayağını denk al."

"Nereden bileceksin?"

"Bilirdim işte."

"Güven dolu budala seni."

Birbirimize gülümsedik, mutlu olduğumuzdan emindik.

Yataktan çıktım, ayağıma terlikleri geçirdim, aşağı kata inip mutfağa geçtim, tepedeki ışığı açınca aniden parlayan ışıktan gözlerim kamaştı. Duvar saatine bakınca saatin neredeyse üçe geldiğini gördüm. Dışarıda rüzgâr vardı ve yüzümü cama dayayıp görünen çatı ve bacaların altında ne olduğunu çıkarsamaya çalışırken dışarıdaki tüm o insanların sıcacık ve rüyalarına gömülmüş bir hâlde, güven içinde beraberce yataklarında yattıklarını hayal ettim. Hâlen Greg'in sesini duyabiliyor, gülümsemesini gözümün önüne getirebiliyordum; bu hatıranın yoğun huzuruyla şu anın soğuk, bomboş karanlığı arasındaki tezat, mideme inmiş göz yaşartıcı bir yumruk gibiydi. Kimse size mutsuzluğun nasıl da fiziksel bir şey olabileceğini, sinüslerinizi, boğazınızı, lenf bezlerinizi, kaslarınızı ve kemiklerinizi nasıl da acıtabileceğini söylemiyordu.

Kendime bir kap sıcak çikolata yaptım ve yavaşça içtim. Greg'in yüzünün görüntüsü soluklaştı. Onun burada olmadığını, hiçbir yerde olmadığını biliyordum. Külleri, etrafı lastik bantla kaplı ufak bir kare kutuda duruyordu. Ne var ki alaycı bir ses duyuyordum. Güven dolu budala, diyordu bana.

"Fergus."

"Ellie!" Gözleri hayretle açıldı. Sabahlığı hâlâ üzerindeydi, tıraş olmamıştı ve yarı uykuluydu. "İyi misin?"

"Seni uyandırdım mı?"

"Ne oldu?"

"İçeri girebilir miyim?"

Geri çekildi, sabahlığının kuşağını sıkıca beline sardı ve ben de onun yanından geçip mutfağa girdim; kim bilir kaç kez tam burada dördümüz sipariş ettiğimiz yemekleri yiyerek, kart oynayarak, neredeyse gün ışıyıncaya kadar içerek birlikte oturmuştuk. Akşam yemeğinden kalanlar hâlen masanın üstündeydi: İki yarı dolu tabak, boş bir servis çanağı, yarısı içilmiş bir şişe kırmızı şarap. Fergus onları toplamaya girişti, çatalları tangır tungur çizgili zeminin üstüne düşürdü.

"Biraz erken olduğunu biliyorum."

"Önemi yok. Kahve? Çay? Kahvaltı? Böbrek mangal? Sonuncusu şakaydı. Jemma yataktan çıkmaz. Şu aralar doğum izninde." Bunu söylerken yüzünde bir endişe ifadesi gördüm: Jemma doğum iznindeydi ve ben çocuksuz, meyvesiz, aşağılanmış ve yalnızdım.

"Kahve lütfen! Belki bir de tost."

"Marmelat mı, bal mı, reçel mi?"

"Fark etmez. Bal olsun."

"Kalmışsa olur. Hayır. Bal yok. Aslında reçel de yok."

"Marmelat da olur."

"Cenaze fena değildi" dedi ihtiyatla, bu sırada su ısıtıcısını dolduruyor ve ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek atıyordu.

"Cenaze berbattı."

Acıklı bir şekilde gülümsedi.

"Kimse benimle nasıl konuşacağını bilmiyordu."

"En azından bitti."

"Pek değil."

Bana baktı, kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona inanmaya karar verdim."

Su ısıtıcısı kaynamaya başladı, havaya buhar dalgaları yolluyordu. Son derece metodik bir şekilde kaşık kaşık kahveyi kaba attı, sonra da suyu döktü. Ancak bana kupayı uzattıktan sonra gözlerime bakabildi. "Tekrarlar mısın?" dedi.

"Greg'in bir ilişkisi yoktu."

"Ah!" dedi Fergus, kahve kupasını tık diye masanın üstüne dikkatli bir şekilde koyup ağzını elinin tersiyle sildikten sonra. "Doğrudur."

"Bir tarafta bir gerçek var, yani başka bir kadınla birlikte ölmesi."

"Evet."

"Ve diğer tarafta da benim duyduğum güven."

"Evet."

"İnancımı koruyorum. Onu elimin tersiyle bir kenara itmiyorum."

Fergus'un onun ölmüş olduğunu söylemesini bekledim fakat bunu yapmadı. O ise "Anlıyorum" dedi ve sonra tekrardan kupasını aldı, bana gözünün ucuyla baktı. "Pekâlâ, bu iyi, sanıyorum."

"Evet, öyle."

"İyi, yani, eğer senin olanları sindirmene yardımcı oluyorsa."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Öyle, çünkü ne oldu ki?"

Fergus kaşlarını çattı ve parmaklarını saçının arasında dolaştırdı, bu ona üzgün bir palyaço görüntüsü veriyordu. Parmağını kahvesine batırdı ve emdi. "Neden bana ne düşündüğünü söylemiyorsun Ellie?" dedi sonunda.

"Onun için ofiste çalışırken acaba onun şey... yani bilirsin, bir işler karıştırdığına dair bir işaret gördün mü?"

"Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey. Ama bu demek değil ki..."

Onun söyleyeceği şeyi bildiğimden sözünü kestim. "Bak Fergus, Greg başka bir kadınla öldü. Ama onunla bir ilişkisi yoktu. Yoktu. Tamam mı? O zaman, birlikte ne yapıyorlardı? Soru bu, değil mi? Başlangıç için ortada başka ihtimaller var." Fergus bana baktı ve ağzını açmadı. "Mesela aklımdan ilk geçen onun bir otostopçu olabileceği."

Fergus bir anlığına düşündü. "Şeytanın avukatlığını yapmak istemem ama bu kadın..."

"Milena Livingstone."

"Bir çeşit iş kadını, değil mi?"

"Öyle denilebilir."

"Onlar otostop çeker mi? Hem de Londra'da?"

"Ya da belki sadece bir iş ilişkisiydi."

"Kesinlikle!"

"O da onu bir yere bırakıyordu."

"Şimdi oldu."

"Yani ona inanıyorsun."

"Ellie, o burada değil ki inanayım. Kocan -yani en iyi arkadaşım, ikimizin de sevdiği ve it gibi özlediği o adam- öldü. Tüm bunlar bununla ilgili, değil mi? Sanki onun başka bir kadını birlikte olmadığına kendini ikna edince o ölmüş olmayacakmış gibi konuşuyorsun. Eğer böyle devam edersen kafayı yersin."

"Böyle düşünmenin tek nedeni yanıldığıma, kendimi aldattığıma ve Greg'in bana sadık olmadığına inanıyor olman."

"Neler olup bittiğini asla bulamayacaksın" dedi yorgun bir şekilde.

Onun bunu bana kaç kere söylediğinin bir çetelesini tutsam ne iyi olurdu. "Ona güveniyorum" dedim. "Bu, benim için yeterli. Bu arada ekmekler yanıyor."

Joe, Alison ve babasının mavi bakışlarıyla annesinin sarı benzini ve sessizliğini almış, üç çocuklarından biri olan Becky ile öğle yemeği yerken Fergus'a söylediklerimi tekrar ettim. Üç insanın önünde bunu yapmak daha zordu. Sesim zorlama ve aşırı ısrarcı çıkıyordu. Joe'nun omuzlarının düştüğünü ve kafasını bana çevirmeden önce Alison'a umutsuz bir bakış attığını gördüm, çatalından bir marul yaprağı sarkmaktaydı. "Ah, canımın içi!" dedi.

"Bunun ne demek olduğunu biliyorum" dedim. "Ah, canımın içi! Bu, bana büyük bir sabırla neden yanlış istikamette olduğumu ve kendimi mahvedecek şekilde davrandığımı söyleyeceğin anlamına geliyor. Bana asla hakikati bulamayacağımı ve bu belirsizlikle yaşamayı ve hayatıma devam etmeyi öğrenmem gerektiğini söyleyeceksin. Ve muhtemelen bunun bir tür matem hâli olduğunu anlatacaksın."

"Evet, neredeyse. Ayrıca seni sevdiğimizi ve elimizden gelen her şekilde yardım etmek istediğimizi söyleyeceğim."

"Becky, su ısıtıcısını çalıştırsan nasıl olur?" dedi Alison yumuşak bir sesle. "Ben de peyniri getireyim."

"Böyle nazik olmana gerek yok Alison." Ona gülümsedim. "Birbirimizi buna ihtiyaç kalmayacak kadar uzun zamandır ve yakından tanıyoruz. Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece sizin Greg'in sadakatsiz olmadığını bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Güzel!"

"Eğer biri bana inansaydı iyi olurdu."

Taşıdığı ahşap sallanan sandalyenin arkasından zar zor görünen adam kapımda dikilmekteydi.

"Terry Long" dedi. "Sandalyeyi size getirdim." Beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Yani ben..." diye başladım söze.

"Karım için. Bu onun Noel hediyesi. Bizim için tamir edebileceğinizi söylemiştiniz. Biraz harap hâlde görüyorsunuz ki. Onun büyükbabasına aitti; kısacası, manevi değere sahip."

"Bir hata olmuş olmalı."

"Sizi eylülün başında aramıştım. Bana bunun sorun olmayacağını söylemiştiniz."

"İşler değişti" dedim. "Yeni iş almıyorum."

"Ama *dediniz ki...*" Yüzü sertleşti. Sandalyeyi yere koydu ve sandalye gıcırdayan bir sesle aramızda sallanmaya başladı. Ayaklarından biri feci hasar görmüştü. "İnsanları böyle yüzüstü bırakamazsınız."

"Üzgünüm."

"Bu mu yani? Üzgün müsünüz?"

"Çok üzgünüm. Ama yapamam işte. Gerçekten yapamam. Üzgünüm." Kelimeyi tekrarladım durdum: Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Sonunda gitti, kırık sandalyeyi geride bıraktı. Sırtı bile öfkeli gözüküyordu.

Sallanan sandalyeyi aldım, kapıyı kapadım ve evin içine girdim, sonra da bahçeye geçip barakanın kapısını açtım. Kapı destekliydi ve bir yıl önce genç bir çete kapıyı kırıp aletlerimden bazılarını çaldığından beri üç tane asma kilidi vardı. İçeride bir sürü arkası aralıklı sandalye, koyu meşeden bir köşe dolabı, altı olmayan çok tatlı ufak bir çekmeceli kutu, kapağında çirkin bir yarık ve eskiden çizimlerin olduğu yerde lekeler olan işlemeli bir sandık ve bir Macar işi çalışma masası vardı. Onlara ilgi göstermemi bekliyorlardı. İçeri girdim, ışığı açmadan parmaklarımı ahşap yüzeylerde gezdirdim. Her ne kadar günlerdir oraya gitmemiş olsam da içeride hâlâ harika bir talaş ve balmumu kokusu, zeminde talaş yığınları vardı. İçeride dolandım, rengi solmuş bir tahtayı elime alıp bir süre parmaklarımın arasında dolaştırdım; bir daha çalışmak için buraya gelip gelmeyeceğimi düşünüyordum içten içe.

Greg ve ben aptalca şeyler konusunda tartışırdık. Çöp kutusunu boşaltma sırası kimdeydi? Neden tıraş olduktan sonra lavaboyu temizlemiyordu? Neden onun etrafında döne döne temizlik yapmanın, onun beni duyabilmesine yetecek kadar yüksek sesle oflayıp puflamanın ne kadar gıcık edici olduğundan bihaberdim? Lafımı bir cümlenin ortasında kestiğinde, ben tüm sıcak suyu kullandığımda... Kirli sepetinde duran çamaşırlar, baştan savma

yapılmış işler, fazla pişmiş makarna ve yanmış tost, dikkatsizce sarf edilmiş kelimeler, dağınıklık ve kötü idareyle ilgili tırı vırı meseleler üzerine münakaşa ederdik. Asla Tanrı ya da savaş, düzenbazlık ya da kıskançlık gibi büyük meselelere takılmazdık. Bu tür şeyler için yeteri kadar uzun zamandır birlikte değildik.

"Demek bana inanmıyorsun?"

Mary ve ben çalılıklarda yürüyüşe çıkmıştık. Hava serin ve kapalıydı, rüzgâr yağmur yağacağının ipucunu veriyordu. Ayaklarımız dökülmüş yaprakların üstünde dolaşıyordu. Bir yaşındaki Robin, onun sırtındaki taşıyıcıdaydı; uyuyordu ve kel, düz kafası biz yürürken bir iniyor, bir kalkıyordu. Pofuduk bedeni, Mary'nin attığı her adımla sallanıyordu.

"Öyle demedim. Tam olarak değil. Dedim ki..."

"Dedin ki 'Erkekler öyle kalleştir ki!'"

"Evet."

"Yani?"

"Yani erkekler öyle kalleştir ki! Bak Ellie, Greg dünya tatlısıydı."

"*Ama*?"

"Ama bir aziz değildi. Çoğu erkek fırsatını bulduğunda yoldan sapar."

"Yoldan mı sapar?" dedim. Öfkeden zangır zangır titremeye başlıyordum. "Araziden çıkıp giden bir koyun gibi mi?"

"Bunların hepsi fırsat ve baştan çıkmayla ilgili. İlk hareketi muhtemelen şu Milena yapmıştır."

"Şu Milena'nın onunla bir münasebeti yoktu, ne de onun Milena'yla."

Aniden Mary durdu. Yanakları soğukta kızarmıştı. Omzunun üstünde Robin'in gözleri mahmur bir şekilde açıldı, sonra yine kapandı. Çenesine doğru ince bir salya süzüldü.

"Söylediğin şeye inanmıyorsun, değil mi?" dedi. "Gerçekten yani."

"Evet, inanıyorum. Ancak apaçık ki sen inanmıyorsun."

"Çünkü seninle hemfikir olmamam, senin tarafında olmadığım anlamına gelmez. Hepimizi kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Olanlar berbat! Gerçekten korkunç! Senin durumunda olsaydım bununla nasıl başa çıkardım, hiç bilmiyorum. Ama bak, dinle." Bir elini koluma koydu. "Neyi atlatmaya çalıştığını biraz olsun anlıyorum. Eric'i tanırsın değil mi? Yani aşikâr ki Eric'i tanırsın. Robin doğduktan hemen sonra ne olduğunu biliyor musun? Hemen sonra, derken gerçekten birebir bunu kastediyorum. Kesin bir ifadeyle söylemek gerekirse, üç buçuk hafta."

Üstüme bir hüzün çöktü.

"İş yerindeki şu kadınla yattı. Sersem, ağlamaklı ve yorgundum; memelerim sarkıktı, dikişlerim yeni alındığı için zar zor oturabiliyordum. Seks falan konu dışıydı; ay gibi yusyuvarlak, fazla kilolu ve adeta bir inektim. Ve tek kerelik bir şey, bir sarhoşluk hatası falan da değildi, haftalarca devam etti. Eve geç geliyor, kaç kez duş alıyor, fazla ilgili, fazla gıcık oluyordu. Nasıl da lanet bir klişe, değil mi? Geriye dönüp baktığımda, neler olup bittiğini anlayamamış olmama inanamıyorum. Mesele işaretlerin olmaması değildi. Ama ben kördüm, kendi ufak huzurlu baloncuğumun içinde. Anlamam için onları apaçık bir arada görmem gerekti."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Tekrardan Greg ile yaptığımız muhabbeti hatırladım ki orada ben, eğer Eric Mary'i aldatsa bundan haberim olacağını söylemiştim.

"Çünkü kendimi aşağılanmış hissetmiştim. Ve aptal tabii!" Bana baktı. "Çok şişman, çirkin, işe yaramaz ve yerin dibine geçmiş gibi. Başına gelenlerden sonra bu hissi anlıyor olmalısın. İşte bu yüzden sana anlatıyorum."

"Mary" dedim. "Üzgünüm. Keşke bunu daha önce konuşsaydık. Fakat durum aynısı değil."

"Greg ve seni bu kadar farklı kılan nedir?"

"O öyle yapmazdı."

"Ben de Eric için böyle derdim."

"İçimden bir şey söylüyor bunu."

"Hakikatle yüzleşemiyorsun. Ben senin arkadaşınım. Hatırlıyor musun? Birbirimize doğruyu söyleyebiliriz, canımızı acıtsa bile."

"Canımı acıtmıyor çünkü doğru değil."

"Hiç hamile bırakmak için seks yapmaktan soğumuş olabileceği aklına geldi mi?"

Kendimi durduramıyordum: Sanki Mary suratıma bir tokat atmışçasına acıyla kavruluyordum.

"Ah, Ellie!" Yüzü yumuşadı, gözlerinin yaşardığını fark ettim; soğuktan mı yoksa duygusallıktan mı bilemiyordum.

Kadın polis memuru Darby beni ufak bir odaya soktu. Çalışma masasının üstündeki vazoda kırmızı ve pembe plastik çiçekler vardı. Duvardaki çerçevelenmiş bir resimde de çiçek-

ler vardı, bunlar sarıydı, Van Gogh'un *Güneş* Çiçekleri'nin bir kopyası. Ben oturdum, o da karşıma geçti ve ellerini masanın üstüne koydu. Yenilmiş tırnakları olan, geniş ve güçlü ellerdi bunlar. Parmaklarında yüzük yoktu. İklimden dolayı kurumuş, cin gibi ve küt kesim saçının altında hoş bir sadelikte duran yüzüne baktım ve onun bunu anlatacağım doğru kişi olduğu konusunda tatmin oldum. Biraz havadan sudan muhabbet ettik ve sonra durdum.

"Göründüğü gibi değil" dedim.

Mat gözleriyle yüzüme bakarak bana doğru hafifçe eğildi.

"Onun Milena Livingstone ile bir ilişkisi olduğuna inanmıyorum."

Yüz ifadesinde bir bocalama olmadı. Sadece bana bakmaya devam etti, konuşmamı bekliyordu.

"Aslında birbirlerini tanıdıklarını bile zannetmiyorum."

Tedirgin bir şekilde gülümsedi ve konuşmaya başladığında bu berrak ve yavaş bir şekilde oldu, sanki ben küçük bir çocukmuşum gibi. "Aynı arabanın içindeydiler."

"İşte ben de bu yüzden buradayım" dedim. "Bu bir gizem. Buna tekrar bakmanız gerektiğini düşünüyorum."

Sessizlik içerisinde, koridordan gelen sesleri duyabiliyordum. Kadın polis memuru Darby parmaklarını tıngırdattı ve derin bir nefes aldı. Laf ağzından çıkmadan ben ne diyeceğini biliyordum.

"Bayan Falkner, kocanız bir araba kazasında öldü."

"Kemerini takmıyordu fakat Greg *her zaman* kemer takardı. Soruşturmayı ilerletmelisiniz."

"Hâkim bunun trajik bir kaza olduğu ve başka bir aracın işin içinde olmadığı konusunda tam anlamıyla tatmin olmuştu. Başka bir kadınla beraber olmuş olmasının sizin için rahatsızlık verici ve baş ağrıtıcı olduğunu anlayabiliyorum. Kanıt açısından bakılırsa birbirlerini nasıl tanıyor olduklarının bir önemi yok."

"Ortada kanıt yok ki, hiçbir türden hem de" dedim. "Hiçbir şey onu tanıdığını göstermiyor."

Bir kez daha ne diyeceğini biliyordum. "Eğer onunla bir ilişkisi vardıysa ve bunu gizli tuttuysa, o zaman belki pek de şaşırtıcı olmayacaktır."

"Size söylüyorum, onu tanımıyordu."

"Hayır. Bana onu tanıdığına *inanmadığınızı* söylüyorsunuz."

"Aynı kapıya çıkar."

"Saygım sonsuz ama aynı kapıya çıkmaz. İnandığınız şey ve doğru olan şey mecburen aynı olmak zorunda değildir."

"Yani işin peşini bırakacak mısınız?"

"Evet. Ve size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim. Bu konuda birine danışmayı..."

"Yas danışmanlığına, profesyonel yardıma mı ihtiyacım olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Sizin korkunç bir sarsıntı yaşadığınızı ve bununla baş etmekte zorlandığınızı düşünüyorum."

"Eğer bir kişi daha çıkıp bana 'baş etmek'ten bahsederse çığlığı basıvereceğim."

Onuncu Bölüm

Greg'in elektronik postalarını o kadar sık okuyordum ki artık neredeyse ezberlemiştim. Ölümüne doğru giden zamanlardaki günlerine ve ruh hâline dair bana bir şey söyleyebileceklerini düşünüyordum. Acaba tedirginliğe dair bir ipucu var mıydı? Ya öfke? Kaygı? Hiçbir şey bulamadım ve gitgide daha tanıdık hâle geldiler, tıpkı çok fazla çaldığınız için artık duymadığınız şarkılar gibi. Sonra kör göze parmak bir apaçıklıkta duran bir şey fark ettim, gelişmiş dünyada benim dışımda herkes bunu zaten biliyor olmalı. Her elektronik posta, onun yolla tuşuna bastığı zamanı gösteriyordu. İster evden yollanmış olsun, ister ofisten, her elektronik posta Greg'in belirli bir vakitte nerede bulunmuş olduğuna dair isabetli bir kılavuz oluşturuyordu.

Yarım saat içinde karakoldan elimde iki şişkin torbayla döndüm. İçindekileri halıya döktüm; el ilanı büyüklüğünde bir deste kart, cetveller, farklı renklerde tükenmez, fosforlu ve keçeli kalemler, deste deste ufak yapışkan kâğıtlar, daireler, kareler ve yıldızlar. Sanki bir anaokulu sanat projesi için bir araya getirilmiş ham malzemelermiş gibi duruyorlardı.

Kartlardan dördünü yere sırayla dizdim, köşelerini tutsun diye ağır kitaplar kullandım. Sonra bir cetvel ve mimar kalemi kullanarak onlar arasında hatlar oluşturmaya başladım, her biri Greg'in son ayındaki bir haftayı temsil ediyordu. Yedi sütun çizdim, sonra onları yarıya, ardından dörde, sekize ve böyle böyle bölen yatay çizgiler çektim, ta ki her sütunu sabah sekizde başlayıp gece yarısında biten onar dakikalık parçaları temsil eden yüz yirmi dikdörtgene bölene kadar. Geceleri umursamıyordum çünkü son ay içerisinde ayrı olduğumuz bir gece dahi geçirmemiştik.

Birlikte geçirdiğimizi bildiğim tüm akşamları sadece hafızama dayanarak karaladım. Hafta sonlarında, kalın siyah çizgilerle listeden çıkardığım bütün hâlinde günler vardı: Brighton'a giden bir trene bindiğimiz, kumsalda yürüdüğümüz, çok kötü bir balık ve cips yediğimiz, ikinci el bir şiir kitabı aldığımız ve benim onun omzunda uyuyakaldığım o cumartesi ya da Kentish Town'daki Regent Kanalı'ndan nehre giden tüm yolu yürüdüğümüz o gün. Bunlar Milena Livingstone ile seks yapmadığı günlerden ikisiydi.

Sonra elektronik postalara bakmaya başladım. Greg işteyken günde yirmi ya da otuz hatta bazen daha fazlasını yazıyordu. Her biri için kartlar üzerindeki uygun boşluğa ofisi temsil eden 'O' harfini yazdım. Bazılarıysa topluydu. İşe varır varmaz

toplu mesajlar yollama huyu vardı, bunun bir benzeri saat bir civarında ve bir diğeri de beş gibi oluyordu fakat geri kalanları gün içine yayılmıştı. Elektronik postalarla işimi bitirmem bir saatten çok daha fazlasını aldı ve işimi bitirdiğimde geri çekilip sonuçları gözden geçirdim. Tablo hâlihazırda tatmin edici bir şekilde çizilmişti, bununla beraber daha yapacak çok iş vardı.

Ertesi gün Gwen'i davet ettim. Ona durumun acil olduğunu söyledim fakat o, işte olduğu için beni saat altıya kadar aramadı. Geldiğinde onu doğruca mutfağa götürdüm, su ısıtıcısını çalıştırdım ve bir kap kahve yaptım.

"Kurabiye ister misin?" dedim. "Ya da bir parça tarçınlı kek? İkisini de bu öğlen yaptım. Uğraştım."

Gwen biraz neşeli, biraz da tetikte duruyordu. "Biraz kek" dedi. "Ufak bir parça."

Kahve koydum ve keki de tabakta önüne sundum. Aç değildim. Bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyor olsam da yeme ihtiyacı hissetmiyordum.

"Eh, nasıl gidiyor?" dedi Gwen. "Beni buraya keki tattırmak için mi çağırdın? Bu arada harika olmuş!"

"Güzel, biraz daha al. Hayır, bununla bir ilgisi yok. Kahveni iç de sana göstereyim."

"Bana gösterecek misin? Nedir bu, sürpriz parti mi?"

"Öyle bir şey değil" dedim. "Sana göstereceğim bir şey var. Sana ilginç geleceğini düşünüyorum."

Gwen kahvesinden birkaç yudum aldı ve sonra hazır olduğunu söyledi. Onu koridordan geçirip oturma odasına götürdüm.

"İşte orada" dedim. "Ne düşünüyorsun?"

Gwen hepsi farklı şekillerde ve renklerde işaretler ve yapışkan kâğıtlarla donatılmış durumda olan dört kâğıt parçasına baktı. "Çok şeker gözüküyor" dedi. "Ne için acaba?"

"Bu Greg'in ölmeden önceki son ay içindeki hayatı" dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Gwen'e çizgilerin günleri ve günler içindeki parçaları temsil ettiğini açıkladım. Ona zamanı belli elektronik postalardan, kendi hatırladıklarımdan ve hatta nasıl da Greg'in öğle yemeğini aldığı sandviç büfelerinden kalma fişleri bile bulduğumdan bahsettim. Tüm fişler; ister yemek, ister benzin, ister park fişi olsun, belirli bir tarihin yanında alışverişin yapıldığı zamanın dakik bir dökümünü veriyordu. "Yani tüm bu yapışkanlar, sarı daireler ve yeşil kareler, Greg'in tam olarak nerede olduğunu bildiğim anları gösteriyor. Şahane, değil mi?"

"Evet ama..."

"Haftada birkaç kez Greg bir müşterisini ziyaret ediyordu. Ben de Greg'in asistanıymış rolü yapıp onları aradım ve vergi meselelerinden dolayı buluşmaların tam olarak ne zaman gerçekleştiğinin bilgisine ihtiyacım olduğunu söyledim. İnsanlar çok yardımcı oldu. Onların hepsini maviyle işaretledim. O zaman bile ofisten ayrılmasıyla müşteriye varması arasındaki boşluk elimde kalmıştı. Ama bir internet sitesi buldum. Eğer onun ve müşterisinin ofisinin posta kodunu yazarsam tam bir varış mesafesi hatta yaklaşık bir yolculuk süresi veriyordu. Onları da kırmızıyla işaretledim. Şurası açık ki güpegündüz Londra trafiğinde araba kullanılıyor, bu tam bilimsel bir sonuç değil ama epey yakın. Bir buçuk günümü aldı; baksana."

"Ne?"

"Ne görüyorsun?"

"Bir sürü renk" dedi Gwen. "Bir sürü yapışkan kâğıt."

"Hayır" dedim. "Zaten *görmediğin* şeyden bahsediyorum. Dört hafta boyunca onun nerede olduğunu ve ne yapıyor olduğunu bilmediğim azıcık bir boşluk var."

"Yani?"

"Tabloya bak Gwen" dedim. "Bu Greg'in çok fazla çalıştığını, yolculuk yaptığını, yemek yediğini, bir şeyler satın aldığını, benimle sinemaya gittiğini gösteriyor. İyi de onun bir ilişki yaşadığı zaman nerede? Şu birlikte öldüğü kadınla sadece buluşmak için bulacağı nefes boşluğu nerede?"

Uzun bir duraksama oldu.

"Ellie" diye başladı söze. "Tanrı aşkına..."

"Hayır" dedim. "Dur. Bir saniyeliğine dinle. Mary ile bunu konuştum, yani bunu değil." Bunu derken tabloları gösterdim. "Greg'e karşı hissettiklerimi diyorum. Pek sevimli bulmadı. Hatta bana kızdı, sanki kocamın bir ilişkisi olduğunu ve gerçekten sevdiği kadınla bir araba kazası geçirdiğini hemencecik kabul etmiyor oluşum, ona karşı bir hakaretmiş gibi."

"Kimse böyle bir şey demiyor" dedi Gwen. Tablolarıma neredeyse bir acıma ifadesiyle bakıyordu. "Bundan ne çıkar bilmiyorum gerçekten." Elimi tuttu. "Ben bir uzman değilim ama acı çekmenin aşamalarının olduğu ve ilk başta öfke ve reddetmenin yer aldığı söyleniyor. Yas tutmanın esasının buralardan geçip bir tür kabullenişe varmak olduğunu düşünüyorum."

Elimi çekiverdim. "Tüm bunları biliyorum" dedim. "*Cosmo'da* bununla ilgili bir yazı okumuştum. Peki, renkli yapışkanlarla tüm bu çılgınca işi yaparken ve sahte rollerle insanları arayıp dururken ne düşünüyordum biliyor musun? Greg'in bir ilişkisi olduğunu gösterecek tek bir silinmiş posta, bir cepten çıkmış buruşuk tek bir kâğıt parçası bulmak her şeyi kolaylaştırırdı. Ya da olması gereken yerde olmadığı tek bir an yahut kimsenin onun nerede olduğunu bilmediği tek bir öğle arası. Reddetmeyi falan unut. O zaman sadece üzgün ve kızgın olabilirdim, hayatım da kaldığı yerden devam ederdi. Birinin ilişkisi olduğunu kanıtlamakta bir numara yoktur. Onları yakalarsın, tek bir seferde. Fakat birinin masum olduğunu nasıl kanıtlarsın? Ne öneriyorsun?"

Gwen kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum" dedi.

"Böyle bir şey yapmak gerek işte" dedim. "Takıntılı ve aşırıya kaçan bir şey. Tüm boşlukları, sonra da boşluklar arasındaki boşlukları doldurmalısın ki böyle bir ilişki için hiç yer kalmasın. Polise gittiğimi biliyor musun?"

"Ellie, bunu yapmış olamazsın!"

"Şu kadın polise kocamın bir ilişkisi olmadığına inandığımı söyledim. Bana inanıyormuş gibi gözükmedi. Hatta böyle olup olmamasının bir önemi olduğunu dahi düşündüğünü sanmıyorum. Vaka halledilmişti. Bunun hakkında bir şeyler duymak istemiyordu. Ama bu tabloları polise göstersem, sence bir fark yaratır mı?"

Gwen kaşları çatık bir şekilde uzun uzun tablolara baktı. "Dürüstçe mi söyleyeyim?" diye sordu.

"Evet."

"Bu harikulade!" dedi. "Korkutucu ama harikulade! Polisin buna pek önem vereceğini düşünmüyorum ama verseler bile şöyle diyeceklerdir: 'Belki de kadını başka işler yaparken görüyordu. Belki de onunla sandviçini alırken buluşuyordu, belki kadın müşteri ziyaretlerine arabada onunla birlikte gidiyordu. Ya da belki sen haklısın. Belki o ay içinde görüşmemişlerdi. Belki kadın uzaktaydı ve kazanın olduğu gün yeniden buluşmuşlardı.'"

Derin bir nefes aldım. İçimden gelen ilk itki Gwen'e kızmak, ona bağırıp kapıyı göstermek oldu fakat kendime hâkim oldum. Benimle dalga geçebilirdi pekâlâ. Oysa o gerçekten içinden geçenleri söylemişti.

"Ve eğer bir şey derlerse" diye devam etti Gwen. "Bu, senin gerçekten önem arz eden tek kanıtı yani Greg ve kadının birlikte öldüğü gerçeğini dikkate almadığın olur. En nihayetinde buna ne diyebilirsin?"

Bir anlığına düşündüm. "Masum olmanın zor olduğunu" dedim. "Ve masum olduğunu kanıtlamanın imkânsız olduğunu."

On Birinci Bölüm

Daha zili çalmadan ve ağır tokmağı vurmadan biliyordum ki evde kimse yoktu: Pencerelerin hiçbirinden ışık gelmiyordu, hiçbir araba araç yoluna park etmemişti; evin boş bir görüntüsü vardı. Ancak ben soğukkanlı durarak orada dikildim, emin olmayı bekliyordum. Posta kutusunu açtım ve sadece cilalı ahşap yüzeyi gördüm. Gidip aşağı kat penceresinden dikkatle içeri baktım ve düzenli hâlde boş duran oturma odasını, tertemiz şömineyi, üzerindeki duvarda pırıl pırıl çerçevelerde fotoğrafların durduğu büyük bir piyanonun parlayan üst kısmını gördüm. Her şey son derece ayarlanmış ve kusursuzdu, bir evden ziyade sahne gibi. Hugo Livingstone'un şu an neler hissettiğini merak ettim. Yalnız mıydı, öfkeli miydi, üzgün müydü? Benim Milena hakkında düşündüğüm gibi, Greg

hakkında nefret, kıskançlık ve şaşkınlıkla düşünüyor muydu? Benim hakkımda düşünüyor muydu? Benim bilmediğim bir şey biliyor muydu?

O sabah, hafif bayatlamış ekmek ve marmeladın son kalanından oluşan nahoş kahvaltımı bitirdikten sonra, resme bir de diğer taraftan bakmam gerektiğine karar vermiştim. Greg'in hayatını incelemiş ve hiçbir şey bulamamıştım; peki ya Milena'nınki ne olacaktı? Gerçi "karar verdim" demek biraz isabetsiz olur çünkü aslında evin içinde dolanmış, ne yapacağıma karar verememiş, bir şeyleri kaldırıp sonra geri koymuş, buzdolabını bir açıp bir kapamış, ihmal edildiği için dökülmüş yapraklarla dolu bahçenin içinde dolanmış, barakanın kapısını açıp onlarla ilgilenmemi bekleyen mobilyalara boş boş bakmıştım. Sonra da üstüme ceketimi geçirmiş, boynuma bir atkı sarmış ve metro istasyonuna gitmiştim; tekrardan Livingstone ailesinin yaşadığı eve gittiğimi kendime bile söylememiştim ve hiç şüphesiz, orada ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Dalga geçer gibi sırıtan Silvio'yu mu, birbirine abayı yakmış çiftin bir fotoğrafının da içinde bulunduğu imzalı ve tarihli bir aşk mektubu mu? Yoksa karısının Greg ile hiçbir ilişkisi olmadığı konusunda bana güven verecek ve bunu kanıtlayabileceğini söyleyebilecek babasını mı? İyi ama neyle? Hiçbir şey bunu kanıtlayamaz.

İşte oradaydım, nemli ve kapalı bir kasım sabahı, kocaman evin boş pencerelerine bakıyor ve perişan şekilde bir sonraki adımın ne olması gerektiğini merak ediyordum. Çünkü kendi küçük ve soğuk evime dönüp üst üste yığılan şeylerle uğraşamazdım: Faturalar, mektuplar, telefon mesajları, çamaşır, dökülmüş yapraklar, kırık sandalyeler, toz, kir ve can sıkıntısı. Birden haritaya bakıverdim ve Livingstone ailesinin yaşadığı

evden, Milena ve ortağının birlikte sürdürdükleri işe, yani Parti Hayvanları'na doğru giden yolu yürümeye koyuldum.

Şirketin internet sitesine bakmış, Londra Kulesi ve hayvanat bahçesindeki partiler, hoş giyimli balolar, renk düzenlemeli altın düğünler, özellikle yahni sevmeyen insanlar için yahni pişirilen Burns Gecesi kutlamaları ve altı zarif servisi olan en değerli müşterilere özel verilen akşam yemekleriyle ilgili bir şeyler okumuştum. Bir de Greg ile birlikte verdiğimiz partileri düşünmüştüm; insanları son anda davet edip oturma odasına sıkıştırırsınız, onlardan şarap getirmelerini istersiniz, sonra etli acılı fasulye ve sarımsaklı ekmek yapar, müziği koyup işleri olacağına bırakırsınız.

Tulser Caddesi, özel konutların bulunduğu, Vauxhall Köprüsü'nün hemen altındaki bir caddeydi. Ofisler için uygun bir yermiş gibi durmuyordu ve doğrusunu isterseniz, on bir numara da her iki taraftaki tüm diğer evler gibi sadece bir evdi: Büyük ve yarı müstakil, bahçesine uzanan bir yan yolu olan, bir bodrum katına ve cumbaya sahip bir yer. Sadece bir zil vardı ve buranın her bir müşterinin isteğine uygun orijinal ve heyecan verici toplantıların ayarlandığı bir yer olduğunu bildiren hiçbir işaret yoktu. Fakat aşağı kat pencerelerinde ışık vardı; birisi oradaydı en azından. Zili çalmak için elimi kaldırdığımda evlilik yüzüğümü gördüm. Bir anlığına ona boş boş bakakaldım, sanki o birdenbire ortaya çıkıvermişçesine. Aslına bakılırsa onu Greg nikâh dairesinde -büyük bir çabayla- parmağıma taktığından beri hiç çıkarmamıştım. Ondan ayrılmanın zor bir iş olacağını düşünmüştüm. Şimdiye o bir nesneydi, benim parçam değildi. Onu cüzdanıma koydum ve zili çaldım.

Kapıyı açan kadın beklediğimden birazcık daha yaşlıydı; uzun bir boya, ince bele, uzun bacaklara ve beklenmedik dol-

gunlukta memelere sahipti. Görkemli sarı saçları, üçgen suratını çevreleyen tutamlar kalacak şekilde kısa kesilmişti. Soluk teni yeni yeni kırışmaya başlamıştı ve dikdörtgen kalın bir gözlük takıyordu. Güzel kesim bir siyah pantolonu ve soluk mavi çizgili bir gömleği vardı, kulağına ufak nokta küpeler ve boynuna da ince gümüş bir kolye takmıştı. Şayet makyajı vardıysa görünmez türdendi. Zarif bir görünümü vardı, gösterişsiz ve akıllıca çekiciliğine hemen kanım kaynadı.

"Buyurun?" dedi. "Size yardımcı olabilir miyim?" Sesi kısık ve boğuktu; hâli tavrı kibar fakat biraz sabırsızdı. Evin içinde bir yerden büyük bir tangırtı, düşen bir şeyin sesi geldi. İrkilip dudağını ısırdığına şahit oldum.

"Burası Parti Hayvanları'nın yeri mi?"

"Evet. Bir toplantı mı planlıyorsunuz?"

"Hayır" dedim. "Milena Livingstone için geldim."

Gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve sonra da kendini tutmak için görünür bir çaba sarf etti. Bana beni hatırlatıyordu. Hikâyenin bir kez daha anlatılacak olmasının getirdiği yorgunluk hissini tanıyıverdim.

"Arkadaşı mısınız?" Bana cevap verme zamanı bırakmadan şöyle dedi: "Bilmiyor muydunuz?"

Tam o sırada kalkıp evet biliyordum çünkü birlikte öldüğü adam benim kocamdı, diyebileceğim bir kesinti oldu. Fakat bir şey beni durdurdu. "Neyi biliyor muyum?"

"Biraz içeri girin. Bu arada özür dilerim, adım Frances Shaw."

Elini uzattı ve ben de sıktım. Sıcak ve güçlü bir şekilde sıktı elimi; tırnaklarının en soluk pembe ojeye boyalı olduğunu gördüm. Kapı eşiğinden içeri girdim ve o kapıyı arkamızdan kapayıp beni koridordan geçirdi.

"Aşağı kattaki ofise insek daha iyi olur, tabii buraya ofis denebilirse. Korkarım ki tam bir karmaşa içindeyim." Beni bodruma götürdü, burası ortasında uzun bir masa olan geniş bir odaydı; masanın üstünde alelacele toparlanmış kâğıt tomarları ve dosyalar duruyordu. Kitapçıklarla kaplı bir kanepe ve duvara dayalı bir çalışma masası vardı, onun da üstü klasörlerle doluydu.

Telefon çaldı ve pek bir kara rimelli gözleriyle yüksek topuklu botları olan genç bir kadın yan odadan çıkageldi. "Bakayım mı?" diye sordu.

"Hayır, bırak telesekreter cevap versin" dedi Frances. "Ama Beth, bize bir fincan kahve yapabilirsin. Tabii eğer kahve istersen" diye ekledi bana dönerek.

"Kahve çok güzel olur." Biraz sersemlemiştim.

"Oturun lütfen!" Frances kanepeden kitapçıkları aldı, onlara çaresizce baktı, sonra da yere serdi. "Milena'yı en son ne zaman gördün?"

"Sana yanlış bir izlenim vermek istemem..." dedim.

Masanın üstünde duran cep telefonu çaldı. "Lanet olsun! Özür dilerim! Bir saniye içinde dönerim." Telefonu açtı ve öte tarafa doğru döndü. Bir şeyler mırıldandığını duydum. Yukarı katta dolap kapakları kapandı ve Beth'in topuklarının zeminden yankılanan sesi duyuldu. Ceketimi çıkarıp kanepeye oturdum. Sıcak ve darmadağın hâldeki oda kümes gibiydi.

Frances cep telefonunu şak diye kapadı ve yanıma oturdu. "Duymamış olmana şaşırdım. Çok üzgünüm ama Milena'nın öldüğünü söylemek zorundayım."

Bu, kim olduğumu söylemek için son şansımdı ama yapmadım. Neden yapmadığımdan bile emin değildim. Belki de kurban olmaktansa seyirci olmak bir rahatlık getirmişti.

"Ah!" dedim ve elimi yüzüme götürdüm çünkü yüz ifademin nasıl olması gerektiğini bilmiyordum.

"Büyük şok olmuş olmalı."

"Ona yakın değildim tam olarak" dedim ki doğruydu da.

"Yakın zamanda bir araba kazasında öldü."

"Ne fena!" deyiverdim. Bir aktör gibi hissediyordum, bana çok az şey ifade eden replikler söylüyordum.

"Berbattı! Bir adamla birlikteydi." Bir duraksama oldu. "Kimsenin varlığından dahi haberdar olmadığı bir adam."

"Ne kadar gençti" dedim. Frances'a doğruyu anlatma ihtimali azalmıştı ve sonra -o bana Milena'nın kocası ve üvey çocuğunun nasıl bu durumla baş etmeye çalıştığını anlatırken ve ben de alaka gösterirken- tamamen yok oldu.

"İşte kargaşa da bu yüzden" dedi Frances odanın içini işaret ederek.

"Senin için zor olmalı" dedim. "Yakın mıydınız?"

"Bizim çalıştığımız gibi birlikte çalışırsan, yakın olman gerekir." Suratını ekşitti. "Öyle ya da böyle. O pek de tam olarak..."

Frances kendini tuttu. Ne söylemek üzere olduğunu merak ettim. Milena pek ne değildi? Onun vaktiyle nasıl biri olduğunu sormak istiyordum, ne var ki şu durumda bunu zaten biliyor olmam gerekiyordu. Ben de bunun yerine başımla onu onayladım ve "Evet" dedim, ne-demek-üzere-olduğunu-biliyorum tavrında.

Kapı açılıverdi ve içeri elindeki tepside iki kupa, kahve ve süt sürahisi, bir kâse şeker ve bir tabak kurabiye duran Beth girdi. Yaklaşırken bir dosyanın üstüne bastı ve tökezledi. Kontrolünü korumaya çalıştıysa da felaket kaçınılmazdı, tıpkı bir bina alttan dinamitlendiğinde olduğu gibi. Bir anlık sessizliği, gürültü ve saçılma takip etti. Kahve sürahisi ahşap zemine çarpıp patladı, her yere kahve taneleri saçıldı; süt sürahisi parçalandı ve Frances'a doğru bir süt ırmağı akmaya başladı; kahve kupaları darbe sonucu kırıldı ve kırıklar odanın içine dağıldı; şeker taneleri sekerek farklı yerlere dağıldı.

"Lanet olsun!" dedi Beth yerden. "Ah, lanet olsun!"

"Sana bir şey oldu mu?" dedi Frances. Özel olarak şaşırmış gözükmüyor, sadece çok ama çok yorgun duruyordu.

"Özür dilerim!" dedi Beth ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse komik bir hayret ifadesiyle. "Etraf biraz dağıldı, değil mi?"

"Dur sana yardım edeyim" dedim.

"Saçmalama!" dedi Frances.

Beth'in kolunu tuttum.

"Hadi" dedim. "Bana temizlik aletlerinin nerede olduğunu göster."

"Gerçekten mi? Çok naziksin. Mutfaktaki uzun dolapta bir paspas var, ecza kutusunda kâğıt havlular ve lavabonun altında da bir süpürge ve faraş."

Yukarı kata çıkıp kahve ve taze ekmek kokan uzun mutfağa girdik. Geri döndüğümüzde Frances telefonda bir şeylere veryansın ediyordu. Telefonu kapadığında, gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkardı.

"İşte mi sorun var?" Süt ve kahve birikintilerinin üstüne kâğıt havluları serip cam ve porselen parçalarını toplayarak bir

poşete atmaya başladım. Beth kırık porselenlere basmamaya çalışarak etrafımda dolanıyordu.

"İhtiyacım olan şey" dedi Frances. "Ben bir yandan birikmiş işleri halledip bir yandan da hayatımı bir şekilde hâle yola koyarken dünyanın bir hafta boyunca hareket etmemesi. Milena -yattığı yerde rahat etsin- hiç de dünyanın en organize kadını değildi. Onun yaptığı ya da söz verdiği ve hiçbir kaydı olmayan şeyler keşfedip duruyorum. En azından" dedi odanın içinde gözlerini gezdirerek. "Elimin altında bir kayıt yok." Ben şekerleri teker teker toplar, bisküvi kırıntılarını süpürür, kirlenmiş kâğıt havluları kaldırıp çöp kutusuna atarken beni seyrediyordu. "Bunu senin yapıyor olmaman gerekir."

"Ben pislik temizlemeyi severim" dedim. "Gelgelelim iş konusunda, vaziyeti parçalara ayırman gerekir. Hepsini bir seferde halledemezsin. Belki de ilave yardım alman lazım, en azından şimdilik."

"Ben daha fazla iş yapamam" dedi Beth dırdırcı bir şekilde.

"Senden bunu beklemem zaten" dedi Frances.

Zeminde sere serpe duran birkaç sayfayı kaldırdım. "Bunlarla ne yapmamı istersin?"

"Hiçbir şey. Yapacağından fazlasını yaptın zaten. Onlara sonra bakarım."

"Eğer istersen, onları senin için tasnifleyebilirim. Malzemeleri düzenlemekte epey iyiyimdir."

"Senden bunu istemem mümkün değil."

"İstemiyorsun ki ben öneriyorum. Şu aralar bir şeyle uğraşmıyorum. Ben..." bir an tereddüt ettim. "Bir işten diğerine geçmek üzereyim."

"Gerçekten yapar mısın?" Bir anlığına sanki gözyaşlarına boğulacak ya da bana sarılacakmış gibi gözüküyordu.

"Sadece bu kısmı düzeltmek için. Ne de olsa eğer bana kahve ikram etmeseydin bunlar olmayacaktı."

Beth çok bir şey yapmadan öylece dolanırken ben ve Frances kâğıtları düzenlemeye koyulduk: Toplanma yerleri, Parti Hayvanları'nın kullandığı yiyecek ve içecek şirketleri, planlanmakta olan partiler, fiyat teklifleri. Bana Milena Livingstone'un özel hayatıyla ilgili en ufak bir ipucu veren bir şey yoktu; her ne kadar onun havalı bir şekilde çiziktirilmiş imzalarıyla dolu evraklar olsa da ve Frances bana onun almış olduğu ve henüz yanıtlamadığı bir düzine teşekkür mektubundan bahsetse de.

Beth bir kap kahve yaptı ve onu bardaklarla ayrı ayrı seferlerde, bir zafer edasıyla getirdi. Tuhaf ve anlamsız bir şekilde gevşemiş hissediyordum, orada yanlış bir görünüm altında bulunuyor olmama rağmen. Yardıma ihtiyacı olan kişi olmak yerine, birine yardım ediyor olmak güzeldi. Belki aynı zamanda ben olmaktan, kederli dul, "ihanete uğramış eş", acınılan arkadaş olmaktan çıkıp tatil yapmak iyi geliyordu. Gitme zamanım geldiğinde, hafif utanmış ancak biraz da çaresiz gözüken Frances, tekrar uğrama şansım olup olmadığını sordu. Gelişigüzel cevap veriyormuş gibi görünmeyi deneyerek yardım etmekten mutluluk duyacağımı söyledim ve ertesi günü önerdim.

"Evet, harika!" dedi Frances. "Ah tanrım, bu harika! Sen benim kurtarıcımsın. Öyle bir noktaya gelmiştim ki... Bir saniye, daha adını bile bilmiyorum."

Ve ben de cevapladım, hiç tereddütsüz: "Gwen. Gwen Abbott."

On İkinci Bölüm

Eve varır varmaz, telefon rehberinde Gwen'in adına baktım. Orada yoktu, muhtemelen ortaokulda matematik öğretmeni olduğu için. Eğer telefonu bu rehberde olsaydı, hiç durmadan çalardı: Yarınki ev ödevi ne? Üçüncü soruyu yapamıyorum. Neden çocuğum sınavda çuvalladı? Ve şimdi bir de üstüne, kendisinin bile bir parçası olduğunu bilmediği parti düzenleme şirketinden gelen boğucu mesajlar eklenirdi.

Ardından Hugo Livingstone'un adına baktım ve kendimi tutamadan numarasını tuşlayıverdim. İkinci çalışında güçlü bir Doğu Avrupa aksanına sahip bir kadın cevapladı.

"Alo!"

"Merhaba" dedim. "Hugo Livingstone ile konuşabilir miyim?"

"Burada değil."

"Acaba ne zaman geri arasam daha iyi olur?"

"Birkaç gün buralarda olmayacak. Şu an Amerika'da."

"Ah, rahatsız ettiğim için özür dilerim!"

Fırına bir patates attım; ne yaptığım üzerine düşünürken kendime bir kadeh şarap, ardından bir kadeh daha doldurdum. Bir suç mu işlemiştim? Öyle düşünmüyordum. Bunu bir dolandırıcılık ya da hırsızlık adına yapmadığım sürece, hiçbir şekilde tutuklanamazdım. Bu, doğru muydu acaba?

Acaba sahtekârlık mı yapıyordum? Yani, bu apaçıktı.

İsmini yanlış vermek, ahlaken yanlış mıydı acaba; üstüne üstlük sadece yanlış vermek değil, söz konusu olan başka birine ait olan bir ismi, hem de en iyi arkadaşlarımdan birinin ismini vermekken? Ancak bir de şu vardı ki bir ismi ödünç almak, bir kazağı ödünç almaktan farklıydı. Gwen'i isminden mahrum bırakmıyordum. Ona zarar vermeyecek ya da onu kirletmeyecektim. Frances ve Beth'i yanlış yönlendirmiştim. Ancak kim olduğum konusunda açık olsaydım, benim kafayı yemiş olduğumu düşünebilirlerdi. Ki bu da beni şu soruya getiriyordu...

Ben kafayı mı yemiştim? Yoksa sadece delice bir şey mi yapmıştım? Yoksa ikisi birden mi? Ya da hiçbiri? Hem eğer kafayı yemişsem, bizzat ben, kendi kendime öyle olduğunu söyleyebilir miydim?

Aşağı yukarı bir saat geçtikten sonra pişmiş patatesi fırından çıkardım ve onu bol tereyağıyla karıp üstüne de tuz ve biber ekledim. Önce yumuşak olan içini, sonra da kıtır kıtır olan dış kısmını mideye indirdim. Çok lezzetliydi. Telefon çaldı.

"Hangi cehennemdesin sen?" dedi Mary.

"Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeğine buraya geliyorsun" dedi.

"Öyle mi?"

"Kaç gün önce söyledim sana, sen de evet dedin."

"Emin misin?"

"Hep beraber masaya oturmak üzereyiz."

"Hep beraber derken?"

"Yedi kişiyiz. Daha doğrusu, sen geldiğinde yedi kişi olacağız."

"On dakika içinde" dedim. "En fazla on beş."

Mary'nin bana böyle bir şey söylemediğine kesinkes emindim. Gelgelelim, hayatımın içinde bulunduğu karmaşa ortadayken benim bundan kesinkes emin olmam, illa ki onun bana böyle bir şey söylememiş olduğu anlamına gelmiyordu. Zihnim ve vücudumdaki her dürtü, oraya gitmemem için çığlık atıyordu. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir duş, yatak ve saatler boyu süren deliksiz ağır bir uykuydu. Daha da ötesi, az önce katı bir şeyler yemiş ve birkaç kadeh şarap içmiştim. Otuz saniyelik bir duş alıp, üstüme bir elbise geçirip, saçımı artistik dursun umuduyla karman çorman karıştırırken bağıra çağıra küfrediyordum. Üstüme bir ceket aldım, evden dışarı fırladım ve caddenin sonundan bir taksi tuttum.

Mary kapıyı açarken beni pek bir soğuk karşıladı, ne var ki Eric ve diğer dört misafirinin önünde bir dula bağıramazdı. Onlardan ikisini tanıyordum: Don ve Laura, Mary'nin eski arkadaşlarıydılar ve sanki birbirimizle arkadaş olabilelim diye sürekli onlarla bizi birlikte davet ediyor gibiydi fakat benim anlamadığım nedenlerden ötürü bu bir türlü gerçekleşmiyor-

du. Buna ek olarak Mary'nin ofisinde çalışan Maddie de oradaydı; bir de bana, Mary ve Eric ile birkaç yıl önce Sicilya'da bisiklet sürerken tanışıp ardından teması koparmadıklarını anlatmış olan Geoff bulunuyordu. Bir an içerleyerek Mary'nin bana tuzak kurmaya çalışıp çalışmadığını sordum kendime, sonra da çabucak kendime karşı çıktım. İyi de ne yapmaya çalışıyordu ki? Eğer iki çift davet etseydi, dışlanmanın eşiğinde olabilirdim.

Mary beni onlara takdim ederken herkesin suratında artık tanıdık gelen o alakadar ifadeyi gördüm. Şurası açıktı ki Mary herkesi önceden kısaca benim durumum hakkında bilgilendirmişti. Fakat çok geçmeden kafama takacağım başka şeylerim oldu. Mary artık yemeğe oturmamız gerektiğini söyledi ve ağzının kenarıyla da her şeyin berbat olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Mary'e beni davet ettiği için minnettardım, en azından teorik olarak. İlk başta bunun bana cazip gelmesi mümkün değildi. Benim partiye hayat ve ruh veren kişi olmayacağımı biliyor olmalıydı. Diğerleri de kendilerini tutuyormuş gibi görünüyordu, muhtemelen uygunsuz kaçacak bir konuyu açmaktan kaçınma kaygısıyla, yani ölüm, cenazeler ve evlilikler. Ve ben artık Mary'nin evliliğinin durumuyla ilgili çok fazla şey biliyordum; Eric'e bakıp duruyor, sonra da o benim bakışımı yakaladığında başka tarafa çeviriveriyordum gözlerimi. Geoff bana, Mary ve Eric ile tanıştıktan sonraki yaz, bisikletle çıkmış olduğu tatil konusunda gereksiz ayrıntılı açıklamalarda bulunuyordu hatta bu yaz için planladığı bisikletli tatil konusunda daha da gereksiz ayrıntılı şeyler anlatıyordu. Sonunda, "Bisiklet sürer misin?" diye sordu.

"Hayır" dedim ki bu, muhabbeti bıçak gibi kesti; en azından bu niyetle yapılmıştı. Bana doğru eğilmiş olan Laura'ya döndüm, o da elini benimkinin üstüne koydu ve "Ellie, nasılsın?" dedi.

"İyiyim" dedim. "Yani, iyi olabileceğim kadar iyiyim işte."

"Sadece şunu söylemek isterim" dedi Laura. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa istemen yeterli."

Ona doğru düzgün bir karşılık vermeye ikna ettim kendimi: Ona teşekkür ettim ve yardım edecek bir durum olmadığını, sadece olanları atlatmaya çalıştığımı ve önemli olanın arkadaşlarımın yanımda olması olduğunu söyledim; cümlenin sonuna geldiğimde başını hatırlayamıyordum. Bu sırada Mary'nin pişirdiklerine pek de adil davranıyor sayılmazdım. İlk servis mezelerden oluşuyordu: Humus, yaprak dolması, havyar salatası, ufak kızarmış hellim peyniri parçaları, beyaz peynir parçalarının üzerine kürdanla iliştirilmiş zeytinler. Eğer daha yeni fırında pişmiş kocaman bir tereyağlı patates yememiş olsaydım, ağzım sulanırdı. Tabağımı Eric doldurdu, sanki çifte yardım üzüntüye deva olacakmışçasına. Tabağımdaki şeyleri azar azar yemeye başladım, onları ikiye ayırdım ve tabak içinde yerlerini değiştirdim; bunun çok fazla şey yemişim izlenimi uyandıracağını umuyordum.

Ana serviste de Yunan teması devam etti. Mary kallavi bir musakka pişirmişti ve Eric tabağıma koca bir kaşık doldurdu. Onun kaşığın yarısını geri almasını sağladım ve yemeği parçalara ayırıp ara sıra ağzıma götürüyormuş gibi yapmak çok fazla hüner, çaba ve dikkat dağıtma kabiliyeti gerektirdi. Aynı çabayı şarabı içmemek için de harcadım çünkü zaten herkesten üç kadeh ilerideydim.

Peynir ve çörekleri de tabağımda evirip çevirdim ve sonunda Mary bana kendimi kötü hissedip hissetmediğimi sordu. Ona iyi olduğumu söyledim ve o da bununla yetindi, muhtemelen iştahsızlığımı üzüntüme yoruyordu. Ne var ki kahveyi geri çevirmedim. Üç sert kupa içtim ki ardından ellerim titriyordu ve kendimi vahşice, insani olmayan şekilde ayık fakat aynı zamanda yorgun hissediyordum.

Akşamın sonunda Geoff'un beni eve bırakma teklifini reddettim. Yürüyüp kafamı dağıtmak, kahveyi bünyemden atmak istiyordum. Her neyse, şehirde gece yürümeyi seviyordum ve aynı zamanda düşünmeye, kafamdaki birtakım şeyleri halletmeye ihtiyacım vardı.

Zaten Frances'ın ofisine geri dönmeyeceğim konusunda yarı karar almıştım çünkü her açıdan yanlıştı fakat Mary'nin evinde geçirdiğim akşama dönüp bakınca böyle devam edemeyeceğimi de hissettim. Dışarıdan bakınca muhtemelen bir şeyim yokmuş gibi gözüküyordu, tıpkı insan gibi davranmaya çok iyi ayarlanmış bir robot gibi: Bir arıza çıkarmamış, ağlamamış, kimseyi utandırmamıştım. Oysa benim bakış açımdan yani içeriden bakıldığında, hikâye bambaşkaydı.

Belki de gün boyunca akşamın sonuna kadar dağıtmamış, çığlığı basmamış ya da alevli bir münakaşaya tutuşmamış olmam bir başarı işaretiydi. Fakat kendi hayatımdan istediğim bu değildi; şu korkunç ayrışma hissini, bana ait olmayan bir rolü oynamayı, artık tanımadığım bir insan olmayı istemiyordum, ne bunları ne de Greg hakkındaki gerçekten bihaber olmayı. Ayrı şeylermiş gibi gözüküyorlardı fakat kafamda birbirlerine bağlıydılar. Eğer Greg ve o kadının bir ilişkisi olduğunu ya da olmadığını kanıtlayabilseydim bir şekilde, hayatıma yeni

bir insan olarak başlayabilirdim. Ben ona yetmediğimden mi yoksa fazla mı geldiğimden artık bilinmez, bir şekilde onunla yatmış olduğunu gösteren mektubu, kartı ya da elektronik postayı bulabilseydim, ona öfkelenebilir ve belki, bir ihtimal, onu affedebilirdim.

Bu yüzden ertesi gün üstüme iş kıyafetlerimi geçirdim fakat pek de iş kıyafetleri gibi durmuyorlardı çünkü zaten bir iş kıyafetim yoktu; insan bahçesindeki kulübede mobilyaları onarırken iki dirhem bir çekirdek giyinmiyor ne de olsa. Üstüme soluk gri ince bir bluz ve altıma siyah kanvas bir pantolon seçtim, saçımı arkadan dağınık bir şekilde bağladım, kulaklarıma küpelerimi ve boynuma da ince gümüş bir zincir taktım hatta göz kalemi ve rimel bile sürdüm. Artık Ellie değil, Gwen olmuştum: Yardımsever, sakin, pratik, mütevazı, pek bir matematikçi gibi. Cüzdanımı çantamdan çıkardım; şu an öngöremediğim herhangi bir nedenden ötürü ona ihtiyacım olursa unutmuş gibi yapabilirdim. Yanıma bir avuç dolusu nakit aldım sadece. Çantama dikkatlice göz gezdirip adımın tespit edilmesini sağlayan her şeyi çıkardım. Sol elime baktım. Yüzük yoktu.

Saat onu beş geçe onun evine vardım. Frances kapıyı hoş karşılama ve rahatlama belirten öyle bir gülümsemeyle açtı ki karşılık olarak ben de gülümsedim. "Gelmeyeceğini sanmıştım" dedi. "Belki de geçen gün çaresizlikten dolayı senin olduğun bir sanrı görmüşümdür, diye düşündüm. Burası tam bir felaket mahalli. Ben çalışmak zorundayım ama sen değilsin."

"Bir ya da iki gün yardım edeceğim" dedim. "Dönüp yapacağım kendi işlerim var fakat sen kötü zamanlar geçiriyorsun, o yüzden yapabileceğim bir şey varsa..."

"Kötü zamanlar geçiriyorum" dedi Frances. "Berbat zamanlar hem de ve berbat olan taraflarından biri şu ki, bana yardım etmek için ne yapabileceğini, herhangi birinin bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyorum; bir kibrit atıp her şeyi yakmak haricinde."

"Bir parti organize edemem" dedim. "Ya da bir hostes gibi giyinemem yahut kırk kişi için beş servislik yemek yapamam fakat eğer biri bana bir bardak kahve yaparsa bu ofisteki her kâğıdı inceleyip bir cevap yazabilir, gerekeni yapabilir, bir dosyaya koyabilir ya da çöpe atabilirim. Sonra da kendi hayatıma geri dönerim."

Frances'm gülümsemesi hafiften kaşlarının çatılmasına dönüştü. "Seni hak etmek için ne yaptım?" diye sordu.

Ufacık bir tedirginlik titremesi hissettim. Acaba kendimi çok mu belli ediyordum? "Bana nasıl davranılmasını istiyorsam öyle davranıyorum" dedim. "Kulağa çok mu iğrenç geliyor?"

Frances tekrardan gülümsedi. "Ben boğulmak üzere olup kıyıya sürüklenen biriyim" dedi. "Kimin umurundaki?"

On Üçüncü Bölüm

Beth, saat on birden hemen sonra geldi. Gece dışarıda geç vakte kadar kaldığını söyleyip özür diledi ama tamamen taze ve dinlenmiş gözüküyordu. Ayrıca geçen günden tamamen farklı olarak kusursuz bir şekilde giyinmişti: Arkasında hafif yırtmacı olan koyu gri bir kalem etek, kısa topuklu ayakkabılar ve buruşuk beyaz bir gömleğin üzerine geçirilmiş bir yelek. Teni parlıyor, saçları omuzlarından dökülüyordu. Bana kendimi pespaye, yaşlı ve sıkıcı hissettirdi. Beni görmekten dolayı şaşkın ve pek de memnun olmamış gibi duruyordu. "O nerede çalışacak?" diye sordu Frances'a.

"Şurada burada" dedim Frances'ın cevaplamasına fırsat vermeden. "Sadece birkaç şey halledeceğim ve kimsenin yoluna çıkmayacağım."

"Sadece soruyordum" dedi Beth ve cep telefonundan gelen neşeli bir melodi tarafından sözü kesildi. Telefonu açıp bana arkasını döndü, eteğinin arkasında kırışıklar olduğunu fark ettim.

Ofisteki kargaşaya çekidüzen vermenin bir ya da iki günden daha fazlasını gerektireceği apaçıktı. Frances'ın her şeyin bu kadar çığırından çıkmasına müsaade etmiş olmasına hayret ettim. O görünüşte daha çok her şeyi sakin ve içgüdüsel bir şekilde yerli yerine koyacak biriymiş gibi duruyordu: İç çamaşırı çekmecesinde katlanmış duran çamaşırlar, mutfak rafında alfabetik sırayla dizilmiş bitki ve baharatlar, düzgünce dosyalanmış araba sigortası ve taşıt vergisi belgeleri gibi.

"Yerleştirme ve dosyalama işini Milena mı yapıyordu?" diye sordum birlikte günün ilk kahvesini içerken.

"Güleyim de bari boşa gitmesin" dedi Frances. "Hayır. Milena Parti Hayvanları'nın alımlı dış yüzüydü. Müşterilerle geyik çevirmek, kaynak sağlayıcılarla fingirdemek ve parlak fikirler bulmaktı onun işi."

"Siz ne yapıyordunuz?" diye sordum.

"Biz de orayı burayı topluyorduk işte" dedi Beth odanın karşı tarafından.

"Acayip bir karaktermiş gibi görünüyor" dedim.

"Sen bunu zaten görmüşsündür" dedi Frances.

"Yani insanların işteyken nasıl olduklarını bilemezsin ki!" dedim bir yandan kendime içimden küfrederek. "Onu özlüyor olmalısınız."

"Bir boşluk bıraktığı kesin" dedi Frances telefonu eline alıp numaraları tuşlarken.

Ofisin arka tarafındaki bir çalışma yüzeyinin yanında, bahçeye çıkan merdivenlere doğru açılan bir alan buldum. Önceki yaratmış olduğum kâğıt tomarlarının üstüne yenilerini eklemeye başladım. Bir süreliğine konuşmaktan kaçındım, kendimi yeniden ele vereceğimden endişeleniyordum. Frances'ın bana Gwen diye seslendiği her defada irkiliyor ve hilekârlığımın açığa çıktığını hissediyordum. Acaba benim iki iş arasındaki vaktini harcamakta olan Gwen değil de kontrolden çıkmış bir Ellie olduğumu, siyah pantolonumun, gri bluzumun ve göz kalemimin iğreti bir maske olduğunu anlayabilir miydi? Omzuma ha kondu ha konacak bir el bekleyip durmaktaydım.

"Milena'yla nereden tanışıyordunuz?" diye sordu Frances.

"Ah!" Aklım atağa kalktı. "Onunla bir fon toplama gecesinde tanıştık, meme kanseri için" dedim. "Hadise sıkıcıydı ama o eğlenceliydi ve sonrasında teması koparmadık. Gerçi çok sık haberleşmiyorduk. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum bile." Frances'a baktım: Sözlerimi inanılmaz bulmuyor gibiydi.

"Normalde ne iş yapıyorsun Gwen?" diye sordu.

"Bir meslek okulunda matematik öğretmeniyim." Şu ana kadar pek de bir Gwen Abbott'um.

"Bu tür şeylerde iyi olduğuna hiç şüphe yok. Ama neden bıraktın işini?"

"Bırakıp bırakmadığımı bilmiyorum, kalıcı olarak değil en azından. Bir ara veriyorum. Öğretmeyi seviyorum ama bu iş çok stresli." Frances sevimli bir şekilde başını salladı ve ben de çevirdiğim dolaba ısınmaya başladım; Gwen'in söylediklerini, izlemiş olduğum TV belgesellerini ve matematikten

nefret ettiğim kendi okul günlerimi hatırlıyordum bir yandan da. "Şehir içindeki bir okuldayım..." Kafamın içinden bölgeler geçti ve sonra kuzeyde olmasına rağmen yine de Londra'nın içinde kalan bir tanesini seçtim. "Leytonstone'da. Çocukların yarısı orada olmak istemiyor. Bazıları neredeyse İngilizce konuşmayı bilmiyor ve şu anda aldıklarından çok daha fazla desteğe ihtiyaçları var. Onlara bir şeyler öğretmek yerine, düzeni korumaya çalışıyorum. Kendime birkaç ay verip bunu yeniden düşünmenin iyi olacağı fikrine vardım. Eğer bir değişiklik yapacaksam, bu şimdi olmalı. Belki seyahate falan çıkarım."

"Ne güzel!" dedi Frances bir broşüre bakarken kaşlarını çatıp. "Nereye?"

"Peru" dedim. "Ya da şimdiye kadar hep gitmeyi istediğim Hindistan'a." Bir ön uyarı vermeden gözlerime yaşlar doldu. Greg'le birlikte Hindistan'a gitmek üzerine konuşmuştuk. Öfkeli bir şekilde gözlerimi kırptım ve iki makbuzu ait oldukları dosyaya yerleştirdim.

"Evli misin?"

"Hayır. Uzun süre biriyle birlikteydim ama devam etmedi." Hüzünlü bir şekilde omuzlarımı silktim. "İki iş ve iki ilişki arasında... Yani gördüğün gibi bu nadir özgürlük vaktine sahibim şu an."

"Henüz çocuğun olmadı mı?"

"Hayır" dedim kısaca. Ve sonra bunu söyleyeceğimin henüz farkında değilken bir şaşkınlık içinde ağzımdan çıkan sözcüklerle ekledim: "Her zaman çocuk istemişimdir." Bir anlığına tüm savunmalarım kalktı ve tekrardan kendim, Ellie oluver-

dim ki kendisi çocuk yapamamış olduğu için yüreğinde bir acı taşımaktaydı ve artık... Doğruldum, bir klasörün ağzını pat diye kapadım. "Belki bir gün" dedim -dedi Gwen- kıvrak bir şen şakraklıkla.

"Ben hiç çocuk istemedim" dedi Frances. "Çok zaman alıcı, çok yorucu ve özgürlüğünü başka birinin mutluluğu için değiş tokuş etmeye benzer bir şeymiş gibi görünüyordu gözüme. Eğlence meraklısı ve dertsiz tasasız arkadaşlarımın çocuk bezi pişiklerinden konuşan ve akşamın sekizinde esnemeye başlayan insanlara dönüşmesini izledim ve şöyle düşündüm; bu, hiç de bana göre değil. David de benimle hemfikirdi. Hiçbir anaç duyguya sahip olunmamasına müsaade edilen bir zamanda doğmuş olduğum için Tanrı'ya şükrederdim. Fakat sonra, sadece birkaç yıl önce birdenbire, bu şekilde göz kulak olacağın birinin olması ne güzel olur, diye düşünmeye başladım. Ne güzel olurdu, demeliyim aslında. Artık çok geç. Tik tak" dedi üzüntülü bir kahkahayla.

O sabah boyunca incelediğim kâğıtlardan Milena hakkında fazla bir bilgi edinemedim; sadece şampanya kadehleri ve minik atıştırmalıkların fiyatlarıyla ilgili kâğıtlara atılmış baştan savma imzalar vardı, gelgelelim her ilgili tarihi ve yeri küçük not defterime kaydettim. Daha doğrudan bir yola başvurmaya karar verdim.

"Söyle bana" dedim, gün içinde verdiğimiz molalardan birinde bir kahve daha içmekteyken. "Şu, Milena'nın birlikte öldüğü adam... Kimdi o?" Sanki bunu öylesine söylüyormuş gibi görünmeye çalışarak parmağımı bardağın ucunda dolaştırdım. Sesim titriyor muydu acaba?

Frances omuz silkti. "Onunla ilgili bir şey bilmiyorum. Sanırım evliymiş. Silvio bir kez onun karısıyla karşılaştığına dair bir şeyler söylemişti. Ondan epeyce etkilenmiş gözüküyordu ama zaten Silvio bir gariptir."

Yüzüm ısındı aniden. Normal biri nasıl davranırdı? Silvio'nun kim olduğunu sormalı mıydım? Hayır. Milena hakkında bir şeyler öğrenmeye gelmiştim buraya. "Onunla hiç tanışmadın mı?"

"O adamın varlığından bile habersizdim."

"Tuhaf!" dedim.

"Milena'nın hayatı için değil."

"Ne demek istiyorsun?" Kupamı bıraktım ve kâğıtları karıştırmaya başladım, sanki vereceği cevapla özel olarak ilgilenmiyormuşum gibi.

"Milena'nın özel hayatı her zaman biraz karmaşıktı. Ve gizemli."

"Yani sadık değildi demek istiyorsun."

Frances'ın yüzü kızardı, ya utançtan ya da rahatsızlık duyduğu için. "Temelde, öyle."

"Ah!" dedim. "Bilmiyordum. Kocası umursamıyor muydu bunu?"

Frances bana tuhaf bir şekilde baktı. "Onun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. İnsanlar canları ne isterse onu görüyorlar zaten, öyle değil mi?"

"Peki, sana gelip anlatıyor muydu bunları?"

"Canı istediği zaman. Yeni biriyle tanışmış olduğunu tahmin ediyordum. Üstünde şu ona has ışıldama vardı." Hafif,

ekşi bir gülümseme koyuverdi. "Muhtemelen benim kalpsiz olduğumu düşünüyorsundur, ölünün arkasından kötü konuşuyorum falan."

"Sen dürüst oluyorsun. Milena karmaşık bir kadındı." Çok ileri gittiğimden endişeleniyordum. Frances'ın onu arkadaşı hakkında kaba saba konuşmaya kışkırttığımı düşünmesini istemezdim. "Ve dağınık" deyip ayağa kalkarak henüz tasniflenmemiş başka bir kâğıt yığınını düzenlemek için odanın öbür tarafına geçtim. "İyisi mi ben şunlarla uğraşayım."

"Gwen!"

"Evet.

"Burada olman gerçekten çok hoş!"

Gülümsemeye çalıştım. "Burada olmak hoş!"

Öğle yemeği vaktinde Beth üst kattaki mutfağa çıktı ve bize, her zaman kadınların saçlarını yaptırdıktan sonra yediklerini düşündüğüm türden bir yemek yaptı: Taze fasulyeden, kuru fasulyeden ve fasulye filizlerinden oluşan hafif bir salata. Üstüne şifa veren tohumlar serpilmiş ve limon sosuna bulanmıştı. Yemeyi bitirdiğimizde daha önce hiç olmadığım kadar açtım.

Frances'ın sorularına cevap verirken Gwen olarak yaşadığım hayatla ilgili bir sürü şey daha buldum: Görünen oydu ki bu Gwen Dorset'te büyümüştü, beş çocuğun en küçüğüydü, Leeds Üniversitesi'ne gitmiş, matematik ve fizik okumuştu, bahçe işleriyle uğraşmayı seviyordu ve hatta bir ekili arazisi bile vardı ("Dur!" dedim kendime, ekili arazilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun), babası da ölmüştü. Durduk yerde bir hayat

yaratırken içimde büyüyen bir tedirginlik hissettim. Kendi hayatımın gerçeklerine bağlı kalmak çok daha basit olurdu oysa ya da en azından gerçek Gwen'in hayatına. Artık ne demiş olduğumu hatırlamak zorundaydım. Beth konuşmadı, sadece beni izlemekle yetindi. Acaba bir hata mı yapmıştım? Beth ya da Frances için tek gereken Dorset, Leeds ya da Leytonstone'a biraz aşina olmalarıydı, sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki? Aynı zamanda, kendim için bir hayat uydururken gergin bir zevk de hissetmiyor değildim. Zaten her zaman küçük ve birbiriyle kopuk bir ailenin en büyüğü olmaktansa büyük ve geniş bir ailenin en küçük üyesi olmayı istemiştim; şimdi, birkaç günlüğüne aynen öyleydim işte. Hatta belki bir ekili arazim bile olacaktı. Neden olmasın? Başka biri olmaya karar verdiğinizde her şey mümkündür.

• • •

Saat dört civarı, dışarıda gün alacakaranlığa dönerken Beth bir telefona cevap verdi, sonra da Frances'a bir şeyler mırıldandı.

"Vay anasını!" dedi Frances. "Tamam, gitsek iyi olur." Bir anlığına düşüncelere dalmış bir şekilde öylece oturdu, sonra sanki benim var olduğumu unutuvermişçesine bana baktı. "Gwen" dedi. "Yeni bir şey var. Derhâl gitmemiz lazım. Kaleye göz kulak olmak senin için sorun olur mu?"

Kaleye göz kulak olmak benim için sorun olmazdı. Kaleye göz kulak olmak istiyordum zaten. Ön kapı kapanıncaya ve onları -ya da şöyle diyelim, vücutlarının yarısını- bodrum katının penceresinden geçerken görünceye kadar bekledim. Sonra işe koyulup etrafı kolaçan etmeye başladım. Neye bakacağımı

bilmiyordum fakat büyük ihtimal aradığım şeyin uğraştığım klasör ve dosyaların içinde olmadığını biliyordum. Belki de masa çekmecelerindeydi. İlk çekmeceyi çekip açtım ve içini karıştırmaya koyuldum; zarflar, kâğıt ataçları, kartuş kutuları ve yapışkan kâğıtlar dışında hiçbir şey bulamadım. Fakat ikincisinde biri boş, diğeri dolu iki votka şişesine denk geldim. Bir dakika öylece oturup onların ne olabileceğini düşündüm, sonra da yerlerine koyup çekmeceyi kapadım. Dikkatimi bilgisayara yönelttim. Açma düğmesine bastım ve sistemin başlamasını bekledim.

Kapı zili çaldı ve beni sandalyeden zıplattı. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarpıyordu ve boğazım aniden kurudu kaldı. Bilgisayarı kapadım, yavaş yavaş ekranın kararmasını izledim. Zil tekrardan çaldı. Dudaklarımı yaladım, saçlarımı düzelttim, suratıma serinkanlı bir şekilde durumun ne olduğunu merak eden bir Gwen ifadesi oturttum ve kapıyı açmaya gittim.

Kapıda duran adam beni gördüğü için şaşırdı. Epey kısa ve cılızdı, neredeyse bir deri bir kemikti; beyaz gömlekli gri bir takım giymişti. Çökük yanakları, fıldır fıldır iki gözü ve seyrelmeye başlayan kahverengi saçları vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Kimsiniz?"

"Kim bilmek istiyor?"

"Birbirimize böyle soru sorup duracak mıyız? Frances içeride mi? Al bir tane daha."

"Hayır. O dışarıda olduğu için yerine bakıyorum biraz. Ben Gwen."

"Johnny." Elini uzattı ve ben de sıktım. Benimle göz göze gelmedi ama omzumun üzerinden sanki tek başıma olduğuma inanmıyormuşçasına içeri baktı. "Frances benim geleceğimi unuttu mu?"

"Şu aralar bir sürü şey kafasını meşgul ediyor. Yakında döner."

"Bekleyeyim ben."

Yanımdan yürüyüp geçti, Frances'ın ofisinde kendini evinde hissettiği besbelliydi.

"Frances ile mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Yemek işlerinin çoğunu ben ayarlıyorum."

"Bir şef gibi gözükmüyorsunuz" dedim. Sözler ağzımdan oldukça kaba çıkmış gibiydi.

Adam üstündeki takıma baktı. "Rol yaptığımı mı düşünüyorsun? Yönetime aldılar beni. Ben de ona gelecek hafta için bir menü getirmiştim. Görmek ister misin?"

"Ben gerçekten bunu konuşacağınız kişi..."

"Sonuçta buradasın, öyle değil mi?"

Birlikte kanepeye oturduk ve bana menüyü gösterdi; bana uzun uzun nasıl sufle yapılacağını anlattı; malzemelerini yerel üreticilerden temin ettiğini söyledi; elini omzuma koydu; bana restoranının isminin Zest olduğunu, imzalarını taşıyan yemeğin doldurulmuş domuz paça çorbası olduğunu ve çok geçmeden onları ziyaret etmem gerektiğini söyledi. Ben konuşurken pek bir ilgiyle dinledi; kahkaha attı ve gözlerimin içine baktı; her cümlesinde bana Gwen diyordu: "... Sence de öyle değil mi, Gwen?" ve "Bak sana ne diyeceğim, Gwen..." Ve Gwen

kendi durumunun farkındalığıyla tuhaf, karmaşık bir hazdan ötürü kızarıyordu.

Frances yeni yağmaya başlayan yağmurdan dolayı hafif ıslanarak geri geldiğinde, kanepede oturan ikimize sevecen bir keyifle baktı. "Görüyorum ki beni özlememişsiniz." Güzel ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına attı, sonra da beni iki yanağımdan öptü.

"Seni hep özlüyorum ben" dedi Johnny. "Fakat gönlümü hoş tuttular burada." Ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kendisinden uzakta tutup ciddi gözlerle süzdü. "Tükenmiş gibi duruyorsun Frances. Doğru düzgün bakıyor musun kendine?"

"Hayır ama Gwen bakıyor" diye cevap verdi ve sonra ikisi de bana gülümsediler, beni takdir ederek yüreğimi ısıttılar.

Johnny beni yeraltı istasyonunda bıraktı. Elimi iki elinin arasına alıp benimle tanışmaktan gerçekten büyük zevk duyduğunu ve kesinlikle çok geçmeden birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi. Cevaben bir şeyler mırıldandım ve onun parlak bakışlarından kaçındım. Neden hoş bir adam benimle flört ettiği için kendimi suçlu hissetmeliydim ki ya da en azından, ben değilmişim gibi davranan benle flört ettiği için? Ne de olsa ben özgür bir kadındım ve biri bana acıma ya da utanmayla bakmayalı epey bir zaman olmuştu. Fakat kendimi özgür hissetmiyordum: Hâlen Greg'le bir ilişkideymişim gibi hissediyordum ve bu şeye bir karşılık vermek, kötü bir şekilde ihanet anlamına gelecekti.

Trenden eve yürürken hava karanlıktı ve yağmur çiseliyordu. Birkaç hafta içinde yılın en uzun gecesi gelecekti; günler

kısalıyor ve Noel yaklaşıyordu. Dükkân camekânlarında süslemeler ve lamba direkleri arasında ışıklandırmalar vardı. Sefil bir şekilde Noel'de ne yapacağımı düşündüm. Bir an Noel günü yatağımda yalnız uyanma düşüncesi acıyla nefesimin kesilmesine yol açtı. Durdum ve bir elimi kalbimin üzerine koydum. Kendi caddeme döndüm ve işte küçük evim tam önümdeydi; penceresinden ışık sızmıyor ve bakım görmemiş bahçesi çamur içindeydi.

İçeri doğru yürürken cep telefonumun çaldığını duydum. Arayanın Gwen olduğunu gördüm ve bir anlığına kafam karıştı.

"Gün boyunca sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm. Meşguldüm."

"Sorun değil. Birkaç gün içinde doğum günün olduğunu unuttun mu yoksa?"

"Hayır" dedim. "Sadece bunun üstüne hiç düşünmedim gerçekten."

"Senin için içkili ufak bir parti yapmak güzel olurdu."

"Bundan emin değilim."

"Senin evinde. Orada olmak dışında hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Geri kalan her şeyi ben yaparım. Hatta temizliği bile."

"Sanki sen bunu zaten ayarlamışsın gibi konuşuyorsun."

"Tam olarak değil. Fakat Mary gibi insanların gelmesini garanti altına aldım."

"Ne demek istiyorsun 'Mary gibi insanlar' derken? Başka kim var?"

"Sadece birkaç kişi. Ben, Mary ve Eric, Fergus ve Jemma, tabii ki Joe ve Alison, Josh ve Di. Hepsi bu kadar. Ve tabii ki sen kimin gelmesini istersen."

"Bilemiyorum Gwen."

"Ben ufak atıştırmalıklar yapacağım ve Joe de şarabı halledeceğini söyledi."

"Bu şey ne zaman olacak?"

"Yarından sonraki gün."

Karşı çıkmayı bıraktım. "Ajandama bakayım" dedim dalgacı bir şekilde. "Ama o gün meşgul olmadığıma neredeyse emin gibiyim."

"İyi. Karar verilmiştir. Saat beş gibi, okuldan çıkınca doğruca gelirim ve her şeyi hazır ederiz."

On Dördüncü Bölüm

Ofise geldiğimde Frances telefonla konuşuyordu. Bana çılgın gibi el salladı. Sesi sanki uzun bir vaazın dinleyici tarafıymış gibi çıkıyordu. "Ah, evet!" dedi. "Evet, bunu görebiliyorum... Bu gerçekten doğru mu?.. Yapmamış mıyız?.. Cidden mi?.. Ne yapıyoruz o zaman şimdi?"

Parmaklarımın ucuna basarak odanın karşı tarafına geçtim, iki kupa kahve aldım ve birini Frances'a verdim. Bana bir sessiz film yıldızı gibi baktı, kahve için teşekkür işareti yaptı, aynı zamanda bir hüsran ve bıkkınlık ifadesi vardı suratında. "Evet" dedi. "Fakat işler biraz zorlaştı biliyorsunuz ki... Şu meydana gelen son olaylardan sonra... Evet fakat bunu onlara siz açıklayamaz mısınız? Bu işleri daha iyi yapabilecek mi?.. Ah, anlıyorum... Evet, anladım."

Sonunda telefonu elinden bıraktı. Ağlamak üzere olduğunu sandım.

"Asla bir iş kadını olmak istemedim" dedi neredeyse bağırma tonuyla. "Sana sanat okuluna gittiğimi söylemiş miydim?"

"Hayır, söylemedin."

"Bir ressam olacaktım. Plan buydu. İyiydim de fakat nihayetinde İngiltere'de, bir dönemde aynı anda sadece dört ressam için yer var ve benim onlardan birisi olamayacağım açıktı."

"Telefondaki kimdi?" dedim.

"O bizim korkunç muhasebecimizdi" dedi. "Güya bizim adımıza çalışıyor olması gerekir -ona yeterince para ödüyoruz- fakat tek yaptığı bana bağırmak. Hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi. Katma değer vergisini geciktirmişiz ve öyle görülüyor ki bu kötü bir şey. Muhasebecilerin olayının bu tür şeylerle *onların* ilgilenmesi olduğunu düşünmüştüm. Ah, Tanrım! Gwen, bundan nefret ediyorum, denizden çıkmış balık gibiyim."

Greg'le eskiden yaptığımız bir muhabbeti hatırlayıverdim. O sıralar birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyorduk ve hayatlarımızın her bir ayrıntısıyla kafayı bozmuştuk. Onunla bir muhasebeci olduğu için dalga geçmiştim. Bu, sadece sayılardan oluşan sütunların toplamını bulmak ve formları doldurmaktan ibaret değil miydi? Kahkaha atmıştı. Hiç de öyle değildi, hele elindeki müşterilerle hiç. Bir psikiyatrist ve büyücü, bir rehine pazarlıkçısı ve bomba imha uzmanı olmanın bir karışımıydı, sonunda biraz form dolduruluyordu işte.

"Beth bu işleri pek iyi halledemiyor" dedi Frances. "Şu an henüz daha gelmemiş olması bir ayrıntı olan Beth'in sorunu çok genç, çok süslü püslü ve çok özgüvenli olması. Onu is-

tediğin yere götürebilirsin ve her zaman çok meşgulmüş gibi gözükür fakat günün sonunda tam olarak ne yapmış olduğunu açığa çıkarmak pek kolay değildir. Partilerde iyidir. Müşteriler ona pek düşkündür. Erkek olanları yani. Bunun yirmi iki yaşında olmasıyla ilgisi var. Ve tabii memeleriyle."

"Çok hoşlar!"

"İyi de memeler katma değer vergisi işini çözmüyor. Ve Noel de üstümüze gelen bir tren gibi yaklaşmakta. Gwen, sana bir iş ayarlayamayacağımdan emin misin? Ya da bizi bu durumdan çıkarman için üç aylık bir sözleşme?"

Kafamı iki yana salladım ve Greg'in bu tür durumlarda neler söyleyebileceğini düşünmeye çalıştım. "Gerçekten ihtiyacın olan şey" dedim. "Şu an tam olarak nerede olduğunu bilmen. Borçlarını, sana borcu olanları, elindekileri ve planlarını. Bunları birkaç gün içinde halledebiliriz ve sen de tekrardan düzene oturursun."

"Bir sanatçı olmak istemiştim" dedi Frances. "Ve Milena ile tanıştığımda her şey çok eğlenceli olacak gibiydi. Partilere gitmeyi, partiler vermeyi seviyorduk, o zaman neden bunu para kazanmak için yapmayacaktık ki? Ve ben de edindiğim çevreyle sanatçı olmanın yolunu açabilirdim. Ancak işler hiç de öyle olmadı. Hani kendi partinde asla doğru düzgün eğlenemezsin ya, biliyorsun değil mi? Her zaman içkiler bitecek mi ya da birinin keyfi kaçık mı diye endişelenirsin ya hani? Bu iş her zaman böyle."

"Milena için de böyle miydi?" diye sordum.

"Hayır" dedi Frances üzgün bir gülümsemeyle. "Milena ayrıntıların kafasını yormasına izin vermezdi."

"Artık ayrıntılar benim işim" dedim. "En azından önümüzdeki birkaç gün için."

Nasıl oluyorsa artık, mesele kendi hayatınız olmayınca işler o kadar da zor gitmiyor. İki saat boyunca, Frances bir muhasebecinin nasıl olması gerektiğini düşünüyorsa öyle davrandım. Herhangi bir sihir yoktu işin içinde, duman ya da ayna da, kurnazlık da. Tarihlerin bir listesini çıkardım ki bunları derhâl kendi not defterime de geçirdim; banka hesap durumunu kontrol ettim. Saat on birde Beth geldi. Ona teslimat tarihlerini kontrol etmesi için telefon numaralarından oluşan bir liste verdim, arasın diye. Ondan sanki tuvaleti temizlemesini istemişim gibi hayret etti. Yüzünü buruşturdu ve Frances'a içerlemiş bir bakış attı fakat dediklerimi yaptı.

Yirmi dakika sonra Johnny geldi. Bana başıyla selam verdi, sonra Frances'ın yanına oturup menüleri konuşmaya başladı. Kafamı neredeyse kaldırmıyordum bile. Aklımda geçici olarak çok fazla bilgi tutuyordum. Eğer başka şey hakkında konuşursam ya da düşünürsem, bir anlığına bile olsa, bunların hepsi dağılır giderdi ve baştan başlamak zorunda kalırdım.

Zaman algım hiç de net değildi fakat kısa bir süre sonra arkamda birinin olduğunu hissettim. Johnny'di bu.

"Etrafında dolaştığım için biraz tedirginim" dedi elimdeki kâğıt destesini işaret ederek.

"O zaman dolaşma" dedim dikkatimi dağıttığı için kaşlarımı çatarak.

"Bu hiç de..."

"Dur!" dedim elimi kaldırarak. Önce bir tarihi, sonra bir para miktarını ve ardından da katma değer vergisini not düştüm. Sonra dönüp ona baktım. "Evet?" dedim.

"Diyecektim ki işin tüm sıkıcı kısmını yapıyor ve eğlenceli kısmına hiç dokunmuyorsun."

Ofisin içini işaret ettim elimi sallayarak. "İhtiyaç duyulan şey bu gibi gözüküyor" dedim.

"Oysaki" dedi Johnny. "Benim stratejim eğlenceli kısmı yapmak ve sıkıcı kısmı kendi kendine hallolur diye bir kenara bırakmaktır."

"Bu iflas için güzel bir reçeteymiş gibi geliyor kulağa."

"Tüm restoranlar eninde sonunda iflas eder."

"Bu pek eğlenceli değil sanki."

"Harika!" dedi Johnny ve sonra da düşünceli bir şekilde ekledi. "Bitene kadar. Ve sonra yeniden başlıyorsun. Kendine has bir ritmi var. Ama gerçekten demek istediğim, daha doğrusu sormak istediğim şu ki -hatırlarsan sana restoranımdan bahsetmiştim- kalkıp uğramak ister misin? Böylece sana yaptığım yemekleri gösterebilirim. Bir ara. Bugün ya da yarın ya da ne zaman istersen."

Gölge düşmüş bir yakışıklılığı vardı, iyi giyimliydi, tıpkı iflas etmiş ve bunun keyfini bozmasına izin vermemiş bir adam gibi. Kusursuzdu, kesin bir şıklığı vardı. Eğer ben ben olmasaydım kusursuzdu; gerçi pek tabii, konuşmakta olduğu kişi de ben değildim aslında. "Gelemem" dedim. "Şu an olmaz. Bunun için doğru yerde değilim. Yani hayatımın akışı içerisinde."

"Ah, hayır!" dedi yüzünü buruşturarak. "Bir çıkma randevusu önermiyorum. Seni taciz etmiyorum. Düşünmüştüm ki bir profesyonelin diğerine, yaptığı yemeği göstermesi ilginç ve faydalı olabilir."

"Bunu düşüneceğim" dedim. "Hayatım şu aralar biraz karmaşık ama bunu düşüneceğim."

Kendi işimi yaparken sesi ara sıra bilincime girip çıkan radyo dışında başka kimse olmadan bir sandalyeye kurulup sandık cilalamaya alışmıştım. Parti Hayvanları'nın Ofisi neredeyse bir kamusal mekân gibiydi; insanlar giriyor ve çıkıyor, paketler teslim ediliyor, müşteriler ya da potansiyel müşteriler içeri damlıyordu. Bazen bir müşterinin potansiyeli belirsiz gözüküyordu doğrusunu isterseniz. Frances'ın bu işin kırtasiyecilik kısmının sırtına küfe olduğu yolundaki yakarmalarının biraz abartı ürünü olduğunu hissetmeye başladım. Sabahın ve öğlenin ilk kısmının büyük çoğunluğu, ya yüz yüze ya da telefonda bir dizi uzun ve yüksek sesli konuşmayla geçivermişti.

Bazı müşteriler Beth'i de tanıyor gibiydi ve ben de onun farklı bir tarafını gördüm; erkeklerle fingirderken ya da kadınlarla dedikodu yaparken onda bir ışık, bir kendinden eminlik fark ettim. Onu dinlemeye başladığımda -ki bunu yapmamak imkânsızdı- fark ettim ki tamamen farklı bir dünyaya ayak basmıştım; benimkinden daha zengindi, kendi kuralları, standartları ve kültürü vardı.

Ziyaretçiler içinde pek çoğu bir dolu zamanları varmış gibi duran şık giyimli kadınlardı. Eğer kendimi bizzat bu durumun içine sokmamış olsaydım, buna bir parça içerlerdim. Her neyse, Frances ve Beth daha az iş yaptıkça benim daha fazla şey öğrenme imkânım oluyordu. Odanın öte ucuna oturuyor, sırtımı onlara dönüyor, kafamı ellerimin arasına alıp konsantre olmak için kulaklarımı tıkıyordum.

Saat üçten hemen sonra bir ziyaretçinin içeri girdiğini duydum. Bir erkeğin sesini duyduğum için hafif şaşırdım ve kafamı çevirdiğimde kafamdan aşağı kaynar sular boşandı.

Gelen Hugo Livingstone'du. Sadece bir kez, soruşturmada gördüğüm adam. Bir anlığına anlamsız ve saçma bir şekilde öfkelendim: Ne halt yemeye geliyordu ki buraya? Sonra kendi aptallığıma küfrettim. O Milena'nın kocasıydı. Ölmüş karısının ofisini ziyaret etmesi doğal değil miydi? Aynı şeyi bizzat ben de yapmamış mıydım? O benim yüzümü görmeden odadan çıkmanın herhangi bir yolunu düşünmeye başladım. Emekleyebilirdim, camdan dışarı çıkabilirdim. Ancak bunun mümkün olmadığını biliyordum. Fark etmeleri için tek bir bakış yeterdi. Görülme, tanınma ve bir açıklama yapmaya zorlanma fikri o kadar rahatsız ediciydi ki teşhir olma ve yerin dibine geçme anının patlamasını beklerken ateşim çıktı resmen.

Çalışmaya devam etmeyi denedim ya da daha doğrusu, öyle görünmeye. Sanki onları özel bir dikkatle inceliyormuşum gibi bazı kâğıtların üstüne eğildim. Diğer insanlar bana hiç dikkat etmeden gelmiş ve gitmişlerdi. Belki burada öylece dursam, o da giderdi. Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım fakat ancak aradaki bazı kelimeleri çıkartabildiğim bir mırıltıyla konuşuyordu. Frances konusundaysa aynı sorun yoktu. Onun sempati gösterme ifadelerini ve içinde bulunduğu kargaşadan bahsettiğini duydum, işte tam o an gelen felaketi gördüm.

"Ah, bu Gwen!" dedi Frances. "Tam bir hazine. Durduk yerde ortaya çıktı ve işleri yoluna koyuyor. Gwen!"

Panik içinde donarak elime arkaya dönmemi engelleyecek bir şey, herhangi bir şey almayı denedim. Ne gizli kapı vardı, ne tırmanacak ip fakat cep telefonum masanın üstündeydi. Kimse beni arayamasın diye kapatılmıştı. Elime aldım.

"Evet" dedim telefona. "Kontrol edebilir misiniz? Evet, acil. Evet."

Kafamı yarı yarıya çevirip elimi havaya kaldırarak salladım, bu önceden Frances'de gördüğüm jeste çok benziyordu. "Üzgünüm, tanışmayı çok isterdim fakat çok hayati bir telefon konuşmasının ortasındayım ve bırakabilmem mümkün değil." Yatak odamda acil bir iş yapmakta olan bir inşaat ustasıyla konuşuyor olmakta karar kıldım. Onu hattın diğer ucunda canlandırmaya çalıştım gözümde, böylece daha ikna edici olabilecektim. Evet ve hayır demeye, yarım yamalak cümleler sarf etmeye devam ettim. Her ne kadar bir fantezi dünyası içinde yaşamaya gittikçe alışmaya başlamışsam da ki şu an fantezi içinde fantezi oluyordu bu durumda, yine de sesim bana zavallı ve hiç de inandırıcı değilmiş gibi geliyordu.

Ağzımdan çıkan ahmakça şeylerin arasında, Frances'ın söylediklerini dinlemeye çalıştım. Korkum ona Milena'nın bir arkadaşı olduğumu söylemesiydi, işte o durumda adam gerçekten, ben telefonda ne kadar uzun konuşursam konuşayım, durup onu nasıl tanıdığımı öğrenmek isteyebilirdi. Fakat Frances sonra benim hiç tanımadığım insanlardan bahsetmeye başladı ve birkaç dakika sonra uzaklaşan ayak seslerini, ön kapının açılıp kapanışını duydum. Kendimi konuşmayı biraz daha uzatmaya zorladım. "O zaman renklerden buluşunca mı konuşacağız?" dedim yüksek sesle. "Harika! Belki döndüğümde sana uğrarım... Ah, gitmiş mi olacaksın yani? Tamam, yarın öyleyse. Hoşça kal!"

"Her şey yolunda mı?" dedi Frances sevecen bir şekilde.

"Arayan evimdeki inşaat ustası" dedim. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Frances'ın bu işlerin nasıl olduğunu biliyor olmasını umuyordum gerçekten çünkü daha fazla yalan söylemeye katlanamazdım. Beynim söylediğim yalanlarla tıka basa dolmuştu. Kafasını sallamakla yetindi. Hayatım hakkında çok fazla şey öğrenmek istemiyordu sanırım.

Gerçekten şirketin kâğıtlarını düzene koymaktaydım. Bu konuda yalan söylemiyordum. Fakat aynı zamanda Milena'nın belirli bir günde nerede olduğuna dair her bilgiyi de kendi not defterime düşüyordum. Eğer bunu Greg için yaptığım tabloyla karşılaştırırsam, belki bir yerde birlikte olmuş olduklarını yahut olmak üzere olduklarını bulabilir ya da yollarının kesiştiğini açığa çıkarabilirdim. Bu otelde bir gece olmak zorunda değildi, bir tren yolculuğu ya da bezin istasyonu da olabilirdi. Çalıştığım sırada, eve dönerken yoldaki benzin istasyonunda durup daha fazla kart ve renkli kalem alarak Milena için ayrı bir tablo hazırlamaya karar verdim.

Öyle bir konsantrasyonla çalışıyordum ki Frances'ın ismimi söylediğini duyduğumda, sanki uykuya dalmışım da tak diye uyanıp kapkaranlık bir dünyayla karşılaşmışım gibi oldum.

Yalnız değildi. Yanında boylu poslu, seçkin, zengin bir adam duruyordu. Bana kendimi pejmürde ve huzursuz hissettirdi biraz. Ellili yaşlarının ortasında olmalıydı, koyu gri saçlıydı ve köşeleri hafif kırlaşmıştı. Mavi bir atkı ve palto vardı üzerinde.

"Bu Gwen, benim iyilik perim" dedi Frances ve ben bir kez daha Gwen'in nerede olduğuna bakınmamak için kendimi zor tuttum. "Bu kocam, David." Bana belli belirsiz bir küçümse-

meyle gülümsedi ve elini uzattı. Ellerinin manikürü güzeldi fakat zaten ondaki her şey güzel manikür yapılmışa benziyordu, saçları, siyah deri kıyafetleri. El sıkışı kuru ve cansızdı.

"David, Gwen'i kalması için ikna etmek zorundasın."

Onu soğuk karşıladı ve sonra hafifçe omuz silkti. "Sana ne kadar değer verildiğini görmüyor musun?" dedi alaycılığı ve kayıtsızlığı birleştirmeyi başaran bir ses tonuyla.

"Bu benim için tatilden ibaret" dedim.

"Komik bir tatil" dedi David.

"O bir matematik öğretmeni" dedi Frances.

"Ooh!" dedi David, sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına.

"Gitme zamanı" dedi Frances. "Ama bir saniye bekle." Frances masasına gidip bir şeyler çiziktirdi. Sonra yanıma gelip bana bir çek uzattı.

"Bunu alamam" dedim.

"Saçmalama" dedi.

"Hayır" dedim. "*Gerçekten* alamam."

"Ah, anlıyorum!" dedi. "Vergiden dolayı diyorsun? David, bana cüzdanını uzatır mısın tatlım?"

İç çekti ve cüzdanını uzattı. Frances içini karıştırdı, birkaç banknot çekti ve bana uzattı. Hayır demek istedim fakat sonra tekrar düşündüğümde, ofisine gelip çalışan, işleri düzene koyan ve sonra da para istemeyen birinin bir azize gibi görünmeyi bırakıp biraz ürpertici hatta belki şüpheli gözükmeye başlayacağına karar verdim. Parayı aldım. "Teşekkür ederim!" dedim.

"Yarın?" dedi.

"Yarın" dedim.

Birlikte evden çıktık.

"Hepimizin seni ne kadar sevdiğini biliyorsun" dedi Frances.

"Saçmalama" dedim.

"Yani Johnny ona tam anlamıyla bayılıyor" dedi kocasına, o sırada kocası soğuk bir şekilde gülümseyip kadının koluna koymuş olduğu elden uzaklaşıyordu. Frances'ın bunu görünce irkildiğini fark ettim. Ona karşı çok arzulu ve çok ilgili, diye düşündüm; adamsa ona küçümsemeye benzer bir tarzda muamele ediyordu. Frances için bir acıma hissettim içimde; kendi ayrıcalıklı hayatında güzel bir kadındı fakat mutsuz olduğu apaçıktı.

Kentish Town Caddesi'ndeki dükkânda tezgâhın arkasında duran kadın, ona banknotları uzatıp bir de üstüne bir şey almak istemediğimi söyleyince açıkça bozuldu. Beni bir kıyafet ya da kitap almaya ikna etmeye çalıştı fakat ikna olmayacaktım ve o da gönülsüzce vazgeçti. Sanki dükkânlardan normalde olanın tam tersi bir şekilde malzeme aşırmışım hissiyle oradan ayrıldım.

On Beşinci Bölüm

"Sence Milena'nın e-postalarına bakıp üstüne çullanmayı bekleyen daha beter sürprizler var mı diye kontrol etmem, iyi bir fikir mi?" diye sordum.

Frances, o ve Milena'nın Thames üstünde, Kingston'daki büyük bir eve, bir müşterileriyle buluşup kızının düğünü için planları masaya yatırmaya beklendiklerini henüz yeni keşfetmişti. Odanın diğer ucundan bile telefondaki kadının yüksek ve kızgın sesini duyabiliyordum.

"Milena böyle bir şeyden hiç bahsetmedi" dedi Frances neşesi kaçmış bir şekilde. Bunun hemen öncesinde ertesi gün orada olacağına söz vererek telefonu kapamıştı. "Her şeyi ofis ajandasına yazması gerekiyordu."

"Ajandayı görebilir miyim?" diye sordum. "Sadece son bir kontrol için."

"Yapar mısın sahiden?"

Kalın ve sert kapaklı defteri elime aldım, her gün için ayrı bir sayfa vardı ve içi karalamalar, çarpı işaretleri, hatırlatmalarla doluydu; ben de randevuları aklımda tutmaya çalıştım ki onları Greg'in tablosuyla karşılaştırabileyim fakat çok geçmeden pes ettim. Onları daha sonra not düşmem gerekecekti.

Frances'ın Milena'nın mesajlarını karıştırmama bir itirazı yoktu fakat bilgisayarın vardı. Onun e-postasına ulaşabilmem için bir şifre girmem gerektiğini fark ettim. "Şifre neydi?" diye sordum Frances'a.

"En ufak bir fikrim yok."

"Ah!" Hüsran içinde ekrana bakakaldım. İhtiyacım olan cevapların o küçük kutuda saklı olduğuna emindim, ah bir de anahtarı bulabilseydim. Boş boş dururken iki üvey çocuğunun adlarını denedim, boşunaydı. "Hiçbir fikrin yok mu?" diye sordum Frances'a.

Çaresizce omuz silkti. "Kızlık soyadını deneyebilirsin. Furness."

"Olmadı" dedim birkaç saniye sonra.

"Doğum tarihi: 20 Nisan 1964."

Demek kırk dört yaşındaydı, yani benden on yaş daha yaşlı. Kutuya yazdım. Nafile.

"Ufak bir kızken sahip olduğu bir köpekten bahseder dururdu."

"Adı neydi?"

"Hiç söylemedi. Ama dur, böyle şeylerin etrafından dolanmanın bir yolu yok mu?"

Buna gülümsemeden edemedim. "Muhtemelen. Ama bu mümkün olsa bile benim bunu yapabileceğimi gerçekten düşünür müydün?"

"Ah, yani o zaman kaçırılmayı bekleyen başka görüşmelerimiz olmadığını ummaktan başka çaremiz yok sanırım. Bu sırada, yarın sabah olmadan önce gösterişli bir kayan yazı bandı bulmam lazım."

O gün Frances'a erken çıkmam gerektiğini söyledim. Buna rağmen caddeden yukarı tırmanırken Gwen'i kapımda bekler hâlde buldum, ayağının dibinde bir sürü alışveriş torbası vardı. "Doğum günün kutlu olsun!" dedi beni yanaklarımdan öperek. "Ama nerelerdeydin? Unuttu ya da topukları yağladı dedim içimden!"

"Sadece birkaç şeyi yetiştirmeye çalışıyorum" dedim üstünkörü bir şekilde.

Bana merak içinde baktı. "Daha çok gizemli bir hâlin var."

Bocaladım. "Öyle olmak istediğimden değil. Sadece birkaç şeyi halletmem gerekiyordu, yani... para gibi mesela." Bu doğru değildi, ne var ki hiç şüphesiz benim bunlarla uğraşıyor olmam gerekirdi ve kendi mali durumum aklıma geldikçe endişeden başım dönüyordu.

"Senin için çok kötü olmalı" dedi Gwen sevecen bir şekilde.

"Halledilmesi gerek." Cebimden anahtarımı çıkardım. "Hadi şu soğuğu bırakıp içeri girelim. Bunların birkaçını ben taşırım. İçinde ne var? Sadece birkaç insan olacak dedin, diye hatırlıyorum." Mutfağa doğru gittik.

"Doğru. On beş, en fazla yirmi." Torbaları mutfak masasının üstüne boşaltmaya başladı. "Pideli humus ve guakamole. Avoka-

doları bunun için aldım. Salsa soslu tortilla cipsleri, şam fıstıklı. Kâselere yerleştirmek dışında yapacağımız çok bir şey yok."

"Millet ne zaman geliyor?" Telaşa kapılmıştım. Dünyanın karşısına çıkarken Ellie ve Greg olmaya alışmıştım hep. Kendi başıma üstesinden gelme yeteneğimi kaybetmiştim; tabii eğer başka biri olmaya karar vermemişsem ki bu durumda gayet iyi olduğum söylenebilirdi.

"Altı, altı buçuk civarı."

"Ne giysem ki?"

"Sakinleş. Sadece arkadaşların olacak. Az sonra hemen senin gardırobuna bir bakarız fakat ciddiye alma. İnsanlar işten çıkıp doğruca gelecekler. Eğer istersen şu an üstündekilerle kalabilirsin."

"Hayır" dedim, kendimi bile şaşırtan bir keskinlikle. Çünkü üstümde Gwen kıyafetlerim vardı: Siyah pantolonum, çizgili gri gömleğim, üstümde kolsuz bir kazak ve uyuz siyah süet ayakkabılarım. "Bunları giyemem. Kendimi hiç ben değilmişim gibi hissederim."

"Senin için bir şey var elimde" dedi Gwen. "Bir doğum günü hediyesi." Ufak bir paket uzattı. "Hadi durma, aç."

Paket kâğıdını yırttığımda karşıma ufak bir kutu çıktı. İçinde gümüşten sade bir bilezik vardı. "Ne güzel!" Bileğime geçirdim ve Gwen bakıp da hayran olsun diye kolumu kaldırdım.

Yüzü değişti ama beklediğim şekilde değil. "Ellie, yüzüğünü çıkarmışsın."

Birlikte boş parmağıma bakarken yüzümün ve boynumun kıpkırmızı kesildiğini hissettim. "Evet" dedim sonunda.

"Bunun nedeni..."

"Nedenini bilmiyorum" dedim. "Cüzdanımda duruyor. Geri takabilirim. Takayım mı?"

"Tanrım, Ellie, bilmiyorum. Bunu herkes eve döndükten sonra konuşuruz. Şimdi kıyafetlerini seçeceğiz."

Nihayetinde Gwen benim yerime seçim yapıncaya kadar aynanın önünde dudak büktüm ve tırnaklarımı yedim: Epey yeni olan ve çok hoş olduğu için neredeyse hiç giymediğim, fazla ütülü ve temiz, hep özel bir gün için saklamış olduğum beyaz bir gömlek ve kot pantolon. Saçlarımı taradım ve kafamın üstünde topladım. "İşte, bu idare eder mi?"

"Fıstık gibi gözüküyorsun."

"Hiç de bile."

"Hayır, öylesin. Dan'i davet ettim. Sorun olur mu?"

"Dan kim?"

Gwen'in yanakları kopkoyu bir kırmızıya boyanıverdi. "Tanıştığım biri."

"Harika!" dedim. "Dan senin tarafından davet edilmekle ne kadar talihli olduğunu bildiği sürece sorun yok." Gwen erkekler konusunda pek şansızdı. Her zaman onlar için fazla iyi olduğunu söylerdim ve bir açıdan, bu doğruydu. Erkekler, dedim içimden gaddarca, onlara kötü davranan ve onları umursamayan Milena gibi kadınların peşine düşerler. Bizim zaafımız çok fazla umursuyor olmak.

Kapı zili çaldı.

"Kim o? Vakit geldi mi? Keşke şimdi saat dokuza gelmiş ve herkes eve gitmiş olsaydı da biz seninle oturup nasıl geçtiğini konuşuyor olsaydık. Ve Dan'i, tabii."

"Joe'dur herhâlde. İçkiyi alıp erkenden geleceğini söylemişti."

Beklenildiği gibi gelen Joe'ydu, arabası kaldırıma park edilmişti. Bana kocaman sarıldı; fırça gibi sakalı yanaklarımı tahriş etti ve paltosu derimi kaşındırdı. "Doğum günü kızı nasıl bakalım?"

"Fena değil."

"Pekâlâ, bunu mutfağa koyayım, değil mi? On iki şişe şampanya yani köpüklü şarap, dürüst olmak gerekirse. On iki şişe de kırmızı."

"Bu yirmi dört şişe eder Joe!"

"Kalanını sonrası için saklayabilirsin. Şimdi bir şişe açalım ama, değil mi?"

Bir şampanya şişesinin folyosunu ve telini sıyırıp tıpasını gevşeterek köpüklerin yan tarafından dökülmesine izin verdi. Sonra üç kadeh aldı, hep birlikte kaldırıp tokuşturduk. "Sevgili Ellie'ye" dedi.

"Ellie'ye" dedi Gwen bana doğru kocaman sırıtarak.

Neden bu kadar ağlayasım vardı? Neden gözlerim acıyor, sinüslerim ağrıyor ve bir ıstırap yumrusu boğazımı mesken tutuyordu?

İnsanlar önce damla damla düşmeye başladılar, sonra da ufak bir sel gibi şemsiyelerini holde bıraktılar, paltolarını portmantoya astılar ya da kanepenin arkasına attılar. Çok geçmeden ufak evim insanlarla dolup taşıyordu. Oturma odasında, mutfakta, merdivenlerin üstünde oturur hâldelerdi. Hepsi hediye getirmişti: Viski, kurabiye, bitkiler, küpeler, küçük sera-

mik bir kâse. Josh ve Di ellerinde bir roketle gelip ardından onu bahçede hazır hâle getirdiler, içindeki talimatta herhangi bir binadan elli metre uzakta kurulması gerektiği söylemesine rağmen.

Bunlar benim arkadaşlarım, dedim içimden, bu da benim hayatım artık. Fergus biraz sessiz sakin ama pek tatlı ve cana yakındı. Joe çiçek gibi açılmışken kollarını insanların omuzlarına atıp duruyor, kadehlerine fazla fazla şarap dolduruyordu sürekli. Gwen, Alison ile konuşuyordu fakat birkaç dakikada bir saatine bakıp duruyordu çünkü Dan henüz gelmemişti. Mary, Jemma'yı köşeye sıkıştırmış ve bir çocuk doğurmanın ne demek olduğuna dair tüm ıstırap verici ayrıntıları anlatıyordu. Laurie ve Graham köşede satranç oynuyordu. Elimdeki şişeyle bir o gruba, bir öbürüne gidiyordum. Bu sayede kimsenin yanında uzun süre kalmam gerekmiyordu, sadece yanlarından ayrılmadan evvel onlara merhaba deyip yanaklarına öpücük kondurmaya yetecek kadar. İçki içmiyor ve kimseyle doğru düzgün konuşmuyordum ve kimse Greg'den bahsetmiyordu. O, evdeki hayaletti.

Saat yedi buçukta -tam Gwen çalan kapıyı açıp yanında Dan olduğunu düşündüğüm bir adamla utangaç ve pembeye dönmüş bir hâlde geri geldikten hemen sonra- Joe ağırlığının altında çatırdayan uyduruk bir sandalyenin üstüne çıkıp çatalıyla kadehine vurarak, "Toplanın" diye kükredi.

"Ah, hayır!"

"Endişelenme, Ellie, bu bir vaaz değil, sadece kadeh kaldıracağız."

"İyi."

"Joe'nun 'kadeh kaldıracağız' derken neyi kastettiğini bilmiyorsun" diye uyardı arkamda duran Alison.

"Hayır, gerçekten... Tek söylemek istediğim, kötü zamanlar geçirdin ve buradaki herkes adına şunu diyebileceğimi biliyorum ki her zaman senin yanındayız; iyi günde, kötü günde. Doğum günün kutlu olsun, Ellie!"

"Doğum günün kutlu olsun!" dedi düzensiz koro.

"Konuşma yap!" diye bağırdı birisi.

"Sadece... teşekkürler" dedim. "Hepinize."

"Daha fazla şarap" diye komut verdi Joe.

"Al, burada." Odanın diğer ucunda, Fergus bir şişenin tıpasını çekti ve bir köpük dalgası boynunun üstünden aşıp pencerenin yanındaki ufak masaya sıçradı. "Ah, lanet olsun, berbat ettim bunu! Ama bu ne ki?"

"Ah!" dedim onu ortadan kaldırmamış olduğum için kendime küfrederek. "O... o benim tablom."

Fergus üstüne doğru eğilip dökülen şarabı bileğiyle kurulamaya çalıştı. "Çok renkli. İş falan mı?"

"Hayır." Tereddüt ettim. "Aslında, hayatının son birkaç haftasında Greg'in nerede olduğunu gösteriyor."

"Cidden mi?"

"Evet."

"Lanet olsun, Ellie!" Afallamış gözüküyordu. "İnanılmaz bu. Kim bilir ne kadar zamanını almıştır. Ama niye?"

"Çünkü..." Milena'nın tablosunu oraya koymamış olduğum için memnundum: o hâlen bitmemiş bir çalışmaydı.

"Nedir bu?" Jemma yanımıza geldi ve böyle böyle birkaç dakikanın ardından odanın içindeki pek çok başka kişi de bize katıldı.

"Neredeyse işlenmemiş en ufak bir vakit yok!" Josh'un sesi ya etkilendiğini ya da korktuğunu belirtiyordu, hangisi olduğunu ayırt edemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Onlar benim arkadaşlarımdı ne de olsa ve birdenbire genel bir açıklama yapmak önemli gözüktü. "Bunu yaptım çünkü Greg'in ne zaman o kadınla olduğunu ortaya çıkarmak istedim. Ve gördüğünüz gibi..." Elimle tabloyu gösterdim. "Onunla değildi. Neredeyse hiç boşluk yok. Bunun için hiç zamanı olmamıştı."

Onlara baktım. Kimse gülümsemiyor ya da kafa sallamıyordu; herkes bana ya ağırbaşlı ya da utanmış bir şekilde bakıyordu. "Yani, başka şeyler dönmekteydi" dedim kötü bir haber verircesine; sözlerimin sessizliğe nasıl düştüğünü duydum. "Kötü şeyler."

"Kötü mü?"

"Onun öldürüldüğünü düşünüyorum."

O an yere iğne düşse duyabilirdiniz.

"İzin ver sana biraz şarap koyayım" dedi Joe sonunda, Fergus'un elindeki şişeyi alarak.

"Hayır, teşekkürler. Hepiniz deli olduğumu düşünüyorsunuz, bunu görebiliyorum."

"Hayır!" dedi Fergus. "Biz senin..." Doğru kelimeyi aradığını görebiliyordum. "Sonuna kadar sadakat sahibi olduğunu düşünüyoruz" diye bitirdi cümlesini. Arkasında duran Jemma derhâl kafasıyla onayladı.

"Pasta yaptım" dedi Mary o tuhaf anın ortasında. "Şu an onu kesmek için doğru zaman mı?"

Herkes aşırı hevesli sesler çıkarıyordu; kahve ve cevizli pandispanyanın üstündeki sembolik mumu üfledim, ardından da bıçağı daldırdım.

"Eğer tabağa değdiğini duyarsak bu kötü şans demektir" dedi Di, tam da bıçak duyulabilir şekilde porselene tık diye vurduğu anda.

"Boşver onu sen" dedi Joe, sanki Di bir suçluymuş gibi yüzüne karşı kaşlarını çatarak. Kolunu omzuma attı. "Bundan sonrası sadece iyi şans" dedi alnımı öperek.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Deli değil. Üzgün."

"Ve biraz da parti berbat edicisi."

"Dan ile tanışsana" dedi Gwen arkamda belirerek. "Dan, bu Ellie."

Adam boylu poslu ve utangaçtı; kısık mıymıy bir sesi vardı. Gwen'e bakma tarzı yüzünden onu hemencecik seviverdim.

"Josh havai fişekleri ateşlemek üzere" dedi Gwen koluma girerek. "Hadi dışarı gel de izle, sonra da herkesi eve yollarım. Olur mu?"

"Olur" dedim çünkü birdenbire inanılmaz bitkin ve keyifsiz hissetmeye başlamıştım, bir de yalnız tabii; şimdi daha da yalnızdım bu fazla üsteleyici arkadaşlar arasında, tek başıma olduğum zamana kıyasla.

"Ama ben kalır ve temizlerim ortalığı. Ayrıca restorandan sipariş falan da verebiliriz, nasıl istersen. Yani o pastayı kafandan çıkar şimdilik."

Partinin en güzel kısmı buydu: Herkes gidip de kadehler yıkandıktan, boş şişeler köşede dursun diye kaldırıldıktan sonra, Gwen ve şu hoş yeni adamıyla mutfak masasında oturup karton kutuların içinden Hint yemeği yediğimiz ve hiçbir şey için çaba harcamak zorunda olmadığımız kısım. Birlikte sessiz kalabileceğiniz pek fazla insan olmuyor.

Birçok kez Gwen'e, onun adını çaldığımı ve Greg'in yanında ölen kadının iş ortağına kendimi çalkantılı dönemindeki matematik öğretmeninden bozma ofis asistanı diye sattığımı söyleyecek gibi oldum. Fakat kendimi tuttum. Bu, beni kafayı yemiş biri gibi gösterirdi.

On Altıncı Bölüm

Gwen ve Dan'in ayrılmalarının ardından, bulaşık yıkama işinin kalan kısmını da hallettim ve parti kalıntılarından oluşan balçık gibi, pis kokulu şeylerle dolu bir çöp torbasını dışarı çıkardım. Kendime bir bardak çay yapıp televizyonu açtım, yatağa gittiğimdeyse saat ikiye geliyordu. Bunun önemi yoktu çünkü ertesi gün cumartesiydi. Planım, tabii eğer buna bir plan denebilirse, uyanıncaya kadar uyumak ve sonra tekrardan uykuya dalmaktı. Eğer yataktan çıkarsam bu bir şeyler yemek için olacaktı ve sonra tekrardan kış uykuma dönecektim. Böyle olacağı yerde, tuhaf rüyalardan -gri, sert köşeli, karanlık, ağırkanlı- kapı ziliyle uyandım. Üstüme bir sabahlık geçirip merdivenlerden aşağı indim. Evi sırtındaki avare bir kadın gibi kendi kendime söyleniyordum. Birilerinin imzalayacağım bir

şeyler getirmiş olmasını umuyordum fakat bunun yerine kapı eşiğinde bekleyen Fergus'u buldum.

"Seni uyandırdım mı?" dedi.

Gözümden hâlâ uyku akıyordu. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, öyle bir şey değil" dedi.

"Saat kaç?"

"Kahvaltı vakti" dedi gülümseyerek. "İçeri girebilir miyim?"

İçimden gerçekten hayır deyip kapıyı çarpmak geçiyordu. Fakat bunun yerine o içeri girsin diye kenara çekildim, üst kata çıkıp bir duş aldım ve bitkin, soluk bacaklarımın üstüne bir kot geçirdim. Greg'in eski kazaklarından bir tanesini giydim ve dolabın arkasında bir çift terlik buldum. Daha şimdiden kahvenin kokusunu alabiliyordum.

Aşağı kata, mutfağa indiğimde Fergus masanın üstünü temizlemiş ve kupayla tabakları çıkarmıştı. "Buzlukta tatlı ekmek buldum" dedi. "Buzunu çözüyorum. Tabii, eğer sucuk ve yumurta istemiyorsan."

"Tatlı ekmek bile istemiyorum ki" dedim.

"Elbette istiyorsun" dedi. Tatlı ekmeği mikrodalgadan çıkardı ve üstüne tereyağıyla reçel sürdükten sonra tabağın üstüne koyup bana doğru uzattı. Kendine ve bana bir bardak kahve doldurdu. Tam karşıma oturdu.

"O kadar kötü müyüm?" dedim.

Gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Üzgün, yorgun ve sersem hissediyordum ve onun ısrarcı neşesi gıcık ediciydi, tıpkı fazla yüksek sesli müzik gibi. "Biz bir konferans yaptık" dedi.

"Biz derken?"

"Bizim tayfa işte. Buraya gelip seni görmesi için seçilen bendim. Yani ben kendimi seçtim daha doğrusu."

"Mesela şu tablo, değil mi?" dedim. "Onu dolaba kaldırmış olmam gerekirdi."

"Sana doğru dürüst göz kulak olamadık" dedi.

"Herkes bana göz kulak oluyor" dedim. "Doğum günü partime geldiniz. Bir akşam yemeğine davet edildim. İnsanlar kafayı yemiş davranışlarıma tahammül ettiler."

"Sen kafayı yemedin" dedi Fergus.

"Sadece matem aşamalarından geçiyorum işte: öfke, pazarlık, inkâr. Bir dolu inkâr." Duraksadım. "Bunlar gerçekte matem tutma aşamaları mı yoksa ölme evreleri mi? Önemi yok. Sanırım yeterince yardım aldım. Belki artık kendime yardım etme zamanı gelmiştir."

"Hayırı bir cevap olarak kabul etmeme müsaade edilmiyor" dedi Fergus.

"Kim demiş?"

"Ben, Gwen, Mary, Joe ve hiç şüphesiz diğerleri de."

"Bu partiden beri mi sürüyor?" dedim.

"Bir kısmı partide oldu. Ama telefonlarda bu yönde çalışıyor tabii."

"Keşke insanlar gelip *benimle* konuşsaydı."

"*Ben* seninle konuşuyorum işte."

"Plan nedir o zaman? Biri beni deniz kenarına mı götürecek? Masaj yaptırılması için aranızda para mı topluyorsunuz?"

"Dalga geçmemelisin" dedi Fergus. "Bu esprinin en bayağı hâli. İlk plan, şu ekmeğini yemen ve bana evi gezdirmen."

"Evin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Lütfen, ye şunu."

Kendisine komut verilmiş küçük bir çocuk gibi ekmeği azar azar dişledim. Ağzımın içinde kupkuru duruyor, yutulması zor oluyordu. "Tüm bu yardıma ihtiyacım yok" dedim. "Buna ihtiyacım olmamalı. O senin arkadaşındı. Sen onu benden çok daha uzun zamandır tanıyordun. Onu kaybetmek senin için de en az benim için olduğu kadar zor olmuş olmalı, hatta belki daha zor."

Fergus düşünceli gözüküyordu. "Bir daha onun gibi bir arkadaşımın olacağını sanmıyorum. Asla. O beni sarhoşluklarımda, utanç verici anlarımda, dipteyken görmüştü." Gülümsedi. "Güzel şeyler de vardı tabii. Geziler, kız arkadaşlar... Yani muhtemelen oralara girmemeliyim şimdi. Her neyse, bu bir yarışma değil."

"Asıl ben *sana* göz kulak olmalıyım" dedim.

"Her şey sırasıyla" dedi Fergus. "Böyle olacak. Bu kadar ekmek yeter. Hadi üst kata çıkalım."

Onunla birlikte merdivenlerden yukarı çıkarken birden on yedi yaşımdayken annemin yatak odama geldiği zamanı hatırladım. "Odanı toplamış olman gerekirdi" demişti bana.

"Topladım *zaten*" demiştim ben de.

"Yani, hiç de öyle görünmüyor."

Ve böyle böyle devam etmişti. Bana kalırsa kendi işlerimle uğraşmak, Greg'in eşyalarını halletmek, genel anlamda işleri yoluna koymakla pek çok gün geçirmiştim fakat Fergus'un gözleriyle yatak odamı, atılacakların durduğu odayı ve boş odayı görünce kabul etmeliyim ki durum hiç de böyle gözükmü-

yordu. Eğer matem tutmanın evreleri varsa düzenlemenin de evreleri vardı. İlk aşama, temel düzensizliğinizdi. İkinci aşama, bununla ilgili bir şey yapmaya karar vermekti. Üçüncü aşama, çekmeceler, dolaplar ve raflardaki her şeyi boşaltmayı kapsıyordu ki bu sayede neyle uğraştığınızı görebilesiniz. Üçüncü aşama mecburen ilkinden çok daha kötü görünüyor. Dördüncü aşamanın ne olduğundan emin değilim çünkü henüz daha ona varmamıştım.

Yatak odasında Greg'in kıyafetlerinden oluşan yığınlar vardı. Boş oda bir tür ofis işlevi görüyordu. Kapının yanındaki çınar ağacına doğru güzel bir bahçe manzarası vardı. Burayı doğru düzgün bir ofise hiç dönüştürmemiştik çünkü aslında atılacakların durduğu odayı bir ofise çevirecek ve boş odayı da çocuk odası yapacak, üstünde palyaço ya da ona benzer şeyler olan aptal bir duvar kâğıdıyla donatacaktık. Boş oda ve merdiven sahanlığı; dosyalar, kâğıtlar, klasörler, içlerinden bazıları Greg'in işiyle alakalı kitaplardan oluşan bir yığıntıyla doluydu. "Kötü görünüyor, biliyorum" dedim. "Bunları hâle yola koyma aşamasındayım."

Söyleyemediğim birçok şey vardı; pek tabii bunlardan ilki, evi toplamamış olmaya dair ilk muhtemel mazeretim, Camberwell'de takılıp Milena Livingstone'un ofisini toplamakla uğraşıyor olmamdı.

"Meraklanma" dedi. "Bunu zaten casuslarımdan biri bana söyledi."

"Kimmiş o? Bahse varım Mary'dir. Eğer yüz yaşıma kadar yaşasam ve tüm zamanımı ev işine harcasam bile onun temizlik standartlarını karşılayamam."

"Söylemem" dedi Fergus. "Kaynaklarımı ifşa edemem. Yapabileceğim tek şey, sana planı söylemek."

"Plan mı?"

"Bugün evde misin?"

"Bir yere gitmeyi düşünmedim hiç."

"Güzel. Birtakım misafirlerin olabilir."

"Kimmiş onlar? Ne yapmaya kalkacaklar?"

"Sanırım onları tanıyacaksın. Yapacakları şey, temel olarak, sana bunlarla uğraşmakta yardımcı olmak. Bazılarını burada halledecekler fakat esasen ayağının altında dolaşmak istemeyiz. Bunları götürebilir ve dışarıda düzenleyebiliriz. Tabii eğer bize güveniyorsan."

İleri doğru bir adım attım, kollarımla onu sardım ve yüzümü de omzuna koydum, tıpkı bebeklerin tutulduklarında yaptıkları gibi. Yüz ifadesini göremiyordum. Bu bir korku ifadesi olabilirdi belki de fakat kollarıyla beni sardığını hissettim. Geri çekildim.

"Çok tatlısınız" dedim. "Hepiniz ayrı ayrı çok tatlısınız. Fakat bu, benim kendi başıma yapabileceğim bir şey olmalı. Ve sadece bu değil. Bunları hâle yola koymak istiyorum Fergus, kesinlikle. Fakat istemediğim şey, Greg'in hayatımdan bir ameliyatla sökülüp atılması. Onun eşyaları etrafımda dursun istiyorum, illa zeminin üstündeki yığınlar hâlinde kalacak değil. Fakat benim hayatıma devam etmem için tüm bunların evden dışarı taşınıp kaşla göz arasında ortadan kaldırılmasına ihtiyacım yok."

"Mesele bu değil ki! Sana sadece bunu halletmende yardımcı olmak istiyoruz. Eğer bu bir mahremiyet sorunuysa, bizi

eşyalarının etrafında istemiyorsan hayır demen yeterli, biz de geri çekiliriz.

"Demek istediğim bu değil. Siz dostlardan saklamak istediğim bir şey yok. Bunun için çok geç zaten. Sadece bunlarla tek başıma uğraşabiliyor olmalıyım. Yanlış geliyor bana."

"Gelmemeli" dedi Fergus. "Bırak bunu senin için biz yapalım. Eninde sonunda Jemma beni bıraktığında aynısını sen benim için yaparsın."

Kafama korkunç bir düşünce çöreklendi. "Bana söylemediğiniz bir şey var mı?" diye sordum. "Hepiniz yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani psikiyatrik yardıma demek istiyorum."

Fergus bir kahkaha attı ve kafasını iki yana salladı. "Sadece ben düşünüyorum. Vallahi!"

Yine de hakkımda konuşuluyor olunması rahatsız ediciydi, sanki bana karşı bir komplo düzenlenmiş gibi. Bir saat sonra Joe, Gwen ve Mary geldi, biraz mahcup duruyorlardı. Onlara berbat hissettiğimi söyledim. Bu onların hafta sonuydu. Acaba sorumlulukları, yanlarında olmaları gereken insanlar yok muydu? Bana sarıldılar ve af diler gibi bir şeyler söylediler. Yardım almak mı yoksa yardım etmek mi daha zordu, bunu bilmiyorum. Biraz daha kahve yaptım ve kargaşaya göz atmak için birlikte üst kata çıktık. Birtakım fısır fısır konuşmalar oldu.

Joe beni arkadaşça dürttü. "O kadar da kötü değil" dedi. "Bunu sadece halledilmesi gereken bir dekorasyon ve bizi de duvar kâğıdı ve boya yapmak için gelmiş gibi düşün."

"Size her şeyin ne hâlde olduğunu göstermemi istiyor musunuz?" diye sordum.

"İstediğimiz şey" dedi Gwen. "Dışarı çıkıp biraz alışveriş yapman yahut yüzmeye gitmen falan, o sırada da biz her şeyi gözden geçirecek ve bir kısmını kutulara koyup götüreceğiz. Birkaç gün içinde de geri getireceğiz ve bu sayede en azından, hayatının bir kısmını hâle yola koymuş olacağız. Öyle umuyoruz."

Bir an durup düşündüm.

"Hayır demem ya da buna içerlemem gerekiyormuş gibi hissediyorum fakat aslında bu çok büyük bir rahatlık."

"O zaman git" dedi Mary ve ben de öyle yaptım. Tabii ki Milena'nın hâlen bitmemiş olan tablosunu toparlayıp çantama koyduktan sonra. Hayatta arkadaşların bile asla bilmemesi gereken bazı şeyler vardır.

Halk havuzunda yüzmeye gittim, ardından duşlarda saçımı yıkadım ve temiz kıyafetler giydim. Bir kafe buldum, kendime bir çay söyledim ve gazete okumaya koyuldum. Kentish Town Caddesi'nde yürüdüm, sebze ve salatalık malzeme aldım. Eve döndüğümde onlar gitmişti. Neredeyse her şey gitmişti ve gitmemiş olanlar da bir raf ya da masanın üstüne düzgünce yerleştirilmişti. Biri elektrik süpürgesini de bulmuş, yatağımı yapmış ve bulaşıkları yıkamıştı. Geriye benim için yapacak bir şey kalmamıştı, kendime salata yapıp ardından da biri kontrol etmeye gelirse görmesin diye kendi bulaşıklarımı adamakıllı temizlemek dışında.

Ertesi sabah Joe aradı. Greg'in iş eşyalarının çoğuna göz atmıştı ve bunların büyük kısmı ofiste halledilebilirdi. Kişisel olan şeylerin hepsini hafta içinde uğrayıp bırakacaktı. Acil olan bir şey yoktu. Öğlen vakti kolunun altında bir dosya kümesiyle Gwen uğradı, hepsi eve dair evraklardı. Onları incelemiş, yeniden düzenlemiş ve bir kâğıdın üstüne "yapılacaklar listesi" çıkarmıştı: aranacak insanlar, ödenecek faturalar, yazılacak mektuplar. Acilen yapılması gerekenlerin yanına bir yıldız çizmişti. Ben nasıl Frances'ın Gwen'i oluyorsam o da benim için Gwen oluyordu fakat bunu ona söyleyemezdim.

Hafta sonu boyunca cep telefonuma bakmadım. Pazar akşamı Frances'ı arayıp pazartesi günü gelmeyeceğimi söyledim. Zaten bir daha oraya gidip gitmeyeceğimden emin değildim fakat bunu belirtmedim. Pazartesi günü atölyeme gittim, CD oynatıcıya barok bir şeyler koydum ve o adamın sallanan sandalyesiyle uğraşmaya başladım. Onu çok büyük bir dikkatle ele aldım; işin kusursuz olmasını istediğimden değil, başka bir şey düşünemeyecek kadar fiziksel ve dikkat isteyen bir şey yapmayı rahatlatıcı bulduğumdan. Neredeyse otomatik olarak bir rüyadaymış gibi işi yapmaya devam ettim ve rüyadan uyandığımda sandalye karşımda duruyordu; kusursuz bir şekilde tamamlanmış, neredeyse elden çıkartılamayacak kadar mükemmel.

Eve döndüğümde sallanan sandalyenin sahibini aradım ve tüm olan bitenin ardından onu tamir edecek zamanı bulduğumu ve canı ne zaman isterse gelip alabileceğini söyledim. Sonra uzun bir banyo yapıp aşağı indim ve telesekreteri kontrol etmediğimi hatırladım, sanki bir süreliğine dünyayı kendimden uzak tutmak istemiştim. Fergus'dan gelen bir mesaj vardı. Onu aradım.

"Evde misin?" dedi.

"Evet."

"Önümüzdeki on dakika boyunca da mı?"

"Evet."

Telefonu kapadı. Zil çaldığında daha yeni giyinmiştim. Gelen Fergus'du fakat onu cumartesi sabahı aynı noktada dikilirken gördüğümden farklıydı; kafası dağınıktı ve gözlerime bakmıyordu. Doğruca yanımdan yürüdü ve oturma odasına geçti. Kanepeye oturdu ve ben de onun yanına oturdum. Hiç konuşmadan, cebinden bir şey çıkardı ve önümüzdeki alçak masanın üstüne koydu. Bu, uzun ince bir oyun kartına benziyordu.

"Sanırım şuna bir göz atmalısın" dedi.

On Yedinci Bölüm

Pek komik, şu farkına varıverdiğiniz şeyler. Beyniniz hiç durmadan çalışıveriyor. Kartı alıp çevirdiğimde ellerim titriyordu fakat o hâlde bile onun üstüne tarih atılmış -12 Eylül- bir menü olduğunu görebiliyordum. Başlangıçlar için yapılmış seçimler arasında keçi peyniri, ceviz salatası ya da su teresi çorbası vardı; onu enginarlı deniz levreği veya tatlı patates püresi ve buğulanmış sebzelerle servis edilen kuzu takip ediyordu. Ardından da tatlı olarak çikolatalı şekerleme ya da orman meyveleri vardı. Tüm bunların hepsini gördüm, esasen tepede kalın el yazısıyla yazılmış mesajı okumama rağmen. "Sevgili G, bu akşam harikaydın. Bir dahaki sefere gece kal da sana daha fazla yeni numara gösterebileyim!" Kimin yazdığını anlamam için imzaya bakmama gerek yoktu: Faturalar, mak-

buzlar, iş mektupları üzerindeki el yazısını okuyarak geçirmiştim son günlerimi.

Menüyü ters çevirerek gerisin geri masanın üstüne bıraktım.

"Ellie" diye başladı Fergus söze.

"Bekle" dedim. Ayağa kalktım ve tabloyu koymuş olduğum sandığa gittim. Onu çıkardım, açtım ve 12 Eylül sütununu inceledim. Bir saat ve on iki dakika nerede olduğu belirsizdi. İlk başta bunun inanılmaz bir tesadüf olduğunu düşündüm, hemen sonra bunun hiç de bir tesadüf olmadığının farkına vardım, gerçek böylece yerli yerine oturuyordu işte. Tabloyu katladım, çekmeceye koydum ve sonra gidip Fergus'un yanına oturdum.

"Neredeydi?" diye sordum ona. Sesim epey sakindi. Ellerim artık titremiyordu.

"Onun iş kitaplarından birinin içinde. Bu öğlen onlara bakıyordum. Jemma evi darmadağın etmemem gerektiğini söyledi. Çok kötü hissediyorum kendimi Ellie. Sana göstermekle iyi ettim mi?"

Ona baktım, sanki onu bir sisin içinden görmeye çalışıyordum. "Çok iyi ettin."

"Çok üzgünüm Ellie."

"Teşekkür ederim!" dedim kibarca ve dizlerimin üstünde ellerimi kavuşturdum. Birbirine geçmiş parmaklarıma bakarken artık düğün yüzüğünün bir daha hiç parmağımda olmayacağını düşündüm.

"Sen harikaydın, ona o kadar güvenmekle."

"Öyleydim, değil mi?"

"En azından artık biliyorsun."

"Doğru."

"Sana bir bardak kahve getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." O kadar berbat gözüküyordu ki müdahale etmek mecburiyetinde kaldım. "Bu senin için çok fena olmalı, Fergus. Ama bana söylediğin için çok memnunum. Tersi feci olurdu. Minnettarım."

"Budalanın biriydi. Aptaldı. Ama seni seviyordu Ellie, sevdiğini biliyorum. Bunu unutmamalısın."

"Böyle söylemen ne hoş! Eğer kusura bakmazsan, artık biraz yalnız kalmak istiyorum Fergus."

O ayağa kalktı ve ben olduğum yerde kaldım, o yüzden beni iki yanağımdan öpmek için tuhaf bir şekilde eğilmek zorunda kaldı.

"Sonra telefon ederim" dedi.

O gittikten sonra ellerim birbirine kavuşmuş hâlde kanepenin üstünde oturmaya devam ettim. Ne kadar zaman o şekilde durduğumu ya da neler düşündüğümü bilmiyorum. Belki de aklımdan geçen şu kelimelerdi: "Sana daha fazla yeni numara göstereyim." Ne biçim bir aşk notuydu bu böyle; o yapış yapış ve alaycı davetkârlık, sanki Greg sirkte bir gösteri atıymış da o kadın da elinde kırbacı ve ayağında siyah botlarıyla onun çember ustasıymış gibi? Gözlerimi sımsıkı kapadım ve kafamdan geçen görüntüleri durdurmaya çalıştım. Belki de düşündüğüm, onun ne kadar olağandışı, hayret verici ve eksiksiz bir şekilde bunu benden saklamış olduğuydu, tıpkı profesyonel bir casus gibi. Belki de bunun hiç mantıklı olmadığını ya da eninde sonunda mükemmel bir mantığa oturduğunu düşünüyordum.

Nihayet tekrar ayağa kalkıp tabloyu bir kez daha yerinden çıkardım, listede artık doldurabileceğim boşluğa baktım: Greg, Milena ile birlikteydi. Milena'nın çok daha azı dolu olan tablosunu da açtım. Orada da 12 Eylül gününde bir şey yoktu. Demek öyle. Bir dahaki sefere gece de kalmasını istemişti. Greg kalmış mıydı acaba? Bunu yapabileceği bir zaman aralığı göremiyordum, gerçi bunun ne önemi olduğunu da göremiyordum artık. Aradığım ve uğrunda çile çektiğim kanıtı bulmuştum işte. Sanki odanın içindeymiş gibi Mary'nin sesi yankılandı kulağımda: "Artık hayatının geri kalanına devam edebilirsin işte."

Evet. Ani bir şekilde ayağa kalktım ve üst kattaki yatak odamıza gittim, yani *benim* yatak odama. Gardırobu açıp Greg'in yıllar içinde çoğunu benim ona verdiğim bir sürü inci gibi gömleğini ve ceketlerini çıkardım. Buradan başlanabilirdi işte. Onları arkadaşlar arasında paylaştırmayı düşünüyordum fakat artık bu doğru gelmiyordu bana. Aşağı kata inerken kapının arkasından onun eski banyo bornozunu da aldım. Artık soğuk bir akşamda onun içine sığınmayacaktım bir daha.

Bahçede onları bir yığın hâlinde koyup üstlerine bir kibrit attım. Kıyafetlerin kolaylıkla yanacağını düşünürsünüz oysaki bunlar öyle değildi. Hava neredeyse kararmıştı ve yağmur çiseliyordu ki bunun hiç faydası dokunmuyordu ve bir kez yüksek sesli müziğimizden şikâyetçi olmuş sağ taraftaki komşu, gübreli toprağına sebze tohumları ekerken sorgulayan gözlerle bana bakıyordu. Dolaba gittim, raftan parafin aldım ve ıslak yığının üstüne biraz serpiştirdim. Bir kibrit daha çakmama bile ihtiyaç yoktu; ceketlerin kat yerlerinden birinde bir kor hâlâ yanıyor olmalıydı ki "Bom" diye bir ses çıktı, çitin öbür

tarafından gelen "Yok artık!" sesi bunu takip etti, ardından da havaya delişmen bir turuncu alev yükseldi. Yanık kokusu alıyordum ve saçımın bir kısmının yandığının farkına vardım. Kimin umurundaydı ki? Komşunun ya da an itibariyle sahneyi izlemek için gelmiş olan karısının ne düşündüğünü kim takardı ki? Ateşimden çıkan şu kara duman bulutlarını ve etrafa yayılan külleri kim düşünürdü ki? Ben değil pek tabii. Onların kararmasını izlerken kafamdan birden Greg'in onları bir battaniyeyle söndürmeye çalıştığı bir görüntü geçti; yüzündeki o tatlı konsantrasyon ifadesiyle acele edip onları kurtarmaya çalışıyordu fakat bunun için çok geçti.

Coşku sönüp gidince kendimi boş, soğuk, kederli, yenik hissettim. Tüm bu sıkıntılı uğraştan, kızgın olmaktan, utanmaktan, üzgün olmaktan, ben olmaktan yorulmuştum.

Belki de bu yüzden ertesi sabah Frances'ın yanına döndüm. Çünkü orada bir süreliğine, kendim olmak zorunda kalmayacaktım. Gwen olabilirdim: pratik, sakin ve kontrolcü, diğer insanlara hayatlarının darmadağınlığını düzeltmede yardım eden biri. Önceki gece erkenden uyumuştum. Hiçbir şey yememiştim ve gece özel olarak soğuk olmamasına rağmen üşüdüğüm ve titrediğim için yanıma bir sıcak su şişesi alıp yatmıştım. Karanlıkta gözlerim tamamen açık uzanmıştım. Ağlamak istiyordum, hani bazen midem bulandığımda kusmak istediğim gibi fakat gözyaşları bir türlü çıkmadı, çıkmayacaktı. Birçok kez telefonun çaldığını ve birkaç sesin mesaj bıraktığını duydum: Fergus, Gwen, Joe, tekrar Gwen. Dedikodu gazetesini okumuş olmalılardı. Çok geçmeden herkes biliyor olacaktı.

Üstüme giyeceğim şeyi seçmem uzun vakit aldı. Etekler, bluzlar, farklı ayakkabılar denedim. Aynanın önünde durdum, kendimi eleştirel gözle süzdüm ve gördüğüm şeyi beğenmedim. Soluktum, gözlerimin altında yorgunluk torbaları vardı, saçlarım aylardır kesilmemişti, uzun ve derbeder gözüküyorlardı. Nihayetinde üstüme çikolata renkli, kıvrımlı bir çuval gibi gözüken bir elbise geçirdim, fitilli çorap ve topuklarından biri gevşek olsa da botlarımı giydim. Boynuma kehribar rengi bir kolye taktım çünkü bu Greg'in bana vermediklerindendi ve saçımı arkada karmakarışık bir şekilde topladım. Hafif göz kalemi, rimel, maskara ve ruj sürdüm. Nihayet, saat on bir olup soluk güneş bulutların arasından kendini gösterdikten sonra evden çıkabilecek kadar başka birine benziyordum.

Bir an Frances'ın bana sarılacağını sandım fakat o, bir elini omzuma koyup sıcak ve rahat bir şekilde gülümsemekle yetindi.

"Merhaba" dedim. "Dün için kusura bakma."

"Şu an burada olmana sevindim. Aşağı gel. Johnny bize kahve yaptı."

"Johnny mi?"

"Evet. Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim. Gerçi senin için kâğıtları karıştırıp durmaktan daha ilginç bir şey olacak."

"Nedir?" diye sordum. Kâğıtları karıştırmak tam da yapmak istediğim şeydi aslında: Henüz Milena Livingstone ile işimi bitirmemiştim. Tablosu eksikti. Onun hakkındakileri bilme isteğim, bir menünün üstüne özensizce çiziktirilmiş tek bir açık saçık mesajla tükenmemişti. Artık nedenini bilmek is-

tiyordum. Neden Greg ona vurulmuştu? Onda bende olmayan ne vardı?

"Acele çıkmam lazım." Elini belli belirsiz havada sallayıverdi. "Kriz var. Ama Johnny'e onun önerdiği yemeklerden bazılarını tadıp kesin seçimleri yapacağıma dair söz verdim. Benim yerime bunu sen yapabilirsin."

"Beth yapsa daha iyi olmaz mı?"

Frances'ın kaşları çatıldı. "Beth henüz gelmedi. Ayrıca bunu hak etmiyor."

"Ben yemekten anlamam."

"Yemek yiyorsun, değil mi?"

"Az çok."

"O zaman senin için ziyafet olur. Aç mısın?"

En son ne zaman düzgün bir öğün yediğimi hatırlamaya çalıştım.

"Güzel. O zaman karar verilmiştir" dedi Frances sanki aklımı okumuşçasına.

Johnny elinde kahveyle geldi. Önce bir yanağımı, ardından da diğerini öptü ve çok tatlı gözüktüğümü söyledi. Bir şeyler geveledim ağzımın içinde ve o anda Frances'ta bir neşe ve bunun yanında bir şey daha fark ettim. Acaba şefkat miydi bu?

Johnny'nin restoranı Soho'daydı, küçük bir ara sokakta. Buranın özel müşterilere yönelik bir yer olması gerektiğini anlamıştım çünkü sokaktan fark edilmesi neredeyse imkânsızdı. Yemek odası küçüktü, biz geldiğimizde sadece biri boş olan on masa falan vardı. Düşük tavanı ve koyu kırmızı duvar

kâğıtlarıyla, kamusal bir mekândan çok, birinin özel mülküne benziyordu. Muhabbetin uğultusu, porselene vuran çatal bıçakların çıkardığı ses vardı; garsonlar etrafta dolanıyor, sırayla yemek yiyenler arasında geziniyor, şişelerin dibinde kalan son şarabı kadehlere dolduruyorlardı.

"Hoş!" dedim yorum olarak.

"Hepsinin yedikleri gider hesaplarına yazılıyor" dedi Johnny ilgisiz bir şekilde. "Yediklerinin tadına varmıyorlar bile. Neden zahmete girelim ki?"

"Şuraya oturayım mı?" Boş olan tek masayı işaret ettim.

Kafasını iki yana salladı ve beni arka taraftaki kapıdan geçirdi. Aniden paslanmaz çelik yüzeylerden ve ovalanmış ocak ızgaralarından oluşan bambaşka bir dünyaya ayak bastım. Burası beyaz önlüklü kadın ve erkeklerin işlerine gömüldüğü bir laboratuvar gibiydi, ara sıra birbirlerine talimat veriyor ya da içindeki malzemelerden bir şey almak için büyük çekmeceleri açıyorlardı. Johnny bir tabure çekti ve beni tezgâhın karşısına oturttu. "Sana denemen için bir şeyler vereceğim."

"Frances'ın menüsünü benim seçmem mi gerekiyor?"

"Hayır, ben zaten kararımı verdim."

"O zaman ben ne yapıyorum burada?"

"Üzgün olduğunu düşündüm. Bununla ilgileneceğim. Bekle." Ufak bir sallanan kapıdan geçip gözden kayboldu ve ardından dibinde ufak bir miktar altın rengi sıvı olan kocaman bir bardakla döndü. "Önce bunu iç."

İtaat edip bir yudum aldım. Tatlı ve kekreydi, kayısılar gibi.

"Şimdi de biraz çorba. Radek, hanımefendi için bir çorba!"

Çorba bir kâsede değil, ufak bir çay bardağında geldi ve cappuccino gibi köpüklüydü. Yavaşça içtim, sonunu bir çay kaşığıyla getirdim. "Bu nedir?"

"Hoşuna gitti mi?"

"Tadı harika!"

"Enginar."

Öğle yemeği minyatür porsiyonlar hâlinde geldi: yaban mantarlı bir dilim deniz levreği, kocaman bir tabağın içindeki yeşil sosun ortasında tek bir ravioli, bir kaşık kızarmış patates üstünde ufak bir kuşbaşı kuzu eti, küçük bir kâsede kakuleli sütlaç. Sanki bir rüyadaymış gibi yavaş yavaş yedim, bu sırada restoran boşaldıkça etraftaki harala gürele dindi ve mutfak yıkanmış tabak ve bardaklarla dolup taştı. Johnny takdirimi beklercesine gözümün içine baktı. Hayatımın berbatlığı gidivermişti; bu sıcak yerdeyken tekrardan Ellie olmaya hiç girişmemem gerektiğini hissettim.

"Hayatım boyunca hiç böylesini yememiştim" dedim okkalı kahvemle acı çikolata parçamı mideye indirirken.

"Bu iyi anlamda mı?"

"Epey ilgilenilmiş hissediyorum" dedim.

"İşte benim istediğim de buydu." Bir elini omzuma koydu. "Mesele nedir, Gwen?"

Bakışlarımız çakıştı. Bir anlığına ona öylesine gerçeği anlatmak istedim ki ağzımın içine dolan, dışarı çıkmayı bekleyen sözcükleri hissedebiliyordum. Sonra kafamı iki yana salladım, gülümsedim. "Herkesin kötü günleri vardır" dedim. "Sen benimkini güzelleştirdin."

"İstediğim de buydu işte." Eli hâlâ omzumdaydı. "Bana bir şey söyle, lütfen!"

"Ne?"

"Biri var mı?"

"Vardı" dedim. "Uzun bir zamandır vardı. Ama artık yok. Artık tamamen bitti."

Sözcükleri telaffuz ederken epey üzüldüm. Üzüntü, yorgunluk, yemek, sıcaklık ve bu hoş yabancının beğenisinden örülme bir kozanın içindeydim.

Onun beni eve götürmesine izin verdim. Benim evime değil elbette, onun evine: restoranın yakınında, merdivenlerden çıkınca ikinci katta ve kapanmak üzere olan bir sokak bakkalına bakan bir daire. Bu arzudan çok ihtiyaç yüzündendi; bir de beni içine almış çıplak, çiğ, anıt gibi yalnızlıktandı: gün batarken dokunulmak, tatlı olduğumun söylenmesi içindi. Gözlerimi kapayıp Greg'i düşünmemeye, onu hatırlayıp karşılaştırma yapmamaya çalıştım.

Sonrasında, o beni sarıp saçımı okşamaya çalıştığında vücudum yerinde duramadı. Yataktan kalkıp arkam ona dönük bir şekilde giyindim çünkü beni seyretmesini izleyemezdim. Bir saat sonra, evimin ön kapısını açtığımda ani bir huzursuzluk çöktü üstüme, sanki evin kendisi bile yapmış olduğum şey için bana kızacaktı.

On Sekizinci Bölüm

"Johnny ile nasıl geçti?" diye sordu Frances.

Birkaç dosyayla uğraşırken kafamı yukarı kaldırdım ve yanaklarımın kızarmaya başladığını görüp görmediğini merak ettim. Acaba hemen ötüvermiş miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Yemek" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"İyiydi" dedim.

"Sadece iyi mi? Hepsi bu mu yani?"

"Güzeldi" dedim. "Gerçekten hoştu."

"Ayrıntılar, ayrıntılar" dedi Frances. "Her şeyi bilmem lazım."

Frances, ikimize de birer kupa kahve koydu ve ben de Johnny'nin hazırlamış olduğu her tabağı, görünümünü ve yapısını anlatarak aktardım. Frances'ın ısrarcı soruları karşısında

içindeki malzemeleri, süslemeleri ve sunumu hatırlamam gerekti. Ben konuşup dururken o öne doğru eğilmiş, dudakları hafifçe aralık duruyordu; sanki yemeği bizzat kendisi tadıyordu hayal âleminde. Aniden onu aç bir kadın olarak gördüm; sadece tarif ettiğim yemekler için değil, bununla birlikte samimiyet ve yakınlık için de.

"Mmmh!" dedi sözlerimi bitirdiğimde. "Ne şanslısın. Sence bunları kullanabilir miyiz?"

"Biraz abartılı kaçabilir" dedim.

"Abartılı iyidir" dedi.

"Johnny bana bir menü göstermedi hiç ama pahalı olduklarını tahmin ediyorum."

"Tüm mesele de bu zaten" dedi Frances hızlıca. "Faturalara bakıyordun, değil mi? Bonus sezonunda, birçok müşterimiz için asıl sorun yeteri kadar pahalı şeyler bulabilmektir. Tabii bir de pahalı görülecekler, görgüsüzlüğe kaçmadan. Ama bunu biliyorsun sen. Seninle aslında konuşmak istediğim şey Johnny'di. Onu mutfakta çalışırken gördün mü?"

"Yemeği orada yedim zaten."

"İlk buluşmada mı?" dedi Frances.

"Tam olarak bir buluşma sayılmazdı."

"Her neyse" dedi Frances. "Fakat onu yemek yaparken izlemek harika değil mi? Onun ben ve David için akşam yemeği yaptığı ilk seferi hatırlıyorum da tam bir keşif olmuştu. Bu tanıdığın birinin bayağı normal olduğunu düşünüp sonra da hokkabazlık yahut sihirbazlık numaraları yaptığını keşfetmek gibi. Öylesine evinde gibi ki oradayken. Sırf o sebzeleri doğrayışı ve etleri elinde tutuşu bile yeter. Her şeyi bu kadar çabucak

ve üstünkörü bir şekilde nasıl hallettiğini anlayamadım. Tabii üstünkörü değildi hiç de. Onu yemek yaparken gördüğümde, yemekleri insanlardan daha çok sevdiğini düşündüm."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bir öğün hazırlamak, tadına bakmak... Bunu özlediğini düşünüyorum, yani yönetimde olmak yerine vaktini mutfakta geçirmeyi, ellerini bulaştırmayı, parmaklarının yapış yapış olmasını."

"Demek istediğini anladım" dedim. Konuyu değiştirmenin bir yolunu arıyordum.

"David restoranın ana sponsorlarından biri" diye devam etti lafına. "Pek bir sıkı fıkılar korkarım ki!"

"David para kazanmak için bu işi mi yapıyor?"

"Bazen... Açıklaması zor ama kendimi bile doğru dürüst anladığını düşünmüyorum. David gizemli bir adamdır daha çok." Hafifçe kaşlarını çattı, sanki nahoş bir düşünce geçmişti kafasından. Ellerini birbirine o kadar sıkı kavuşturdu ki kalın altın bileziği evlilik yüzüğünün arasında kaldı.. "Bir şeyler alıyor, sonra onları biraz değiştirip satıyor, genelde aldığından çok daha fazla paraya. Ve mali bir krizin içine girmiş insanların sorunlarını hallediyor."

"Bunun ismi ne?"

Frances güldü. "Bilmiyorum gerçekten. Ne var ki bundan korkunç para kazanıyor. Onunla tanıştığında en iyi hâlini gördün. Hani şu uğraştığı şeyleri yaparken kendi deyimiyle ölü ağacı kesmek ya da yetiştirmekle ilgili, muhatabı olan şirketlerden birinde bulunmak isteyeceğimi zannetmiyorum. Her neyse, işte bana bu tür işlerle uğraşma özgürlüğünü veren şey bu."

"Sanki bu bir hobiymiş gibi konuşuyorsun" dedim.

"David'in bakış açısına göre öyle" dedi, bence biraz hüzünlü bir şekilde. "Benim için değil. Ne olursa olsun bana göz kulak oluyor işte. Aslına bakarsan, bu öğlen Johnny ile yemek yiyecekler."

"Neden?"

"Bilmiyorum" dedi Frances. "Bir şeyler konuşmak için. Gelgelelim, yemeği mutfakta yemeyi başarabileceğini zannetmiyorum."

Çok uzun bir öğle yemeği yemiş olmalıydılar çünkü ikisi son derece gevşemiş bir şekilde ofise daldıklarında öğlen geç saatlerdi. Johnny ile göz göze gelmek konusunda kendime güvenemiyordum. Yanıma gelip beni öpmeyeceğinden ya da elini omzuma atıp aramızda geçmiş olanları açık etmeyeceğinden emin olamıyordum; oysa o beni hiç sallamadı, konsantre olmuş görüntüsü verip kafam önüme eğikken görebildiğim kadarıyla. Bunun yerine Frances ile yaklaşan bir partiye dair kısık sesle bir şeyler konuşuyordu. Tam o sırada yakınımda birinin olduğunu hissettim. Bir tıraş losyonu ve alkol kokusu alıyordum.

"Kahveni nasıl alırsın?" diye sordu David.

Dönüp baktım. Muhtemelen nadir bulunan, pahalı ve çokça arzulanan kendine has bir kumaştan yapılma, açık kahverengi bir takım vardı üzerinde. "Sütsüz, şekersiz" dedim.

"Kolay o zaman" dedi ve elindeki kupayı bana uzattı.

Onun da diğerlerinin yanına gitmesini bekliyordum fakat bir sandalye çekip yanıma oturdu. Masamın üstüne eğildiğinde kahvemden bir yudum aldım. O da bir parça kâğıt aldı

eline. Sadece teslim alınmış ve alınmamış, parası ödenmiş ve ödenmemiş şeylerden oluşan ayrıntılı bir fatura dökümüydü bu fakat kaşları çatık bir şekilde inceliyordu onu. Kaşlarının çatıklığı yerli yerince yorumlayamadığım bir homurtuyla yer değiştirdi.

"Yolunda olmayan bir şeyler mi var?" diye sordum.

"Tam tersi" dedi. "Buna bakarken Frances ve Milena'nın neler peşinde olduklarını hayal bile edemiyorum. Ne var ki sen, bu şirketi başarılı bir işletmeye çevirme tehlikesiyle karşı karşıyasın."

"Sadece etrafı topluyorum."

Cansız bir şekilde gülümsedi. "Bir iş yürütmenin yüzde doksan dokuzu budur zaten." Johnny ile muhabbetin içine gömülmüş karısına doğru baktı. "Burada harcanıyorsun" diye devam etti. "Bu şekilde çalışan biri işime yarayabilir."

"Para kazanmak için bunu yapmıyorum" dedim.

"Yani bir sınıf dolusu genç kabadayıya öğretmenlik yapmaya geri dönmek istediğini mi söylüyorsun? Bak sana söyleyeyim, buna değmezler."

O çocukları savunmaya geçmem gerektiğini hissediyordum, gerçekte var olmasalar bile, hatta onları savunan kişi de gerçekte var olmasa bile. "Katılmıyorum" dedim.

"Her yıl logaritma ve trigonometri öğretmeyi mi seviyorsun yani?"

"Şey... evet!" dedim sert bir şekilde, bana teknik bir şeyler sormaması için dua ediyordum. Toplama, çıkarma, basit çarpma ve ondan daha basit bölme işlemlerini biliyordum; aşağı yukarı hepsi de buydu zaten.

Parmaklarını kalın ve kırlaşmakta olan saçları arasında dolandırdı, sanki bu onun gurur duyduğu bir mimari özelliğiydi.

"Johnny yemekte senden bahsetti. Hayır, endişelenme" dedi çabucak. Belki de yüzümde bir alarm ifadesi görmüştü. "Senden çok etkilenmiş. İş konusunda doğal bir yeteneğin olduğunu ve Frances'ın seni bulduğu için şanslı olduğunu söylüyordu."

Cevap vermedim. O ofiste dâhil olduğum tüm konuşmalar gibi, bunun da daha ileri gitmesini, daha da derinleşmesini istemiyordum. Endişeliydim ve bunun da ötesinde, sanki bir mezeymişim gibi öğle yemeğinde o iki adam tarafından konuşulma fikri hoşuma gitmemişti. Ayrıca Johnny'nin David'i ofise getirmiş olmasını da sevmemiştim, sanki bana bir kez de birlikte bakacaklarmış da böylece Johnny son fethettiği kaleyi gösterecekmiş gibi.

"Bir bilmecesin sen. Johnny böyle diyor. Aniden ve trajik bir şekilde Milena'yı kaybediyoruz ve sen bir beyaz atlı şövalye gibi ortaya çıkıveriyorsun. Bu kader."

Konuşmanın yönünü değiştirme fırsatının hemen üstüne atladım. "Benim için tuhaf" dedim. "Milena, hem öylesine burada hem de öylesine yok gibi geliyor ki! Aranız nasıldı?"

"Onu tanıyordun, değil mi?" Ses tonu sertti.

"Pek iyi değil" dedim. "İkiniz yakın mıydınız?"

David'in gülümsemesini ve şaka yapmasını bekliyordum fakat yüzü taş gibi bir ifade aldı.

"Hayır" dedi. "Ona yakın olduğumu söyleyemem."

"Ama kayda değer bir kişilikti, öyle değil mi?"

Kendine, çok küçük ve çok zorlama bir gülümseme için izin verdi. "Bazı açılardan, evet."

"Onu pek seviyor olduğun çıkmıyor konuşmandan."

"Milena gibi birinden konuşurken sevmek, donuk bir kelime olarak kalır. İnsanlar onun hâlini, edasını ya çekici ve cazibeli bulurlardı ya da... bulmazlardı işte." Bana daha yakından baktı. "Senin Milena'yla bir alakan olduğunu düşünmek çok garip çünkü onun tam tersisin neredeyse."

Ve buna rağmen, dedim içimden, kocamla bir ilişkisi oldu. Belki de Greg'in aradığı şey buydu: Bulup bulabileceği benden en farklı kişi.

"Görüyor musun?" dedi. "Konuyu değiştirmemi sağladın. Beni Milena hakkında konuşturdun, oysaki ben senden konuşmak istiyorum. Bu Milena'nın hoşuna giderdi. İlginin merkezinde olmayı severdi. O ölüp gömüldükten sonra bile onun hakkında konuşuyor olmamız fikri hoşuna giderdi, eminim. Ya da onun durumunda, ölüp parçalara ayrıldıktan sonra demeli. Sana geri dönecek olursak; Johnny -anlattığım gibi- senin hakkında çok iyi düşünceleri olduğunu fakat seni bir türlü kabuğundan çıkaramadığını söyledi. İçine kapanık, gizemli; senin için kullandığı kelimeler bunlardı."

Kahkaha atmayı denedim. Köşeye sıkıştırılmak istendiğimi hissediyordum. "Benimle ilgili gizemli bir taraf yok" dedim. "Keşke olsaydı. Ben sadece buradaki yüceltilen temizlikçiyim. Frances'a yardım etmek istedim, hepsi bu kadar."

"Neden?" dedi David. "Neden ona yardım etmek istedin? Genel bir insanlık sevgisinden mi? Dinî bir emirden dolayı mı? Burada bir Merhametli Azizeyle mi karşı karşıyayız?"

"Karmaşık bir yanı yok" dedim. "Küçükken odamı temizlemeyi, eşyaları yığınlar hâline getirip düzenlemeyi severdim. Bu ofisin içinde bulunduğu dağınıklığı görünce halletmek istedim. İş bittiğinde eski hayatıma geri döneceğim."

David bana daha sert baktı. "Göreceğiz" dedi. "Bunu bırakıp gitmeyi sandığından daha zor bulacağını tahmin ediyorum."

Öyle ipeksi, kayıtsız bir tonda bunu söylemişti ki iltifatta mı bulunuyordu yoksa tehdit mi ediyordu, anlamam mümkün olmadı. Uzaklaştı ve ben de elimdeki işe devam etmeye çalıştım fakat kendine bir bardak kahve koyup tekrardan yanıma döndü. Benimle birlikte makbuzlara, mektuplara ve faturalara bakıp yorum ve önerilerde bulundu. Yardım ediyordu fakat bana sanki nasıl geçeceğimi bilmediğim bir sınav yoluyla beni değerlendiriyormuş gibi de geliyordu; bilmiyordum çünkü sorularının anlamından habersizdim.

Birkaç dakikanın ardından omzumda bir el hissettim ve Johnny kendine bir sandalye çekti. Onunla göz göze gelmeden ağzımın içinden bir merhaba mırıldandım. Tuhaf gözükeceğim diye tedirgin olmama gerek yoktu çünkü iki adam sanki ben orada değilmişim gibi muhabbet ediyorlardı. Yenilemeyi planladıkları başka bir restorandan bahsediyorlardı. Sonra odanın içinde dolaşmaya başladılar; telefon konuşmaları yapıyor, kahve içiyorlardı, saat beşe kadar muhabbet ettiler. Gitmek için ayağa kalktığımda David şöyle dedi: "Bizimle bir kadeh içmeye ne dersin?"

"Olmaz" dedim, tartışmaya açık bir şey olmasın diye kasten mazeret uydurmuyordum.

Johnny ileri çıkıp "Senin tarafa doğru gideceğim arabayla" dedi. "Seni bırakabilirim."

Omuz silktim ve o da beni dışarı çıkardı. Arabasında oturduk.

"Onların kıskaçlarından kurtulmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm" dedi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim" dedim.

"Bu muhtemelen doğru." Bir duraksama oldu. "Buna rağmen yine de birlikte çıkalım istedim. Nereye gidelim? Benimkine mi seninkine mi? Nerede yaşadığını görmek, hakkında bir şeyler öğrenmek isterim."

Johnny'nin evimin çevresinde olup benim hakkımda, aslında Gwen olmayan gerçek Gwen hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışması fikri katlanılmazdı.

"Hadi seninkine gidelim" dedim.

Soyunduğum sırada beni seyretti; sanki beni çıplak görmek, gerçekten kim olduğumu görmenin bir yoluymuş gibi. Fakat kıyafetlerimi çıkardığımda bile, onun yatağında sarmaş dolaş olduğumuzda bile, kendimi gerçekten orada olmadığıma inandırmaya çalışıyordum.

Sonrasında, arkam ona doğru dönük yatarken parmaklarının saçımda dolanıp omuriliğimden aşağı indiğini hissettim.

"Bunun senin için hiçbir anlamı yok, değil mi?" dedi.

Yüzünü görmek için ona döndüm. Aniden kendimi sert ve acımasız hissettim. Kendi üzüntümde boğulup sanki kendi drama oyunumda tek gerçek olan benmişim de geri kalan herkes yardımcı aktörlermiş gibi davranarak çok fazla zaman

harcamıştım. "Üzgünüm" dedim. "Ama... şu var ki yanlış yerdeyim. Yanlış yerde, yanlış zamanda. Frances için çalışmak sadece bir geçiş aşaması olacaktı. Bunu bırakıp kendi hayatıma geri dönmek zorundayım."

Johnny bir elini uzatıp parmağını burnumdan yanağıma, sonra da çenemin kenarına doğru gezdirdi. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum" dedi. "Eğer bu senin hayatın değilse nedir?"

Bu cevaplayabileceğim bir soru değildi. "Ölü bir kadının yerini doldurduğumu hissediyorum ve bu doğru değil."

"Saçmalık!"

"Şirketin etrafında kurulduğu, herkesin hakkında konuştuğu kişi Milena'ydı. Onun yerini birinin doldurması lazım ve bu, benim yapabileceğim bir şey değil, bunu istesem dahi değil."

Johnny kahkaha attı. "Bir drama kraliçesi değilim, demek istiyorsun herhâlde. İflah olmaz bir düzensizliğin yok. Benmerkezci değilsin. Manipülasyon yapmıyorsun. Biliyor musun, o kendisinin şu film yıldızı Julie Delpy'e benzediğini düşünürdü?"

"Onu bir filmde gördüğümü hatırlıyorum."

"Hiç de benzemiyordu tabii ki. Fransız ve bohem olmayı istemekten geliyordu bu. Sen güvenilmez değilsin. Sahtekâr değilsin."

"Güvenilir. Düzenli. Bencil değil. Tatlı. Sanki kız dediğin böyle olur aktrisi olmam gerekiyormuş gibi."

"Öyle demek istemedim."

Öne doğru eğilip onu öptüm fakat sadece alnından. "Gitmem gerek." Yataktan dışarı çıkıp kıyafetlerimi toplamaya başladım. Arkam ona dönüktü, böylece beni seyredişini görmeyecektim.

"Yine de şöyle bir şey vardı ki" dedi Johnny. "Gecenin bir yarısında kalkıp gitmezdi."

Keskin bir şekilde dönüp baktım. Sert ve zehirli bilgi damarlarıma doldu. "Yapmadın değil mi?" dedim ama tabii ki tersi olduğunu biliyordum ve nasıl olmuştu da bunu daha önce anlayamamıştım? Milena herkesin hayatına girmişti ve hayattayken olduğu kadar ölüyken de aynı kuvvetle hâlen oradaydı. "Bana yapmadığını söyle."

"Bu bir sorun mu?"

"Milena!"

"Milena."

"Neden bana söylemedin?"

"Yani artık hayatta olmayan birini ve senden önce yaşadığım bir şeyi söylemekten mi bahsediyorsun?"

Kazağımı kafamdan geçirdim. "Bana söylemen gerekirdi" dedim.

"Neden bir fark yaratsın ki? Bu, biz tanışmadan önceydi" dedi tekrar, sonra da üstüne bir kot ve gömlek geçirip merdivenlerden aşağı, sokağa kadar beni takip etti. Taksi gelene kadar birlikte sessizce durduk ve beni taksiye bindirdi. Sinirli olmam, hatta haksız yere sinirli olmam, ayrılmamı kolaylaştırdı.

Ertesi sabah oraya varır varmaz Milena'nın bilgisayarını açtım ve e-posta sayfasına tıkladım. Şifre isteyen pencere açıldığında, "juliedelpy" yazdım. İçeri girmiştim.

On Dokuzuncu Bölüm

"Bu bir rüya mıydı? Bir hata mı? Sence de tekrar yapsak mı? J xx."

Milena'nın cevaben ne yazdığını görmek için Johnny'nin mesajının yanındaki yarı çember şeklindeki oka tıkladım. "Bu gece, 11.30'da, senin evinde. Ateşi yak."

Ertesi gün: "Jartiyerini unutmuşsun. Bir dahaki sefere kalamaz mısın?"

Ve Milena'nın cevabı: "Sanırım evli bir kadın olduğumu unutuverdin."

İki gün sonra: "Korkarım restorandan saat 10'da çıkamam. Biraz daha geç olsa? Günün her dakikası seni düşünüyorum, J..."

Ve cevaben sert bir "Hayır" gelince Johnny şöyle yanıt veriyor: "Peki, peki, Trinity kremasını değil, seni seçiyorum. 10 olsun."

Cevap vermediği üç posta vardı. İlki endişe doluydu: "Neden gelmedin? Yoksa o öğrendi mi? Lütfen bana söyle." İkincisi yalvarıyordu: "Milena, en azından bana neler olduğunu söyle. Çıldırmak üzereyim." Üçüncüsü öfke doluydu: "Defol git, o zaman."

Bir sürü vardı ve hepsini okudum. İlişkileri haftalar boyunca sürmüştü. Genellikle gece geç saatlerde buluşuyorlardı fakat bazen gün içinde bir iki saat kaçamak yapıyorlardı. Johnny'nin dairesini, Hugo olmadığı zamanlar Milena'nın evini, birkaç kez otelin birini ve Johnny'nin coşkulu anlatımına bakılırsa bir seferinde de -irkiltici bir utançla okudum- Milena'nın BMW'sinin arkasını kullanmışlardı. Johnny'nin postaları genelde duygusalken -serseme dönmüş, minnettar, kızgın ya da incinmiş- Milena'nınkilerin neredeyse her zaman aynı olduğunu fark etmiştim: kısa, pratik ve genelde emirler ya da umursamaz ültimatomlar biçiminde. Kocasından nadiren bahsediyordu ve ondan söz açtığında da bunu gıcık bir ayak bağından konuşurcasına yapıyordu; Johnny'e tarih, zaman, yer veriyordu, hepsi bu kadar. Onun adına üzüldüm ve utandım: Milena onun üstündeki gücünden oldukça emindi ve Johnny ona yazdığı mesajlarda benim tanıdığım alaycı ve kendinden emin adam değil, güvensiz, muhtaç, acı verici şekilde boyun eğmiş biriydi. Sonlara doğru mesajları diğer âşıklarla, aldatma ve hesaplı taş kalplilikle ilgili gittikçe fenalaşan ağzı bozuk suçlamalara dönüşüyordu. Bunlara Milena cevap verme zahmetine girmemişti.

Milena kendi işinde düzensiz ve dağınıktı; görüşmeleri, harcamaları ve hatta resmî anlaşmaları bile not düşmüyor, genellikle Frances ile dahi paylaşmadığı geçici heveslerine göre hareket ediyordu. Fakat kişisel e-postaları korkutucu şekilde düzenli sıralanmıştı; ihanet, kıskançlık ve ayrılmaya göre neredeyse oyunsu bir iş gibi düzenlenmişti. Milena'nın sanal dünyasına ayak bastığımda keşfettiğim ilk şey, "Muhtelif" isimli aşk meşk ilişkilerine ayrılmış özel bir posta kutusu olduğuydu. Johnny oradaydı, müşterisi olarak tanıştığı geçen yıldan kalma başka bir aşığı da. Onlara nadiren adlarıyla hitap etmesi dikkatimi çekti: Asla "Sevgili Johnny" ya da "Sevgili Craig" demiyordu.

Gitgide kocamı elimden almış bu kadına karşı mutlak bir kin ve dehşetli bir hayranlık hissetmeye başladım: Başkalarının kocalarını çalan ve taş kalpli biri olabilirdi fakat ikiyüzlü değildi. "Sevişmek" değil "yatmak" diyor, kendisinde bulunmayan duygulara sahipmiş gibi yapmıyor, "aşk" kelimesini asla kullanmıyordu. İlişkilerinin hemen dikkati çeken haz eksikliği, güçlü keyifsizliği beni çarpmıştı. Öyle çok ilişkisi vardı ki! Tüm bunları nasıl yürütüyordu acaba? Tüm o planlama, tüm o aldatma, söylemiş olması gereken tüm o yalanlar, her adama söylenen farklı yalanlar ve hangi adama, hangi hâlinin sempatik geldiğini hatırlama zorunluluğu. Bunu düşünmek bile beni bitkin düşürüyordu.

Greg'i adını girerek aradım fakat karşıma bir şey çıkmayınca yılmadım: Geçen birkaç kasvetli hafta boyunca öğrendiğim bir şey varsa ikisinin sırlarının derinlerde gömülü olduğuydu. Bu, birdenbire karşıma çıkmayacak, ben onu sabır ve kurnazlıkla ortaya çıkarmak zorunda kalacaktım. Bir bir posta ku-

tularına baktım; Johnny, müşteri olan Craig, Johnny ile aynı zamana denk gelmiş ve sonra da sessiz sedasız ortalıktan yok olmuş Richard diye biri. "Hesaplar" adıyla düzenlenmiş bir posta kutusu vardı, bu kalbimi öyle bir hızla çarptırmaya başladı ki sakinleşmek için elimi üzerine koymak zorunda kaldım. Nihayet ölmüş kocamın gizli dünyasına gireceğim korkusuyla sersemlemiştim fakat adı ne diyorsa o çıktı bu kutu: Milena ve Hugo'nun mali danışmanından gelen, Milena'nın açıkça darmadağın olan hesaplarıyla ilgili kızgınlığı gittikçe artan mesajlar. Aynı zamanda, kendi adlarıyla kaydolmamış ve posta adresleri kimliklerine dair doğrudan bir ipucu sunmayan insanlar da vardı. Belki, dedim içimden, bunlardan biri kendini bir lakap altında maskelemiş olan Greg'di. Ve bir de elbette, kendilerine ayrı bir bölüm ayrılmayıp gelen kutusu ya da her bir şeyi içine alan "Kişisel" kutusu içine serpiştirilmiş insanlar vardı; burada arkadaşlardan, tanıdıklardan ve aileden gelen mesajlar bulunuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

İrkildim. Kendimi o kadar kaptırmışım ki Beth'in gelişinin farkına varmamıştım. Sanki suçüstü yakalanmışım gibi hissettim. Belki de bir açıdan, zaten öyleydim. "Bir şeyleri kontrol ediyorum" dedim.

"Kahve ister misin?"

"Harika!"

Beth gittiğinde yaptığım şeyin yanlış olup olmadığını düşündüm. Yani elbette yanlıştı. Asıl soru, ne açıdan yanlış olduğu ve bunun önemli olup olmadığıydı. Frances benim işverenimdi ve muhtemelen beni bir arkadaş gibi görüyordu. Oysa

ben burada, sahte bir kılık altında, onun ofisinde dolanıyor, ölmüş arkadaşının kişisel hayatını eşeliyor, bir casus gibi davranıyordum. Beth geri dönünce bana kahveyi uzattı fakat normalde yaptığı gibi yanımdan uzaklaşıp ufak işlerle uğraşmaya ya da telefonla konuşmaya gitmedi. Kahve kupasını elinde tutup bir sandalye çekerek yakınıma oturdu. Çarçabuk Milena'nın posta kutusunun olduğu pencereyi kapadım.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Kendime bir kahkaha attırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben burada çalışıyorum çünkü Frances annemin eski bir arkadaşı. Pek fazla bir şey ödemiyor fakat bu iş ilişki kurmak için iyi. Ve ayrıca Frances'ın hayatı bu zaten. Ama senin için burada ne olduğunu anlamıyorum."

Beth dalga mı geçiyor, meraklı ya da şüpheci mi davranıyor, bilemiyordum. Bir açığımı mı yakalamıştı yoksa? Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ya Milena? Burası ona ne veriyordu?"

"Neden onu bu kadar merak ediyorsun? Sende bir takıntı olmuş bu; Milena şu, Milena bu."

"Burada olmaması tuhaf" dedim. "Yıldızı olmayan bir oyunda bulunmak gibi."

"Tuhaf!" dedi Beth. "Daha önce biriyle ölümünden önce tanışmamıştım hiç. Üniversitedeyken araba kazasında ölen bir kız vardı ama pek arkadaş sayılmazdık. Milena ile bir yıldır çalışıyordum ve daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştım; hâlâ sabah uyanıp da birden onun ölmüş olduğunu hatırlayınca bu beni her seferinde sarsıyor."

"Evet, bilirim" dedim, ne var ki artık Milena'yı düşünmüyordum.

Kahvemizi bitirip de Beth kupamı alarak gittiğinde, kendi kendime Milena'nın postalarına bakmamam gerektiği, Beth buradayken bunun çok tehlikeli olduğu telkininde bulundum fakat kendimi tutamadım. Ekranı onun göremeyeceği şekilde ayarladım ve hesapları kontrol ediyormuş gibi gözükeyim diye bir defter açtım, sonra da korku ve beni esir alan bir merakla tekrar yapmakta olduğum şeye döndüm.

İlk başta ya da iki yıl dokuz ay öncesine uzanan bilgisayar hafızasının başında Donald Blanchard vardı, Hugo'nun iş arkadaşı ve avukattı. Milena'ya "Panter" diyor ve kendi arkadaşına, ayrıca pek tabii ki kendi karısına ihanet ediyor olmaktan dolayı huzursuzluk patlamaları yaşıyordu, ne var ki bu onu Milena'yı bir hafta sonu Venedik'e götürmekten alıkoymamıştı.

J imzasıyla yazan bir herifle olan ilişkilerini bir müzik parçası dinlermiş gibi takip ettim. Pek çoğu gibi "önceki gece" hatıralarıyla başlıyor ve sonraki sefere dair bir beklentiyle son buluyordu. Bu aşk mektupları okumak gibi değil, daha çok günlük yazılarına, saat ve yerlere bakmak gibiydi. Gerçi sonra gitgide tavsadı, her ne kadar ilişki biterken en sonda ani bir telaş olsa da. Son mesaj şu tek uğursuz cümleden oluşuyordu: "Peki, ben de kadını telefonla arayayım bari." Milena terk edilmeyi sevmiyordu besbelli.

Bu, uzun süreli bir ilişki yaşadığı Amerika'dan gelen Harvey adında bir adamla çakışıyordu. O evine dönmüş ve sahneye Richard çıkmıştı. Richard ile geçirdiği zaman boyunca Milena'nın birkaç tane kısa süreli ilişkisi olmuştu: Bir tanesi kendinden çok daha genç, "oyuncak bebek" diye hitap ettiği ve çok ısrarcı hâle geldiğinde yol verdiği bir adamdı. Richard'dan

sonra Johnny gelmişti. Johnny'den sonra yani Milena ve Greg'in birlikte öldüğü o çok önemli ayda, bunlar haricinde kayda değer tek bir oyuncu vardı: Asla bir isim kullanmıyor, sadece mesajlarının sonuna birkaç tane çarpı koyuyordu. Adresini not defterime yazdım.

Gözlerim acıyıncaya kadar ekrana bakmayı sürdürdüm. Acaba o isimsiz âşık Greg miydi? Öpücükler yollayarak imza atıyordu ve hotmail adresi "balığagitti" şeklindeydi; ondan gelen üç aya yayılmış bir sürü mesaj vardı. Bunlar aşk mektuplarıydı: Onun saçları, gözleri, elleri; ona gülümsediğinde nasıl göründüğü, o kafasını kaldırıp kendisini görmeden önce, onu ilk gördüğünde nasıl hissettiğiyle ilgili şeyler yazıyordu içinde. Bir an okumayı bırakmak zorunda kaldım. Boğazıma bir yumru oturdu ve gözlerim bulandı. Greg eğer buysa bana daha önce hiç böyle şeyler yazmamıştı. Ve eğer Greg buysa başka kimsenin tanımadığı bir Milena'ya yazıyordu: Görünüşe göre, herkesin aklında kalmış olan o parlak, ışık saçan, kalpsiz kadından daha şefkat dolu ve daha sevilebilir biriydi bu. Ve bu bana bir anda korkunç anlamlı geldi: Greg'i taş kalpli bir ilişki sürdürürken düşünemiyordum fakat onun bir kadına âşık olup bu aşkıyla onu başka bir kadına, daha iyi birine dönüştürebileceğini kafamda canlandırabiliyordum. Daha önce bunu bana yaptığını düşünürdüm; sadece onunlayken var olan ve o öldükten sonra yok olan bir tarafımı keşfetmiştim.

Yavaş yavaş göğsümdeki ağrı dindi ve tekrardan ekrana bakabilir hâle geldim. İsimsiz âşıklardan gelen mesajları o an için bir kenara bırakıp alâkası olan bir şey çıkar mı diye gelen kutusuna bakmaya koyuldum. "S" isimli birinden gelen bir dolu

asabi ve taşkın mesaj vardı. Ona attığı birkaç mesaja bakınca belirli adamlar için bir kenarda tuttuğu o fingirdek tonu tanıyıverdim; bu, Frances, Beth ya da diğer kadın müşterilerle olan yazışmalarındaki enerjik tarzdan epey farklıydı. Özellikle Beth ile aynı odada otururken onun postalarını okuyor olmak çok kendine has bir ihanet şekli gibi geldi bana ama zaten ben de ihanet konusunda bir tür uzmana dönüşmekteydim.

Tam Milena'nın kocasından gelen bir mesajı açmak üzereydim ki ön kapının açıldığını duydum ve Frances kıpkırmızı bir görüntüyle merdivenlerden aşağı koşturdu. "Selam!" dedi ve ceketini kanepe üzerine atıp yanıma gelerek yanağımdan öptü, yüzü utanç ve endişeden ısınmış gibiydi. "Bu kadar çok dışarıda kaldığım için özür dilerim."

"Önemli değil."

"Sen neler yapıyordun?"

"İşleri topluyordum biraz" diye mırıldandım. Acaba işlerin o bıraktığında nasılsa öyle durduğunu, tek bir kâğıdın bile yerinden oynatılmadığını ya da halledilmediğini anlar mıydı?

"Güzel!" dedi. "Yine de çok çalışmaman gerekir."

"Hayır, hayır, çok çalışmadım."

Beth'e baktı. "Hayatım, bize bir çay yapar mısın?"

Beth suratını astı ve belirgin bir isteksizlikle odadan ayrıldı.

Frances yanıma gelip "Burada olman ne güzel" dedi dingin bir tonda. "Bunu sana söylemedim -yani, kimseye söylemedim aslında- ama Milena öldüğünde işi bırakabilirim demiştim içimden."

"Gerçekten mi?"

"Dürüst olmak gerekirse o varken bile işler doğru düzgün yürümüyordu. Milena vaktiyle..." Frances tereddüt etti. "Beni bu işe sokan şeylerin pek çoğu ortadan kaybolmuştu demekle yetineyim hadi."

"Yani işler o ölmeden önce de mi kötüydü?"

Uzun bir duraksama oldu, bu sırada Frances'ın suratı daha önce görmediğim dertli bir ifade aldı. "Artık hepsi geçti" dedi sonunda. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum şu anda. Belki başka zaman. Birlikte öğle yemeği yiyebiliriz ya da akşam yemeği hatta."

"Sevinirim" dedim.

"Seninle konuşmak kolay ve dürüst olmak gerekirse tavsiyeye ihtiyacım var. Yüksek sesle söylemem gereken şeyler var."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum; hilemin alnıma yazılı olduğunu hissediyordum. Ne olduğu belli olmayan bir ses çıkardım ve ellerime, yüzüksüz parmağıma baktım sadece.

"Diyeceğim şuydu ki" diye devam etti Frances. "David'in seninle konuştuğunu biliyorum fakat sana resmî olarak burada kalmaya devam etmek ister misin, diye soracaktım."

"Burada mı?" diye sordum aptalca.

"Genel fikir bu."

"Sana yanlış izlenim verdim" dedim. "Ben sadece biraz mola vermiş bir öğretmenim."

"Civarda olmanı seviyorum. Pek çok insan beni gıcık ediyor. Sen etmiyorsun."

"Teşekkürler." Onunla göz göze gelemedim. "Fakat bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Hemen hayır deme. En azından biraz düşün. Yarın da burada mısın?"

"Yapmam gereken şeyler var."

"Eğer sabah bir saatini ayırabilirsen minnettar olurum. Dışarı çıkmam gerek."

"Tamam" dedim. "Şimdi gitmeliyim. Yapılacak işler var."

"Ama gitmeden önce, sanırım sana son birkaç gün için ödeme yapmalıyım."

"Sonra yaparsın."

"Gwen! Duyan olsa bu işi bir hiç uğruna yaptığını düşünür."

"Merak etme, azize değilim."

"Johnny pek bir kusursuz olduğunu düşünüyor." Yüzüm kızardı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ağzımın içinden. "Endişelenme. Bana bir şey söylemedi. Epey ketumdur. Sadece sana bakışlarını gördüm."

Alelacele "Yarın görüşürüz" deyip kendimi hemen dışarı attım.

Kendime oraya geri dönmemem gerektiğini söylüyordum; ne var ki bu bir bağımlılık hâlini almıştı. Geri gitmeliydim, sırf Milena'nın e-postalarının geri kalanına da bakmak için. Eve vardığımda huzursuzdum ve tüylerim diken dikendi. Telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu fakat mesajları dinleme zahmetine girmedim. Kendime çay yaptım ve evin içinde volta atarken içtim. Buzdolabını açtım ve Mary'nin getirmiş olduğu sıvı yoğurtlardan birini çıkardım. Mide hazmım için

iyi geleceğini söylemişti; tadı Hindistan cevizi ve vanilyaya benziyor, ağız tadıma uyuyordu. İhmal edilmiş ufak bahçeme gittim. Karanlık çöküyor, her şeye gizemli bir hava katıyordu. Çimenlik üzerinde dökülmüş ıslak yaprakları, arka duvarın orada bitmeye başlayan ısırgan otlarını fark ettim. Arka kapı tarafındaki çalılıkta birkaç sarı gül duruyordu. Çamura bulanmış karatavuk, kasvetli bir şekilde gırtlağı sıkılmış gibi ötüyordu. Kendime hâlen bahar için çiçek soğanlarını ekmeye zamanım olduğunu hatırlattım. Önceki sonbaharda kardelen, kurtboğan, nergis ve kırmızı lale ekmiştik. Greg lalelere bayılırdı; onların solarken de açarken oldukları kadar güzel olan tek çiçek olduğunu söylerdi. Artık onu geçmiş zaman kipinde düşünmekte hiç zorlanmadığımı fark ettim. Acaba bu ne ara olmuştu? Ne zaman hafızamın çatlaklarından kayıp düşerek zihnimin daha derinlerindeki öbür göçmüş insanlarla birlikte yatmaya başlamıştı?

Eve döndüğümde iki tablomu mutfak masasının üstüne koyup onlara baktım, beynim gereksiz bir karıncalanma içindeydi. Çantamdan not defterimi çıkardım ve iki adrese baktım. Şimdi ne yapsam iyi olurdu acaba? Telefon çalınca cevap vermedim. Mesajı duymak için bekledim fakat bir mesaj yoktu. Sonra tekrar çaldı ve yine açmadım. Bir kez daha çaldı. Bu, bir oyun gibiydi. Sonunda pes edip cevapladım.

"Orada olduğunu biliyordum." Arayan Fergus'tu.

"Özür dilerim, yorgunum."

"Akşam yemeğine davet edecektim seni. Jemma fırına bir tavuk attı, ben de şömineyi yaktım."

"Dediğim gibi, biraz yorgunum."

"Eğer gelmezsen yemeği arabaya atar sana geliriz. Ve eğer bizi içeri almazsan kapının önünde yemek yer ve seni komşularının önünde utandırırız."

"Tamam tamam, geliyorum."

"Geliyormuş, *teşekkürler*."

Güldüm. "Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim. Evet, davet için teşekkürler."

Jemma çok ama çok hamileydi. Bebek iki de bir onu tekmelediğinde irkiliyordu. Onun çağrısı üzerine elimi karnına koymuş ve onun debelenip kıvrandığını hissetmiştim. Bana hıçkırıp durduğunu söylemişti.

"İnsanların bana söyleyemediği pek çok şey var" dedim iki kadeh şaraptan sonra.

"Ne demek istiyorsun?" Fergus kadehimi doldurmak için öne doğru eğildi fakat elimi üstüne koydum.

"Mesela siz, ben size baskı yapmadıkça bebekten hiç söz açmıyorsunuz. Çünkü bunun beni üzebileceğini düşünüyorsunuz; Greg yüzünden bunu yapmayı hiç beceremediğimiz ve artık çok geç olduğu için. Ve elbette bu beni üzüyor ama siz hatırlatana kadar bunu unutuyor değilim. Bir şeyleri söylemek çok daha iyidir yoksa hayattan kopmuş hissederim kendimi. Mary eskiden günün her saati Robin'den bahsederdi -burnunu çekmesinden, bezlerinden, parmağının etrafına doladığı yumruğundan- ve şimdi ondan neredeyse bahsetmiyor bile. Gwen bana aşk hayatını anlatırdı. Joe düzenli olarak soğuk ya da belalı bir zengin müşterisinden yakınırdı bana. Artık yapmıyorlar."

"Yeri gelmişken" dedi Fergus yan gözle tasdik almak için Jemma'yı süzerek. "Sana bir şey sormak istiyoruz."

"Evet!"

"Onun vaftiz annesi olur musun?"

"Vaftiz annesi mi?"

"Evet."

"Ama siz Tanrı'ya inanmıyorsunuz ki!"

"Yani, konu bu değil."

"Ben de inanmıyorum."

"Bu, hayır demek mi?"

"Elbette onun vaftiz annesi olurum! Çok isterim." Ağlıyordum, gözyaşları yanaklarımdan ağzıma doğru süzülüyordu. Elimin tersiyle yüzümü sildim ve daha fazla şarap için kadehimi uzattım. "Bu kadeh, adı her neyse için."

"Adı her neyse için" diye tekrarladılar.

Fergus ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Olanlar için çok üzgünüm" diye fısıldadı.

Omuz silktim.

Yirminci Bölüm

Eve döndüğümde ne yapacağıma karar vermiştim. Milena'nın hesabından e-postalar yollamak, eski âşıklardan aldığı mesajlara cevap yazıvermek basit bir şeydi ama çok riskli geliyordu bana. İsmimi vermesem dahi Milena'nın şifresini bilen biri tarafından yollandığı belli olacaktı. Hatta Milena'nın ofisi ve bilgisayarıyla bile bir ilişkisi kurulabilirdi. En güvenli fikir, kendim için bir Hotmail hesabı açmakmış gibi duruyordu. E-postaların izlerini takip etmenin ne ölçüde kolay bir şey olduğunu bilmiyordum fakat burada bilgisayar uzmanlarıyla uğraşmıyor olduğum açıktı. Yeni adres alırken parmaklarımı rastgele klavyeye vurdum ve sonucunda j4F93nr4wQ5@hotmail.co.uk çıktı ortaya. İlk adımı J, soyadımı da Smith olarak girdim. Şifre olarak sayılardan ve büyük ile küçük harflerden

oluşan bir dizi girdim. İşim bittiğinde sırf kontrol amacıyla kendime bir posta yolladım. Sadece "J Smith" adı, konu başlığı, tarih, zaman ve adres gözüküyordu. Bu yeterince güvenli duruyordu.

Milena'nın bilgisayarından ele geçirdiğim ilk e-posta adresini girdim, konu başlığının yanına "cevap" yazıp birkaç dakika düşündükten sonra şöyle devam ettim: "Sevgili Robin, SABIRSIZLANIYORUM seni ve..." Hoşa gidecek bir ad düşünmeye çalıştım. "Petra". Hayır, o köpek ismi değil miydi zaten? Ve bir turistik bölge. "Katya." Bu da biraz egzotik duruyordu. Milena'ya çok benzeyen isimler düşündüğümü fark ettim. Raflarda duran kitaplara baktım. "Richmal". Hiç şansı yok. "Elizabeth". Artık bu ada sahip biri var mıydı ki? "Eliza". "Lizzie". "Beth". "Bessie". Hepsi saçma geliyordu. Her neyse, ne önemi vardı ki zaten. "Lizzie" idare ederdi. Sonra aklıma geliverdi. Hayır, idare etmezdi. İsmin J ile başlaması gerekiyordu. Jackie olacaktı o zaman. "Jackie'yi bunca zaman sonra tekrar bir arada görmek için. Varır varmaz ara, sevgiler Jackie xxxxx PS: Umarım bu senin e-posta adresindir ve eğer öyle değilse bunu okuyan kişi lütfen bana haber versin!"

Tekrar tekrar okudum. Yolla tuşuna bastım ve gönderdim. İkinci bir adrese de aynı mesajı yazdım ve yolladım. Çocukluğumu hatırladım; o zaman da bazen bir mektubu göndermekten korkardım çünkü posta kutusu deliğinden itip dibe düştüğünü duyduğumda onun hâlâ orada, birkaç santim uzağımda olduğunun fakat hiç değiştirilmeyecek ya da geri alınmayacak şekilde elimden çıktığının farkına varırdım.

Ertesi sabah ofise geldiğimde Frances telefonla konuşuyordu. Şehir avukatlarından oluşan bir firma için nehrin yanındaki eski bir ambarda düzenlenecek bir parti hazırlıyordu. Milena'nın bilgisayarını açtığımda telefonu çat diye kapadı ve bana doğru yürüdü. "Shakespearevari bir tema istiyorlarmış" dedi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum bile."

"Birkaç genç aktör ayarlayamaz mısın?" dedim. "Ellerinde kanepelerle etrafta dolaşır ve Shakespeare'den dizeler okurlar. Kek ve bira hakkında, yani yemeklere yapılan başka atıflar da var tabii."

"Ve Elizabethvari yemek istiyorlarmış. Yani, harbiden! Az önce şu saçma sapan kadın telefondaydı ve ona dedim ki, 'Elizabethvari yemekle ne demek istiyorsunuz? Sazan? Turna balığı? Horoz?'" Şöyle cevap verdi: 'Ah, hayır. Sadece normal yemek istiyorlar ama Elizabethçi bir numarası olsun.'"

Bu tür krizler için ofiste raflar dolusu kitap ve dergi vardı; Frances yarı kendi kendine, yarı bana doğru söylenerek onları karıştırmaya başladı. Yeni hesabıma döndüm. Yeni e-posta adresimi ve şifremi aklımda tutmam imkânsızdı. Onları üstüne geçirdiğim bir parça kâğıttan zahmetli bir şekilde kopya etmek zorundaydım.

"Uykuluk *nedir* tam olarak?" dedi Frances. "Bir tür et bezi, değil mi?"

"Ufak boy yemek için uygun olduklarını sanmıyorum" dedim. Ses seviyemi alçak tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım çünkü iki yeni mesaj geldiğini fark etmiştim. Biri yeni kullanıcı olarak bana merhaba diyordu. Diğerini ise "balığagitti" yollamıştı.

Frances odanın içinde bana doğru yürüdü, yürürken bir yandan da yüksek sesle okuyordu.

"Güveçte tavşan" dedi. "Istakoz. Bundan hiç umut yok. Toygar dili de yapmamız gerekebilir."

"Sadece eski moda görünen ufak şeylere ihtiyacın var" dedim. "Bıldırcın yumurtası. Domuz parçaları. Hamur köftesi. Deniz tarağı."

Mesaja tıkladım.

"Kimsin?" diyordu.

Cevapla tuşuna bastım ve çabucak yazdım. "Ben Jackie, gördüğün gibi. Yanlış adres mi aldım? Sen kimsin?"

Son kelimeyi vurgulayıp altını çizdim. "Sen kimsin?" Yolla tuşuna bastım.

"Doğru" dedi Frances. "Tabaklara sadece eski İngiliz süsleri koyabiliriz mesela. Parşömen parçaları. Biberiye yaprakları. Ufak kuş tüyleri. Duvarlara kilim ve çelenkler asabiliriz. Ceviz turşuları" diye ekledi, olaya ısınıyordu. "Muşmulalar. Ayvalar. Sorun şu ki insanlar bunların ne olduğunu bilmeyecekler."

"Millete muhabbet malzemesi olur işte" dedim. "Uydurma Elizabeth dilinde tabii ki!"

Milena'nın bilgisayarı tınladı. "Balığa gitti" mesaj yollamıştı.

"Sen kimsin?" diyordu, öncekindeki gibi. Tekrar cevap tuşuna bastım.

"Anlamıyorum" yazdım. "Son mesajımı aldın mı? Yanlış adres mi aldım? Bana ismini verebilir misin?" Yolla tuşuna bastım.

Bir dakika bekledim, iki... ama cevap yoktu.

Bu sırada Frances başka bir kitabı karıştırıyordu. "Elizabeth zamanında istiridye var mıymış?" diye sordu.

"Olmalı."

"Kabuklu deniz ürünlerinden biraz tırsıyorum. Bir oda dolusu avukatı zehirlemeyi kimse istemez."

Dikkatim dağıldı ve birdenbire, sanki beni uykudan kaldırmak istermişçesine yüksek tondan gelen Frances'ın sesini duydum.

"Özür dilerim!" dedim. "Ne dediğini duymadım. Kafamda bir şey çözmeye çalışıyordum."

Bana endişeyle baktı. "İyi misin? Solgun gözüküyorsun."

"İyiyim" dedim. "Belki biraz yorgunumdur."

Frances sanki büyükannemmiş gibi üstüme titriyordu. Sıska ve soğuk eliyle alnıma baktı. Bana kahve yaptı ve hatta içine bir yudum brendi isteyip istemediğimi sordu. "Şimdi, bu partinin sonu için uygun olabilir" dedi. "Elizabeth zamanında kahve var mıydı? Brendileri olsa gerek."

Gönülsüzce masadan kalktım ve birlikte fikir bulmak amacıyla yemek kitapları karıştırmaya başladık. Kızarmış kedi balığı, acılı ringa balığı, kremalı mantar ve yılanbalığı buğulaması, yengeç doldurulmuş minik patatesler ve havyarlı taze patatesler üzerine konuştuk. Frances sonuncusu konusunda şüpheliydi. "Bu onlar için bile biraz pahalı olabilir" dedi. "Geçen gün Fortnum'da havyar gördüm. Tırnak kadarı bir milyon sterlindi neredeyse."

O konuştuğu sırada Milena'nın bilgisayarından gelen tınlama sesini duydum ve birdenbire sanki bir rüyanın içindeymi-

şim de Frances'ın konuştukları da anlamsız bir arka plan sesiymiş gibi oldu. O yemek kitaplarını bırakıp bir sergi kataloğu için raflara doğru giderken normal bir şekilde konuşabilmek için kendimi zorladım.

"Bana bir saniye izin verir misin?" diye sorup Milena'nın bilgisayarına döndüm. Yeni mesaja tıkladım. "Bu adres kimseye ait değil" dedi. "Nasıl buldun bunu?"

Kafamı topladım ve kendimi Jackie karakterine bürünmeye zorladım; yani var olmayan birince hayal edilmiş başka var olmayan bir karaktere. "Belki de yanlış anladım" diye yazdım. "İsmini sadece başka biriyle mi karıştırdım diye istemiştim. Fakat eğer bu bir sorunsa boş ver gitsin."

Yolladım ve sonra Frances'a döndüm, o da Elizabeth dönemi minyatürlerini gösteren bir katalog bulmuştu. Gülümsedi ve sonra eliyle göz alıcı zariflikte bir kadının oval görüntüsünü işaret etti; beyaz bir devekuşu tüyü olan uzun bir şapka takmıştı, dantelli fırfır yakalı, kolları kıvrık ve altın şeritlerle süslenmiş, sıkı, zengin süslemeli bir korse giyiyordu. "Sana benziyor" dedi. "Seni bunu giyerken görmek isterdim."

"Ona uygun bir belim yok" dedim.

Frances beni kıymet biçen gözlerle süzdü, sanki ben bir domuzdum da o da beni alıp almamayı tartıyordu kafasında. "Ah, evet, pek de güzel var!" dedi. "Nasıl yapıyorsun? Egzersizle mi yoksa iyi yaşayarak mı?"

Yemeyerek, uyumayarak, sürekli huzursuzlukla, dedim içimden ama acıklı bir tevazu gösteriyormuşum gibi görünmesini umarak gülümsemekle yetindim. Güzel kataloğun sayfalarını çevirmeye koyulduk; fırfır yakalı, çoraplı ve dizüstü

pantolonlu erkeklerle, pelerinli, jüponlu, korseli ve çemberli iç etekli kadınları görünce dura dura.

"Eğer genç aktörlerimizden bazılarını böyle giydirebilir ve onlara birkaç dize öğretebilirsek, her şey harika olur" dedi Frances. "Eğer gerçekten özgün olmak istiyorsak, muhtemelen kadınları da onların kılığına giren erkekler oynamalı."

"Avukatların bunu seveceğini zannetmiyorum" dedim. "Elizabethvari bir şey isterlerken muhtemelen sürahilerle bira dağıtan ve fingirdek davranan hizmetçi kızlar vardı kafalarında. Öbür türlüsü bazıları için ağır ceza davası gibi bir akşam olabilir."

Frances ofladı. "İş verdiğimiz drama okulundan kızlar hiç de iç açıcı değiller" dedi. "Bilirsin, eğer bahçede boydan boya uzansalardı bile, vesaire vesaire."

Bilgisayardan bir tınlama sesi daha duydum ve tekrar dikkatim dağıldı. "Vesaire ne?" dedim.

"Tek kılım kıpırdamazdı."

"Ne?"

"Eski bir şaka. Şimdi berbat ettim. Eğer kızlar bahçede boydan boya uzansalardı bile. Bilirsin. Tek kılım kıpırdamazdı."

"Ah, evet!" dedim. "Sanırım duymuştum."

"Dorothy Parker'ın herhâlde."

"Evet" dedim. "Bir saniye müsaade eder misin? Biri bir mesaj yolladı da." Bir muhabbete devam ediyormuş gibi yapamayacaktım. Bilgisayara gittim ve yeni mesaja tıkladım.

"Paranoyak olduğum için özür dilerim" diyordu mesaj. "Bu bir güvenlik meselesi. Bana telefonunu ver ve ben de seni arayıp ismimi söyleyeyim."

Mesajı okurken sanki birdenbire ve en ufak bir uyarı olmadan, beynimin aküsü toptan boşalmış gibi hissettim. Sanki temel kelimelerin ne anlama geldiğini daha yeni öğrenmiş, yabancı bir ülkedeki biri gibiydim fakat arkalarında neyin yattığını, neyin kastedildiğini, herkesin kanıksadığı geleneklerin ne olduğunu anlayamıyordum. Mesajın ne anlama geldiğini, ima ettiği şeyleri anlamak imkânsız gözüktü gözüme. Acaba bu insana herhangi bir telefon numarası verme şansım var mıydı? Acaba onlara bir numara vermem ve onlar beni aradığında Milena'nın bu aşığının kim olduğunu öğrenebilecek olmam, akla yatkın bir şey miydi?

Birdenbire her şey, çözmek için uygun gereçlere sahip olmadığım bilmecelere dönüştü.

Acaba karşımdaki kişi her kimse, mesajımın yanlışlıkla ona gittiğini mi düşünmüştü? Bu, bir güvenlik meselesi olabilir miydi? Acaba meseleyi açıklığa kavuşturmak için telefon etme zahmetine girmeleri olabilecek bir şey miydi? Düşüncelerim yavaştı, çamurlu suda akıyordu fakat sonunda, Frances odanın diğer tarafında dırdır ede ede beni beklerken bunun mümkün olmadığına kanaat getirdim. Çok ileri gitmiştim. Kendimi açığa vurmuştum.

Şifrem güvenli gözüküyordu. Kesinlikle bana karşı güvendeydi çünkü onu hatırlama şansım yoktu. Fakat tamamen güvende olması için tüm mesajları sildim, hem bana gelenleri hem de benim kaydettiklerimi, ardından sildiklerimi de sildim. Hatta elimde olsa çöp kutusundan sildiklerimi bir kez daha silerdim fakat bilebildiğim kadarıyla artık onlar siber dünyanın içinde un ufak dağılmışlardı.

Tekrardan Frances'ın yanına döndüm ve daha fazla Elizabethvari planlar yapmaya koyulduk, sonra Elizabeth dönemi mutfağının en uzağında duran yemekler yediğimiz öğle yemeğine çıktık; minik dilimli tuna balığı ve baharatlı minyatür Çin eriştesi. Ama benim Elizabeth dönemi mutfağı hakkında, televizyondaki tarih dizilerinde gördüklerim dışında bir şey bildiğim yok tabii. Tek bildiğim, Elizabeth dönemindekilerin sofralarında, av hayvanı budunun yanında son derece güzel fasulye filizli mezelerin olabileceğiydi. Ayrıca ufak bir sürahi sıcak sake de söyledik ki Frances çabucak ve açgözlü bir şekilde hepsini içiverdi, ikincisini söylemeden evvel yemeğine bakmamıştı bile neredeyse. Onun masa çekmecesindeki votka şişelerini hatırladım. O, Komedi Dükkânı'ndan bir soytarı kiralayıp kiralayamayacağımız üzerine konuşuyor, sağlık ve güvenlik yönetmeliklerinin duvarlara yanan fener asmamıza izin verip vermeyeceğini tartışıyordu; acaba Elizabeth dönemi müzisyenleri kiralayabilir miydik ve Elizabeth dönemi müziği acaba neye benziyordu? Peki ya bahar dansı? Acaba bu Elizabeth döneminden miydi?

"Tamamen parayla ilgili" dedi Frances düşünceli bir şekilde, biz kahvemizi yudumlarken. "Eğer Londra'daysan ve paran varsa canının istediği senin olur." Sonra zaten neredeyse dokunmamış olduğu yemeğini uzağa doğru itip şöyle dedi: "Mutluluk dışında, tabii ki. O tamamen farklı bir hikâye."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Normal şartlar altında masanın karşısına uzanır ve koluna dokunurdum, ona ne demek istediğini sorardım, rahatça konuşmasını sağlamaya çalışırdım. Fakat bunlar normal şartlar değildi. Eğer destek için yüzünü bana dönerse sırtını var olmayan birine ve daha da ötesi, çok

geçmeden onu terk edecek birine yaslamış olacaktı. O yüzden kaşlarımı eğdim ve anlamsız bir şeyler mırıldandım.

"Sen kendi adına mutlu olduğunu söyleyebilir misin Gwen?" diye sordu soluk, zarif suratını bana doğru uzatarak.

"Ah, pekâlâ!" Çatalımı tuna balığının kalan son dilimine batırdım. "Bunu söylemek zor. Ama zaten, mutluluk ne ki?"

"Ben mutluydum eskiden" diye devam etti. "Bir zamanlar kolay gözüküyordu. Ya da belki gerçekten mutlu değildim. Belki sadece eğleniyordum. Bu farklı, değil mi? Sanırım eskiden bayağı bencildim. Eylemlerin sonuçları olduğunu anlayamıyordum. Milena ile ben ilk tanıştığımızda, evlenmemizden önce, biraz Beth gibiydik sanırım; bir sürü adam, bir sürü parti, her gece dışarıda, bir dolu içki. Fakat sonra hepsi değişti. Ne ekersen onu biçiyorsun, öyle derler. Fakat o zamanlar neler ekmekte olduğumu anlasaydım keşke. Sence üstüne bir şarap alalım mı?"

"Ben almayayım" dedim. "Eğer gün içinde içersem uykum geliyor. Fakat canın çekiyorsa al bir tane."

"Hayır, muhtemelen haklısın ve sanırım işe geri dönmeliyiz. Kafanı şişirdiğim için özür dilerim. Ama bazen o kadar..." Fakat sonra durdu, sanki içini temizlemek istiyormuş gibi kafasını salladı, gözlüklerini çıkartıp tekrar taktı ve bana buruk buruk gülümsedi. "Evet. Hadi gidip erkek yeleklerinden ve tayt çoraplardan konuşalım."

Ofise geri döndüğümüzde, Milena'nın bilgisayarının sanki görünmez iplerle ona bağlıymışım gibi beni çektiğini hissettim. Fakat o öğlen bilgisayar başında çalışmadım. Parti için kafamızdakileri kolay anlaşılır bir tasarı hâline getirmeyi de-

nedim. Öyle tırı vırı ve öyle ilginç bir şeydi ki bunun kaçınılmaz olarak Frances ile çalışmaya veda etmem anlamına geleceğine pişman oldum. Tasarıyı bitirmiş ve masamı neredeyse temizlemiştim ki David onu almak için geldi. Kötü bir ruh hâlindeydi ve benim tarafıma neredeyse bakmadı bile. Frances yüzünü özür dilermiş gibi ekşitti. Bir bahane uydurup oradan ayrıldım.

Eve döndüğümde ceketimi bile çıkarmadan bilgisayara doğru koştum. İşlerin en zahmetlisine, yeni posta adresimi ve şifremi yazmaya giriştim, karakter karakter kopyalayarak. Yeni bir mesaj vardı ve üstüne tıkladım.

Belli ki önceki mesajlaşmalar şimdikiyle ilgiliydi fakat eskilerden biri silinmişti. Konu başlığı şöyle diyordu: "Sen kimsin?" Gelen cevap silinmişti ve mesaj bunu tekrarlıyordu: "Sen kimsin?"

Yirmi Birinci Bölüm

Her ne kadar içten içe yanlış olduğunu düşünsem de Parti Hayvanları'nın son etkinliğinde bulunacağıma söz vermiştim çünkü Beth, önceden planlamış olduğu çok uzun bir hafta sonu için orada olmayacaktı. Aslına bakılırsa uzun bir hafta sonundan kastettiği bir haftadan bir gün eksiğiydi. "Sırf yaptığımız işle ilgili kendini daha iyi hissetmen için söylüyorum" demişti Frances önceki günün öğleninde. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, gerçekten. Sadece arkada dur ve etrafa göz kulak ol." Beni şüpheyle süzmüştü. "Bu, bir iş hayatındaki kadınlar toplantısı" dedi. "Bilirsin, bir dolu yüksek güce sahip kadın kendi aralarında konuşup erkekleri çekiştiriyorlar. O yüzden eğer..." Bocaladı.

"Takım elbise mi giyeyim?"

"Evet. Onun gibi bir şey. Teşekkürler, Gwen!"

Bir takım elbisem yoktu, üstelik bir araya getirerek bu görüntüyü sağlayabileceğim bir şeylerim bile yoktu. Kendimi yataktan dışarı attım ve ılık suyun altında duş aldım çünkü termostat gizemli bir tarzda ve ara sıra çalışıyordu, bununla birlikte onu tamir ettirecek param yoktu, hatta öyle ki yemek almak için bile param yoktu fakat şu sıra mali durumumu düşünecek hâlde değildim. O da beklemek zorundaydı, beklemesi gereken tüm diğer şeyler gibi: Arkadaşlar, bir iş, gerçek hayat.

Düşündüğüm gibi dolapta Frances'tan onay almanın kıyısından geçecek tek bir şey yoktu. Var olan tek takım elbise, Greg'in gri yeşil takımıydı; onu, biz evlenirken giymişti ve en öfke dolu anımda bile onu yakmaya gönlüm elvermemişti. Çok tatlı, sade ve hafifti. Seçmesine ben yardımcı olmuştum ve bugüne kadar her ikimizin de aldığı en pahalı kıyafetti. Onu kendime doğru tuttum: Biraz uzundu ama bacaklarından kıvırıp beline bir kemer takabilirdim. Onu denediğimde görüntümün bu denli değişmesinden irkildim, ne kadar da şık bir androjen olmuştum böyle. Beyaz bir gömlek giydim ve bir kravatı taklit edercesine boynuma ayakkabı bağcığı geçirdim. Bir fötr şapka bu gidişatı tam sonucuna ulaştırırdı fakat bende olmadığından, bir bahar sabahı Brick Lane'de bulmuş olduğumuz, fitilli kadife gazeteci çocuk şapkasını giyip saçımı içine soktum ve kulaklarıma çivi küpe taktım. Artık ne Ellie ne de Gwen gibi değil, tamamen başka biri gibi gözüküyordum.

Şehre gitmeden önce biraz zamanım vardı, ben de kendime bir kahve yaptım ve Greg'in artık yumuşamış mısır gevreklerinin son kalanını yedim. Telesekreterimin ışığı yanıyordu fakat mesajları dinlememeye karar verdim. Zaten yarısının Gwen ile

Mary'den olduğunu biliyordum ve muhtemelen şöyle şeylerdi: "Neredesin?" ve "Beni en kısa zamanda ara" ve "Nasıl gidiyor?" Sonra tıpkı bir kokain bağımlısı gibi bilgisayarın yanına gittim ve dün gece almış olduğum son postaya baktım. Bunu yapmam mecburiyetten değildi pek tabii. Hâlâ o iki kelime vardı işte: "Sen kimsin?" Bir sonraki adımımın ne olması gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve sağduyum bu işleri bırakmam -Frances ve Parti Hayvanları'nı, hafiyeliği ve dikizciliği, başka biri olma oyununu terk etmem ve geride bıraktığım hayata dönüp sürdürülebilir bir gelecek yaratmayı denemem- konusunda ısrarcıydı ancak çok iyi biliyordum ki bunu yapmayacaktım. En azından, şimdilik. Fakat "balığagitti" rumuzunun kimliğini bulmak için aklıma bir yol da gelmiyordu. Şurası açıktı ki ne ev ne cep, ona bir telefon numarası veremezdim. Onunla konuşmayı, sesimi duymasını istemiyordum. Fakat ona beni arayacağı bir numara vermek zorundaydım.

Belki Gwen'den onunla konuşmasını isteyebilirdim ancak pek tabii Gwen değilmiş gibi yapmasını isteyerek çünkü Gwen bendim. Fakat bu fikri kafamdan çıkardım çünkü *gelip* birinin bana, -ki tamı tamına böyle olacaktı şüphesiz- yaptığım şeyin ters ya da yanlış olduğunu ve bunu derhâl bırakmam gerektiğini söylemesini istemiyordum. Bunu biliyordum zaten.

Kelimeler bulanıklaşıncaya kadar ekrana, yeni hotmail adresime baktım: j4F93nr4wQ5@hotmail.co.uk. Ve birden aklıma geliverdi: Yapmam gereken şey, e-posta konusunda yaptığım şeyin birebir aynısıydı, yani "balığagitti" dışında numarasını kimseye vermeyeceğim bir hat almak. Aradığı zaman cevaplamazdım fakat numarası telefonumda olurdu. Bu ileri doğru bir adımdı, en azından.

Kullan at telefonlardan bir tane almaya, iş hayatındaki kadınlar yemeğine geç kalmayacak kadar zamanım vardı. Yemek şehrin ortasındaki tonozlu bir bodrumda yapılıyordu; antik tuğlalar, soğuk taş duvarlar ve rahatlatıcı atmosferi olan şık bir yerdi burası. Odanın bir ucundaki şöminede ateş yanıyordu ve uzun masaların eklem yerlerindeki vazolarda kırmızı kadife güller vardı. İnce şarap kadehleri -ki herkes soda içtiği için bunları kimse kullanmıyordu- ve gümüş yemek takımı parlıyordu. Her şey çok eski moda ve eril duruyordu ki Frances'ın bana söylediği kadarıyla işin püf noktası da buydu: Bu hanımefendiler tarafından gerçekleştirilen klasik bir beyefendiler toplantısı olacaktı. Frances'ın parçası olduğu bir şeyi aynı zamanda ironik hâle getirmesi tam ona özgü bir hareketti.

Beklenildiği gibi, gelen kadınların hepsinin üzerinde kulüp üniformaları vardı. Hepsi güzel etekler, ceketler ve elbiseler giymişti; siyah, koyu kahve ya da gri takımlar, beyaz gömlekler, zarif ayakkabılar, şeffaf çoraplar, kulaklarında ve parmaklarında parlayan mütevazı altın takılar. Merdivenlerden aşağı inerken çalışanların ellerine kaşmir ceketlerini, deri eldivenlerini, ufak çantalarını ve fırfırlı şemsiyelerini bırakıyor, kararında bir görkeme sahip zenginlikleriyle toplu hâlde oturacakları yerlere doğru ilerliyorlardı. Kendimi kılıksız, öfkeli ve abes hissettim; tıpkı bir saray soytarısı gibi. Eve gidip en eski kotumu giymek ve mevsimlik odunları kesmek istiyordum.

Ne var ki Frances beni gördüğünde kaşlarını kaldırdı. "Çok alımlı gözüküyorsun" dedi gülümseyerek. "Kesinlikle kendine has bir tarzın var Gwen." Bunun bir iltifat mı yoksa gizli kapaklı bir hakaret mi olduğunu çıkartamıyordum.

Bu, hiç de iş gibi değildi: Mutfaktan vestiyere, ardından tekrardan yemek odasına gidip duruyor, gözlerimi yapılan işlerin üzerinde tutuyor, yemeğin doğru düzgün ilerlemesinin ve servislerin doğru zamanda yapılmasının bekçiliğini yapıyordum. Gelgelelim sonuna yaklaşıldığında kendimi yorgun ve bitkin, temiz hava ve ışığa muhtaç hissediyordum. Sokağa çıktığımda derin bir nefes aldım ve kapı eşiğine yaslandım. Kaldırımda Joe bana doğru yürümekteydi, ceketi katılaşmış bedeninin etrafında dalgalanıyordu. Elinde çantası vardı ve düşüncelere dalıp gitmiş gözüküyordu; yüzünde öfkeli bir buruşukluk vardı. Sanki biri kafama vurmuş gibi hissettim. Dilim damağım kurudu ve yüreğim ağzıma geldi. Ben Greg'in düğün takımı içinde ve Gwen rolündeyken, Frances merdivenleri çıkarak yanıma gelince bana Ellie diye hitap ettiğinde beni görmemeliydi. Eğilip ayakkabımın bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaptım, ayakkabımın bağcıkları olmamasına rağmen. Sonradan gözlerimi yukarı çevirdiğimde onun caddenin karşı tarafına geçtiğini gördüm, ne var ki yine de belki bir banka müşterisine doğru giden tanıdık siluetini seçebiliyordum. Ayağa kalkıp kendimi toplamaya çalıştım, gerçi yine de yaşadığım sarsıntıdan dolayı biraz hasta hissediyordum. İki dünyamın birbirine çarpıp paramparça olması ne kolay bir işti böyle!

Eve döndüğümde, kapının girişinde ufak bir kâğıt parçası vardı. "Neredesin, neler yapıyorsun ve neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? BENİ ŞİMDİ ARA! Gwenxxx."

Notu yolumun üstünden kaldırdım, yeni telefonu kutusundan çıkardım ve şarja taktım. Sonra hotmail hesabımı açıp e-posta adresini kopyaladım. "Bu benim telefon numaram" de-

dim ve rakamları girdim. Derin bir nefes aldım ve yolla tuşuna bastım. Ve işte, gitmişti. Şimdi tek yapmam gereken beklemekti.

Telefon mesajlarımı dinlemeye artık dayanamıyordum: Gwen, Joe, Gwen, Gwen, banka danışmanım, Joe, Mary, iki kez annem, tekrar Mary, Gwen, Gwen ve Gwen, kız kardeşim, iki kez Fergus, yapıştırılması gereken iki çekmece gözü konusunda arayan bir kadın, tekrardan banka danışmanım, bir yanlış numara ve artık sesi çılgın bir tedirginliğe bürünmüş Gwen. Bir suçluluk hissi oturdu içime. Onu çok geçmeden arayacaktım. Yarın mesela. Şu son şeyi halletmemden sonra. O zamana kadar kimseyle konuşamazdım. Mümkün değildi.

Fakat ben bunu düşünürken bile kapı ısrarla çalınıyordu. Kapıyı açmak için kalktım fakat sonra tekrar oturdum. Hayır: Ya Gwen olacaktı bu, ya Mary, ya Joe ya da Fergus; benim kafamsa hiç yerinde değildi. Eğer kapıyı açmazsam çekip giderlerdi. Kapı çalmaya devam etti. Bir şekilde burada olduğumu biliyorlar mıydı yoksa? Sonra durdu.

Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve ayağa kalktım. Peki ya şimdi? Buzdolabı kapağını açıp keyfi kaçık bir şekilde beyaz boşluğa baktım. Geri kalanı boş olan raflarda yalnız başına duran bir kalıp sert beyaz peynir, son kullanım tarihi geçmiş bir tereyağı kutusu ve ambalajı içinde bir parça domuz sucuğu duruyordu. Orada dururken tuhaf bir şekilde yalnız olmadığım hissine kapıldım. Arkamdan bir tıkırtı duydum, bahçeden geliyordu; ben de son derece yavaş arkamı döndüm. Biri pencereden bana bakıyordu. Gwen. Yapı itibariyle yumuşak olan suratı, devasa bir kaş çatıklığıyla değişmişti. Yanında bir başka yüz daha belirdi ve ikisi bana baktı. Sonra Mary yumruğunu kaldırıp cama sertçe vurdu. "Bizi içeri al!" diye bağırdı.

Arka kapıyı açtım ve içeri girsinler diye yana çekildim.

"Neler çeviriyorsun?" diye tısladı Gwen elindeki kocaman alışveriş torbasını masanın üstüne bırakırken.

"Ne giyiyorsun?" dedi Mary.

"Mesajlarımı almadın mı? Ya da notumu? Hepimizin ne kadar endişelendiğini biliyor musun?"

"Ben... ben meşguldüm" dedim mırıldanarak.

"Meşgul ha! Ben de meşguldüm, gel gör ki öylece saklanamayacağını biliyor olmalısın. Lanet olsun! Bileklerin kesilmiş hâlde küvette ya da bir çukurda yatarken gelip durdun gözümün önüne. Eğer bizi görmek istemiyorsan, öyle olsun ama en azından bize iyi olduğunu haber ver. Eğer bu akşam evde olmasaydın polisi arayacaktık."

"Özür dilerim! Aklıma gelmedi."

"Ama gelmesi gerekirdi! Bu bir mazeret değil. Biraz düşünceli olmalısın."

Gwen torbanın içindekileri çıkarmaya başladı; filtre kahve, süt, tatlı çörek, kepekli ekmek, salata, havuçlar, bir şişe şarap, yumurtalar. Onları kızgın bir şekilde masaya bıraktı.

"O takım Greg'in miydi?" diye sordu Mary.

"Evet" dedim kısa keserek.

"Harika gözüküyorsun!" Sesinde hafif bir suçlama tınısı vardı. Eğer kederden bitap düşmüş ve iki gözü iki çeşme olsaydım daha yerinde olacaktı tabii. "Sence de harika gözükmüyor mu Gwen?"

"Hımm! Neredeydin?"

"İşleri halletmeye çalışıyordum."

Gwen yüzünü buruşturdu. "Bu cevabın iler tutar yanı yok."

"Ama doğru" diye ısrar ettim ve ne de olsa kendi içinde doğruydu.

"İşine mi geri dönüyordun yoksa?"

"Pek sayılmaz. Biraz."

"Biraz. Hani önceden yapacağını söylediğin gibi mali işlerini mi hallettin, bankaya ve avukatına mı uğradın yoksa annenleri mi ziyaret ettin?"

"Çok yakında bunları yapacağım."

"O zaman ne işini hallediyordun acaba?"

"Ben... yapılacak bir sürü ıvır zıvır var, tamam mı?" Kulağa o kadar safça geliyordu ki kulaklarıma kadar kıpkırmızı oldum.

"Neye taktın kafanı Ellie?" diye sordu Gwen.

"Kafamı bir şeye takmadım." Fakat onunla göz göze gelemiyordum.

"Bu biziz, unutma" dedi Mary. Masaya oturmuştu ve şu an Gwen'in satın almış olduğu havuçlardan birini yiyordu.

Birdenbire telefon çaldı ve ben kaskatı kesildim. Çok şükür sabit hattımdı, hep birlikte telesekreter açılıp Joe'nun sesi gelinceye kadar bekledik: "Ellie. Ellie, hayatım? Benim. Aç hadi." Bir duraksama oldu ve sonra telefonu kapamadan önce son bir kez daha "Ellie" dedi.

"Gördün mü? Başka bir endişeli arkadaş daha."

Bir anlığına onlara yapmış olduğum her şeyi söylemek nasıl olur acaba, diye düşündüm. Fakat bunu yapmakla aynı zamanda dalaverelerime, yalanlarıma, hilekârlıklarıma ve sağlıksız takıntılarıma bir son vermiş olmayacak mıydım? "Gerçekten ama

gerçekten üzgünüm" dedim. "Sahiden üzgünüm. Tuhaf ve yanlış davrandığımı biliyorum. Bunu doğru düzgün anlatamıyorum. Bir dolu yere gittim." Yüzüksüz çıplak parmaklarımı birbirine doladım. "İşlerin düzeleceğini ummaktan vazgeçmiyorum."

"Biz sana yardım etmek için buradayız" dedi Gwen. "Bunu biliyorsun. Bizi kapı dışarı etme."

"Hayır" dedim.

"Şimdi burada olduğumuza göre çay yapayım mı?" diye sordu Mary. "Çay ve bisküvi, sonra da dışarı çıkabiliriz. Bu akşam Robin'e Eric bakıyor, o yüzden serbestim. Ne diyorsunuz? Film ve yemek, sadece üçümüz, eskiden olduğu gibi?"

Aslında onlara çok yorgun ve asabı bozuk bir vaziyette olduğumu, kalbimin göğsümde lastik bir top gibi sektiğini, tek yapmak istediğimin telefonun başında durmak olduğunu söylemek istiyordum fakat o iki tanıdık ve nazik yüz öyle bir ilgiyle bakıyordu ki ancak "Bu harika olur!" diyebildim.

Eve tam gece yarısından hemen sonra vardım ve yeni telefonu kontrol etmek için koştum. Hiç mesaj yoktu fakat bir cevapsız arama vardı. Cep telefonunu elime aldım. Elimde dururken her an patlayabilecek bir bombaymış gibi geliyordu. Yatağın içine girdiğimde telefon yanımdaki masada duruyordu ve içimin heyecan ve dehşetle karıncalandığını hissedebiliyordum; sonunda uykuya daldığımdaysa bu kesik kesik oldu, hiç rüya görmedim.

Frances beni iki yanağımdan öptü. "Burada olduğun için çok memnunum. Bir saat içinde acele çıkmam lazım ve öğ-

leden sonraya kadar da dönmeyeceğim. Eğer yeni kitapçığa benim yerime bakarsan harika olur. Onu bugün matbaaya vermem gerekiyor ve her bir yanı hatalarla dolu."

"Benim için sorun olmaz ama ya Beth?"

"Ah, ona da gösterebilirsin fakat yardımı dokunmaz. Üniversitede olay yönetimi okudu, yani ancak okumayı yazmayı biraz biliyor, o kadar."

"Tamam. Elimden geleni yaparım."

"Önce kahve içelim ama?"

"Getireyim mi?"

"Hayır, hayır. Bırak ben yapayım."

Telaşlı bir hâli vardı: Yerinde duramıyor gibiydi; gözlüklerini bir çıkarıyor, bir geri takıyordu, parmakları sürekli saçındaydı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben mi? Evet. Neden sordun?"

"Biraz huzursuz gözüküyorsun."

"Belki öyleyimdir. Tuhaf zamanlar."

"Öyledir."

"Burada bulunmandan memnunum ama Gwen. Konuşabileceğim çok fazla kadın arkadaşım yok."

Beni arkadaştan sayıyor olması içimi taze bir utançla doldurdu. Yüz ifademi saklamak için kafamı kahve kupama gömdüm.

"Tuhaf, değil mi?" diye devam etti lafına. "Bazen kadınların birbirlerine karşı erkeklere karşı olduğundan çok daha fazla düşmanca davrandıklarını ve sinsi olduklarını düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Muhtemelen bunları derken aklına Milena geliyordu fakat ben Gwen'i ve Mary'i dün geceki hâlleriyle, asık suratlı ama usanmaz sevgileriyle düşünüp kafamı iki yana salladım. "Her zaman değil" dedim.

"Yakın arkadaşların var mı?"

"Birkaç tane."

"Güzel." Sesi hüzün dolu çıkıyordu. "Sevindim. Hepimizin arkadaşlara ihtiyacı var. Bak dinle, anlatmam gereken bir şey var. Diğer türlü, bu suçluluk ve kendimden iğrenme hissi beni içten içe yiyip zehirleyecek. İtiraf etmem lazım."

Ne diyebilirdim ki? Devam etmesi için hafifçe başımı salladım.

"Sen ilişkilerinde" dedi. "Her zaman sadık oldun mu?"

"Evet" dedim, gerçek olan da buydu.

"Güzel bir his olmalı." Sesi o kadar yumuşaktı ki kelimelerini zar zor yakalıyordum. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Konuşurken birkaç santim ötemde duran bir noktaya dikmişti gözlerini.

"Evlendiğim zaman" dedi. "Birtakım sözler verdim ama daha onların ne anlama geldiğini doğru düzgün bilmiyordum bile. Ve David ile ben... yani bizi birlikte gördün ne de olsa. Pek harika gitmiyor. Bir süredir gitmiyor yani. O meşguldü, ben meşguldüm, ayrı hayatlarımız vardı. Yavaş yavaş, farkına varmadan birbirimizden uzaklaştık. Ve ben yavaş yavaş yalnızlaştım fakat bunun da farkına varmadım. Aşama aşama gerçekleşti. Ancak işte bir gün geldi ve artık biliyordum ki mutsuzdum. Hayatım tümden yanlış geliyordu bana ama onun içine sıkışmıştım bir kere. Ve sonra..." Durdu ve gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi. "Aptal bir klişe, değil mi? Bir adamla

tanıştım. Çok özel bir adamla. Bana kendimi çok iyi hissettirdi. Sanki beni tanıyordu ve inşa etmiş olduğum dış yüzümün altında yatan değerli birini görmüştü."

Bıkkın bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Çok fenaydı yine de. Sadece ben evli olduğum için değil çünkü bu bana batmıyordu neredeyse. Onun daha önce Milena'yla arasında bir şeyler olmuştu."

Ufak bir ses çıkarıverdim. Kalbim şişiyor ve acı veriyordu.

"Sadece bir takılma aslında ama Milena'nın nasıl olduğunu bilirsin. Beni tercih etmiş olmasını hiç iyi karşılamadı. Bu, bunu anlatmak için hafif kalır. Benden nefret etti, gerçekten nefret etti. Odaya girdiğimde falan, nefretinin beni yakıp kavurmak üzere olduğunu hissedebiliyordum." Frances omuz silkti. "Ve sonra öldü."

"Yani bu adamı..." dedim. "Milena senin onunla olduğunu biliyor muydu?"

"Ah, evet! Milena her zaman, her şeyi bilir."

"O adam da evli miydi?" Kendi sesim bana tanıdık gelmiyordu.

"Ya ne olacaktı Gwen? Evet, evliydi."

"Kimdi o?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Mesele bu değil" dedi neredeyse tiksinti dolu bir ses tonuyla. "Ne önemi var ki?"

"Yani demek iste..."

"Bitti, önemli olan tek şey bu." Bir kahkaha attı ama hiç kahkaha gibi değildi, daha çok hıçkırıyormuş gibiydi. "Bir şey oldu Gwen. Hâlâ bir anlam veremiyorum. Beni yiyip bitiriyor. İşte bu yüzden birine anlatmak zorundaydım yoksa delirecektim."

Öne doğru eğildi ve tam o anda sokak kapısı çaldı. Doğruldu. "Bu, benim taksim olmalı." Bana acı acı gülümsedi. "Arkası yarın" dedi ve bunu deyip gitti; güzel ceketini omzuna geçirdi, çantasını aldı, bana minnetle gülümseyip merdivenlerden yukarı çıktı. Ön kapının hızla çarpıp kapandığını duydum.

O gittikten sonra da ben olduğum yerde kaldım. Nefes almaya çalışıyordum. Sanki göğsüme bıçaklar saplanmıştı ve her soluk canımı yakıyordu. Ancak birkaç dakikanın ardından olduğum yerden kalkabildim fakat o zaman bile odanın ortasında, ne yapacağımı bilemez hâlde kalakaldım. Beynimde düşüncüler tıslamaktaydı. Her şey bulanık ve kafa karıştırıcıydı.

Ne var ki buraya iş yapmaya gelmiştim ve ben de aynen onu yaptım: Kitapçığı dikkatle inceledim ve matbaa için hazırlamaya başladım. Beth geldiğinde kontrol etmesi için ona verdim. Önce içerleyebileceğinden korktum fakat Beth kendisine, zaten hafif olan işlerinden daha hafif bir iş verilmesine asla alınmazdı. O kitapçığı incelerken, telefonla konuşurken ve çay yaparken ben de kalan makbuzları ve faturaları dosyaladım, gelen aramalara cevap verdim, hatta odayı bile topladım biraz. Ve tüm o süre boyunca telefon, gelen tek cevapsız çağrıyla cebimde durdu. Onu kafamdan ne kadar atmaya çalıştımsa o denli fazla yer kaplamaya başladı, o yüzden günün ortasına geldiğimizde tek düşünebildiğim buydu. O ve bir de Frances'ın sırrı, hani şu onu içten içe yerken artık apaçık ortada duran.

O numarayı arayamazdım çünkü ne diyebileceğimi bilmiyordum. Öte yandan eğer aramayacaksam tüm bu işe girişmiş olmamın anlamı neydi o zaman? Belki de numaranın Milena'nın adres defterindeki herhangi bir numarayla eşleşip

eşleşmediğine bakmam gerekirdi. Buna giriştim ve girişir girişmez imkânsız olduğunu anlayarak bıraktım.

Caddenin aşağısındaki yemek dükkânına gidip ikimize öğle yemeği aldım: fırında sebzelerle doldurulmuş panini, yeşil pesto ve eritilmiş mozzarella. Yemek yerken Beth bana özel hayatımla ilgili bir şeyler sordu ve ardından konuyu çabucak kendininkine getirdi. Böyle olması ikimiz için de uygundu, o da bana şu andaki erkek arkadaşının hatalarından bahsetti.

Sonrasında kâğıt parçalarını derleyip topladım. Kitapları geri raflara yerleştirdim. Telefonu cebimden çıkardım ve masanın üstüne bıraktım. Sonra uzağa koydum; gözümden, kafamdan uzağa, dedim içimden sertçe. Ardından kendime kahve yaptım, oldukça sert bir tane; hâlâ çok sıcakken içtiğim için dilim ve damağım yandı. Bir kez daha telefonu çıkardım ve sanki konuşabilirmiş gibi ona baktım. Kâğıt öğütücüsünü işe yaramayan postalarla besledim ve pencere kenarındaki çiçekleri suladım. Beth günü bitirip gittiğinde kendimi tutamadım. Telefonu elime aldım, cevapsız arama penceresine girdim, ara tuşuna bastım ve sonra hemen iptal ettim.

Numarayı tekrar tuşladım ve bu sefer sakin kalmaya çalıştım. Telefonun çaldığını duydum ve gözlerimi kapadım, zor yutkunuyordum; kafamdaki curcunaya ve kulaklarımdaki çekiç sesine rağmen normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordum.

"Merhaba?" dedi bir erkek sesi telefondan. Ve "Merhaba!" dedi bir ses kapının dışından.

"Kim...?" dedim bir anlık kafa karışıklığıyla, sonra kafama dank etti. Aramayı bitirme tuşuna bastım ve telefonu masanın

üstüne sertçe bıraktım. Parlak yüzeyin üstünde kaydıktan sonra tak diye yere düştü.

"Merhaba?" dedi kapının dışındaki ses tekrardan, artık gıcık ediciydi. "Orada mısın? Alo! Alo!"

O kadar çok titriyordum ki zar zor kendime hâkim olabiliyordum. Kapı çat diye açıldı.

"Selam Gwen!" dedi David cep telefonunu tekrardan cebine koyarak.

Sanki çok fazla işe yoğunlaşmışım da onu duymamışım gibi yaptım. Bazı süslemelere bakıp birkaçının altını çizdim. Ellerim titriyor ve elimdeki kalem sayfada anlamsız çizgiler çekiyordu. David, dedim içimden. Demek o David'di.

"Gwen!"

Doğru düzgün konuşabilecek gibi hissetmiyordum. Nefes almayı bile becerebildiğim söylenemezdi. Fakat sanki normal bir insanmışım gibi, bir şeyler söylettim kendime. "David" dedim. "Nasıl gidiyor?"

Her ne kadar benimle konuşmuş olsa da cevabımı duymuşa benzemiyordu. Ofiste dört dönüp durmaktaydı sadece. Elimdeki kâğıda bakıyor ve az önce öğrenmiş olduğum şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Bunun o kadar çok yönü vardı ki ancak parça parça kafamda işleyebiliyordum. Demek David, Milena'nın âşıklarından biriydi. O sıcak, heves dolu postalar ondan gelmişti oysa genellikle çok alaycı ve ironik sayılırdı. Milena bu ofiste, Frances sadece birkaç adım uzağındayken oturup onun mesajlarını okumuş, cevap yazmıştı. Acaba David'in bunu yapmaya içi nasıl elvermişti? Hem de Frances'ın dostu ve iş arkadaşıyla? Tam onun burnunun dibinde? Ya Milena'ya

ne demeliydi? Yoksa bunu yanlış mı okuyordum? Acaba bu da heyecanın bir parçası mıydı? Derler ki ufak paralar için kumar oynamanın bir anlamı yoktur. Kaybettiğin zaman acı vermeli. Belki sadakatsizlik konusunda da aynısı geçerlidir. Herkes bir iş gezisinde, başka bir ülkedeki konferansta tek gecelik bir ilişki yaşayabilir. Gerçek heyecan bunu bir sihirbaz gibi, her an ortaya çıkarılma riskini göze alarak, kurbanının hiçbir şey bilmemesine tanık olarak yapmaktan geçer.

Milena'nın mesajlarını ve onlardaki rahatlığı, manipülasyonu düşündüğümde, acaba seksten çok güçle mi ilgiliydi diye sormaktan alıkoyamıyordum kendimi. Acaba seks onun için istediği her erkeği elde edebileceğine dair bir gösteri miydi sadece? Yani her koşul altında, her kadına karşı zafer kazanabileceğinin? Acaba Greg bunun dışında kalmış olabilir miydi? Acaba o, diğerlerinden bu kadar farklı mıydı?

David'in bana Milena ve Frances hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Ona yalan söylüyor olduğum tüm o konuşmalar boyunca o da bana yalan söylüyordu, aynı zamanda -acaba?- Johnny ve Frances'e de. Gerçi öyle olsa bile tek yalancı o değildi. Bir de kendi sadakatsizliğiyle Frances vardı. Birbirlerine ihanet etmişlerdi.

"Frances yakın bir yerde mi?"

Kendimi ayık taklidi yapmaya çalışan çok ama çok sarhoş biri gibi hissediyordum ayrıca taklidimin inandırıcı mı yoksa saçma sapan mı göründüğünü de bilmiyordum. "Bilmiyorum" dedim her bir hecenin üstüne basarak. "Öğleden sonra bir ara matbaaya gidecek."

"Sorun değil" dedi David. "Onu arayabilirim."

Bunu daha fazla kaldıramayacaktım. Ayağa kalktım ve ceketime uzandım. David ise anlamlandırmayı her zaman zor bulduğum o fiyat biçen bakışlarıyla beni süzüyordu.

"Benim yüzümden gitmiyorsun, değil mi?"

"Bir görüşmem var" dedim. "Geç kalmamalıyım."

"Okulunda mı?" diye sordu.

"Hayır" dedim ve açıklama yapmamak için kendimi durdurdum. İçine hapsolacağım herhangi bir yalan söylemek istemiyordum. "Frances'a onu arayacağımı söyleyebilir misiniz?"

Kapıya doğru yürüdüm. Tam açıyordum ki David'in beni çağırdığını duydum. Acaba konu neydi? Bir hata mı yapmıştım?

"Üzgünüm Gwen, unuttum."

"Neyi?"

"Yarın bizimle öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"Olur."

"Hugo Livingstone geliyor. Eğer bize katılırsan iyi olabileceğini düşündük. Milena'ya olanlardan sonra Hugo'nun hâli kötü biraz. Bir arkadaşıyla tanışmak ona iyi gelecektir."

"Harika olur!" dedim, sesimin titrediğini duyabiliyordum. "Dört gözle bekleyeceğim."

Eve dönüş yolunda kendimi üstüme bir leke bulaşmış gibi hissettim. Bir taşı ters çevirmiş ve iğrenç balçıklı şeyler bulmuştum ancak nihayetinde elimde ne vardı ki? Bana gerçekten ne anlatmıştı tüm bunlar? Yine de kendimi hâlen olan biten her şey tarafından kirletilmiş gibi hissediyordum. Eve vardığımda uzun bir duş aldım, üstümdeki tüm Gwen-liği, tüm kandırmacaları ve bulaşmış şeyleri yıkamaya çalıştım. Kazan

boşalıp da su ılıyıncaya kadar orada kaldım. Ardından üstüme yırtık pırtık bir kot ve eski püskü bir kazak geçirdim. Bahçeye çıkıp öylece dikildim, yüzüme vuran soğuğu hissederek olduğum yerde durdum.

Gwen'i arayıp bu gece gelmesini istemek geçti aklımdan fakat bu gece Daniel ile birlikte olduğunu biliyordum. Ya Mary? O da Robin'e bakıyordu ve onun minik bedenini göğsüne bastırmış, ince tüylü saçlarıyla oynarken onunla konuşma fikrine tahammül edemiyordum. Fergus? Jemma'nın yanındaydı ve doğum sancıları için tetikte bekliyordu. Joe? Joe'yu arayabilirdim ve mermi gibi çıkar gelirdi, elinde bir şişe viski ve üstünde kendine has müşfikliğiyle; bana, "Canımın içi" der ve gözyaşlarına boğardı. Neredeyse elim telefona gidiyordu ki gözümün önüne onların beni nasıl algılayacağının görüntüsü geldi: Zavallı Ellie, perişan hâlde eve kapanmış, muhtaç, üzgün ve hayatına devam edemiyor, başkalarının hayatına musallat oluyor.

Ben de mutfağa döndüm ve yaptığım ilk iş, Frances'ın orada olmayacağını gayet iyi bildiğimden Parti Hayvanları'na telefon açıp artık geri dönmeyeceğimi ve ona ilerisi için şans dilediğimi belirten bir mesaj bırakmak oldu. Bu iş bittikten sonra çalışma masasındaki ufak çekmeceyi açtım; normalde muhtelif el ilanlarını, bildirileri, faturaları buraya koyardım ve içlerinden, haftalar önce o polis memuresinin bana verdiği, kurbanlar, saldırıya uğramışlar, zarar görmüşler, yakınını kaybetmişler, çaresiz durumdakiler için telefon numaralarının yazılı olduğu kâğıdı çekip çıkardım.

Yirmi İkinci Bölüm

Judy Cummings orta yaşlarının başında, kısa ve tıknaz bir kadındı. Araları kırlaşmış çalı gibi koyu kahve saçları, parlak kahve gözlerinin üstünde kalın kaşları vardı ve uzun, kalın bir hırkaya sarmıştı kendini. Kısa ve net bir şekilde el sıkıyordu. Bir keder danışmanının el sıkışmasından ürküyordum başta; bu uzayıp giden ve bir taziyeye dönüşen sahte içtenlik beni kapıdan dışarı koşturtabilirdi. Fakat o, neredeyse buna bir iş gözüyle bakıyordu. "Otur, Ellie" dedi.

Oda küçük ve sıcaktı, üç kısa boylu sandalye ve bir alçak masa vardı; fark ettim ki üstünde bir kutu mendil duruyordu.

"Teşekkürler!" Kendimi tuhaf, dili tutulmuş gibi hissediyordum. "Neden burada olduğumu bilmiyorum" dedim. "Ne diyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Neden baştan başlayıp seni nereye götüreceğine bakmıyorsun?" dedi.

Böylece ben, o pazartesi günü kapının çalmasından girdim lafa. Konuşurken Judy'e bakmıyor, sandalyemde kaykılmış bir hâlde ellerimi gözlerimin önünde tutuyordum. Ona, amatör dedektif hikâyemden ya da Greg'in bir ilişki yaşadığına inanmadığımdan bahsetmedim. Sadece onu kaybetmekten bahsettim: Bu, tüm zamanı aldı götürdü sanki.

"Kendimi kötü ve bomboş hissediyorum" dedim sonunda. "Keşke ağlayabilseydim."

"Zamanla onun da olacağından eminim." Sesi şimdi daha alçak ve yumuşaktı; oda daha kararmış gibiydi, sanki ben oradayken ışık uçup gitmişti ve o an alacakaranlık bir dünyadaydık. "Bir sürü şey olup bitiyor, değil mi?" diye devam etti söze. "Keder, öfke, utanç, yalnızlık, gelecek korkusu."

"Evet."

"Ve geçmişi farklı şekilde görme zorunluluğu."

"Mutluluğum. Eskiden mutlu olduğumu düşünürdüm."

"Öyle ya! Bu, bile güvenilmez geliyor olmalı. Fakat buraya gelmekle yolculuğunda önemli bir adım attın."

Ellerimi gözlerimden çektim ve onun kahverengi bakışlarına diktim gözlerimi.

"Çok canımı acıtıyor" dedim. "Şu yolculuk."

Bir sonraki hafta tekrar buluşmaya karar verdik ve onun yanından çıkıp alışverişe gittim. Kendime bakacağıma dair kendime söz vermiştim. Daha fazla boş yiyecek dolabı, gece yarısı atış-

tırmaları, ayakta yemek, peynir ve mısır gevreklerine abanmak yer almayacaktı hayatımda. Düzenli öğünler, düzenli iş; *doğru dürüst* bir iş. Alışveriş arabasına makarna, yeşilbiber sosu, pirinç, parmesan peynir, zeytinyağı, altı yumurta, ton balığı ve sardalye konserveleri, marul, salatalık ve bir avokado atmıştım, sonra da müsli, tavuk göğsü ve somon füme. Tek kişi için alışveriş yapmak zordu, her şey en az iki kişilik yapılmıştı. Diğerlerinin yanına eklediğim ekmeğin üzerinde "Paylaşmak için" yazıyordu. Bu gece, dedim içimden, kendime basit bir akşam yemeği hazırlayacağım. Bir kadeh şarapla masaya oturup bir güzel yiyeceğim. Üstüne de -olgunluğunu baş parmağımla test edip arabama atmış olduğum- mango olacaktı. Bir kitap okuduktan sonra, gece saat on birde ışığı kapayıp yatağa gidecektim.

Gayet güzel başlamama rağmen işler hiç de böyle gitmedi. Telesekreterimi dinledim, Greg'in ebeveynlerini aradım ve onlarla hafta sonuna bir buluşma ayarladım. Cep telefonuma baktım ve Frances'ten gelen üç arama ile iki mesaj olduğunu gördüm. Temel olarak hepsi aynı şeyi söylüyordu. Sana ihtiyacım var. Beth yok. Tek başınayım. Lütfen geri dön. Yeni kullan at telefonuma baktım ve artık David olduğunu bildiğim kişiden gelen üç cevapsız arama gördüm. DVD çalara bir caz albümü taktım, lavaboda duran bulaşıkları yıkadım, ardından tavuk göğüslerini kişniş ve limon içinde terbiye olmaya bıraktım ve kalan parçasını da somon fümeyle birlikte buzluğa kaldırdım. Hatta şarap şişesini açacak, masaya bir çatal, bıçak ve tabak koyacak ve ocağın üstüne zeytinyağını ısıtması için bir tava yerleştirecek kadar da ileri gittim. Fakat kapının çalması araya girdi, ben de tavanın altını kapatıp kapıya baktım.

Kapı açılıp da orada dikilenin kim olduğunu gördüğümde kapıyı çarpıp üstünden zincirlemeyi, üst kata koşup başıma yastık koymayı, kulaklarımı parmaklarımla tıkamayı ve dünyanın tüm belasını savmayı istedim. Ancak ben bunu düşünürken bile orada dikilmiş, yüz yüze duruyorduk ve bunları yapmak yerine, yapmacık bir gülümseme takınıp karşımdakinin bunun ardındaki telaşı fark etmiyor olmasını ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Gwen!"

"Johnny!"

"Bu kadar şaşırmış görünme, senin ortalıktan kaybolmana izin vereceğimi düşünmüyordun, değil mi? Bu kadar kolay kurtulamazsın."

"İyi de nerede yaşadığımı nasıl bildin?"

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır... sadece sana söylediğimi hatırlamıyorum."

"O gece taksi sürücüsüne adresini verdiğini duymuştum. Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Her şey berbat hâlde. Belki dışarıda bir şeyler içsek daha iyi olur" dedim kaba bir şekilde.

"Sen benim nasıl yaşadığımı gördün. Şimdi de ben senin nasıl yaşadığını göreceğim" dedi ve kapı eşiğinden içeri adım attı. "O kadar da berbat gözükmüyor."

"Tam çıkmak üzereydim."

"Bana öyle geliyor ki" dedi, sanki kendi eviymiş gibi mutfağa girerken. "Sanırım güzel bir akşam yemeği pişirmek üzeresin. İkimize biraz şarap koyayım mı?"

"Hayır" dedim. "Ya da evet... evet. Neden olmasın? Sadece yarım kadeh."

"Demek caz seviyorsun ha?"

Masanın üzerinde üstünde adım yazan zarflar duruyordu ve ben onları hemen toplayıp yumruğumun içine sıkıştırdım. Ah Tanrım! Bir de buzdolabına bir mıknatısla tutturulmuş ben ve Greg'in bir fotoğrafı duruyordu. Odanın karşı tarafına doğru geçtim ve tam önünde durdum. Ya da belki Johnny'nin bunu görmesi sorun olmazdı; değil mi? Doğru dürüst düşünemiyordum. Beynimin içi kavruluyor ve alnımdan ter boşanıyordu. "Caz mı?" dedim aptal aptal. "Evet."

Gözlerim deli gibi etrafta dolandı. Bu odada beni ele verebilecek bir dolu şey vardı. Mesela pencere pervazında bir çerçevenin içinde duran, üstünde benim ve hatta Greg ile ikimizin adlarının yazılı olduğu kartpostallar vardı. Johnny'nin sol ayağının hemen ucunda kapımın altından atılmış olan kâğıt duruyordu. "Neredesin, neler yapmaktasın ve neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? BENİ HEMEN ARA! Gwenxxxx."

Ve sonra, birdenbire, telefon sesi geldi ve eğer buna telesekreter cevap verirse biri açıp yüksek sesle ve ısrarcı bir şekilde şöyle diyecekti: "Ellie, Ellie? Aç telefonu, Ellie."

"Bir dakika" dedim hırıltılı bir sesle ve telefonu kaldırmak için salona koştum.

"Buyurun?" dedim. Olduğum yerden, Johnny'nin mutfakta ben ve Greg'in buzdolabının üstünde duran fotoğrafını incelediğini görebiliyordum.

"Ellie, benim Gwen."

"Gwen" dedim aptal aptal. Sonra bunu örtbas etmek için sanki telefondakine kimliğimi veriyormuşçasına ismi tekrarladım: "Gwen ile konuşmaktasınız."

"Ne? Benim, Gwen."

"Evet, biliyorum."

"Gelebilir miyim?"

"Ne? Şimdi mi?"

"Mesele Daniel. Aslında bu konuda seninle konuşmayacaktım, biliyorsun şu tüm olanlar yüzünden ama sonra düşündüm ki bu, hem sana hem bana haksızlık olacaktı çünkü ne de olsa..."

"Dur bir dakika. Özür dilerim! Dinle. Buraya gelmelisin, elbette geleceksin ama bana yarım saat ver."

"Eğer bu bir sorunsa..."

"Hayır değil." Lanet olsun, şimdi de kartpostallara mı bakacaktı yoksa? "Yarım saat, canım arkadaşım. Gitmem lazım. Hoşça kal!"

Telefonu kapadım fakat sonra tekrardan ahizeyi hafifçe kaldırdım ki başka biri daha arayamasın. Ardından mutfağa döndüm.

"Sana fazla zaman ayıramam" dedim Johnny'e elimi omzuna koyarak, böylece kafasını pencerenin oradaki kartpostallardan öbür tarafa çevirdi. "Gel ve şarabını bitirmek için salonda otur."

"Şu fotoğrafta birlikte olduğun adam kim?" diye sordu, ben sandalyeye o kanepeye oturacağı sırada ve ah, hayır, hayır, hayır, masada duran tablo tam karşısındaydı. Acaba göremiyor muydu? Benim durduğum yerden bile büyük harfle yazıl-

mış ve altı düzgünce çizilmiş olan Milena'nın adı kabak gibi ortadaydı.

"Eskiden tanıdığım biri."

"Tanıdık geliyor. Acaba ben tanıyor olabilir miyim?"

"Hayır."

"Bu kadar ele avuca sığmamanın nedeni o mu?"

Bu sefer kıvırmanın anlamı yoktu. "Evet. Üzgünüm, Johnny. Mesele şu ki -ve bunu daha önce söylemeliydim- başka bir ilişki için hazır değilim."

"Demek bu kadar?"

"Evet" dedim.

"Böyle davranıp bunun yanına kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Seni incitmek istemedim."

"Hepiniz aynısınız" dedi ayağa kalkarak. Artık tabloya daha da yakındı. Benim olduğu tarafa doğru bakmasını diledim ve o da öyle yaptı, gözleri içerleme doluydu.

"İşe geri dönmüyorum" dedim. "Hepsi bir hataydı. Yani beni bir daha görmek zorunda değilsin."

"Senin için üzülmüştüm. Çok kederli gözüküyordun."

"Johnny..."

"Benden hoşlandığını düşünmüştüm."

"Hoşlanıyorum."

"Kadınlar rol yapmak konusunda çok iyidir. Onun gibi. Milena."

"Hiçbir şekilde Milena gibi olduğumu düşünmüyorum" dedim. "Biz tamamen zıttız."

"Seninle tanıştığımda ben de öyle düşünmüştüm" dedi. "Belki de senden bu yüzden hoşlandım, çok sakin ve nazik görünüyordun. Ama yanıldım. İkiniz de aktrissiniz. Rol yapıyorsunuz." Damarlarımda telaş kol gezerken gözlerimi ona diktim. "Frances'ın yanında nasıl olduğunu gördüm, Bayan Marifetli. Onu etkiledin ve kendine bağımlı kıldın; senin onun arkadaşın olduğunu düşünüyor. Milena da bunu yapabiliyordu; tüm insanların her bir şeyi olabilirdi. Her şey bir maskeydi. Gerçek Milena'yı yakaladığını düşünürdün ve sonra anlardın ki bu da başka bir maskeydi. Bir sefer hiç unutmuyorum; çok tatlı bir Müslüman'la Ramazan üzerine konuşuyordu, o gece başlıyormuş ve adam da ona gün doğumundan sonra ve gün batımından önce yemek yiyemediğini anlatıyordu. Bu konuda o kadar akıllı ve sevecen davranıyordu ki onun yeni bir tarafını gördüğümü düşünmüştüm. Ardından bir saat falan geçtikten sonra, benim dairemde birlikteyken İslam'a ve bu dine inananlara bir ağız dolusu sövüp saymaya başladı. O denli tatlı davrandığı adamı o kadar hor görüyordu ki. Sanki bir pencere açılmıştı da içini görmüştüm."

"Johnny..."

"Kendime dedim ki, bunu at dışarı, sana acı vermekten başka bir işe yaramaz. Elbette, öyle yapmadım yine de: Tüm akşam, bütün bir gece kaldı ve ben de ona kahvaltı için yumurta yaptım." Acı acı güldü. "Kadınlara asla inanma. Özellikle de sana karşı iyi davrandıklarında."

"Bu hiç de adil değil" diye girdim lafa. Ancak onunla tartışacak zamanım yoktu. Gwen yoldaydı, gerçek Gwen yani. "Gitmen gerek" dedim.

"Şarabımı bitirmedim."

"Gerçekten gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"Bırak o yemeği sana ben yapayım."

"Hayır."

"Sen yalnızsın, ben yalnızım ve en azından birbirimize verebileceğimiz..."

"*Hayır*" dedim. "Sana dürüst davranmadım. Birbirimize hiçbir şey veremeyiz."

"Beni faka bastır, Frances'ı faka bastır, sonra da hayatına devam et. Öyle mi?"

"Kes şunu" dedim. "Evli değiliz biz. İki kere yattık sadece. Bir hataydı. Özür dilerim! Şimdi gitmen gerek."

Kadehini tablonun üstüne bıraktı. "Tamam" dedi. "Tamam." Bana baktı. "Hiç de düşündüğüm gibi değilsin."

Johnny'nin gidişinden üç dakika sonra Gwen geldi. Kapı ağzında gözyaşlarına boğuldu ve onu ben içeri çektim; kapıyı kapadım ve hıçkırıkları geçinceye kadar ona sarıldım. "Öyle aptalım ki!" dedi.

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Ve üzüntüsünü açığa vuran derin bir iç çekti.

"Hadi gel de bana şu hiçbir şeyi anlat. Eğer hâlihazırda tok değilsen, ben de ikimize akşam yemeği yaparım. Şarap ister misin? Açılmış bir şişem var."

"Teşekkürler!"

"Anlat bana o zaman."

"Bir kadınla birlikte olmuş yıllarca ve kadın bunun arkadaşlarından biriyle kaçmış. Atlatabilmesi yıllar almış. Onunla tanıştın, yufka yüreklinin teki. Her neyse, kadın o ilişki bittiği için bununla tekrardan iletişime geçmiş. Şimdi onun yanında, onu "rahatlatmakla" meşgul. Sanırım onu geri istiyor."

"Sana tüm bunları o mu anlattı?"

"Son kısmı hariç."

"Ona geri mi dönmek istiyor?"

"İstediğinin ben olduğuna yemin ediyor. Fakat ona inansam mı bilmiyorum. Erkekler konusundaki şansızlığımı biliyorsun. Bir mendil alabilir miyim?"

"Canın ne isterse. Şarabın burada."

"Aptal gibi mi davranıyorum?"

"Ben kimim ki bana soruyorsun? Emin olduğum tek şey, eğer senden ayrılırsa o aptallık yapmış olur ve söylediklerinden çıkan o ki sana karşı tamamıyla açık davranıyor. Ayrıca sana pek bağlı duruyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim, bana nasıl göründüğü: nazik, saygıdeğer, abayı yakmış."

"Evet. Üzgünüm. Üstüme ne çöktü böyle bilmiyorum. Dairemde kendi başıma oturuyordum ve birden tahammülüm tükendi."

"Anladım."

"Çok hoş bir şeydi, onunla çift olmak."

Gwen bana sarıldı. Kadeh tokuşturduk. Tavuğu pişirdim ve marul yapraklarıyla beraber ikimiz arasında bölüştürdüm.

Duygusal olarak yıpranmış ve kurt gibi aç olan iki kadın için epey minik sayılacak bir öğündü; mango ve çikolatalı viskiyle yemeği sonlardık, ardından benim kuş tüyü yorganımı üzerimize çekip kanepeye uzanarak bir film izledik, ta ki ben onu eve götürmesi için taksi çağırıncaya kadar.

İrkilerek uyanıp arkamdaki saate baktım. Daha yeni saat üçü geçmişti. Greg ile ilgili bir rüya görüyordum sanırım çünkü gözümün önünde, onun havaya üzüm taneleri fırlatıp sonra da ağzıyla yakalamaya çalışırken her birini etrafa saçtığı görüntüsü vardı. Belki Johnny'nin Ramazan orucu hakkında söyledikleri bu rüyaya neden olmuştu. Komik ama mutlulukla dolu bir rüyaydı. Karanlıkta uzanıp o resmi kafamın içinde tutmaya çalıştım.

Saat beşte tekrar uyandım. Bir şey, tam ucundan yakalayamadığım bir düşüncenin sisi, canımı sıkıyordu. Acaba görmüş olduğum bir şey miydi ya da birinin bana söylemiş olduğu bir şey miydi? Tam hatırlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim ve uyku tekrardan bastırmıştı ki aklıma geliverdi.

Yataktan çıktım ve sabahlığımı giydim. Evin içi epey soğuktu. Bilgisayarın yanına gittim ve açtım, sistem açıldığında Google'a "Ramazan" yazdım. Yanılmıyorsam bu yılki dokuzuncu aya denk gelmişti: Evet, işte, bu yılki 12 Eylül'de başlamıştı.

Acaba tarihe bakarak orada ne kadar oturdum? Bilmiyorum, belki o kadar da uzun değildir. Sonunda oturma odasına gittim ve yaptığım tablonun önüne geçtim. Johnny'nin

"Bir kadınla birlikte olmuş yıllarca ve kadın bunun arkadaşlarından biriyle kaçmış. Atlatabilmesi yıllar almış. Onunla tanıştın, yufka yüreklinin teki. Her neyse, kadın o ilişki bittiği için bununla tekrardan iletişime geçmiş. Şimdi onun yanında, onu "rahatlatmakla" meşgul. Sanırım onu geri istiyor."

"Sana tüm bunları o mu anlattı?"

"Son kısmı hariç."

"Ona geri mi dönmek istiyor?"

"İstediğinin ben olduğuna yemin ediyor. Fakat ona inansam mı bilmiyorum. Erkekler konusundaki şansızlığımı biliyorsun. Bir mendil alabilir miyim?"

"Canın ne isterse. Şarabın burada."

"Aptal gibi mi davranıyorum?"

"Ben kimim ki bana soruyorsun? Emin olduğum tek şey, eğer senden ayrılırsa o aptallık yapmış olur ve söylediklerinden çıkan o ki sana karşı tamamıyla açık davranıyor. Ayrıca sana pek bağlı duruyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim, bana nasıl göründüğü: nazik, saygıdeğer, abayı yakmış."

"Evet. Üzgünüm. Üstüme ne çöktü böyle bilmiyorum. Dairemde kendi başıma oturuyordum ve birden tahammülüm tükendi."

"Anladım."

"Çok hoş bir şeydi, onunla çift olmak."

Gwen bana sarıldı. Kadeh tokuşturduk. Tavuğu pişirdim ve marul yapraklarıyla beraber ikimiz arasında bölüştürdüm.

Duygusal olarak yıpranmış ve kurt gibi aç olan iki kadın için epey minik sayılacak bir öğündü; mango ve çikolatalı viskiyle yemeği sonlardık, ardından benim kuş tüyü yorganımı üzerimize çekip kanepeye uzanarak bir film izledik, ta ki ben onu eve götürmesi için taksi çağırıncaya kadar.

İrkilerek uyanıp arkamdaki saate baktım. Daha yeni saat üçü geçmişti. Greg ile ilgili bir rüya görüyordum sanırım çünkü gözümün önünde, onun havaya üzüm taneleri fırlatıp sonra da ağzıyla yakalamaya çalışırken her birini etrafa saçtığı görüntüsü vardı. Belki Johnny'nin Ramazan orucu hakkında söyledikleri bu rüyaya neden olmuştu. Komik ama mutlulukla dolu bir rüyaydı. Karanlıkta uzanıp o resmi kafamın içinde tutmaya çalıştım.

Saat beşte tekrar uyandım. Bir şey, tam ucundan yakalayamadığım bir düşüncenin sisi, canımı sıkıyordu. Acaba görmüş olduğum bir şey miydi ya da birinin bana söylemiş olduğu bir şey miydi? Tam hatırlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim ve uyku tekrardan bastırmıştı ki aklıma geliverdi.

Yataktan çıktım ve sabahlığımı giydim. Evin içi epey soğuktu. Bilgisayarın yanına gittim ve açtım, sistem açıldığında Google'a "Ramazan" yazdım. Yanılmıyorsam bu yılki dokuzuncu aya denk gelmişti: Evet, işte, bu yılki 12 Eylül'de başlamıştı.

Acaba tarihe bakarak orada ne kadar oturdum? Bilmiyorum, belki o kadar da uzun değildir. Sonunda oturma odasına gittim ve yaptığım tablonun önüne geçtim. Johnny'nin

boş şarap kadehi hâlâ üstündeydi. Onu dikkatlice kaldırdım ve tüm kutulara dikkatlice baktım. Soluğum sessiz odanın içinde fazlaca ses çıkarıyordu. Masamın çekmecesine gittim ve Fergus'un bana vermiş olduğu menüyü çektim, üstündeki tarihe ve çiziktirilmiş mesaja baktım: "Sevgili G, bu akşam harikaydın. Bir dahaki sefere gece kal da sana daha fazla yeni numara gösterebileyim!"

12 Eylül akşamı, Greg'in Milena ile birlikte olduğunu bildiğim tek akşamdı. Fakat artık öyle olmadığını biliyordum çünkü Milena Johnny ile birlikteydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Danışmanla bir sonraki randevumu iptal etmek geliyordu içimden. Bunu yapmadım ancak oraya gittiğimde kendimi farklı bir kimlikteymiş gibi hissediyordum ki zaten nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım, bu his peşimdeydi. Beni oturttuktan sonra karşıma geçip oturdu fakat sorgulayıcı bir duruşla değil. "Peki, haftan nasıl geçti bakalım Ellie?" diye sordu.

Kafamdan "İyi" deyip öylece bırakmak geçti. Gelgelelim sonra şu kararı verdim; orada yani o korunaklı alanda gerçeği söylemeye çalışacaktım, tabii hiçbir şekilde bütün gerçeği değil. "Benim bir yolculuk yaptığımdan bahsetmiştiniz" dedim. "Sanırım biraz geri gittim. Aslında, epey geri gittim sayılır."

Şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen hafta bana, kocam Greg'in sadakatsizliğini kabullenmiş olup olmadığımı sormuştunuz. Ben de kabullendiğimi söylemiştim. Bu, benim için atılması çok zor bir adımdı. Şimdi başka bir zor adım daha attım ve bir adım geri gittim. Artık emin değilim. Aslına bakılırsa sadakatsizlik yapmamış olmasının muhtemel olduğunu düşünüyorum."

Judy çileden çıkmış gibi gözükmüyordu. O konuşma şansı bulamadan ben lafımı sürdürdüm çünkü biliyordum ki itiraf edeceğim daha kötü şeyler de vardı ve hepsini bir çırpıda çıkarmalıydım. Ben konuşurken o beni izledi.

"Buraya doğrudan karakoldan geldim" dedim. "Onlara telefon açtım ve dedektifi görmek için bir randevu aldım. Daha öncesinde, sadece şu kadın memureyi görmüştüm. Benim elimi tutup sakinleştirsin diye özel olarak atanan bir amatör terapist olduğundan şüpheleniyorum. Bu sefer karar verecek yetkiye sahip biriyle doğru düzgün bir görüşme yapmayı garanti altına aldım.

Size karşı dürüst olacağım, her ne kadar bu beni size karşı olduğumdan daha da çılgın gösterecek olsa da." Duraksadım ve Judy'nin araya girip benim çılgın olmadığımı söylemesini bekledim fakat bunu yapmadı, ben de devam ettim. "Aslında Greg'in bu kadınla bir ilişkisi olmuş olduğunu kanıtlamak çok daha kolaydı ve işin doğrusu o kanıtı buldum da ya da en azından bulduğumu sandım. Bu kanıtın ne olduğunu soracak mısınız?"

Judy'nin kafası karışmış gibiydi. "Gördüğüm işlevin bu olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Bir menü üzerine yazılmış bir nottu; belirli bir tarihe ait, o tarihi belirten bir menü. Sanki ortada gerçekten bir ilişki oldu-

ğunun ve onun bunu benden sakladığının kanıtıymış gibi duruyordu. Bunun bir rahatlama yaratmış olması gerekirdi, hatta belki yaratmıştır da. Ancak o zamandan sonra şunu ortaya çıkardım ki..." Derin bir korku hissettim; Judy'ye bunu nasıl bulduğumu anlatma düşüncesi, uçurumun eşiğinde olduğumu hissettirdi. "Ayrıntılara girmeyeceğim fakat şunu söylemem yeterli olacaktır; Milena o gün kocamla yatmıyordu çünkü başka birinin yatağındaydı. Ve bunu keşfetmek beni bir sorunla baş başa bıraktı; iki sorunla, işin doğrusu. Birincisi, bunun peşini bırakıp öylece hayatıma devam edemezdim. İkincisi, bir kez Greg'e tekrar güvenmeye başlayınca kanıt çok daha zor ve karmaşık bir hâl aldı."

Olabildiğim kadar dürüst olmak istiyordum, o yüzden Judy'e tabloları nasıl yaptığımı, onları karşılıklı olarak nasıl eşleştirdiğimi ve bu sabah onları bir çantanın içine koyup karakola götürdüğümü anlattım. Bir görüşme odasına alınmıştım ve orada, genç dedektifin irkilmiş bakışları önünde tabloları önüne sermiştim. Ona en önemli ayrıntıları anlatmıştım, bu sırada o da kendi güzel minik dosyasını kontrol ediyordu.

"Onları inandıramayacağımı biliyordum" dedim Judy'e sonunda. "Düşüncelerimin ne önemi vardı ki? Beni anlamak için benimle hemfikir olmak zorundasınız. Polis için olayın en önemli noktası, davanın kapanıp üzerine bir çizik atılmış olması. Onlar gerçekle ilgilenmiyor; bu bir istatistik meselesi. Eğer vakayı yeniden açıp çözerlerse istatistikleri şimdi nasıl gözüküyorsa yine öyle gözükecek, bir dolu işle uğraşmış olmaları da ekstrası olacak."

Judy saatine baktı.

"Üzgünüm" dedim. "Sizi sıkıyor muyum?"

"Zamanımızın dolduğunu söyleyecektim" dedi. "Bu konuda katı davranmayı bir kural hâline getirdim. Zamanın sınırlı olduğunu bilmelerinin katılımcılara çok yardımı dokunduğunu düşünüyorum. Ancak sadece bu seferlik, birkaç dakika daha devam edeceğim. Dedektif ne dedi?"

"Bir sürü şey söyledi, hepsi de olumsuz. Tablolarıma dikkatle baktı ve sonra gelip bakması için başka bir dedektifi daha çağırdı fakat bunun onları ilginç ya da inandırıcı bulmuş olmasından kaynaklandığını düşünmüyorum. Her şey çok tuhaf olduğu için başka birinin daha buna tanıklık etmesi gerekiyordu ki böylece daha sonraları birasını yudumlarken hikâyeyi anlattığında uydurduğunu düşünmesinler. Adamın dediği, insanların sürekli söyleyip durduklarından başka bir şey değildi. Yani ben, Greg ve Milena'nın bir ilişkilerinin olmadığını kanıtlıyor değildim. Sadece o belirli günlerde bir arada olmadıklarını kanıtlamış oluyordum. Ve sonra da belki aralarında bir ilişkinin olmadığını, eğer aralarında bir ilişki yoksa bunun benim için bir tür teselli olmasını umduklarını söylediler.

Bu konuda biraz hararetli bir tartışma oldu. Onlara birbirlerini tanıdıklarına dair de hiçbir kanıt bulamadığımı söyledim. Dediler ki, eğer mesele buysa, birbirlerini tanımalarına gerek yokmuş. O gün ilk kez buluşmuş olabilirler. Onu sebepsiz yere, durduk yere arabasına almış olabilir. Onlara bunda bir sorun olduğunu anlatmaya çalıştım: Milena'dan Greg'e yazılmış bir not vardı, bunu Greg'in eşyaları arasında bulmuştum ve -hiçbir şekilde- cinsel ilişkide bulunamayacakları bir gündeki cinsel ilişkilerinden bahsediyordu. Bunu bir sorun olarak nasıl ele almaz?"

"Cevabı neydi?" diye sordu Judy.

"Psikolog olan sensin" dedim.

"Aslında ben psikiyatristim."

"Aynı şey."

"Pekâlâ..."

"Şunu biliyor olmalısın ki insanlar tartışma içinde bir pozisyon benimsediklerinde ve bununla çelişen bir kanıtla karşılaştıklarında, bu sadece onların hâlihazırda sahip oldukları görüşe daha da sıkı bağlanmalarına yol açar. Buna verecek bir cevabı yoktu. Yani, *gerçek* bir cevabı yoktu. Sadece her vakanın birbiriyle uyuşmayan yönleri olabileceğini, bunun normal olduğunu ve her şeyi yerli yerine oturtmanın mümkün olmadığını söyledi. Dosyayı bir daha açmaya lüzum görmedi ve hatta benim gidip hayatıma devam etmem gerektiğini ya da ona benzer bir şeyler söyledi. Şunu acıta acıta açık bir hâle getirdi ki ne beni ne de benim teorimi daha fazla görmek istemiyordu. Ben de tablolarımı toplayıp oradan ayrıldım ve buraya geldim, şimdi de tutmuş bunları size anlatıyorum ve Dedektif Carter'dan daha fazla ilgi göstermenizi de bekliyor değilim."

"Anlamadığım tek bir nokta var" dedi Judy.

"Nedir?"

"Milena ile ilgili tabloyu nasıl hazırladın?" dedi Judy. "Kocanın yaptıklarını nasıl yeniden oluşturabileceğini anlayabiliyorum fakat bunu tanımadığın biri için nasıl oluşturabilirsin?"

İçimden kendime sessizce küfrettim. Yalan söylemek, gerçeği söylemekten çok daha zordu çünkü gerçek otomatik olarak taşları yerli yerine oturtuyordu. "O tam bir tablo değildi" de-

dim çaresizlik içinde. "Şuradan buradan topladığım bilgilerdi sadece."

Judy bana doğru eğildi ve yüzü cin gibi bir ifade aldı. "Ellie, bana söylemediğin şeyler mi var?"

"Konuyla alakalı hiç yalan söylemedim" dedim. İçimde, konuşurken burnumun Pinokyo'nun burnu gibi uzayacağına dair huzursuzluk verici bir his vardı.

Bir sessizlik oldu ve bu sırada Judy saatine baktı.

"Sanırım gitmeliyim" dedim.

"Eğer benim seni dinlediğim yerde sen oturuyor olsaydın, ne derdin?"

"Muhtemelen karşımdakinin deli olduğunu düşünürdüm" dedim. "Ancak ne var ki kendi sesimin kaydını ne zaman dinlesem nefret ederim. Oysa konuşurken nasıl da farklı geliyor. İşin sonu şu ki diğer insanları inandırmak çok da umurumda değil. Polisin ilgilenmeyeceğini biliyordum fakat bir vatandaş olarak onlara keşfettiğim şeyi sunmak için bir sorumluluk hissettim. Gerçeği öğrenmem gerek. İşte bu kadar basit. Gerçeği bildiğim sürece, olacak diğer şeyler hiç de umurumda değil."

"Ellie, bir seferinde bir hastam vardı, bir kadın, çocuğu kanser hastasıydı ve bir süre sonra da öldü. Hastalığın erken dönem işaretlerinin doktorların gözünden kaçmış olabileceğine dair şüphe vardı. Babası çocuk hayattayken bu konuya takıntılı hâle geldi. Bir kampanya başlattı, dava açtı ve bu davanın peşinden yıllarca koştu. Sanırım şimdi bile mahkemeler sürüyordur. Bu dava onun *işi* oldu, gerçekten. Bunun doğruları ve yanlışları konusunda hiç kafam net olmadı fakat sonuç şuydu ki zaman kıymetli bir şeyken çocuğuyla harcaması gere-

ken zamanı ve ölümünden sonra tutacağı matemi toplantılara giderek, dosyalar oluşturarak ve mektuplar yazarak geçirdi. Karısına, çocuklarının yaşadığı tecrübeden iyi bir şeyler çıkmasını istediğini söyleyip durdu fakat karısı onun gerçekle yüzleşmekten ve hayatına devam etmekten kaçtığını hissediyordu yine de. O kadar meşgul oluyordu ki durup düşünemiyor ve hissedemiyordu."

"Onun çabaları, diğer çocukların kurtulmasını sağlayacak şekilde prosedürleri değiştirebilir" dedim. "Ve sen sırf o ve karısı iyi hissetsin diye bunu bırakmasını istedin. Her neyse, ben o adam gibi değilim. Bakmak zorunda olduğum, ölmek üzere olan bir çocuğum yok. İhmal edeceğim bir eşim de yok. Şu an kocamı tek ihmal etme yolum, o ölüyken ve kalkıp kendi adına konuşamıyorken insanların onunla ilgili yanlış fikirlere kapılmasına müsaade etmek olabilir."

"Eğer buna inanıyorsan, neden buradasın?" diye sordu Judy. "Benim bir polis olmadığımı biliyorsun. Ben kanıtları değerlendirebilecek ya da kanuni yolları konuşabileceğin biri değilim. Ben insanların iyileşmesine yardımcı olan biriyim. İyileşsinler ki dünyanın akışına dalıp bir şeyler yapmaya, işleri doğru yola koymaya çalışıp düşmanlarından öç almaya kalkmasınlar. Sadece kendilerine normal olma izni versinler."

"Ben de bu yüzden geldim" dedim. "Bu, bir hatırlatıcı gibi. Siz bana başka türlü bir yaşama biçiminin var olduğunu hatırlatıyorsunuz. Acayip bir bunalıma girmiş birinin, gelecekte birtakım şeylerin gözüne şimdi gözüktüğü gibi gözükmeyeceğini kendine hatırlatmaya çalışması gibi. Bir zaman gelecek ve ben tekrardan ayakkabılar alacağım, içmek için insanlarla buluşacağım, fingirdeyeceğim ve tekrar iyi bir arkadaş olacağım..."

"Normal olmayı tırı vırı bir şey gibi göstermeye çalışıyorsun."

"Öyle yapmak istemiyorum. Demek istediğim şu ki buraya gelmek, gitmek istediğim ve belki zamanı gelince gideceğim bir bahçeye açılan pencereden bakmak gibi. Fakat şu an için kendime normal olma izni vermiyorum, tam da tersi aslında. Kendime anormal olma izni veriyorum. Yaptığım tablolara ve komplo teorilerime bel bağlamaya devam edecek ve kabulleniş içinde, edilgen ve temel olarak gözlerden uzakta kalan kederli dul rolünü oynamayacağım."

Judy kafasını iki yana salladı. "Böyle değil bu işler" dedi. "Bunlar sadece içlerinden bir tanesini seçebileceğin roller değil. İyileşmeyi, yabancı bir ülkedeki tatil gibi bir kenara bırakamazsın."

Bir an durup düşündüm. "Belki şu an tatildeyimdir" dedim. "Normalliğe, cici biri olmaya ve insanlar nasıl olmamı istiyorsa öyle olmaya ara verilmiş bir tatilde."

"Buna keder deniyor" dedi Judy.

"Hayır, denmiyor" dedim. "Keder daha sonra gelir, ne için kederleneceğimi bildikten sonra."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gelgelelim bazı şeyler vardı ki ne kadar istersem isteyeyim, tahammül edemiyordum. "Ürküyorum bundan" dedim Gwen'e telefonda, tam çıkmadan önce. "Neden bundan bu kadar ürküyorum? Neredeyse fobi gibi bir şey oldu."

"O zaman gitme. Hasta olduğunu söylersin."

"Gidip kurtulabilirim de pekâlâ."

Greg'in anne ve babasını cenazede görmüş, o zamandan beri de iki kez konuşmuştum; telesekreterimdeki mesajlarından birkaçını, Greg'in erkek kardeşleri ve kız kardeşi Kate'den gelen mesajlarla birlikte silivermiştim. Onlar hakkında düşünmemeye çalıştım çünkü biliyordum ki ben ne yaşıyorsam yaşayayım, onlarınki daha beter olmalıydı. Hiçbir ebeveyn ço-

cuğunu asla gömmemeli. Greg onların ilk doğan çocuğuydu. O hayattayken yaptıkları muamele ne olursa olsun -babası ona patronluk ve kabadayılık taslıyor, kızıp duruyordu, annesiyse onu daha muhafazakâr ve cepleri para dolu olan kardeşleriyle hoşa gitmeyecek şekilde kıyaslıyordu- onu kendilerince seviyorlardı işte. Ve muhtemelen araları düzelmeden onu kaybetmiş olmak, durumu daha da acı hâle getiriyordu. Son sözleri (Paul, Greg'i anne babalarına daha torun bile verememiş bencil neslin bir üyesi olmakla suçlamıştı) acı ve iç yakan cinstendi.

Beni Bristol Tapınak Çayırlığı istasyonunda bekliyorlardı ve ben de arabaya arkadan bindikten sonra öne doğru eğilip onları yanaklarından öptüm, almış olduğum çiçekleri uzattım.

"Biraz geç kaldın" dedi Paul arabayı çalıştırıp dikiz aynasını düzeltirken böylece kendimi bir anlığına onun hafif kanlı bakışlarının dosdoğru karşısında buldum.

"Tren geç kaldı."

"Arabayla gelsen daha iyi ederdin."

"Bir arabam yok" dedim. Bu gerçek, ikimiz arasında kalan havada asılı durdu. Bir arabam yoktu çünkü o arabanın içinde Greg ölmüştü. Başka biriyle birlikte.

"Güzel gözüküyorsun" dedi Kitty hiç heyecansız bir şekilde, araba bu sırada bordürlerden çıkıp ana yola çıkmak isteyen kuyruğa girmişti.

"Teşekkürler!" Öyle gözükmediğimi biliyordum. "Sen de Kitty. Nasılsın bu aralar?"

Koltuğunda döndü ve bana acıklı bir şekilde gülümsedi. "Bu sabah biraz burnum akmaya başladı. Sanırım nezle oldum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Fakat Greg'in ölümünden bu yana nasılsın, demek istemiştim asıl."

"Ah!" dedi afallayarak. Paul öksürdü. Açıktı ki Greg'in ölümü tabu olan bir meseleydi.

"Zor oldu tabii" dedi Kitty. "Çok zor. Özellikle de..." Aniden sustu. Gözleri yaşlarla doldu ve huzursuz bir şekilde saçıyla oynamaya başladı.

"Başka bir kadınla öldüğü düşünülürse mi?" dedim, lafını tamamlasın diye.

Paul tekrardan öksürdü ve şöyle dedi: "İşte geldik. Mütevazı yuvamız."

Ev inanılmaz düzenliydi ve yıllar boyunca Paul ile Kitty'nin biriktirmiş olduğu nesnelerle doluydu; kanepedeki oyuncak ayılar, cam dolaptaki dikiş yüzükleri, şöminenin üstünde duran kar küreleri, Greg on sekiz yaşındayken evi terk ettiğinden beri kimsenin çalmadığı piyanonun üstündeki cam kediler gibi. Pencere kenarında fotoğraflar vardı ve Kitty bize yemek hazırlamaya gittiğinden beri onları inceliyordum. "Greg'in tüm fotoğrafları nereye gitti?" diye sordum Paul'e.

Kısa bir süreliğine öksürdü. "Onları isteyebileceğini düşündük ve yanında götürmen için bir çantaya koyduk, okul raporları gibi şeylerle birlikte."

"Ama onları istemiyor musunuz? Yani, artık hiç olmadığı kadar hem de, bana öyle geliyordu ki..."

"Bu, annesi için acılı bir süreç" diye kesti sözümü. "Fotoğraflar onu altüst ediyor."

Kitty öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirdi mutfaktan. Yemek için oturduğumuzda onlarla konuşma kararımı uygu-

lamaya başladım. Ağzımdan sanki çok fazla hazırlanılmış bir konuşma gibi çıkıverdi. "Buraya gelmemin nedenlerinden biri, size Greg'in sahip olduklarından bazılarını hatıra olarak vermek; Ian, Simon, Kate ve tabii siz ikiniz için. Kitaplar var, sizin seveceğinizi düşündüklerimden çoğunlukla. Fotoğraflar da var. Ancak eğer onları istemiyorsanız..."

"Yani" dedi Paul. Bana göz kırptı. "En azından bir göz atabiliriz."

"Size onun en gözde kravatını getirdim."

"Paul kravatlar konusunda çok müşkülpesenttir" dedi Kitty. "Hiçbir şeyi kolay kolay beğenmez."

"Sadece hatıra olsun, diye düşünmüştüm."

Küçük masanın üç köşesinde oturuyorduk; ortada körili yumurta salatası vardı ve dördüncü köşe -sadece benimle arasında olan suç ortağı gülümsemesiyle Greg'in orada oturuyor olması gerekirdi- boştu. Kitty salatayı düzgünce üçe böldü ve benim porsiyonumu önümdeki tabağa koydu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. O ve Paul benden hiç hoşlanmamıştı zaten: İşim çok tuhaftı, doğru düzgün bir iş bile değildi aslında; kıyafetlerim garipti; fikirlerimi onaylamıyorlardı, bu ilginçti çünkü kendimi hiçbir zaman onların onayına ihtiyaç duyan biri olarak görmemiştim. Ne var ki şu an buradaydım işte, alenen haksızlığa uğramış ve trajik biçimde dul kalmış gelinleri olarak.

"Aç değil misin Ellie?" dedi Kitty.

"Çok güzel olmuş!" Yumurtamdan kararlı bir ısırık aldım ve çaba göstererek yuttum. "Sadece şunu demek istedim ki olanlar hakkında hiç konuşmamış olmamız bana tuhaf geliyor."

Paul nemrut ve utanmış gözüküyordu, ağzını açmadı.

"Greg'e sorular sormayı sevmezdim" dedi Kitty sakin bir şekilde. "Eğer gelip bana mutsuz olduğunu söylerse onu dinlerdim. Ne de olsa annesiyim. Eminim, yapmış olduğu şeyi yapması için kendince nedenleri vardır."

"Bizim mutlu bir evliliğimiz vardı" dedim tabağı önümden iterek.

İkisi birbirlerine baktılar.

"Senin için katlanması zor olmalı" dedi Kitty.

"Buna katlanmam gerekmiyor" dedim. "Bugün burada olmamın başka bir nedeni de bu. Size, Greg'in iyi bir adam olduğunu söylemeye geldim. En sevgi dolu kocaydı o." Duvardaki saate baktım: Henüz sadece yirmi beş dakikadır buradaydım. Kibarca gitmenin mümkün olacağı zaman neydi acaba? "Ona güveniyordum." Sonra kendi kendimi düzelttim: "Ona güveniyorum."

"Berbattı!" dedim Joe'ya, işten çıktığında beni istasyondan alıp eve bırakmak konusunda ısrarcı olmuştu; her ne kadar metroya atlamam çok daha kolay olacak olsa da ve eve dönmeyi istemesem de. BMW'nin içi lüks ve sıcaktı, ben de koltuğun içine doğru gömüldüm.

Sırıttı ve bir elini dizime koydu. Eli orada değilmiş gibi davrandım ve zaten sonunda da vitesi değiştirmek için onu çekti.

"Eminim öyledir" dedi. "Onlarla tanışmıştım, hatırlıyor musun? Greg o aileden nasıl çıkmış, hiç bilmiyorum vallahi! En azından görevini yapmış oldun."

"Onlara götürdüğüm kitapları istemediler, fotoğrafları geri verdiler ve hatıralarını da silme gayretindeler. Hepimiz her bir dakikasından nefret ettik resmen."

"Peki, daha sonra ne yapacaksın?"

"Şunu bunu."

"Çalışıyor musun?"

"Biraz" dedim kaçamakça.

"Güzel. Hayata geri dönmelisin Ellie."

"Muhtemelen haklısın."

"Biraz yorgun gözüküyorsun. İyi misin bari?"

"Bazı günler diğerlerine oranla daha iyiyim."

"Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

"Yeterince konuştum. Sadece aynı şeyleri tekrar edip duruyorum. Zaten söylememiş olduğum hiçbir şey kalmadı geriye."

"Para durumun iyi mi?"

"Ne?"

"Para" dedi tekrardan. "Durumun iyi mi?"

"İyi, sanırım. Bildiğim kadarıyla. Her şeye bakamadım. İşleri oluruna bırakmış durumdayım. Greg ve ben, büyük tasarruf insanları değildik ama çok da harcamıyorduk."

"Sana biraz verebilirim. Borç" dedi, sonra aceleyle kendi lafını düzelterek. "Eğer nakit sıkıntısı çekiyorsan."

"Çok iyisin. Ama sorun yok, merak etme."

Araba evimin dışında durdu. Onun yanağından öpmek için uzandım ancak o yüzünü çevirdi ve ben de çekilme fırsatı bu-

lamadım, böylece onu dudaklarından öptüm. Sonra onu ittim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni öpüyorum."

"Saçmalama. Sen benim arkadaşımsın. Ve Greg'in de arkadaşıydın. Ve Alison ile evlisin. Kim bilir, onun ardından ne işler çeviriyorsundur! Ama benimle yapamazsın."

"Pardon, pardon, pardon!!" dedi yarı gülme gibi olan bir homurtuyla. "Ne oldu bana, bilmiyorum. Çok tatlı bir kadınsın."

"Her tatlı kadının üstüne mi atlarsın?"

Şakacıktan teslim olmuş gibi yaparak ellerini kaldırdı, bunu bir şakaya çevirmeye çalışıyordu. "Sadece dayanamadıklarımın üzerine."

"Zavallı Alison!" dedim ve yüzünde bir öfke ifadesi gördüm.

"Alison iyi. Bizim güzel bir evliliğimiz var."

"Bunun olduğunu unutacağım" dedim. "Bir daha asla yapma!"

"Yapmam. Üzgünüm canım."

Ona sanki garip, egzotik bir numuneyi inceliyormuşçasına baktım. "Kolay mı?"

"Ne?"

"Bir ilişkiye girip ardından akşam eve gitmek."

"Sanki bunu hep yapıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Yapıyor musun?"

"Elbette hayır! Beni tanıyorsun."

"Peki ya şu an? Birisi var mı?"

"Hayır!" Ancak sesindeki, yüz ifadesindeki bir şey, bana yalan söylediğini anlatıyordu.

"Hadi Joe, kim?"

"Kimse."

"Biri olduğunu biliyorum. Evli mi?"

"Sabit fikirlisin. Greg öldüğünden beri zina ve dalavere bulma arayışında dört dönüyorsun."

"İşten biri mi? Tanıdığım biri mi? Öyle, değil mi?"

"Ellie." Yarı gülüyordu, sanki bu harika bir şakaymış gibi.

"Ah Tanrım! Kim olduğunu biliyorum."

"Bu saçmalık. Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum bile."

"Tania, değil mi?"

"Hayır!"

"Joe!"

"İncir çekirdeğini doldurmaz, yemin ederim. Fakat öyle genç ve hevesli ki!"

"Ah Tanrım, Joe!" dedim. Onun yakışıklı, düzgün suratına ve yukarı doğru kıvrılmış dudaklarına bakarken içimde öfkenin kabardığını hissettim. "Senin yarı yaşında o."

"Belki de mesele budur Ellie" dedi. "Ve belki herkesi yargılamaktan vazgeçmelisin."

"Yargılamıyorum."

"Yargılıyorsun ve nedenini de anlayabiliyorum."

"Öyle bir niyetim yok. Sadece Alison'ın incinmesine dayanamıyorum."

"İncinmeyecek, yemin ederim. Ve şu... yani şu an..." Sanki öpücük havada asılı duruyormuşçasına arabanın etrafını işaret

etti. "Benim hatamdı. Greg'in ölümü bana feleğimi şaşırttı. Beni bağışla!"

O uzaklaştıktan sonra evime girdim fakat sadece ebeveynlerinin yanından geri getirdiğim Greg'in eşyalarından oluşan torbayı atmak için. Sonra gözlerim gündoğusu rüzgârında yaşarırken metro istasyonuna yürüdüm. Her şeye rağmen Parti Hayvanları'na geri dönmeyi kafama koymuştum ve her ne kadar daha fazla hafiyelik dışında orada ne yapacağım konusunda bir fikrim olmasa da içim içime sığmıyordu.

İlk trene on üç dakika vardı ve sabırsızlıktan yerimde duramıyordum. Peronda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Hayattaki En Zor Yapboz'a ekleyecek üç yeni parça vardı elimde: Milena'nın Frances'ın kocasıyla bir ilişkisi vardı; benim yanında Greg'in olduğuna dair kanıtımın olduğu akşam, Milena'nın yanında Johnny vardı; Milena tarafından Greg'e yazılmış bir notun üstünde bulunduğu ve sonunda Fergus tarafından bir kitabın içinde bulunan menü kartı, bu yüzden...

Durdum, her biri ayrı yöne gitmek isteyen bilgileri bir arada tutmaya çalışmak beynime acı veriyordu. Bu yüzden ne? Bu yüzden bir yazım hatası, bir şaka, kalem azizliği, bir hile, hata, çelişki, düzenbazlık, gizem; beni deliye döndürmek için üretilmiş bir şey.

Zili çaldım ve Frances kapıya cevap vermeyince hâlen bende olan anahtarla içeri girdim. Merdivenlerin yukarısından bağırdım. Bodrumdaki ışık açıktı. Beth'in tatilde olduğunu biliyordum, bu yüzden içeridekinin Frances olma ihtimali yüksekti fakat kimse cevap vermiyordu. Aşağı indim, inerken ceketimi

ve atkımı çıkardım, odaya girerken sallanan sandalyenin üstüne attım.

Açıkça görülüyordu ki Frances daha önce buraya gelmişti ve tekrardan dönmeyi umuyordu. Kalorifer sıcaktı, odanın geri kalanı karanlık olsa da çalışma masasının üstündeki lamba açıktı, bir de bilgisayarının yanında kahve kupası, pek tabii gözlükleri ve egzotik yerleri tanıtan bir sürü parlak tatil kitapçığı duruyordu.

Ofisin içinde yerinde duramayarak dolandım, raflardan rastgele kitaplar seçtim. Frances'ın masasındaki çekmeceyi açtım ve içini karıştırdım: Fişler için bir çekmece, bir tane kırtasiye malzemeleri için, başka biri eski menüler, kitapçıklar ve boş şişelerle dolu. Kendimi normalden daha da huzursuz hissettim. Şimdi artık biliyordum ya David'in Milena'yla bir ilişkisi olduğunu ve Frances'ın da bir ilişki yaşadğını; iyi de kimle? Feci şüpheler beni içten içe yiyordu, her ne kadar muhtemelen saçmaladığımın farkındaysam da. Bir de şu Frances var; kocası onu iş ortağıyla kaşıyla gözünün arasında aldatmış ve bir de arkadaşı olarak düşündüğü sahte rollere girmiş bir kadın, onun güvenini kazanıp en mahrem sırlarını eşelemeye koyulmuş.

Sonunda yine Milena'nın büyük çalışma masasına oturdum; yan lambayı ve bilgisayarı açtım, açılmasını beklerken parmaklarımla klavyenin tuşları üzerinde ritim tuttum. Etraf çok sessizdi. Kaloriferlerin uğultusunu ve cama çarpan rüzgârı duyabiliyordum. Arada bir araba geçiyor ya da bir kapı kapanıyordu. Dışarısı epey kararmıştı ve oda iki lambadan gelen ışığın dışında loş durumdaydı. Birden evimde olma isteğiyle yanıp tutuştu içim ama tek başıma değil; şimdi ve buradaki gibi yalnız değil. Panjurlar çekilmiş, ısıtıcı su kaynatırken, o

yüksek sesle ve detone şekilde şarkı söylerken, akşama ne yiyeceğiz diye sorarken, ikimizin de hiçbir şekilde anlamadığı bulmaca ipuçlarını okurken, kollarıyla beni arkadan sarıp çenesini başımın üstüne koymuşken Greg'le beraber olmak istiyordum orada. Benim güven dolu dünyamda, dışarısı ne kadar korkutucu olursa olsun.

Titredim ve tekrardan ekran üzerinde odaklandım, Milena'nın şifresini girip bir kez daha onun hareketli özel hayatına erişim sağladım. Kaldırımlardan gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum, sonra uzaklaştılar. Bir köpek havladı. Bir kez daha David'den gelen mesajlara tıkladım ve bir göz attım, sanki satır aralarında bir sır gizliymişçesine.

"Ah Tanrım, Greg!" dedim yüksek sesle ve öne doğru eğilip sandalyeyi masaya biraz daha yakınlaştırırken kafamı kollarımın arasına aldım. Ayağım sert bir şeye değiyordu. Doğruldum ve sandalyeyi tekrar geri çektim. Orada ne olduğunu görmek için azıcık eğildim.

Yan yatmış bir bot ama bir bot ağır değildir, değil mi? İki bot; zarifçe boyanmış, küçük, sivri topuklu ve siyah. Oda etrafımda dönmeye başladı; duvarlar içe göçüyormuş gibiydi. Ağzımda ekşi bir tat vardı. Biraz daha eğildim. Bir soluk sesi duydum ve benden geliyordu ama kulağıma çok farklı gelmişti. Ayağa kalktım; altımdaki zemin kıpırdıyor, alnım terliyordu ve ben de sabit durmak için masaya tutundum. Sonra gördüm. Cesedi masanın altında kundaklanmış gibi yatıyordu fakat kafası dışarıda kalmıştı ve gözleri bana doğru bakıyordu. Elim ağzımda, geri doğru sendeledim. Gözlerimi kapadım fakat açtığımda o hâlâ oradaydı: Şu ana kadar onu görmemeyi nasıl başarabilmiştim?

Orada neredeyse öğürecek hâlde o görmeyen gözlere bakarak ne kadar dikildiğimi bilmiyorum. Fakat yavaş yavaş kafam yerine geldi. Önce, ölmüş olduğundan emin olmalıydım. Ölmüş olduğunu biliyordum -ölümü onaylamak için ona aşina olmanız gerekmez- fakat kontrol etmeliydim. Emekledim ve vücudu masanın oradan çektim. Ağır ve hantaldı. Kulağımı ağzına dayadığımda nefes alma sesi duymadım; parmağımı bileğinde nabzının attığı yere koydum ve hiçbir şey hissetmedim. Boğazında eziklikler vardı ve dudakları soluk maviydi. Bu görüntü içime taze bir korku saldı, her ne kadar vücudu masanın altında gördüğüm ilk andan beri bunun kazara bir ölüm olmadığını biliyor olsam da. Göğsüne hafifçe birkaç kez bastırdım fakat başından itibaren işe yaramayacağı belliydi zaten. Ne var ki vücudu sıcaktı. Demek birkaç dakika önce canlıydı. Kafasını ellerimin arasında tuttum ve incecik, zarif hatlı suratına, açık durumdaki görmeyen gözlerine baktım. Frances yukarı doğru bana baktı. Güzel keten eteği dizlerinin üstüne doğru sıyrılmıştı. Bacaklarının yaşlanmakta olan bir kadının bacakları olduğunu ve suratında daha önce gözümden kaçmış çizgiler ve kırışıklıklar olduğunu fark ettim. Röfleli saçının aralarında kırlıklar vardı. Teni inceydi. Bir düşünce kafamı deldi geçti: Katil hâlâ oradaydı. Korkudan üşüdüm ve titredim; bacaklarım birbirine çarpıyordu ve ayağa kalktığımda beni zar zor taşıyabilecek hâldeydiler. Durup dinledim. Kaloriferlerin uğultusunu ve ana caddeden geçen arabaların uzaktan gelen seslerini duydum.

Olabildiğim kadar sessiz ve sakince ceketimi ve atkımı giydim. Odadan çıktım, ön kapıyı açtım, arkamdan yavaşça kapadım ve hiç geri bakmadan sokağa daldım. Civarda baş-

ka insanların olup olmadığını bilmiyordum. Onların farkında değildim fakat üstümde beni hatırlamalarına neden olacak bir şey yoktu.

İlk dürtüm kaçmak, eve dönmek ve oraya hiç gitmemiş gibi yapmak oldu. Fakat sonra Frances aklıma geldi. Acaba kesinlikle ölmüş olduğundan emin miydim? Sanki yıllar önce ve hiç de benimle alakası olmayan birinin başına gelmiş gibiydi her şey. Nabzına bakmıştım. Ölmüş gibi gözüküyordu. Emin olabiliyor muydum peki? Ölmüş gibi görünmelerinin çok sonrasında hayata dönmüş olan insanlar yok muydu? Tulser Caddesi'nden ana caddeye döndüğümde, kapılmamış olan bir telefon kulübesi fark ettim. Bozukluk atmama gerek kalmadan 999'u arayabilirdim. Zihnimin arkasındaki tuhaf bir şey bana, 999 aramalarının kayıt altına alındığını hatırlattı, bu yüzden ben de sesimin normal tonunu değiştirip biraz boğuk hâle getirdim. Bir ambulans istedim ve birinin çok kötü yaralanmış, hatta belki ölmüş olduğunu söyledim ve adresi verdim. Kadın adımı istediğinde dediğini duyamadığımı, hattın kötü olduğunu söyledim ve kapadım. Metro istasyonuna girmeden evvel gözümle görmesem de bir ambulansın sesini duydum. Benim çağırdığım mı değil mi bilmiyordum. Londra'da etraf ambulans kaynar ne de olsa.

İstasyona vardığımda ellerim birden öyle bir titremeye başladı ki metro kartını cüzdanımdan çıkaramadım ve sonunda çıkarmayı becerdiğimdeyse kart yere düştü, ben de almak için eğildim. Genç bir adam bana yardım etmek için durdu ve endişeyle gözlerimin içine baktı. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda doğru düzgün konuşamadım. Benim güçlü bir ilaç etkisi altında olduğumu düşünmüş olmalı. Doğru yöne giden

treni yakalamak ya da kendi durağımda inmek gibi basit şeyleri yapabilmek, yüksek bir çaba gerektiriyordu. Tüm o süre boyunca kafamda tek bir düşünce tik tak gibi, düşen damla gibi, gıcırdayan bir pencere gibi gelip gidiyordu: Frances öldü, Frances öldü.

Eve vardığımda doğruca üst kata çıktım, kıyafetlerimi olduğum yerde çıkardım ve kendimi banyoya attım. Orada su bir soğur bir ısınırken sadece yüzümü duşun altında tutarak bir saatten fazla durdum. Eğer bana kalsaydı hayatımın geri kalanı boyunca orada dikilirdim; bu sıcak, ıslak ve güvenli yerde. Yüzümü ovuşturdum. Saçımı yıkadım ve sonra sanki kendimi arındırıyormuşçasına el ve ayak tırnaklarımı kestim. Sonunda, gönülsüzce banyodan çıkıp normal ev kıyafetlerim hâline dönüşen eski kotu, bol kazağı ve terlikleri giydim.

Sonra evi temizlemeye başladım. Dolap ve raflardan evdeki her deterjanı, dezenfektanı ve cilayı indirdim. Bez, fırça ve spreylerin yardımıyla her yüzeyi bir bir silip süpürdüm. İki kocaman çöp torbasını çöple, pek de çöp olmayan şeylerle ve hiç de çöp olmayan ama onlardan kurtulsam iyi olacağını yahut onlarsız da yapabileceğimi düşündüğüm şeylerle doldurdum. Tüm yetişkinlik hayatını temizlikle harcamış olan büyükannemi -babamın annesini- düşündüm. Onu düşünmek bile burnumda çam kokulu oda parfümünün tütmesini sağladı. Onun için temizlik bir kendini ifade tarzı, arkadaşları arasında en temiz lavabonun onda olduğunu kanıtlayan, tekrarlanan bir gösteriydi. Benim içinse arınmak, kurtulmak, kafamı boşaltmakla ilgiliydi.

Saate baktım. Yediyi az bir şey geçmişti. Şu on kıyafetten de kurtulduğumda bir içki içebilirdim. Bu kolaydı. Zaten gönlüm-

den uzak tuttuğum kıyafetlerimi bir anda çıkarıverdim çünkü onları ya gençken ya da üniversitede giymiştim, onları bana ya bir erkek arkadaşım hediye etmişti ya da özel bir yerden satın almıştım, Queensland ya da Seville gibi. Onları çöp torbasının içine tıkıştırırken ondan çok daha fazlasını koyduğumu gördüm. En az yirmi. Bunun için ödül olarak ilave bir içkiyi hak ediyordum. Ve eğer tüm şarap şişesini içersem, şişeyi de atabilirdim.

Mutfaktaki küçük rafta sekiz şişe vardı. Elimdeki en eski şarabı buldum. Bunu birkaç yıl önce Fransa'dan o zaman için bayağı bir paraya almıştık, on ya da yirmi avro. Hiç gelmemiş özel bir olay için saklı duruyordu. Açtım ve kendime bir kadeh doldurdum. Bir yudum aldım. Tadı acıydı. Acaba mantardan dolayı tadı mı bozulmuştu? Bunun nasıl anlaşıldığını hiç bilmiyordum. Gerçi yine de idare ederdi. Belki bir yemeğin yanında içilmesi gerekiyordu. Yanına uygun gözüken bir şeyim yoktu elimde, ben de bir ekmek kızartıp üstüne tereyağı sürdüm. Ekmeği yedim ve kadehteki şarabı bitirdim. Ardından dolaba baktığımda aklımdan çıkmış olan bir teneke zeytin buldum. Tenekeyi açarken kapak parmağımı kesti. Etrafına bir mendil sarıp kendime yeni bir kadeh doldurdum. Bir zeytin yedim. Yediğim içtiğim her şey, evin biraz daha boşalmasını sağlıyordu.

Kapı çaldığında henüz daha ikinci kadehi bitirmemiştim fakat yine de hafif çakırkeyif hissediyordum. Kapıyı açtım. Johnny gelmişti.

"İçeri gelsen iyi olur" dedim bitkin bir hâlde.

İçeri yürüdü ve her ne kadar buraya daha önce gelmiş olsa da sanki hiç görmemişçesine etrafına bakındı. Kadehimi kaldırdım. "Ben içiyorum" dedim. "Sen de ister misin?"

"Olur."

Ona biraz şarap koydum ve kadehi uzattım. Bir yudum aldı ve yüzü onay dolu bir ifadeye büründü. Şişeyi alıp inceledi. Sonra gözlerini kaldırdı ve dosdoğruca bana baktı. "Frances'ın başına gelenleri duydun mu?" dedi.

"Ne olmuş? Söyle."

"Ölmüş. Öldürülmüş." Bir duraksama oldu. "Şaşırmış gözükmüyorsun."

"Biliyordum."

"Nasıl?"

"Cesedi ben buldum" dedim. "Ambulansa ben haber verdim."

Johnny bariz biçimde irkilmişti. Sanki ona vurmuşum gibi geri doğru bir adım attı. "Öyle mi? O zaman neden geldiklerinde orada değildin? Neden polisle konuşmadın?"

"Doğruca eve geldim."

"Neden?"

"Bunun hakkında konuşmaya hazır değildim."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum" dedi. "Bir ceset bulduğunda onun yanında kalırsın, bilirsin, polisle konuşursun falan."

"Açıklanacak çok şey var."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı ve korkuyla ürperdim. "David aradı beni. Dediği şeylerden biri, polisin işin içindeki herkesle görüşmek istediğiydi. Görünen o ki senin izini sürmekte zorlanıyorlar. Haftalardır çalışan biri olarak ofiste pek fazla iz bırakmamışsın."

"Telefon defterinde adım yok" dedim.

"Adres yok. Telefon yok."

"Adresim var sende" dedim. "Neden onlara vermedin?"

Bir an alarma geçtim. Acaba yanlış bir hesap mı yapmıştım? Johnny'nin beni tanıdığını ondan başkası biliyor muydu? David biliyor muydu?

"Vermememi gerektirecek bir neden mi var?"

"Bilmiyorum" dedim. "Bunu düşünüyordum."

Johnny yüzünü buruşturdu. "Bunu anlamıyorum ve hoşuma da gitmiyor. Hiçbir şekilde. Cesedi sen buldun. Polise bunu anlatmanın neresi sorun oluyor? Onlara yardım etmek istemiyor musun? Ve neden izini sürmek bu kadar zor? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Frances'ın vücudunun kollarımdaki ağırlığı, şarap ya da yorgunluk olabilirdi bunun nedeni ama artık daha fazla yalan atamayacaktım, bundan sonra olmazdı. Ancak konuşmadan önce derin bir nefes aldım çünkü başka bir dünyaya adım attığımı hissediyordum ve korkuyordum. Tenim korkudan buz kesmişti.

"Ben Gwen değilim" dedim.

"Anlamıyorum. Gwen değilim de ne demek oluyor?"

"İsmim Gwen değil demek oluyor. Gwen Abbott diye biri var. Benim bir arkadaşım. Onun ismini ödünç aldım. Çaldım."

"Ben..." Durdu, bana bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Gerçek ismim Eleanor. Eleanor Falkner."

"Yani yalan mı söylüyordun?" dedi. "Başından beri?"

"Evet."

"Yani birlikte yataktaydık ve ben sana Gwen diyordum, sense sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Üzgünüm" dedim. "Kontrolden çıktı."

Johnny korkunç bir kahkaha attı. "Kontrolden mi çıktı?"

"Öyle demek istemedim."

Sert bir şekilde çöktü ve şarabının bir kısmı kanepenin üstüne döküldü. Mendilini çıkarıp silmeye çalıştı. "Üzgünüm" dedi. "Üstüne tuz atsan iyi olabilir."

"Eski püskü bir kanepe o."

"Pekâlâ, Eleanor" dedi Johnny, ismimi sanki daha önce hiç duymamış ve bu sözcük telaffuz edilmesi zor başka bir dildenmiş gibi. "Neden yaptın bunu? Yoksa polisi arasam daha mı iyi ederim?"

Bir an durup düşündüm ve sonra gidip kanepede onun yanına oturdum. Eğer isterse polisi arayabileceğini söyledim ama öncelikle... Ve sonra ona elimden geldiği kadar her şeyi anlattım; düzgün bir hikâye şeklinde değil de kocaman parçalar hâlinde; hepsi düzensiz, eklemeler ve küçük açıklamalarla dolu. Ona Greg'den bahsettim. Hatta ikimizin fotoğrafını bile çıkardım. Johnny benimle yatmış ve beni çıplak görmüştü fakat şimdi kendimi hiç olmadığı kadar çıplak, onun karşısında daha fazla savunmasız hissediyordum. Ona Milena'yla bağlantımdan bahsettim. Başta sorular sordu fakat ben devam ettikçe sessizleşti, yüz ifadesi de karanlıklaştı. Bitirdiğimde uzun bir süre sessiz kaldı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum bile" dedi. "Nasıl böyle bir şey yaparsın? Nasıl olur da bu kadar çok insana yalan söylersin?"

"Bunu planlamadım" dedim. "Gerçekten, sadece Milena'nın nerede çalıştığını görmek istemiştim. İçeri davet edildim ve her şey kendiliğinden gelişti."

"Sadece bir örneği alacak olursak, neredeyse tamamen tesadüfen, beni şifreyi almak için kullandın ki böylece Milena'nın gizli postalarını, kimsenin görmesini istemediği şeyleri okuyabilecektin."

"Ben hiçbir şey planlamadım. İkimizi planlamadım. Fakat o, kocamın yanında öldü. Ulaşabildiğim her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı."

"Demek ben sadece yoldaki bir adımdım" dedi Johnny. "Milena'nın şifresi gibi bir şey."

"Hayır" dedim. "Hiç de öyle değildi. Seni kullanmıyordum. Bu, başıma gelen bir şeydi ve ben de başıma gelmesine mani olmadım; nedenini hâlâ bilmiyorum."

Bana daha derin bir ifadeyle baktı. "Yani senin için bir anlam ifade ediyordu?" dedi. "Sadece Milena hakkında bir şeyler bulmak için değildi."

"Hayır! Ama yine de yanlıştı. O kadar incinmiştim ve kafam karışıktı ki seninle asla yatmamalıydım. Adil değildi."

"Ama yattın. Ve şimdi biri öldürüldü."

"Evet."

"Belki sen gelip işleri karıştırdığın için."

"Bu aklımdan geçti."

Johnny kadehi bıraktı ve sonra ellerini yüzüme koyup boynuma doğru ilerledi. Tamamen sakin kalabilmek istiyordum oysa tenim dehşetle ürperiyordu. "O zaman onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?" dedi sonunda.

"Bilmiyorum."

"Ya bensem?"

"Sen miydin?" diye sordum.

Sağ elini çenemden kaldırdı ve yüzüme öyle sert bir tokat attı ki gözlerimden yaş geldi. Konuşamadım.

"Bu, bana yalan söylediğin için" dedi. Ayağa kalktı.

"Bekle" dedim o gitmek için arkasını dönmüşken. "Sana bir şey göstermem gerek."

"Ne?"

Küçük sandığa gittim, çekmeceyi açtım ve menü kartını çıkardım. Hiçbir şey demeden ona uzattım ve o da karta baktı.

"Anlamıyorum" dedi sonunda. "Bunun sende ne işi var?"

"Greg'in eşyaları arasında bulundu. Milena ile arasında bir ilişki olduğuna inanmamı sağlayan şey buydu. Hatta üstünde tarih bile var. Fakat sonra sen bana bir şey söyledin ve bu, Eylül'ün on ikisi akşamı Milena'nın yanında senin olduğunu anlamamı sağladı."

"Ama bu benim."

"Ne demek, senin?"

"Bunu bana yolladı."

"Bu mümkün değil."

"Hatırlamam mı sanıyorsun?"

"Ama Sevgili G'ye yazılmış."

Birkaç saniye durup inceledi. "Hayır. Bu sadece J'nin uzatılmış hâli; eğer yakından bakarsan eklem yerini bile görebilirsin."

"Peki, nasıl oldu da Greg'in eşyaları arasına girdi" diye sordum bitkinlikle. "Eğer bunu sana yolladıysa?"

"Geri götürdüm. O ilişkiyi bitirdiği zaman, ona ait olan her şeyi geri götürdüm, evine gittim ve kucağına bıraktım."

"Demek *onun* eşyaları arasındaydı, senin değil."

"Yakar herhâlde falan, diye düşünmüştüm."

Yüzümü sildim, odaklanmaya çalışıyordum. "Onun evinden buraya nasıl geldi?"

Johnny omuz silkti. "Bilmiyorum ve umursamıyorum."

"Belki başından beri Frances'di" dedim bitap bir şekilde.

"Şimdi ne türden işler peşindesin!"

"Frances'ın da bir ilişkisi vardı" dedim. "Düşündüm de belki..."

"Frances hakkında ne düşündüğünü duymak istemiyorum" dedi kızgın bir şekilde. "O öldü. Bir manyak tarafından öldürüldü. Onu rahat bırak, beni duydun mu? Yapacağını yaptın zaten. O iyi bir kadındı. Bırak da huzur içinde yatsın."

"Polisi arayacak mısın?" dedim.

"Sanırım bunu senin yapman gerek, öyle değil mi?" dedi. "Şu anda meraklılar. Çok yakındaysa şüphelenecekler. Arayı uzun tutma. Yoksa senin yerine ben karar veriveririm."

O gider gitmez Gwen'i aradım. Merhaba bile demedim. "Polis seni aradı mı hiç?" diye sordum.

"Ellie! Evet, bir polis beni aradı. Nereden bildin ki bunu sen?"

"Seninle konuşmam lazım."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Dalga geçiyorsun benimle." Gwen, mutfak masasının ardından bana bakıyordu. Ben konuşurken parmaklarını saçında dolaştırıyordu, o yüzden saçları şu an küçük sarı bukleler hâlinde duruyordu. Aynı anda, hem hayret dolu hem de suçlayan bir hâli vardı. Gözleri bir baykuşunkiler gibi yusyuvarlak olmuştu.

"Hayır, geçmiyorum."

"Sanırım o içkiyi içsem iyi olacak, tüm bunlardan sonra."

"Kırmızı mı beyaz mı?"

"Viski mi?"

"Evet, viski."

"Demek tüm bu zaman boyunca..."

"Evet."

"Ve dedin ki sen..."

"Sen oldum. Evet." Ona kocaman bir bardak viski koydum, sade ve buzsuz. Büyük bir yudum aldı, gözleri sulandı. Kendime de bir tane koydum ve boğazımda ateşli bir iz bırakmasına izin verdim.

"Ve bu yanına mı kaldı?"

"Evet. Şimdiye dek."

"Ve şimdi, şu kadın, Frances..."

"Öldürüldü."

"Lanet olsun."

"Evet."

"Kahretsin! Kahretsin!"

"Söyleyeceklerinin hepsi bu kadar mı?"

"Bilmiyorum. Başka ne demeliyim ki?"

"Bana bağırabilirsin mesela. Kızgın hissetmiyor musun kendini?"

"Kızgın mı?" Durdu düşündü, viskisini bardağında hafifçe salladı, sonra da kocaman bir yudum aldı ve böylece onun boyun damarının attığını görebildim. İçki daha şimdiden bitmişti neredeyse.

"Senin kılığına girdiğim için, peşinde olduğum şey konusunda sana yalan söylediğim için, sana bu konuda açılmadığım için, bu denli aptal olduğum için..."

"Tamam, tamam, anladım. Al, bir tane daha ver bundan bana." Bardağını uzattı. "Kızgın doğru sözcük değil, Ellie. Kafam almıyor bunu bir türlü. Benim adımı kullandın, bu zavallı

kadının işine sızdın, bilgisayarlara girdin, bir tür casus gibi, bulmak için... neyi bulmak için?"

"Bir şey. Herhangi bir şey. Diğer türlü delireceğimi düşündüm. Ve işin aslı, bir şeyler de buldum. Frances'ın kocasının Milena'yla bir ilişki yaşadığını ve benim, Milena'nın Greg'le beraber olduğunu düşündüğüm akşam, onun başka bir adamla birlikte olduğunu öğrendim. Ve bir de öğrendim ki şu üstüne aşk notu düşülmüş menü kartı bir düzmeceymiş."

"Ne?"

"Greg'e yazılmamış o."

"Bunları kafam alacak gibi değil. Diyorsun ki bu kadın – Frances- öldürüldü."

Başımı salladım, Frances'ın açık duran ve boşluğa bakan gözlerinin görüntünün kafama dolmasına engel olmaya çalıştım. "Öyle oldu."

"Ve bunun Greg'le bir alakası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Milena'yla bir ilgisi olmalı. Her ne kadar onun da bir ilişkisi olsa da bu muhtemelen konu dışı. Doğru düzgün düşünemiyorum. Nereye baksam bu ihanetleri görüyorum."

"Tehlikede misin peki?"

"Ben mi?"

"Ya da ben?" dedi Gwen.

"Hayır, sanmıyorum ama polise gideceğim. Bu karışıklığı düzelteceğim."

"Başka kim biliyor?"

Yüzümün çenemden yanaklarıma doğru kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. "Şu adam var bir de. Adı Johnny."

"Kim?"

"Bir tür şef sayılır."

"Ve?"

"Milena'nın aşığıydı, âşıklarından biriydi."

"Senin ben olmadığını nasıl öğrendi?"

"Frances'ın haberini aldıktan sonra evime geldi. Herhâlde şunu söylemem gerekir ki bir şeyi anlatmadım. Özel olarak konuyla alakalı değil ama aramızda bir şeyler oldu. Onunla yattım. İki kez."

"Ah!"

"Ne demek bu... ah?"

"Tüm bu sırlar falan."

Kendi bardağıma ve onunkine biraz daha viski koydum. "Bunu biliyor olman gerçekten büyük rahatlık" dedim bir duraksamadan sonra.

Tam Gwen konuşmak için ağzını açmıştı ki kapı yüksek sesle çalındı. Kapıyı açmak için holden geçerken başım dönüyordu.

Joe duruyordu kapının önünde, kalın ceketine sarınmış hâlde, soğuktan pembeye dönmüş suratında bir sırıtmayla.

"Sana bir kar küreme makinesi getirdim" dedi. "Arabaya zar zor sokabildim."

"Neden?"

"Senin için iyi olabileceğini, bu kış aylarında işine yarayacağını düşündüm. Ve aslında gidip bizzat almadım onu, bir müşteri verdi bana."

Bir kar küreme makinesi istemiyordum. Ve son karşılaşmamızdan sonra, Joe'yu da pek göresim yoktu.

"Ve özür dilemek istedim, -bilirsin- olanlar için. Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Gwen burada."

Yanımdan geçip gitti ve mutfağa doğru yürüdü, Gwen'e selam verdi.

"Selam Joe!" dedi o da.

"İçiyormuşsunuz" dedi neşeyle.

"Demek benim yerimde olmak isterdin."

"Nasıl bir yermiş o öyle?" Ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına astı.

Gwen öfkeli olmayabilirdi ama Joe öyleydi. Çileden çıkmış, sarsılmış ve incinmişti. Mavi gözleri ateş saçıyordu ve dudakları bembeyaz olmuştu. Bardağını masaya öyle bir çarptı ki her yere viski saçıldı ve bana çok ama çok aptalca davrandığımı söyledi, bir de ne halt ediyormuşum da ona neler yapmakta olduğumu söylemiyormuşum ki? O ve Alison'ın bana göz kulak olmak istediklerini anlamıyor muymuşum? Greg onun oğlu, ben de kızı gibiymişim. "Ne boklar peşindeydin?" dedi. "Ne bok kazanmaya çalışıyordun?"

"Bilmiyorum. Ama sana açıklamam da gerekmiyor."

"Kocan öldüğü için altüst oldun, peki ne yapıyorsun? Ağlayıp matem tutmak mı? Hayır. Hayatını tekrardan toplamaya çalışmak mı? Hayır. Arkadaşlarınla derdini paylaşmak mı? Hayır. Bir uzman görmek mi? Hayır."

"Aslına bakarsan görüştüm bir..."

"Kendi kendinin en iyi arkadaşıymış gibi davranıyor ve aptalca komplo teorileri içinde yuvarlanıyorsun. Ah, Tanrım, inanılacak gibi değil! Peki, bu sana ne getirdi? Greg hâlâ ölü. Evli adamlarla ilişki yaşamayı seven bir kadınla aynı arabada öldüğü hâlen buz gibi ortada. Herhangi bir derin açıklama getirdin mi buna bari?"

"Hayır" dedim.

"Ve şimdi biri öldü. Bu konuda ne yapıyorsun?" Derin derin nefes alarak başını ellerinin arasına koydu.

"Yardıma ihtiyacım yok. Polise gideceğim."

"Daha polise gitmedin mi?"

"Hayır."

"Seni hemen oraya bırakabilirim." Gwen ayağa kalktı, kendini sabit tutabilmek için iki elini birden masaya koydu.

"Tanrı aşkına, sen kimseyi bir yere bırakamazsın" dedi Joe. "Neden şu saate kadar polise gitmedin Ellie?"

"Korkmuştum ve serseme dönmüştüm. Keşke gitseydim, bunu biliyorum. Her şey çok karman çorman."

Sandalyesinde geriye doğru kaykıldı. O kadar şaşırmış görünüyordu ki sanki kavga edemeyecek duruma gelmişti.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor, bilmiyorum" dedim. "Greg ve Milena, sonra da Frances."

"Neden Allah'ın belası bir karmakarışıklıktan başka bir anlama gelmek zorunda olsun ki?"

"Çok yorgunum, Joe." Karşımda durup bu kadar öfkeli ve babacan olması kendimi daha toy ve budala hissetmeme yol aç-

mıştı. Gözlerim yaşardı. "Belki de bu yüzden daha gitmedim, tüm bunlar hakkında düşünüp durmaktan öyle yoruldum ki!"

"Ah, Ell!" Joe ayağa kalkıp yanıma geldi, iki elimi de ellerinin arasına aldı. "Elbette yorgunsun. Bak sana ne diyeceğim, bu geceyi salla gitsin. Yarın git. Seni bizzat ben götüreceğim, eğer sen de istersen."

"Yapar mısın?"

"Evet."

Sonra telefon çaldı ve önce telesekreterin cevaplamasına izin verdim fakat Fergus'un sesini duyunca koşup açtım.

"Fergus? Doğum sancısı mı başladı?"

"Öyle bir şey değil, Ellie. İnternette bir haber gördüm sadece. Çok tuhaf! Greg'in yanında arabada ölen şu kadını biliyorsun ya, işte, onun ortağı..."

"Fergus" dedim onun sözünü keserek. "Öğrenmen gereken bir şey var..."

Sonrasında, sersemlemiş ve kekeleyen Fergus ile konuşmayı bitirdiğimde ve Joe, oturma odasının ortasına dev gibi kar küreme makinesini bırakıp gittiğinde, Gwen şöyle dedi: "Peki bakalım, neden bana açılamayacakmış gibi hissettin?"

Bacaklarını altına almış, kanepede oturuyordu; gevşek bir rahatlık içindeydi ve hafif düzensiz bir şekilde kımıldıyordu. Daniel onu almak için eve gelecekti; arabasını ertesi gün yani viskinin etkisi geçtikten sonra gelip alabilirdi.

Duraksadım. "Tam olarak bilmiyorum. Sanırım kimsenin çıkıp da bana yaptığımın yanlış olduğunu söylemesini istemi-

yordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum zaten, aptalca olduğunu, belki biraz da kaçıkça, hatta fazlaca kaçıkça olduğunu ama durmaya niyetim yoktu. Özür dilerim yine de."

"Ya şimdi?"

"Şimdi, tek bir şeyle ilgili bile ne düşündüğüme dair en ufak bir fikrim yok. Gel gör ki o hoş biriydi?"

"Öldürülen kadın mı?"

"Frances, evet. Tamamen bambaşka bir dünyadan geliyordu ve işler her zamanki sıradanlığında seyretseydi onunla asla karşı karşıya gelemezdim; zengin, şık ve ince alaycıydı. Ayrıca şu iyi yetişmiş, iyi terbiye görmüşlükten gelen İngiliz ketumluğu vardı. Ama buna rağmen onu sevmiştim. Bana karşı iyiydi. Ve neden öldüğünü anlamıyorum. Ve neden birinin benim Greg'in Milena'yla bir ilişkisi olduğunu düşünmemi istediğini de anlamıyorum. Hiç anlamıyorum hem de."

Yirmi Altıncı Bölüm

Hangi karakola gitmem gerektiğinden emin değildim fakat hangisi olursa olsun, sonunun kötü olacağını biliyordum, nitekim öyle oldu. Kadın polis memuru Darby ile görüşmeye gittim çünkü beni acılı bir dul olarak bildiğinden bana karşı sempatik davranacağını umuyordum. Beni karşıladığında suratında, insanların kapıyı açıp da kendilerine kıyıda köşede kalmış bir dinin kitapçığını vermeye çalışan birini gördüklerinde takındığı o yorgun yüz ifadesini fark ettim. Gelgelelim beni buyur etti ve biraz çay ikram etti. Ona neden orada olduğumu açıklamaya başladım ve yüz ifadesi yorgunluktan şaşkınlığa, sonra da şaşkınlıktan alarma geçmiş bir ifadeye döndü. Beni susturdu ve aceleyle odadan çıktı.

Beş dakika sonra geri döndü ve onu takip etmemi istedi. Beni bir kapıdan geçirdi ve bir masayla üç sandalye dışında bomboş

olan bir odaya soktu. Beni oturttu ve tuhaf bir şekilde kapının yanında dikilmeye başladı. Ona kalmasına gerek olmadığını söyledim fakat o bunun kendisi için sorun olmadığını söyledi. Sanki kendisine benim yanımda kalması ve daha fazla bir şey söylememesi tembihlenmiş gibiydi. Böylece ben oturdum ve o da ayakta dikildi. On berbat dakikayı gözlerimizi birbirimizden kaçırarak geçirdik, ta ki kapı açılıp da bir dedektif içeri girinceye kadar. Onun Sorgu Dedektifi Carter olduğunu hatırladım, hani şu önceden konuştuğum kişi. İçeriye girince oturmadı bile.

"Memure Darby bana Bayan Frances Shaw'un cesedini sizin bulduğunuzu söyledi."

"Doğru" dedim.

"Ve siz haber verdiniz?

"Evet."

"İsimsiz olarak."

"Evet."

"Bunun herhangi bir özel nedeni var mı?"

"Var sayılır" dedim.

Elini kaldırarak beni susturdu. "Bu bizim işimiz değil" dedi. "Stockwell'deki adamlara haber vermeliyim. Burada biraz beklemeniz gerekecek, eğer sizin için sorun değilse."

Sadece nazik davranıyordu. Bir seçim hakkım olduğunu sanmıyordum. Memure Darby bana bir gazete ve bir bardak çay daha getirdi, ben de gelişigüzel sayfaları çevirdim durdum. Biri kadın, biri erkek iki dedektif gelip karşıma oturuncaya kadar neredeyse bir saat geçti. Memure Darby ayrıldı fakat Dedektif Carter sırtını duvara yaslayarak bir kenarda dikildi.

Adam kendini, Baş Müfettiş Stuart Ramsay, meslektaşını da Müfettiş Bosworth olarak takdim etti. Kadın çantasını açtı ve hantal bir makine çıkarıp masanın üstüne, tam aramıza koydu. İki kaset yerleştirdi ve düğmesini açtı. Tarihi, zamanı ve orada bulunan herkesi belirttikten sonra geri yaslandı.

"Bu kadar resmî davranmamızın nedeni" dedi Ramsay. "Sizi cinayetle itham edilmeye maruz bırakacak itiraflarda bulunmuş olmanız. Ve her şey daha yeni başlıyor. Bu yüzden, başka bir şey söylemeden önce hukuki temsile hakkınız olduğunu açıklığa kavuşturmamız önem arz ediyor. Eğer bir avukatınız yoksa sizin için bir tane tutabiliriz."

"Sorun değil" dedim.

"Bu, bir avukat istemediğiniz anlamına mı geliyor."

"Umurumda değil" dedim. "Hayır."

"Ve şunu anlamanız gerekiyor ki burada ve daha sonraki görüşmelerde söyleyeceğiniz her şey delil olarak kullanılabilir ve mahkemeye sunulabilir."

"Güzel" dedim. "Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sanki benimle ne yapacaklarını pek bilemiyorlarmış gibi, ikili birbirlerine baktı.

"İlk başta" dedi Ramsay. "Bize hangi haltın peşinde olduğunuzu, bir suç mahallini terk etme, polis soruşturmasına burnunuzu sokma nedenlerinizi anlatabilir misiniz?"

"Bu, karmaşık bir hikâye" dedim.

"O zaman anlatmaya başlasanız iyi olur" dedi Ramsay.

Kendime hiçbir şeyi dışarıda bırakmayacağıma dair söz vermiştim, kendimi haklı çıkarmaya ya da olanları örtbas etmeye

kalkışmayacaktım hiçbir şekilde. Hikâye anlatmaya alışık olmadığım için cinayetten başlayıp geriye doğru ilerledim, tabii gerektiğinde ya da aklıma alakalı olduğunu düşündüğüm bir şey geldiğinde başka yönlere doğru da saptım. Frances için uydurulmuş bir isim altında çalıştığımı söylediğimde Müfettiş Bosworth'ün ağzı bir karış açık kaldı, tıpkı sessiz filmlerde şaşkınlığını anlatmaya çalışan karakterler gibi.

"Üzgünüm" dedi Ramsay. "Bunu pek anlamadım. Ne dediniz?"

"Sanırım size her şeyi anlatmam ve sizin de anlamadığınız yerleri ondan sonra sormanız en iyisi olacak."

Ramsay tam bir şey diyecek oldu, sonra durdu ve bana devam etmem için işaret etti. Hikâyenin dolambaçlarında dolanmaktayken sanki pek de tanımadığım birinin -uzak bir kuzen ya da bir arkadaşın arkadaşı gibi-, çok da umurumda olmayan ve kesinlikle anlamadığım birinin başına gelen talihsizlikleri anlatıyormuşum hissine kapıldım. Milena'nın Greg'le beraber araba kazasında ölmesi ve onun e-postalarını okumam, onun ayrıca Frances'ın kocası David'le de ilişkisi olduğu meselesine girdiğimde, Ramsay'nin kafası yavaşça ellerinin içine doğru gömüldü. Ardından Frances'ın da bana açıldığını ve onun da bir ilişkisi olduğunu anlattım.

"Onun ilişki içinde olduğu adamın Greg olup olmadığını merak etmiştim" diye ekledim.

"Ne?" Kafasını kaldırdı ve bana baktı; gözlerinde alev alev bir ifade vardı.

"Görüyorsunuz ya, bu adamın ki adının ne olduğunu da hiç öğrenemedim, aynı zamanda Milena ile bir yakınlaşması oldu-

ğunu ve sonra ona döndüğünü söyledi. Bu benim tanıdığım Greg'e benzemiyor hiç fakat o sırada kafam o kadar karışıktı ki herhangi bir şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum."

"O hissi biliyorum" dedi homurdanarak.

Kasten saklı tuttuğum tek ayrıntı, her ne kadar benim için pek mühim olmasa da Johnny ile aramda geçen cinsel ilişkiydi. Bunu, beni kötü göstereceğinden endişelendiğim için yaptığımı sanmıyorum. Zaten bunun için çok geçti. Sadece bunun önemli bir ayrıntı olduğunu hissediyor ve en azından Johnny'nin üstüne toplanması muhtemel bir dikkati savuşturabileceğimi düşünüyordum.

Her neyse, ortaya çıktığında yıkıcı etkiler yapan sırlar boldu. Milena ve Greg arasındaki ilişkiyi öğrenmeye çalışma çabalarımı anlatmaya başladığımda, Dedektif Carter sözümü kesti. "Tablolar oluşturdu" dedi.

"Ne?" diye sordu Ramsay cılız bir ses tonuyla.

"Büyük kartonlar üzerine yapılan okul programları gibi. Tablolar, kocasının ve kadının son zamanlarda nerelerde bulunduğunu ortaya çıkarıyordu."

"Tablolar" dedi Ramsay bana bakarak.

"Bilmem gerekiyordu" dedim. "Kendime ve belki de dünyaya, birbirlerini gerçekten tanıdıklarını ya da gerçekten tanımadıklarını kanıtlamam gerekiyordu."

"Bir şeyin olmamış olduğunu kanıtlamanın zor olduğu söylenmiştir size" dedi Ramsay. "Bir polis sloganıdır."

"İnsanlar bana bunu söyleyip duruyorlar" dedim. "Bunun bir polis sloganı olduğunu değil tabii, zor olduğunu."

Bir duraksama oldu. Bantların hâlen dönüp dönmediğini görmek için kayıt makinesine doğru eğildim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Ramsay.

"Sanırım" dedim. "Doğru sıra içinde anlatıp anlatmadığımdan emin değilim. Birtakım şeyleri atlamış olabilirim."

"Nereden başlamak gerektiğini bilmek zor" dedi Ramsay. "Mesela, Frances Shaw için sahte bir isim altında çalışan biri olarak, onun cinayetinde apaçık bir şüphelisiniz. Eğer suç mahallini terk etmemiş olsaydınız, adli inceleme sizi aklayabilirdi."

"Aklamayabilirdi de pekâlâ" dedim. "Hâlen hayatta olup olmadığını anlamak için onu bulunduğu yerden çektim. Onu inceledim. Yardım etmek için yapmam gereken bir şey olup olmadığından emin değildim."

"Demek cesedi hareket ettirdiniz!" dedi Ramsay. "Ve sonra kimseye söylemediniz. Yani bu ana kadarki soruşturmamız, suç mahallinin tamamen yanlış anlaşılması üzerine kuruldu."

"Üzgünüm" dedim. "İşte bu yüzden sizinle iletişime geçmeye karar verdim."

"Ne kadar naziksiniz" dedi. "Hâlen anlamıyorum. Neden suç mahallini terk ettiniz?"

"Korkmuştum ve kafam karışıktı. Onu öldüren kişinin hâlen orada olabileceğini düşündüm. Ve belki içimde bir yer, onun ölümünden sorumlu olup olmadığımı soruyordu kendine."

"Nasıl?" diye sordu Ramsay.

"Belki de ben işleri karıştırıp duruyordum. Ne de olsa Milena ve Greg'in ölümünün kaza olmadığına inanan tek kişi benim."

"Onun bununla ne alakası var, Tanrı aşkına?" dedi Ramsay.

"Çok açık değil mi?"

"Belki biz anlayacak kadar akıllı değiliz" dedi Ramsay. "Neden bu kadar açık olduğunu anlatır mısınız?"

"Kocam ve Milena, henüz açıklama bulmamış koşullar altında bir araba kazasında öldüler."

"Bu doğru değil" dedi Dedektif Carter.

"Ve sonra Milena'nın ortağı öldürüldü. Aralarında bir bağlantı olmalı."

"Ah, Tanrı aşkına!" dedi Ramsay. "İlk başta bir avukatla konuşman gerektiğini söylüyordum ancak gerçekten bir psikiyatrist görmen gerek."

"Bir tanesine gidiyorum zaten, bir tür matem danışmanı olarak."

"Adamın sokakta yürümene izin vermesine şaşırdım."

"Kadın..."

"Umrumda değil."

"Ona, tüm bunları ayrıntılarıyla anlatmadım."

Ramsay bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Eğer ona doğruyu anlatmıyorsan psikiyatriste gitmenin anlamı ne? Ve daha da ötesi, eğer kendi doktoruna yalan söylüyorsan, şu an bize yalan söylemediğine nasıl inanayım?"

"Bu, pek de yalan sayılmaz, öyle değil mi?" dedim. "Bu durumda sonum iyi olmazdı."

"Bundan pek de emin değilim" dedi Ramsay. "Sayısı azımsanmayacak kadar polis seni derhâl suçlamaktan mutlu olurdu ama bir deli raporuyla kurtarırdın; kafayı yemiş dul, sağa sola saldırıyor."

"Unutuyorsun" dedim. "Umurumda değil."

"Umursamaman sorunun büyük bir parçası zaten."

"Demek istediğim, *benim* başıma gelecekleri umursamıyorum."

Ramsay öne doğru eğildi ve makineyi kapadı. "Sana dürüstçe şunu söyleyebilirim ki bir yanım seni hemen şuracıkta bir hücreye tıkmak istiyor, sırf bizi bu şekilde oyalayıp durduğun için. Sana, hâkimlerin soruşturmalara burnunu sokan insanlardan hiç hazzetmediğini de söyleyeyim. Eğer seni şu an suçlarsak, içeride altı ay geçirirsin, eğer yanlış hâkime denk gelirsen bir yıl ve bu sırf daha çabuk ortaya çıkmadığın için. Sana burada daha mühim meseleler olduğunu söylememe gerek bile yok herhâlde. Cinayet, Bayan Falkner. Cinayet."

O an birden şunu düşündüm ki suçlanarak tutuklanmak, mahkûm edilip hapishaneye yollanmak büyük bir rahatlama sağlayabilirdi. Sonu gelmeyen, umutsuz, yönünü şaşırmış hâldeki bir şeyler yapma ihtiyacıma bir son verebilirdi. Açıktı ki yanlış davranmıştım. Bir sürü insana yalan söylemiştim. Hepsinden önemlisi -her şeyin ötesinde- Frances'a yalan söylemiştim. Onun güvenine ihanet etmiştim ve şimdi o ölmüştü. Eğer evde kalıp yas tutsaydım, tıpkı herkesin bana söylediği gibi, sonunda da işime dönseydim, muhtemelen bu meydana gelmeyecekti ve belki, sadece belki, Frances hâlen hayatta olacaktı. İşlediğim suçları umursuyordum elbet. Yalanlarımın ve korkaklığımın Frances'ın cinayetinin çabucak çözümlenmesini engellemiş olması ihtimal dâhilindeydi. Fakat daha da acı olan şey, Frances'ın beni bir arkadaş, güvenebileceği biri gibi görmüş olmasıydı ve benim hakkımda bildiği her şey bir yalandı.

"Haklısın" dedim. "Cezalandırılmayı hak ediyorum. Kendimi savunmayacağım."

"Pek tabii bunu hak ediyorsundur" dedi Ramsay. "Ve o zavallı numarayı yanımızda yapma çünkü işe yaramayacak. Belki seni suçlarız ve sadece bir aptal gibi davrandığın için değil. Bu konuda bazı insanlarla konuşmam gerek. Bunu düşüneceğiz. Bu sırada, sen bize elinde olan tüm fiziksel kanıtları sağlayacaksın. Mesela giydiğin kıyafetlerin faydası dokunabilir."

"Muhtemelen onları yıkamışımdır."

"Acaba neden bunu demeni bekliyordum ki?" dedi Ramsay.

"Bir ceket mi yoksa palto mu giyiyordunuz?" dedi Müfettiş Bosworth ilk kez söz alarak.

"Bir ceket" dedim. "Onu yıkamadım."

"Ve ayakkabılar?" diye devam etti.

"Evet, onları da yıkamadım."

"Eve dönerken" dedi Ramsay. "Soruşturmayla alakalı olabilecek eşyaları toplamak için bir memur sana eşlik edecek."

"Yani eve mi gidiyorum?" dedim.

"Biz başka bir karar verinceye kadar" dedi Ramsay. "Fakat bundan önce, bize tüm ifadelerin esasını sunacaksın."

"Zaten bunu yapmadım mı?"

Ramsay kafasını salladı. "Henüz yeni başladın daha" dedi.

İç çektim. "Büyük rahatlık, gerçekten" dedim. "Yani soruşturmayı benim dışımda birinin yapıyor olması."

Ramsay önce bana, sonra Dedektif Carter'a, sonra tekrar bana baktı. "Sen bir soruşturma mı yürütüyordun? Tanrı aşkına!"

Yirmi Yedinci Bölüm

Greg ile geçirdiğim ilk Noel'de ailelerimizden kaçmış ve Lake District'te yürüyüşe çıkmıştık. Great, Gable'ın tepesinde çantasından ufak bir Noel pudingi çıkarıp da yiyelim diye ısrar ederken ben onunla bir aşk yaşadığımı biliyordum; hayır, ona âşık olduğumu biliyordum. Dün gibi hatırlıyorum; kapalı serin ve rüzgârlı havayı, boş araziye bakan üstüne oturduğumuz kayayı, rüzgârın saçlarını gözlerinin içine sokup yanaklarını kıpkırmızı edişini, dudaklarıma bulaşan yemek kırıntılarını, sıcacık ellerinin arasına benim soğuk ellerimi alışını, ait olmanın, kendi evinde bulunmanın verdiği minnettarlık hissini; her ne kadar o sırada tepelerin üzerinde ve her yerden uzakta olsak da. Meydana gelen her şeye rağmen bu hatıra el değmemiş ve sağlam kalmıştı.

Bir sonraki Noel'i Fergus ve Jemma'yla geçirmiştik; Fergus ve ben, kaz pişirmiştik. Greg, kendi şampanya kokteyllerini yapmak, yüksek sesle şarkı söylemek ve onların evini çakırkeyif bir şen şakraklıkla doldurmak için ısrar etmişti. Geçen yıl bu evdeydik; bahçenin ucuna küçük Noel ağacını kurmuştuk, onu elden geçirmeyi planlıyorduk. Ben Noel'den ürkerdim; ardından, Greg'le beraberken sevmeyi öğrendim. Şimdi yine ürküyorum. Uzun zaman sonra ilk kez Noel'i yalnız geçirecektim evde. Zaten bu ev dediğim şey de kendi başına dibe doğru göçmekteydi (ısıtma sistemi arızalıydı ki bu, birçok peteğin çalışmaması ve suyun en iyi koşullarda ılık akması anlamına geliyordu, buzdolabı buzlanma yapıp duruyor ve bu yüzden mutfak zemininde buz yığınları duruyordu, bir pencere kırılmıştı ve onu henüz tamir ettirmemiştim, bir dolap kapısı menteşelerinden sökülmek üzereydi). Genelde bir şeyleri tamir etmek konusunda iyiyimdir -ikimiz içinde, ben her zaman verimli, pratik olan taraf oldum- fakat haftalar var ki ev içi tamirat için gereken enerjiyi toplayamamıştım ve düzenleme hünerlerimin tümünü, Frances ile Parti Hayvanları için harcamıştım.

Ancak artık hayatımı düzene koyacaktım. Bunu daha önce de söylemiştim fakat bu sefer kararlıydım. Haftalar süren klostrofobi kasveti ve çılgınlığın ardından taze bir başlangıç yapmam gerekiyordu. İleri bakmalıydım, geriye değil çünkü gerimde ve etrafımda durmakta olan şeyler son derece korkutucu ve açıklanamaz türdendi. Böylece ben de kendimi hayatımın fiziksel dağınıklığını temizlemeye verdim. Her sabah saat altıda, hava dışarıda hâlâ zifiri karanlıkken başladım işe. Petekleri onardım ve tekrardan çalıştıklarını gördüm; sıcak su kazanındaki pervaneyi değiştirmesi için bir ısıtma teknisyeni

çağırdım; dolabın kapağını tamir ettim ve kim bilir kaç aydır duran buzları defedip buzdolabını düzelttim; kırık camı ölçüp yeni bir parça cam kestirdim ve büyük bir maharetle yerine taktım. Mutfak duvarını beyaza ve yatak odamı griye boyadım. Yeni banyo paspasları aldım.

Son kullanım tarihi geçmiş kavanozlar ve tenekelerin tümünü attım. Dolabı sağlıklı yiyeceklerle doldurdum ve kendime her gün doğru düzgün öğünler hazırlamaya başladım (kahvaltı için yoğurt, tost ve marmelat ya da yarı su, yarı sütle hazırlanmış yulaf lapası; öğlen için parmesan peynir ve zeytinyağlı bir makarna ya da salata; akşam için bir kadeh şarabın yanında balık ya da tavuk). Her sabah havuza gittim ve elli tur yüzdüm. Kendime yeni bir kot ve gri hırka aldım.

Gwen ve Daniel ile sinemada buluştum. Hesap defterime ve faturalanmış ödemelere göz gezdirdim. Kendime yapılacak işlerin bir listesini çıkardım ve mutfaktaki duvara bir kâğıtla iğneledim. Kulübeme bir gazlı ısıtıcı koydum ve günümün en az sekiz saatini orada geçirip son teslim tarihlerini yetiştirmeye ve geçmiş ayların tutulmamış sözlerini yerine getirmeye çalıştım. Bir Kraliçe Anne büfesinin ayaklarını değiştirdim, bir gül ağacından masayı zımparaladım ve cilaladım, sahibi için duygusal bir anlamı olduğu açık olan bir okul sırasının çizilmiş üst kısmını yeniledim. Hatta yerel gazeteye verdiğim hizmetleri anlatan bir ilan koydurup yakındaki dükkânlara iş kartlarımı yolladım. Gece geç saatlerde alışverişe çıkıp yolda olan vaftiz evladım için bir bere ve küçük tulum, Gwen ve Mary'nin Noel hediyeleri olsun diye de iki güzel atkı aldım. Anne babamı arayıp onlara Noel günü yanlarında olamayacağımı söyledim, ertesi gün gelsem olmaz mı, diye sordum. Anneme bir cam

vazo, babama da ev bitkileriyle ilgili bir kitap aldım. Noel kartı yollamayı ise reddetmiştim; bana gelenleri de mutfak penceresinin kenarına istifledim ki böylece nar bülbülleri, bakireler ve komik hindiler gibi resimlerin arkasına yazılmış sevimli mesajları okumak zorunda kalmayacaktım.

Ayrıca gazetelere bakmıyordum, bu sayede Frances hakkında herhangi bir hikâye okumak zorunda kalmayacaktım. Aynı nedenden dolayı televizyonu da açmadım.

Johnny'nin telesekreterime bıraktığı mesaja cevap vermedim, ayrıca kapının altından atmış olduğu uzun ve öfkeli mektubunu da yanıtlamadım.

Her ne kadar David'den olabileceklerinden şüphelensem de cep telefonumdaki cevapsız aramalara da bakmadım.

Bunun faydalı ve gerekli olduğunu açıkça belirtmiş olmasına rağmen psikolojik danışmana da gitmedim.

Gwen, Mary, Fergus ya da Joe'dan gelen olanlarla ilgili konuşma önerilerine cevap vermedim; ayrıntılı olarak polisin bana nasıl davrandığını da anlatmadım onlara, hele şu Stockwell'de geçirmiş olduğum ikinci görüşme esnasında artan kuşkuculukları ve ahlaki tiksintilerini falan da. Önüme bakmaya, ilerlemeye çalışıyordum ve bunu yapmak için bildiğim tek yol, kendime bir at gözlüğü takıp yanımda ardımda neler olup bittiğini görmemeyi seçmekti.

Kendime, Frances'ı düşünmemek için engel oldum, hani şu masanın altına yığılmış ve görmeyen gözleri bana çevrili hâlini.

Yoluma çıkan kimseye artık Greg Milena'yı hiç tanımıyormuş, diye ısrarcı olmuyordum. Sonunda anlamıştım ki geçmiş geçmişti ve benim idrakimin dışındaydı.

Ağlamadım.

İki tablomu derleyip dürdüm, ortalarından bantlayıp havuç kabukları ve çay poşetleriyle birlikte çöpe attım. Üstünde Milena'nın el yazısı olan menü kartını polise verdim, ne var ki onlara kâğıdın üstündeki "J" harfinin nasıl "G" harfine dönüştürüldüğünü anlattığımda bile bununla pek ilgilenmediler.

Her gece, bu çılgınca hareketliliğimden ve ümitsiz kaçışlarımdan o derece bitap düşmüş bir hâlde yatağa giriyordum ki sanki kafama tuğlayla vurulmuşçasına uyuyakalıyordum. Eğer rüya görürsem ne olduğunu hatırlamıyordum. Tam olarak iyi sayılmazdım ama bir amacım vardı, tıpkı bir savaşa giden ya da savaştan kaçan bir asker gibi.

Bir salı sabahının ortasında, ben tam kulübemden dışarı çıkmaya hazırlanırken telefon çaldı. Cevap vermemeyi düşünüyordum ama tam telefon sesi susunca, bu sefer cep telefonum başladı. Açmadan önce arayanın kim olduğuna baktım, zihnimden silmeye çalıştığım kişilerden biri çıkmasın diye.

"Fergus!"

Bir şeyler geveliyordu. Çoğu sözcüğü anlayamadım ama ne demeye çalıştığını algıladım. Vaftiz annesi olmuştum. Telefonu kapayınca gidip bir süre mutfakta öylece oturdum. Dışarıda hava mat bir beyaza dönmüştü, kar yağacak gibiydi. Ev sessizdi; önümde duran gün uzun ve boş gözüküyordu. Ellerime baktım, onları masanın üstünde birbirine kavuşturdum ve kendime, hemen kalk ve kulübeye gidip o gün için planladığın işleri hallet, dedim. Bacaklarım ağırlaşmıştı. Sandalyeden kalkabilmek devasa bir çaba gerektirdi.

Telefon tekrar çaldı. Arayan Baş Müfettiş Stuart Ramsay'di -isminin tamamını tekrar söyledi, sanki unutmuş olabilirmişim gibi- ve benden karakola gelmemi rica etti.

"Neden?" diye sordum. "Ne değişti? Ne oldu?" Telefonun öbür ucunda derin bir nefes alındı ve onun konuşmasına fırsat vermeden araya girdim. "Tamam, mühim değil. Geleceğim. Ne zaman?"

"Şimdi? Seni alması için bir araba yollamamı ister misin?"

"Hayır. Kendim gelirim. Yarım saate orada olurum. Tamam mı?"

Ramsay, önünde vermiş olduğum ifade dururken yorgun gözüküyordu. Bana çay ikram etmedi, sadece gözleriyle süzdü. Sonunda şöyle dedi: "İfadende bize anlatmadığın bir şey var mı başka?"

Biri Kentish Town'da, diğeri Stockwell'deki o uzun iki görüşmeyi düşündüm tekrardan. Gelişigüzel konuşmuş, kendimi tekrar etmiş, tekrarlarımı tekrarlamış, dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş, konudan sapmış, alakasız bilgiler sunmuştum. Acaba dışarıda bıraktığım bir şey var mıydı?

"Sanmıyorum" dedim sonunda.

"Acele etmeyin."

"Zamana ihtiyacım yok" dedim. "Size her şeyi anlattığımı düşünüyorum."

Kaşları çatık, kâğıtları karıştırdı. "Lütfen bana söyler misin, kocanın kaza yerini hiç ziyaret ettin mi?"

"Bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorum."

"Sana bir soru soruyorum. Gayet basit. Hiç oraya gittin mi?"

"Nereden bildin?"

Keskin gözlerle bakıyordu. "Bilmemem mi gerekiyordu?"

"Neden bana şimdi soruyorsun?"

"Soruya cevap ver."

"Evet, oraya gittim."

"Ve bize söyleme ihtiyacı hissetmedin."

"Alakalı olduğunu düşünmedim."

"Bu, senin mi?"

Çekmeceden şeffaf bir poşet çıkardı ve bana doğru tuttu: Atkım.

"Evet."

"Üstünde kan var. Kimin kanı acaba?"

"Benim!"

"Senin mi?"

"Evet. Kendimi yaraladım, hepsi bu. Bakın, oraya gittim çünkü Greg'in nerede öldüğünü görmek istedim. Tamamen kişiseldi."

"Ne zaman?"

"Ne zaman mı gittim?"

"Evet."

"Tam olarak bilmiyorum. Uzun zaman önceydi. Hayır, biliyorum tabii. Greg'in cenazesinden bir gün önceydi ve o 24 Ocak'ta olduğuna göre demek ki 23 Ocak'ta."

Tarihi not aldı ve düşünceli düşünceli baktı. "Kesin emin misin?"

"Evet."

"Ve yalnızdın?"

"Evet."

"Kimseye oraya gittiğini söyledin mi?"

"Hayır. Bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi."

"Ve sonrasında, oraya gittiğini kimseye söyledin mi?"

"Sanmıyorum. Yo, hayır."

"Neden?"

"Dediğim gibi, kişisel bir şeydi bu."

"Ama yakın arkadaşların var, hani içini döktüğün arkadaşlar?"

"Evet."

"Ve bu, senin için duygusal bir deneyim olmuş olmalı."

"Hava soğuk ve yağmurluydu" dedim, eğimden aşağı kaydığım aklıma geldi.

"Yani birine böyle bir şeyi anlatmamış olman biraz tuhaf değil mi?"

"Tuhaf değil. Ertesi gün cenaze vardı ve düşüneceğim başka bir sürü şey duruyordu."

"Anlıyorum. Peki, hikâyeni doğrulayacak kimse yok mu?"

"Bu bir hikâye değil, gerçeğin ta kendisi. Ve hayır, bunu *doğrulayacak* kimse yok, gerçi ben doğrulanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Neden bu kadar önemli ki?"

Fakat bunu söylerken bile neden bu kadar önemli gördüğünü fark ediyordum. Ağzımı açtım fakat bir şey çıkmadı. Ona baktım ve o da amansız bir şekilde bakışlarıma karşılık verdi.

"Bundan hiç bahsetmemiş olman çok garip sadece" dedi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Ciddi misin?" diye sordu Gwen. "Neyin peşindelermiş?" Onu susturmaya çalıştım ama onun susmaya niyeti yoktu. Elimde minik bir tulum ve bereyle, Fergus'un Bebek Böbürlenmesi adını verdiği partiye gelmiştim. Onları satın alırken mini minnacık gelmişlerdi bana, bir oyuncak bebek kıyafeti gibi fakat bebek beşiğine dikkatle baktığımda fazla büyük olduklarını anladım.

"O da büyüyünce giyer artık" dedim. "Eninde sonunda."

"Adı Ruby" dedi Jemma.

"Ah, harika!" dedim. "Ne harika bir ad!"

"Şunu kabul etmek gerek ki Ruby kulağa, New Orleans'ta bir nehir teknesinde dans ediyor olması gereken birinin ismiymiş gibi geliyor" dedi Fergus.

"Saçmalama!" dedi Jemma; Ruby'i kaldırdı ve o korkunç adamın ona böyle şeyler söylemesine izin vermeyeceğini söyledi. Bir yetişkin tarafından kullanılışına hiç şahit olmadığım bir tonda konuşuyordu. Açıktı ki bu, önümüzdeki yıllar boyunca alışmak zorunda kalacağım bir şeydi. Jemma, Ruby'i tutmam konusunda ısrarcı oldu. Ruby'e onun vaftiz annesi olduğumu ve birbirimizle hemen tanışsak iyi olacağını söyledi. Yeterince duyarlı bir şekilde, Jemma bana onun minicik el ve ayak parmaklarını gösterirken Ruby birden uyuyuverdi. Sonra uyandı, Jemma da onu tekrar kucağına aldı, tatlı sözlerle kandırıp mutlu mesut bir şekilde besledi.

Mutfağa gittim, içeride Gwen çay yapıyordu. Mary kek getirmişti; bardak ve tabakları çıkarıyor, bir gözünü de köşedeki bebek koltuğunda uyuyakalmış Robin üzerinden ayırmıyordu. Eskiden o küçük görünürdü fakat şimdi Ruby ile kıyaslandığında büyük ve başka kategoriye ait duruyordu. Onun ismini çalmış olmaktan ve geri kalan her şeyden gelen tuhaf bir his vardı içimde Gwen'e karşı fakat her zaman yaptığım gibi ona olan biteni anlatmayı denemiştim. Ancak o inanamayarak sözümü kesmiş ve tam o anda Joe içeri gelip bize katılmıştı. Bu, gizli bir cemaatin buluşması gibiydi.

"Ben sadece Bebekler Diyarı'ndan kaçıyorum" dedi Joe. "Güzel olmadığından değil. Pek de tatlı kızımız, öyle değil mi?"

Öyle olduğu konusunda hepimiz hemfikir olduk.

"Şurası açık ki her anne baba kendi bebeklerinin dünyanın en güzel bebeği olduğundan emin" dedi Joe. "Becky doğduğunda bu tip şeyleri kendimin de söylediğini hatırlıyorum." Mary onu durduramadan bir parça kek kaptı. Konuşmaya de-

vam ederken bir ısırık aldı, ağzından kırıntılar döküldü. "Fark şu ki ben dediğim zaman, doğru söylüyordum."

"Hımm!" dedi Mary; bir Robin'den güzeli yoktur nutku çekmek üzere olduğunu görebiliyordum.

"Konuştuğumuza dönecek olursak" diye kesti konuşmayı Gwen sabırsızlıkla. "Ellie polisin başına bela olmasını engellemek için bir şeyler yapmak zorunda."

"Şimdi neyin peşindelermiş?" diye sordu Joe kaşlarını kaldırıp bana doğru sırıtarak. Yol açtığım felaketten dolayı kendimi kötü hissetmememi sağlamaya, bunu hepimizin gülebileceği bir şakaya çevirmeye çalıştığını görebiliyordum.

Böylece, pek tabii, Gwen cümbür cemaat herkese polisle son karşılaşmamda olanları açıklamak zorunda kaldı. Tekrardan ilginin odağı olmaktan dolayı biraz utandım. Bana bir dul olduğum için sevecen yaklaşmak, Greg ve onun masumiyeti hakkındaki haykırışlarımı dinlemek, sonra da bir tür dolandırıcılık niteliği taşıyan faaliyetlerimle ilgilenmek zorunda kalmışlardı. Ve her zaman ben, ben, ben vardım işlerin merkezinde; geri kalan herkes kendi endişelerini bir kenara bırakarak ikincil roller benimsemişlerdi.

"Bizden seninle gelmemizi istemeliydin" dedi Mary. "Kendi başına gittiğini düşünmeye katlanamıyorum. Çok kasvetli olmuş olmalı."

"Zaten yapacağınızı yaptınız, hepiniz. Hem bu kendi başıma yapmam gereken bir şeydi."

"Beni çileden çıkaran" dedi Joe. "Kocanın ölüm mahallini ziyaret etmeni şüpheli bir şey olarak görmüş olmaları. Tabii ki gitmen gerekiyordu. Eğer gitmesen daha tuhaf olurdu."

"Gerçekten şüphelendiklerini düşünüyor musun?" diye sordu Gwen. "Neyden şüphelenmişler Tanrı aşkına?"

"Bana acayip gıcık oldukları izlenimine kapıldım" dedim ve sonra durup Gwen'e baktım. "Muhtemelen siz de öylesiniz. Ya da en azından, öyle olmalısınız."

Topluca, bir uğultu şeklinde, elbette öyle olmadıklarını ve bunların hiçbirinin en ufak bir önemi olmadığını mırıldandılar.

"Diğer taraftan" dedi Gwen. "Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşünmüş müydün? Yani, hukuki desteğe."

"Hukuki destek mi?" Fergus elinde bir tabak kurabiyeyle içeri girmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ" dedi Gwen yavaşça ve sevimli bir şekilde. "Eğer Ellie ile ne zaman olay yerine gittiğini ve anlattıklarını teyit edecek birinin olup olmadığını sormuşlarsa..." Bana döndü. "Bunu söylemek bile fena ama neticede, Greg'in ölümünün onların sandıkları gibi olmadığını, açıklanamaz olduğunu iddia eden kişi sendin. Yani görüntü o ki sanırım akıllarından geçen..." Ancak durdu, bunu yüksek sesle söyleyemiyordu.

"Benim bununla bir ilgim olduğu" diye bitirdim onun cümlesini. "Evet. Kocam ve onun aşığı olduğu düşünülen kadından intikam almış olduğum... Yani, bana olay anında başka yerde olduğuma dair bir kanıtım olup olmadığını mı soracaksınız?"

"Hayır, asla!" dedi Mary şok olmuş bir ses tonuyla.

"Tabii işler asla bu noktaya gelmeyecek" dedim. "Ama bir kanıtım var sanki." O günü ayrıntısıyla doğru düzgün hatırlamaya çalıştım. Şu kötü haber öyle bir darbe vurmuştu ki sanki

kendinden önceki her şeyi alıp götürmüştü. Ancak hatırlayabiliyordum. "Güzel bir gün geçirmiştim, eğlenceli de denilebilir. Güzel bir Macar sandalyesi üzerinde çalışıyordum. Umduğumdan daha fazla zamanımı almıştı, o yüzden ben de iş bitince bir taksiye atlayıp beni onu onarmam için kiralayan şirkete götürdüm. Lincoln's Inn Fields'ın hemen yanında bir avukatlık bürosuydu. Zamanı hatırlıyorum çünkü orası kapanmadan ulaşmak için acele ediyordum. Saat altıya birkaç dakika kala olmalıydı. Onu verirken malı teslim ettiğimi belirten bir makbuz imzalamak zorunda kalmıştım. Üstüne tarihi ve zamanı yazmıştım. Yani o sırada Doğu Londra'da kocamın arabasını sabote ediyor olamazdım, eğer istenen buysa. İşte geldiğimiz yer. Gereksiz fazlalıkta bilgi."

Bir tuhaf sessizlik arası daha oldu.

"Ama neden durduk yerde kaza mahalline dönüp bakıyorlar ki?" dedi Joe.

"Evet" dedi Mary. "Bir kazaydı o. Soruşturmada biz de vardık."

"Tanrı bilir" dedim. "Ortalığı bulandırarak o kadar çok derde yol açtım ki polis de artık ne düşüneceğini bilemiyordur. Benim canımı sıkmıyor. Ben hepsine bir son verdim. Çok uzun zamandan beri yapıyor olmam gerekeni yapmaya başlayacağım; kendime çekidüzen vereceğim, iyi olacağım, işe yarar bir şeylerle uğraşacağım."

Dediğim gibi de yaptım. Ya da en azından diyebiliriz ki bir yerden başladım. Bebek kutlamasının ortasında kekin götürülmesine yardımcı oldum. Karnının doymasının ardından gözleri dumanlı, alt dudağında süt kalıntısıyla kafayı bulmuş bir yaşlı kadın gibi duran Ruby'i kaldırıp düşürmekten korka kor-

ka kollarıma aldım. Yumruğunun içinde sıksın diye serçe parmağımı uzattım ve yüzümü boynuna bastırdım; talaş ve hardal karışımı bir şey kokuyordu. Sonra onu gucu gucu yapsın diye başka birine verdim ve oradan ayrıldım.

Evvelki gün bir adam eve altı yemek masası sandalyesi bırakmıştı. Yıllardır kulübesinde duruyormuş ve aklından çıkıp gidivermiş. Acaba onlara bir bakabilir miymişim? Evet, elbette bakabilirdim. Yüzeylerini bulaşık teli ve beyaz ispirtoyla kazıyabilirdim. Kırılmış suntaları değiştirebilir ve düz dursunlar diye bacaklarını onarabilirdim. Oturaklarını yenileyebilir ve sonra yüzeyleri düzleyerek cilalayabilirdim. Neredeyse makul bir ikinci el arabaya denk düşen bir fiyat sunduğumda adam hâlinden memnun görünüyordu. Ben de hâlimden memnundum. Sandalyeler bana günler süren ince, hüner isteyen, karmakarışık, çetin, yalnızlık gerektiren, güzel, tatmin edici bir iş sunacaklardı. Yani, belki mutluluk getirmeyeceklerdi ama içinde kendimi kaybedebileceğim, kaçıp saklanabileceğim bir yer olacaktı ya da ben öyle düşünüyordum.

Eğer kim olduğunu bilseydim asla açmazdım. Kulübeden daha yeni dönmüştüm ve tam kendime bir çay yapacaktım ki gafil avlandım. Otomatik olarak telefonu kaldırdım, kaçınmak isteyeceğim biri olabileceğini düşünmedim; sesini duyduğumdaysa o kadar afalladım ki kaynar çayı bileğime döktüm, sonra kupayı düşürdüm ve o da zeminde paramparça oldu. Ahizeye baktım, tekrardan yerine koyup kendimi kulübeye kilitleyebilirim, diye düşünüyordum, böylece kimse bana ulaşamazdı.

"Alo!" Ses soğukkanlı ve pürüzsüzdü; şimdi bile duygularını göstermeye niyeti yoktu. Telefonun diğer ucundaki hâliyle onu hayal ettim: Kırlaşmakta olan siyah saçları, şık mı şık kıyafetleri ve manikürlü elleri, biraz hor görmekten gelen dalgacı, baygın havası; hepsinden öte, ihtiyatlılığı.

"David" dedim sonunda, sesimi onun tonuna uydurmaya çalışıyordum. "Ne istiyorsun?"

"Doğruca konuya gireyim." İçinde en ufak bir neşe barındırmayan ufak bir kahkaha attı. "Seni görmek istiyorum."

"Neden?"

"Sormana hayret ettim doğrusu. Açıklığa kavuşturulması gereken birtakım şeyler var."

"Hâlihazırda polise söylememiş olup da sana söyleyeceğim hiçbir şey yok."

"Hâlbuki benim, sana söyleyecek şeylerim var pekâlâ. Ve bunu telefonda yapmamayı tercih ederim."

"Evine gelmek istemiyorum."

"Aklımdan bile geçirmedim zaten." Sonunda sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. "Ben seninkine geleyim mi?"

"Hayır, onu da istemem."

"Kapı gibi şahidim var, biliyorsun, Eleanor." İsmime hafif bir vurgu yaptı, bana düzenbaz olduğumu hatırlatıyordu. "Eğer benim katil olabileceğimi hayal ediyorsan, kendini yormana gerek yok."

"Öyle değil" dedim, gelgelelim elbette David'in Frances'ı öldürdüğünü düşünmüştüm ve bunu gözümde canlandırmayı çok kolay bulmuştum: O vicdan sahibi zavallı bir yaratık ol-

maktan çok soğuk, akıllı, acımasız bir adamdı. Bununla birlikte, onu evimden uzak tutmak istemem korkudan değil, onun parlak cilalı pabuçlarını Greg'in hayaletinin dolaştığı benim külüstür dünyama atma fikrine karşı içgüdüsel, derinden hissettiğim bir tiksintiden geliyordu.

"Benim kulübemde buluşabiliriz, eğer istersen. Özel odalar var."

"Hayır. Dışarıda bir yer olsun, herkese açık bir alanda."

"Pekâlâ, Blackfriars Bridge. Kuzey tarafı. Bir saat içinde."

"Yağmur yağıyor" dedim aptal aptal.

"Öyle. Bir şemsiye getireceğim."

Telefonu kapadım ve gidip bileğimi sonunda hissiz hâle gelinceye kadar birkaç dakika soğuk suya tuttum. İş kıyafetlerimi değiştirmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ne de olsa artık ben olmayan biriymişim gibi davranmak zorunda değildim. Merdivenlerin altındaki dolaba baktım şemsiye için fakat telleri kırık olan bir taneden başka bulamadım, o da açılmıyordu. Islanmak zorunda kalacaktım.

Oraya vardığımda ıslanmıştım, üşüyordum, üstüm başım yapıştırıcı kokuyordu ve üstümde de boya lekeli kanvas bir pantolonla şapır şapır damlayan su geçirmez bir yağmurluk vardı. David kocaman siyah şemsiyesinin altında bir kemik kadar kuruydu.

Onun dikildiği tenha kaldırımdan birkaç adım ötede durdum ve sert bir şekilde başımla selam verdim. Deve tüyünden güzel mi güzel mantosu tanıdıktı, at kestanesi gibi parlayan kahverengi ayakkabıları da. Görüntüsündeki özel bir değişik-

liği parmağımla gösteremezdim, ne var ki ondaki bir farklılık bünyemi çarpıverdi. Derisi son görüşmemize kıyasla daha bir gergin duruyordu kemiklerinin üzerinde, bu da sıkı ve sert bir ifadeye sahip yapıyordu onu.

"Uzun sürmeyecek" dedi.

Durup bekledim. Beni görmeyi o istemişti, ilk konuşan kişi ben olmayacaktım.

"Karım sana güvendi" dedi. Cevap vermedim. Söyleyebileceğim bir şey varmış gibi durmuyordu. "Seni sevdi" diye devam etti. "Bu sefer kötü bir karar verdi. Felaket kötü bir karar hem de."

"Onu ben öldürmedim."

David omuz silkti. "Buna polis karar verecek" dedi kayıtsız bir şekilde.

"Sana da güvenmiş miydi?"

"Yani demek istediğin, ona sadık kalmamış olmam mı? Elbette ki polise anlattıklarını biliyorum."

"Polise doğru neyse onu söyledim, yani Milena'yla bir ilişki yaşamış olduğunu."

Aynı zamanda, dedim içimden, onlara Frances'ın da bir sevgilisi olduğunu söylemiştim. Acaba David bunu biliyor muydu? Ona baktım, ifadesinden bir şey anlaşılmayan suratına. Acaba bunu keşfetmişti de Frances'ın şu an ölü olmasının nedeni bu muydu?

"Beni onaylamıyorsun" dedi David. "Tabii ki. Ne de olsa -ve şu Johnny ile olup bitenleri bir kenara bırakalım, sadece şimdilik, olur mu?- sen romantik bir hikâyede yaşadığını

düşünüyorsun; orada karı koca evlenir ve ardından sonsuza kadar mutlu yaşarlar, ilk aşk hiç solmaz, kıymetli kocan seni asla ama asla aldatmış olmaz çünkü seni canından çok seviyordur. Acaba seni Frances'ın bunu bilmediğini düşünmeye iten nedir?"

"Biliyor muydu?"

Tekrardan aynı kayıtsızlıkla omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Eğer biliyor olsaydı, suyu bulandırmamak gibi bir akıllılık yapardı kesin. Makul biriydi. Birbirimizi anlıyorduk. Birbirimizle uyuşuyorduk."

"Yani görmezlikten geldiğini mi söylüyorsun?"

"Böyle de denilebilir. Başka şekilde söyleyecek olursak; birbirimiz hakkında her şeyi bilmeye hakkımız olduğunu düşünerek birbirimizin işlerine maydanoz oluyor, göz çeviriyor ve karışıyor değildik. Birbirimize yetişkinler gibi davranırdık. Çok daha kötü evlilikler var."

"Yani sen ve Milena'yı duymuş olsaydı anlayış gösterirdi mi demek istiyorsun?"

"Bunu sormaya bile hakkın yok senin. Sen evimize bacadan düşmüş bir yabancısın, bir de burnunu seni ilgilendirmeyen işlere sokuyorsun."

"Onu seviyor muydun?"

Yüzünde gerçek bir öfke parlayıverdi ve şemsiyesinin altından ileri doğru çıktı, böylece mantosuna iri yağmur damlaları düştü. "Ne hissettiğimi mi bilmek istiyorsun?" dedi yüzü benimkinden birkaç santim ötede dururken. "Hâlâ bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Frances iyi bir kadındı ve Milena da kaltağın tekiydi, canavar kılıklı ağır bir kaltak hem de. Kaltaklar

her zaman kazanır. İnsanlarla oyun oynadı. Benimle oynadı, ağına düşürdü, becerdi, kendine çekti ve sonra da işi bitince tekrardan denize fırlattı. Beni asla sevmedi. Benimle sırf Frances ile hesaplaşmak için ilgileniyordu. Evet, evet, Frances'ın hayatında başka bir adam olduğunu biliyorum. Milena beni terk ederken benim sayemde karımdan öç aldığını söyledi çünkü o da onun elinden birini almıştı."

Onu seyrederken karşımda un ufak oluyormuş gibiydi. Ağzı titriyordu ve ben bir anlığına ağlayacağını ya da bana vuracağını düşündüm.

"Eğer o adamın kim olduğunu soruyorsan, söyleyemem. Hiç sormadım. Bilmek istemedim. Ben senin gibi değilim. Birtakım şeylerin gizli kalması en iyisidir. Varlığımız buna bağlı, eğer her şeyi bilseydik delirirdik. Yani bunun senin kıymetli kocanla bir alakası olup olmadığına dair bir şey söyleyemem. Artık kimse söyleyemez. Herkes öldü."

Ağzını kapadı ve tekrardan şemsiyesinin altına girdi. Birbirimize baktık.

"Onu bayağı sevmiştim" dedim sonunda. "Onu aldattığım için çok suçlu hissettim."

"Onu, beni, Johnny'i, herkesi."

Eve gidiş yolunun tamamını yürüdüm yağmur altında; Noel ışıklarını, kapısından dışarı sıcaklık yayılan şenlikli dükkânları, Camden High Street'te Noel ilahisi söyleyip görme özürlüler için para toplayan bandoyu ancak göz ucuyla fark edebildim. Arabalar ve kamyonetler yıldırım gibi geçiyor, birikintilerden üstüme deli gibi su sıçratıyorlardı. David'in beni görmek için bu buluşmayı ayarlaması, beni kışkırtmak,

azarlamak, alaya almak, korkutmak isteyişinden kaynaklanıyor olmalıydı. Bu sadistçe bir intikamdan mı ibaretti yoksa ötesi de var mıydı acaba?

Salonda oturdum ve boş şömineye baktım. Greg ateş yakmayı pek severdi. Bu konuda çok iyiydi, yöntemi biliyordu. Asla tutuşturucu kullanmazdı, onların zırva olduğunu söylerdi; bunun yerine buruşturulmuş kâğıt, ardından da çıra kullanırdı. Nasıl diz çöküp közlere üflediğini, onları nasıl alevlendirdiğini hâlâ hatırlıyorum. O öldüğünden beri ateş yakmamıştım ve şu an bunu yapmak geçiyordu aklımdan; ne var ki çok fazla çaba gerektiriyordu.

Durduk yere bir fikir geldi aklıma, hem saçma hem de gıcık eden cinsten. Onu kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım çünkü artık başarısız amatör hafiyelik teşebbüslerime bir son vermiştim fakat bir örümcek ağı gibi aklıma takıldı: Neden Greg, cenazesinin olduğu gün tanıştığım şu yaşlı Bayan Sutton ile görüşmesini ajandasına not düşmemişti? Kadının bana onunla ölümünün ertesi gününe bir buluşma ayarlamış olduğunu söylediğine emindim fakat bu, onun ajandasında yoktu.

Kendime bunun önemli olmadığını, anlamsız olduğunu söyledim. Bir bardak çay yapıp yavaşça içtim, yudum yudum, sonra da ofisi aradım.

"Joe'yla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Korkarım Bay Foreman burada değil."

"O zaman Tania ile?"

"Sizi bağlıyorum."

Birkaç saniye sonra telefonda Tania vardı.

"Tania? Benim, Ellie."

"Ellie" dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Dinle, Tania, bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Elbette!"

"Greg'in müşterilerinden birinin telefon numarasına ihtiyacım var."

"Ah!" dedi sesinde bir şüpheyle.

"Onunla cenazede tanıştım. Bayan Sutton olacak, sanıyorum; ilk ismini bilmiyorum. Greg'e karşı çok iyi davranmıştı ve benim de ona sormak istediğim bir şey vardı."

"Pekâlâ." Bir duraksama oldu ve sonra tekrardan onun sesi duyuldu: "Marjorie Sutton'muş kadın ve Hertfordshire'da yaşıyormuş. Kalemin var mı?"

"Alo?" Kadının sesi canlı ve netti.

"Marjorie Sutton ile mi görüşüyorum?"

"Evet. Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Ellie Falkner. Greg Manning'in dul eşi."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu size tuhaf gelecek biliyorum fakat yarım kalmış işleri hallediyordum ve size sormak istediğim bir şey vardı."

"Buyurun?"

"Bana Greg ile ölüm gününün ertesine bir görüşme ayarladığınızı söylemiştiniz."

"Doğru."

"Buna emin misiniz? Çünkü ajandasında bu randevuya dair bir kayıt yok."

"Bunu bir önceki gün ayarlamıştı. Tam kazadan önce olmalı. Gelip beni görmesi gerektiği konusunda çok ısrarcıydı."

"Neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?"

"Korkarım hayır. Bir sorun mu var?"

"Sorun yok" dedim. "Çok teşekkür ederim!"

Ahizeyi yerine koydum ve boş şöminenin karşısındaki sandalyeme geri döndüm.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir keresinde bir yavru fokun kuzey kutbunda buzların arasındaki bir delikte yattığını gösteren bir doğa belgeseli seyretmiştim. Yukarıdaki dış dünyada hava sıfırın altında elliydi fakat aşağıdaki o delik sıcacıktı, en azından bebek fok standartları göz önüne alındığında. Aynı zamanda ona güvenli bir yer gibi geliyor olmalıydı. Ne var ki hiç de öyle değildi aslında. Kilometrelerce ötede, yavrularını besleme derdine düşmüş bir anne ayı suyun altındaki bebek fokun kokusunu almıştı ve buzlarla karlar arasından ona ulaşmak için yolunda ilerliyordu.

İşte Baş Müfettiş Stuart Ramsay atölyemde beni ziyarete geldiğinde ben de aşağı yukarı böyle hissediyordum. Orada bulunmak bana yanlış geliyordu. Benim orada olmamın tek anlamı, onun gibi insanlar yokmuş gibi yapmaktan ibaretti.

"Çalışıyordum" dedim.

"Pek iyi" diye cevap verdi. "Beni boş ver."

"Pekâlâ." O odanın içinde dolanırken ben işime devam ettim; araç gereci kaldırıp bakıyor, arada bir sanki akla hayale gelmeyecek derecede egzotik bir şey yapıyormuşum gibi şaşkın şaşkın gözlerini bana çeviriyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bu, Greg'le benim aylar önce bulduğumuz bir saklama sandığı. Onu onaracağımı söylemiştim, böylece ofiste kullanabileceklerdi. Gerçekten pek bir güzel, üstündeki işlemelere bir bak. Greg'in ölümünden sonra bununla uğraşmayacağımı düşünmüştüm fakat şimdi bunu onlar için yine de yapmaya karar verdim. Joe bunu sevecektir."

Ramsay plastik ince bir şişeyi aldı ve kapağını kokladı. Yüzünü buruşturdu. "Bu nedir?" diye sordu.

"O bir lak" dedim. "Hani şu gençlerin koklayıp ardından hastaneye kaldırıldıkları şeylerden."

Şişeyi bıraktı. "Anneannem eski mobilyadan nefret ederdi" dedi. "Ölü birinin üstünde oturmuş olduğu bir koltuğa oturma fikrinden nefret ettiğini söylerdi."

"Bu da bir bakış açısı" dedim.

"İnsanlar evlendiklerinde kendilerine yeni mobilya almaları beklenirdi. O zamanlar gelenek buydu." Sökmüş olduğum sandalyelerden birinin üstüne oturdu. "Eskiden olsa bu tür bir şeyi şenlik ateşine atarlardı."

"Sanırım benden hizmet almak için gelmedin" dedim. "Öyleyse neden buradasın?"

"Ben sizin tarafınızdayım Bayan Falkner" dedi. "Size böyleymiş gibi gelmeyebilir ama öyleyim."

"Bunu düşünmüyordum."

"Mesele, birinin sizin tarafınızda olmasını zorlaştırıyor olmanız."

"Siz bir polissiniz" dedim. "Kimsenin tarafında olmamanız gerekir. Soruşturup gerçeği bulmak sizin işiniz."

Çalışma tezgâhıma şüpheci bir gözle baktı, sonra yarı oturur pozisyonda geriye doğru yaslandı. "Ben burada değilim aslında" dedi. Saatine baktı. "Yarım saat önce işten çıktım. Eve doğru gidiyorum."

"Bir bardak çay ister misiniz?" dedim. "Ya da bir içki?"

"Karım evde beni bekliyor" dedi. "Elinde bir içkiyle. Soğuk beyaz şarap, muhtemelen."

"Kulağa güzel geliyor" dedim. "Ama eğer görevde değilseniz..."

"Sadece size işlerin biraz karışacağını çıtlatmak istedim."

"Neden bana çıtlatmak isteyesiniz ki?" dedim. "Ayrıca işler neden karışsın ki?"

"Şurası apaçık ki bunların hepsi saçmalık! Sizin... yani, aslında sözcükleri ağzımdan çıkarırken bile kulağa aptalca geliyor ama yine de söyleyeceğim. Sizin açıkça kocanızın ölümüyle bir alâkanız olamaz, değil mi?"

O geldiğinden beri hiç ara vermeden zımparalama işiyle uğraşıyordum fakat artık durmuş ve ayağa kalkmıştım. "Hayır dememi mi bekliyorsunuz?" dedim.

"Etrafta dolaşıp kendinizi şüpheli gibi göstermeye çalışıyorsunuz ama yine de işe yaramıyor."

"İşe yaramıyor çünkü doğru değil" dedim.

"Bizim doğruyla işimiz olmaz. Biz kanıtlar üzerinden çalışırız. Her şeye rağmen kocanızın ölümü bir kaza olarak kayıtlara geçti. Ortalıkta dolanıp bunun böyle olmadığını haykıran tek kişi sizdiniz. Bunu bir çifte blöf ya da üçlü blöf gibi görmeyi denedim fakat bir türlü yerli yerine oturtamadım. Ve sonra, sadece kocanızın sadakatsizliğini bilmediğinizi iddia etmekle kalmadınız, hakikaten lanet bir... Yani, bunun tamamen bir hata olduğunu, onların arasında bir ilişki olmadığını iddia edip durdunuz. Hatta ilişkide olduklarına dair kanıt bulduktan sonra bile."

"Ama kanıt geçerli değil."

"Kanıtlar her zaman bulanıktır."

"Bulanık değil" dedim. "İmkânsız."

Tezgâhın üstünde bir ileri, bir geriye doğru sallanıyordu. "İlişkiyi bilmiyor muydunuz gerçekten?" dedi. "Yani kocanızın ölümünden önce, demek istiyorum."

"Bir ilişki yaşadığına inanmıyorum."

"Kocanızın öldüğü gün bir tartışma oldu mu aranızda?"

"Hayır."

Ramsay ayağa kalktı ve odanın karşısına yürüyüp pencereden dışarı baktı. "Böyle bir kulübe için izne ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

"İlginç!" dedi.

"Bu konuyla alakalı mı?"

"Bir tane almayı düşünüyorum da" dedi. "Evin dışında gidecek bir yer olsun diye. Söylediklerime geri dönecek olursak;

size bu soruları gelişigüzel sorduğumun farkındasınızdır, resmî bir ifade almadan yani. Eğer öyle olsaydı, açığınızı yakalamaya çalışıyormuşum gibi gözükebilirdi."

"Nasıl?"

"Bir dolu insanla konuşuyoruz." Cebinden bir not defteri çıkardı ve sayfaları çevirdi. "Kocanızın ofisindeki insanlar dâhil. Mesela, o gün ofiste bir yazılım güncellemesi yapmakta olan Bay Kelly. Dedi ki kocanızın öldüğü günün öğleninde, kocanız ile Bay Kelly'nin siz olduğunu varsaydığı biri arasında telefonda geçen bir tartışma duymuş. Belki de siz değildiniz."

"Bunu Fergus mu söyledi?"

"Evet."

"Doğru söylüyor. O bendim."

"Bir tartışma olmadığını söylediniz ama."

"Önemli bir tartışma değildi."

"Ne hakkındaydı?"

"Tamamen önemsiz bir konuydu." Ramsay cevap vermedi. Açıkça daha fazlasını duymak istiyordu. "Onun eve geç gelmesi hakkında."

"Bu konuda mı tartıştınız?"

"Tartışmalarımızın tümü önemsiz şeylerdi. Ah, Tanrı aşkına! Ardından bana yolladığı mesaj hâlâ duruyor." Cep telefonumu aldım ve elimin silmeye varamadığı mesajlardan birini açtım. Telefonu Ramsay'e uzattım. Zar zor bir şekilde üst cebinden yakın gözlüklerini çıkardı ve taktı.

"'Özür özür özür özür özür! Aptal bir budalayım ben.' Ne çok özür dilemiş. Bunu alsam sorun olur mu?"

"Bu benim telefonum. Ona ihtiyacım var."

"Size geri dönecek. Bu arada şu kullan at telefonları işinizi görecektir."

"Neden istiyorsunuz onu?"

Ramsay telefonu cebine attı. "Fesat biri kocanızın ne için özür dilediğini belirtmemiş olduğunu söyleyebilirdi. Yani sadakatsizliği için de özür diliyor olabilir."

"Sadakatsiz değildi."

"Haklı olduğunuza eminim."

"Sizi bekleyen şarap ısınacak."

"Ben fesat değilim" dedi. "Ben sizin tarafınızdayım. Kendinizi suçlu çıkarmak için çok çalıştığınızı biliyorum fakat pek iyi iş çıkardığınız söylenemez. O kazayı, hani kocanız ve Milena Livingstone'un dâhil olduğu kazayı, bunu tek başınıza yapmış olamazsınız."

"Neden 'tek başına' diyorsunuz?"

"Nedeni yok. Ayrıca, zaten kimle yapacaksınız ki? Onun kocasıyla da konuştum. Dul kocasıyla. Aslında gerçekte 'dul koca' lafını kullanmıyoruz hiç, değil mi? Nedenini hep merak etmişimdir. Bir cinayet planlayabilecek biri gibi durmuyordu. O daha çok hoşgörülü birine benziyordu. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Eğer onun karısını öldürmediği konusunda sizinle hemfikir olup olmadığımı soruyorsanız, hemfikirim."

"Ve sizin kocanızı tabii."

"Yani, elbette."

"Ve sonra bir de Frances Shaw var."

"Frances'ı ben öldürmedim!"

"Ben sadece burada şeytanın avukatlığını yapıp kötü niyetli birinin öne sürebileceği teoriyi inşa etmeye çalışıyorum. Kocanızın aşığı tarafından işletilen bir şirket için çalışmış olmanız, talihsiz bir tesadüf olarak gözükebilir."

"Bir tesadüf değildi" dedim. "Ve o da onun aşığı değildi. Ben orada bunu kanıtlamak için çalışıyordum. Ya da gerçeği bulmak için."

"Yani, bunu sahiden olsa nasıl yapardınız ki?"

"Neyi?"

"İki insanı öldürüp kaza süsü vermeyi."

"Ben Frances Shaw'dan bahsettiğinizi sanıyordum."

"Frances Shaw'a geleceğiz. Ben arabayı düşünüyordum. Böyle bir şeyi nasıl yaparsınız? Frenleri mi bozmak gerek, hani şu filmlerde yaptıkları gibi?"

"Frenler nasıl bozuluyor ki?" dedim. "Her neyse, bu ne işe yarar ki arabayı Londra'da kullanıyorsan? Saatte elli-altmış kilometre hızla giden iki insanı böyle öldüremezsin. En azından, kesin olarak öldüremezsin."

"Doğru" dedi Ramsay. "Ne yaparsın peki o zaman?"

Kendime verdiğim sözü bozdum ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi bir kez daha olayı düşünmeye başladım.

"Hâlihazırda ölü olmalılar. Ve sonra onları sessiz bir yere sürüp..."

"Porton Yolu gibi" dedi Ramsay.

"Bu muhteşem bir seçim olur" dedim. "İşte burada arabayı köşeden devirip, ateşe verip sonra da uzaklaşabilirsin."

"Bir iz bırakmadığından emin olarak" dedi Ramsay. "Ya da bir şey düşürdüğünden."

"Cinayeti benim işleyip atkımı da orada bıraktığımı mı düşünüyorsunuz?

"İnsanların cinayet mahallerinde neler bıraktığına inanamazsınız. Takma dişler. Tahta bacaklar. Eminim, iş asla bu noktaya gelmeyecektir, Bayan Falkner fakat olur da bir savunma yapmak için çağrılırsanız, olay mahallinde kanıt bırakmanın, sizin orada bulunmuş olduğunuza dair bir iddia olacağını vurgulamama gerek yok sanırım."

"Orada bulundum zaten. Sonrasında gittim."

"Açık ki Frances Shaw vakası çok daha farklı. Sizin olay mahallindeki mevcudiyetiniz her yerde tespit edildi, vücudun üzeri de dâhil olmak üzere."

"Orada çalıştım ben" dedim. "Ve cesedi açığa doğru çektim. Ölüp ölmediğinden emin değildim."

"Acil servisler bunun için" dedi Ramsay. "Siz ve benim gibi insanlara ölüymüş gibi gözükenleri diriltebiliyorlar."

"O ölmüştü."

"Bu tartışmayı daha önce yaptık sanıyorum. Demek istediğim o ki her ne kadar oradan kaçmış olsanız da orada bulunmuş olduğunuz konusunda en ufak bir şüphe yok. Gelgelelim bunu yapmış olmanız mümkün olmamasına rağmen kocanızı ve aşığını öldürmek için bir nedeniniz vardı; iyi de Frances Shaw'u öldürmek için hiçbir nedeniniz yok, değil mi?"

Bir duraksama oldu çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Onun bir şey bilip bilmediğini merak ediyor ve bir kez daha beni yakalamaya çalışıp çalışmadığını düşünüyordum. Eğer or-

tada bir karşı kanıt olacaksa *-daha fazla* karşı kanıt- bu benden gelmeliydi. Ve şu an, onu vermenin tam zamanıydı. Bir an durup düşündüm: Niye olmasın? Her şeyin üstüme geldiği, her şeyin kötüye gittiğine dair bir his vardı içimde. Neden buna ayak uydurmayacaktım? Ne olurdu yani bunun için suçlansam, tutuklansam ve hapse atılsam? Gerçekten, ne fark ederdi? Ama bunu yapamadım. Bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilemedim.

"İyi geçiniyorduk" dedim. "Beni bir arkadaş gibi görüyordu. Onu kandırdığım için kötü hissediyordum. Ona bunu anlatacaktım ama..."

"Yani kocanızın ilişkisini bilmiyor olduğunuz ve Frances Shaw ile hiçbir sorun yaşamadığınız yolundaki eski hikâyenize bağlı kalıyorsunuz..."

"Hiçbir sorun yoktu demedim."

"Yani şiddet kullanmak için neden oluşturacak bir sorun, demek istiyorum."

"Elbette hayır."

"Yine de onun kocasını, kocanızın aşığıyla bir ilişki yaşamakla suçluyorsunuz."

"O adamın onunla bir ilişkisi vardı *pekâlâ*... ve o kadın, Greg'in aşığı falan değildi. Ayrıca onun karısının da bir ilişkisi vardı, unutmamak gerek."

"Hımm!" Burnunun kenarını kaşıdı. "Neden kafamızın bu kadar karışık olduğunu görebiliyorsun, değil mi? Sorun, tüm bu negatifler işte; kimsenin bir şey bilmemesi, cinayet işlemek için bir nedene sahip olmamaları. Bunun için yeterince zeki değilim. Üstünde parmak izleri olan bir bıçak. Tercihen güvenlik kamerasına yakalanmış. Ben böyle şeyler severim."

Etrafına bakındı. "Hiç yeni mobilya yapıyor musun?" dedi.

"Yaptım, bir tür hobi olarak. Eski mobilyalardan daha pahalıya geliyor."

Ramsay hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. "Bu maaşla ikisine de gücüm yetmez. Ben Ikea'ya takılırım." Duraksadı ve bir şey hatırlamış gibi oldu. "Şu oyunlarından birini oynamıyorsun yine, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Başka biri kılığına girmek gibi."

"Hayır."

"İlk seferinde bile eğlenceli değildi."

"Suçun işlendiği saatte başka yerde olduğuma dair kanıt var elimde."

"Ah, evet! Ona da bir bakmamız gerekecek görünen o ki."

Ona Greg'in ölüm günündeki teslimattan bahsettim. Hatta eve gittim ve avukatın bürosunun numarasını bulup onun için bir kâğıda adresle telefon numarasını yazdım. "Kendin kontrol edebilirsin."

"Edeceğim" dedi.

Otuzuncu Bölüm

Baş Müfettiş Ramsay pazartesi sabahı beni görmeye geldiğinde, bu seferki bir önceki ziyaretlerine benzemiyordu hiç. Kapıyı çalışı bile oldukça farklıydı, daha ısrarcı ve uzlaşmaz bir tondaydı. Parlak yeni takım elbisesinin içinde tuhaf bir görüntüsü olan genç bir meslektaşı da onunla gelmişti; sanki Ramsay'nin onu laubalilik, gayrıresmilik, özel muamele etmek konularında en ufak bir falsodan koruyacak birine ihtiyacı varmışçasına. Beni çalışırken seyretmeye dair neşeli bir teklif sunulmadı. Salona geçmek konusunda ısrar etti ki üstümdeki tozlu ve buram buram kokan iş kıyafetleriyle ben kendimi burada garipsiyordum. En kötüsü de neredeyse donuk bakışlı karanlık yüz ifadesiydi, sanki daha önce hiç tanışmamışız da tam şimdi benden bir ilk izlenim almış ve bu da kötüymüş gibi.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm. Pike and Woodhead'e, olay anında başka yerde olduğunuza dair kanıtı kontrol etmeleri için bir memur gönderdik. Ne yazık ki ellerinde fatura yoktu."

Durdu ve bana baktı; yüz ifadesi dingin ve inatçıydı, sanki bir mazeret bekliyordu.

"Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm" dedim. "Onu imzaladığımı hatırlıyorum fakat atmış olmalılar."

"Hayır, atmadılar" dedi Ramsay. "Fakat biri geldi ve biz oraya varmadan onu aldı."

"Kim?"

"Siz."

Bir anlığına gözlerim karardı; parlak altın beneklerle birlikte, tıpkı bir hata sonucu güneşe baktığınızda olduğu gibi. Oturmam gerekti. Konuşamadım. Konuşmaya çalıştığımda bu büyük bir çaba gerektirdi. "Neden ben olduğumu söylüyorsunuz?"

"Ciddi misiniz?" dedi Ramsay. Defterini çıkardı. "Memur arkadaşımız firmadaki ofis müdürüyle konuştu. Bay Hatch adında biri. Dosyayı kontrol etmiş, o kâğıt parçasının yerinde olmadığını görmüş fakat Bayan Falkner diye biri tarafından alındığına dair bir not varmış. Yani siz tarafından."

Baş döndürücü bir saniye boyunca oraya gerçekten gitmiş, kâğıdı bırakmış ve sonra da bunun anısını bastırmış olmamın mümkün olup olmadığını sordum kendime. Belki delirmek böyle bir şeydi. Bu, her şeyi açıklayabilirdi. Kafamın bir tarafı, Greg'in sadakatsizliğini biliyordu, diğer korkunç şeylerden sorumluydu ve bunları bir zihinsel duvarın arkasında gizlemişti. Bununla ilgili bir şeyler duymamış mıydım zaten? Travma geçirip ardından bunun sonuçlarıyla yüzleşmemek için olayı ört

pas eden insanları? Suç işleyip sonra bunları unutarak gerçekten kendilerinin masum olduklarına inanan insanları? Böyle bir şeyi kabullenmek neredeyse bir rahatlama getirecekti fakat bunu yapmadım.

"Nerede?" dedi Ramsay.

"Bende değil" dedim. "Ben değildim o."

"Yeter!" dedi Ramsay. Sağ elini kaldırdı, işaret parmağıyla başparmağı birbirine bitişikti, sanki görünmez bir kibriti tutuyormuş gibi. "İşte sizi tutuklamaya bu kadar - tam bu kadar-yakınım şu an. Sanırım içinde bulunduğunuz belanın farkında değilsiniz, Bayan Falkner. Mahkemeyi kandırmaya kalkmak, kırmızı ışık yanarken yolun karşısına geçmeye benzemez. Hâkimler bundan hoşlanmaz. Bunu bir tür ihanet olarak görür ve insanları şaşılacak denli uzun hapis cezalarına çarptırırlar. Anlıyor musunuz?"

"Ben değildim" dedim.

"Elbette sizdiniz."

"Olası hiçbir şekilde bunun bir mantığı yok" dedim. "Eğer bu bensem, neden size o firmadan bahsedeyim, adresi vereyim ve sonra da gidip siz oraya varmadan kanıtı alıp götüreyim?"

"Çünkü o kâğıtta sizin söyledikleriniz yazmıyordu."

Bir an kafa karışıklığı içinde kalakaldım. "Ama kanıttan kurtulmanın faydası olmaz ki! İşleri daha da kötü hâle getirir sadece. Neden bunu yapmış olayım? Hele oradayken adımı bırakayım bir de?"

Ramsay neredeyse kahkaha atarcasına soludu burnundan fakat sonra yüz ifadesi ciddileşti ve konuşmaya başladığında sakin ve netti. "Eğer jüri yediğiniz tüm diğer haltlar konusunda

bilgilendirilirse fazladan bir parça manyaklığı daha hazmetmek konusunda bir sıkıntı yaşamaz sanıyorum."

Onlar evden ayrılmadan evvel daha fazlası da oldu ve hiçbiri de hoş değildi. Ramsay yakın gelecekte gözetim altında ifadeye çağrılacağımı, bunun da hemen oracıkta suçla itham edilebileceğim anlamına geldiğini ve yanımda bir avukat bulunsa iyi olacağını söyledi. Ayrıca bir psikolojik teste girmemi ve bunun, benim en iyi umudum olabileceğini mırıldandı. Gitmek üzere oldukları sırada, beni bir şaşkınlık ve acıma içinde süzdü. "Senin için üzülmüştüm" dedi. "Ama işleri hiç de kolaylaştırmıyorsun. Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum. Ama senin dosyana biz bakıyoruz. Tepemizin tasını attırma."

Onlar gider gitmez, araba kapının önünden uzaklaşır uzaklaşmaz, daha resmî kıyafetler geçirdim üzerime. Yarım saat sonra Pike and Woodhead'in ofisindeydim; giriş kapısı küçük bir cadde üzerinde, tam Lincoln's Inn Fields'ın bitiminde bir ara sokaktaydı. Kapının hemen iç kısmındaki masada orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Ona Bay Hatch'in içeride olup olmadığını sordum.

"Darren mı? Evet, buralarda bir yerde."

Onu görüp göremeyeceğimi sordum ve birkaç dakika sonrasında o beliriverdi karşımda ama beklemiş olduğum gibi ince çizgili bir takım elbiseyle değil de bir Fred Perry tişörtü ve kotla. Sandalyeyi teslim ettiğim zaman onunla tanışmamıştım. Sandalyeyi resepsiyona bırakmış, bir kâğıt imzalamış, bir kopyasını aldıktan sonra çıkıp gitmiştim.

"Teslimatla siz mi ilgileniyorsunuz?" dedim.

"Bir şey mi teslim edeceksiniz?"

"Bugün değil. İsmim Eleanor Falkner. Buraya birkaç hafta önce bir sandalye teslim etmiştim."

Yüzü kuşkucu bir hâl aldı. "Bu sabah bir polis memuru geldi bununla ilgili."

"Ben de onun üstüne kontrol etmek istedim."

"Ne için?"

"Sandalyeyi bıraktığımda bir makbuz imzalamıştım. Onu sizden almış olduğumu söylediler. Ama almadım."

Duvara sabitlenmiş duran bir dosya dolabına gitti ve üst çekmeceyi açtı. Bir dosya çıkardı ve sayfaları karıştırdı. "Alınan veya teslim edilen her şey için bir kâğıdımız vardır. İşte burada. Bir not var sadece. 'Makbuz, Bayan Falkner'a iade edildi.'"

"Ne zaman?"

"Dün olmalı."

"Anlamadım bunu. Kim yazmış bunu?"

Daha yakından baktı. "Benim yazıma benziyor."

"Yani kâğıdı alan kadın ben miydim?"

"Burada dediği bu."

"Ama onu alan kadını hatırlayamıyor musunuz?"

"Benim temel olarak yaptığım iş teslimatı halletmek. Günde yirmi, otuz, belki kırk tane. İşte bu yüzden kâğıtlara ihtiyacım var."

"Ama neden birinin öylece gelip de bir kâğıdı almasına izin verdiniz ki?"

"Çünkü önemli değildi. Belgeler için olan makbuzlar üst kata gider ve onları saklarız. Bunlarsa sadece ofis malzemeleri; bilirsin, kalemler, kartuş falan gibi. Her iki ayda bir bunları temizleriz."

"Yani sokaktan biri gelip içeri girse ve kâğıdı istese bunu ona verir miydiniz?"

Tekrardan dosyaya baktı. "Ama burada Bayan Falkner diyor."

"Evet ama..." Durdum. Daha fazla üstelemenin boşuna olduğunu anlamıştım.

Sekiz saat sonra falan, sarhoştum. Öğlen vakti Gwen ve Mary'e telefon açmış, bir sürü mesaj bırakmıştım; meşgul olduklarını, şehir dışında olduklarını ya da oldukça anlaşılır şekilde sesimi duymaktan, benim hakkımda bir şeyler duymaktan, hatta var olduğumu bilmekten usandıklarını varsaymıştım. Fakat o öğlen vaktinin sonrasında Gwen aradı ve ikisinin beni dışarı çıkaracağını söyledi. O şaşmaz altıncı his vardı içimde, insanların hakkınızda konuştuğunun ve bilginiz olmadan sizin için planlar yaptığının içinize doğduğu zamanlarda olduğu gibi. Ona çok nazik olduklarını fakat bu bir pazartesi akşamı olduğu için kendi hayatlarının keyfini sürmeleri gerektiğini söyledim. Gwen bunun saçmalık olduğunu belirtti. Üstüme bir şey geçirmem gerekiyordu ve beni gelip sekizde alacaklardı.

Beni Camden Town'daki yeni bir İspanyol barına götürdüler, burada ufak kadehlerde sherry içip tapas yedik, sonra daha fazla tapas yiyip sherry içtik, ardından da en sevdiğimiz içkinin ne olduğuna dair bir tartışmaya girdik. Biri martiniden bahsetti ve Mary bunun bir parça limon kabuğuyla, Gwen de bir zeytinle servis edilmesi gerektiğini söyledi. Böylece bir tane limonlu ardından da bir tane zeytinli söyledik. Kazananın hangisi olacağına dair oy bana kalmıştı, ben de limonlu olanı seçince bunu kutlamak için birer tane daha limonlusundan söyledik.

İşte tam o sırada, ben üçüncü martini kadehimden narin bir yudum alırken Gwen nasıl olduğumu sordu. O alkol dolu sersemlik içinde bile tüm akşamın adım adım bu noktaya ilerlemiş olduğunu fark ettim. Telefonlarına bıraktığım mesajlar herhâlde o kadar perişandı ki açıkça, bir şeyler yapılması gerektiğine karar vermişlerdi.

"İyiyim ben" dedim.

"Hayır" dedi Mary. "Bizden çekinme."

Bir an durup düşündüm ve ben -ya da belki lambamdaki cin- her şeyi yepyeni bir berraklıkla görüverdim.

"Bende, yani gerçekten" dedim. "Bir bakıma yanlış giden bir şeyler vardı ama artık durum farklı. Artık mesele etraftaki şeyler. Biliyorum, Dul Falkner'ın sonu gelmez dertli masallarından sıkıldınız, o yüzden bende sizin için kısa keseceğim."

Yani, yeterince kısa kestim. Onlara önceki günkü olanları elimden geldiği kadar özetleyerek anlattım. Bittiğinde, Mary ve Gwen birbirlerine paniğe kapılmış ve kafaları karışmış bir hâlde bakakaldılar. Kadehimi fondip yaptım. "Yani, polise gerçek olmadığını bildiğim bir kanıt sunup sonra da onu kontrol edecekleri günün evvelinde gidip kanıtı ortadan kaldırmanın ne anlamı olabilir ki? Yani, bunun mantığı ne? Bunu nasıl açıklayabilirler?"

Bir duraksama oldu.

"Bir tür karışıklık olmuş olmalı" dedi Gwen.

Şu an bırakın düşünmeyi, konuşmak için bile yoğunlaşmakta zorlanıyordum. "Mantıki açıklamaları düşünmeye çalışıp duruyorum" dedim. "Fakat sürekli mantıksız olanlar kalıyor elimde. Mesela, düşündüm ki belki sizden biri kanıtın doğru

olup olmadığını kontrol etmek için oraya gitmiştir, doğru olmadığını görüp beni korumak için onu almıştır. Ama siz bunu yapmazsınız, değil mi?"

"Elbette hayır" dedi Mary.

"Margarita içmeliyiz" dedi Gwen. "Martiniler çok tehlikeli."

"Burada margarita alamazsın" dedim. "Margaritalar Meksika işidir. Kendilerine hakaret edilmiş gibi hissederler."

"Ama martiniler daha bile yabancı sayılır" dedi Mary. "Daha yabancı."

Oradan bar kapanırken çıktık ve soğuk hava derhâl kafamı açıverdi. Arkadaşlarıma sarıldım ve onlara teşekkür ettim.

"Polisin seni tutuklayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Gwen. "Yapamazlar. Gerçekten."

Camden High Street'te esen rüzgârdan kendimi korumak için montuma sarındım iyice. Birden her şey daha belirginleşti.

"Bilmiyorum" dedim. "Her şeyin yerli yerine oturup oturmadığından emin değilim. Eğer birdenbire ölmüş olarak bulunsam ve sanki kendimi öldürmüşüm gibi görünse her şey, yeterince iyi olur bu. Kederli bir dul, ağın üstüne doğru kapanmakta olduğunu hisseden suçlu katil, daha fazla baskıyı kaldıramıyor. Aynı anda üç dosyayı da kapayabilirler böylece. Eğer parçalar birbirine uymazsa, olayın tümü mantıklı gibi gözükmezse, ne olacak canım, hayat dediğin karman çorman bir şey değil mi zaten? Ama bu kadarı polise yeterli olur."

"Ellie" dedi Gwen korkmuş bir şekilde. "Böyle şeyler söylememelisin."

Bir taksi gördüm ve durdurmak için kolumu kaldırdım. "Ama eğer bana bir şey olursa" dedim. "Bunu sana söylediğimi hatırlarsın, değil mi?"

Yorgun argın yatağa uzandım ancak sinirlerim hopluyor, zihnim fırfır dönüyordu ve biliyordum ki uyumak imkânsızdı. Beynimin uyumaya çalışmakla ilgili her şeyi unutmasını sağlamayı denedim ki kendiliğinden uyuyabilsin. Gevşedim, yoğunlaştım, sanki uykudaymışım gibi düzenli bir soluma tutturdum, gözlerimi kapadım. Sonra açtım onları ve karanlığa bakıp şöyle dedim kendime: Kör insanlar bunu görüyor işte. Sıkıcı bir şey düşünmeye çalıştım, eğlenceli bir şey düşünmeye çalıştım. Geçmişte uykuya nasıl daldığımı düşünmeye başladım. Eylem olmayan bir eylemi, sadece kendini bırakmayı nasıl yaparsınız? Kendinizi uyurken asla gözlemleyemeyeceğiniz fikrine taktım kafayı, aynı şekilde -sanırım- kendi ölümünüzü tecrübe edemeyeceğiniz gibi. O yüzden ben de uykudan önce gelen bir kendinden geçme olduğunu düşünmeye başladım, tıpkı ameliyattan önce alınan ilaçların bayıltması gibi, böylece kendinizi uykuya dalarken gözlemleyemiyordunuz. Fakat bunun da bilincinde değildiniz, o zaman bunun bir başka öncülünün daha olması gerekiyordu ve onun da başka bir öncülü... O yüzden uykuya dalmak aslında hiçbir şekilde mümkün değildi.

Kendimi yorup bilinçsiz hâle geçmeye zorlamanın delice bir yolu olarak kafamın içinde bir yolculuğa çıktım, sanki bir şeyi düşünmek, onu yapmak kadar zor olacakmışçasına. Evden dışarı çıktım, sola döndüm, sonra tekrar sola dönüp kanala indim, Primrose Hill üzerinden Camden Lock'ı geçtim,

sonra Regent's Park'a çıktım, Euston Caddesi üzerinden tekrar Somers Town'a, Camden Town'a ve nihayetinde eve döndüm. Bu hummalılara has bir rüya gibiydi, uyanık olmam ve ipleri kendi elimde tutmam haricinde.

Önce bunu şehrin içinde sıradan bir yürüyüşmüş gibi hayal etmeye çalıştım fakat sonra kovalandığım izlenimine kapıldım ancak arkamdakinin kim olduğunu göremiyordum. Tek bir kişinin mi birkaç kişinin mi peşimde olduğunu bilemiyordum, hatta bunun bir insan ya da herhangi bir varlık olup olmadığını bile. Sadece orada birilerinin olduğunu ve bana düşman olduklarını biliyordum. Birden, sarsıcı bir şekilde, hayali yolculuğumda aslında kovalanmadığımı fark ettim. Bir şey arıyor, bir şeyi takip ediyordum ve fark ettim ki bu sendin. Sadece seni aramakla kalıyor değildim, seninle konuşmaya başladım ve seninle konuşmamın bir anlamı olup olmadığını, senin ben ve seni tanıyan insanların zihinleri haricinde bir var oluş taşıyıp taşımadığını düşünmeye başladım. Acaba senin kalıntıların şu an içinde yattığım karanlıktan daha karanlık karanlıklarda mıydı? Senin oralarda bir yerlerde olduğuna inanmasam -ve inanmıyordum aslında- bir anlam ifade etmezdi seninle konuşmam burada, bu karanlıkta; sonra sen yine 'o' oldun, Greg, bir şeye dönüştün, geçip gitmiş bir şeye.

Birden sadece uykuya değil ölüme de boyun eğmek, karşı konulamayacak kadar cazip geldi; yokluk, hiçlik uğruna hayatın sert gürültülerini ve parlak ışıklarını, acılarını ve ıstıraplarını geride bırakmak, sana katılmak, seninle olmak, hadi olmadı diyelim, en azından hiçliği paylaşmak seninle. Bir süreliğine, orada uzanırken, dışarıdan gelen sesleri dinlerken ve tavana

çarpan far ışıklarını seyrederken beni öldürecek birinin bana iyilik yapmış olacağını hissettim.

Yatakta uzandım, sessizce: vurdumduymaz bir uyanıklıkla saatler boyunca perde kenarlarından içeri ışık girsin diye bekledim, sonra farkına vardım ki yılın en kısa günü daha yeni geride kalmıştı ve günün doğuşuna daha çok zaman vardı. Bir lambayı devirerek komodinin üzerindeki saate doğru uzandım. Beşi az bir şey geçmişti. Yataktan çıktım, bir kot, bir gömlek, bir kazak, onların üstüne kalın bir kazak, yürüyüş botları, ardından da balıkçı teknesine bindiğiniz zaman giyeceğiniz türden bol bir ceketle yün bere giydim. Evden çıkıp yürümeye başladım, uyanıkken gördüğüm rüyadaki gibi değil de kuzeye doğru bu sefer.

Yazın gece geç vakit Hampstead Heath'te yürüdüğümüz zamanları hatırladın mı? O kadar sıcaktı ki tişört giyiyorduk ve asla tam karanlık basmıyordu. Kite tepesinin zirvesinden Londra'nın uzak doğusundaki gökyüzünün kırmızılığını seyretmiştik ve City and Canary Wharf'un ofis bloklarının gece yarısından sonra bile boş yere ışıkları yanıyordu. Etrafımızda gölgeler ve siluetler görmüştük fakat tehlike altında hissetmemiştik kendimizi. Onlar da bizim gibi yürüyüşe çıkmışlardı, hatta bazıları, ya tercih ettiklerinden ya da mecburiyetten yıldızların altında uyuyordu.

Kentish Town Caddesi'nde yürürken başka yayalar da gördüm, dün geceden kalma avareler ya da işe koşturan sabah kuşları. Taksiler, teslimat kamyonetleri ve arabaları da vardı çünkü trafik hiç durmaz, hatta neredeyse hafiflemez bile. Fakat Heath'e doğru döndüğümde kendimi o yaz hissettiğimiz kadar güvende hissettim. Deli insanlar ya da suçlular için bile fazla

soğuktu hava. Londra'da kaçabilecek birkaç yerden birini aramakta olan benim gibi deli insanlar için değil tabii. Londra'nın ışıklarını görebileyim diye tepeye çıktım; uzak, soyut ve ışıl ışıldı, sanki üstünde uçuyordum. İyice tepeye tırmandım ve sonra sağa döndüm; sadece ay ışığıyla aydınlanan patikalar üzerinden Heath'in içlerine doğru ilerledim, daha önce birçok kez yürüdüğüm güzergâhların hatırlattıklarıyla yolumu bularak. Sabahın ilk saatlerindeki hava yanaklarıma vahşi ve güzel bir tat veriyordu.

Sonunda kendimi, şeklen belli belirsiz bir iskelete benzeyen meşe ağaçlarıyla çevrili hâlde buldum. Şehirde hemen her yerde duyulan trafiğin gürültüsü bile yoktu. Londra'nın ortasındaydım ama yine de İngiltere kadar eski bir kadim ormanın içindeydim. Dallara baktım. Hava siyahtan griye doğru dönerken daha açık seçik mi çıkıyorlardı ortaya acaba? Gün mü doğuyordu yoksa? Bazen bu kış sabahlarında hiç emin olamıyor insan.

Seninle konuşmaya başladım ama bir şekilde senin var olduğunu düşündüğümden değil. Burası bizim birlikte geldiğimiz bir yerdi ve her nasılsa bizim bir parçamız oluvermişti. Sana sen göçtükten sonraki hayatımın hikâyesini anlattım. Sana tuhaf davranışlarımdan, deliliğimden, sana karşı güvensizliğimden ve sonra yine sana inanmamdan bahsettim; bunun, böyle bir çabanın ne kadar zor olduğundan, nasıl da pes etmek istediğimden.

Birden üstümdeki dalları sallayan ani bir rüzgâr esiverdi ve ben, şayet sen orada olsaydın ne derdin, diye merak ettim; benimle dalga mı geçerdin, küser miydin yoksa yüreklendirici bir şey mi söylerdin ya da sadece kollarını boynuma dolayıp hiçbir

şey demeden durur muydun? Sonra sana meydana gelen tuhaf şeylerden, kaybolan kanıttan bahsettim. Biliyorum ki bununla ilgili bir şey derdin. Her zaman işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek isterdin. Bilmediğin zamansa ortaya çıkarırdın. Bir keresinde Hampstead panayırındayken atlıkarıncaları işleten üstü başı dövmeli tekinsiz herifle bir muhabbete girmiştin ve o sana viteslerle onların altındaki mekanizmayı göstermişti. Ve sana bunları anlatırken bilmek zorunda olduğumu fark ettim, bildiğim anda ölecek olsam bile. Önemi yoktu, bildiğim sürece, gelip sana anlatabileceğim sürece.

Üstümdeki dallara baktım. Evet, gerçekten de gri gökyüzüne doğru daha keskin duruyorlardı.

Otuz Birinci Bölüm

Fergus'un oturma odasındaki kanepeye oturdum. Jemma, Ruby'nin doğumundan beri ilk kez evden dışarı adımını atıp bir arkadaşıyla kahve içmek için caddenin iki üç yüz metre ötesine gitmişti, tabii bu sırada bir hafta için bile yetecek kadar talimat bırakmıştı geriye; ben de Fergus için elimde kruvasanlar ve taze sıkılmış portakal suyuyla gelmiştim. Kalorifer petekleri-nin üzerinde bebek tulumları seriliydi, her şeyin üstünde tebrik kartları ve çiçekler duruyordu, bir de köşede bebek arabası vardı. Tüylü örgü battaniyeleriyle Ruby'nin beşiği ayağımın altında duruyordu ama Ruby benim kucağımdaydı, yumuşacık kafası kolumun kıvrımında yatıyor, minik bir torba gibi olan vücudu bana yaslanmış duruyordu. Gözleri kapalıydı ve uykudayken aldığı her nefesle dudakları aralanıyordu. Onun yaşlı bir kadının büzüşmüş suratı gibi duran yüzüne bakmaya, mis

kokulu nefesini içime çekmeye, sanki bana güvenebileceğini biliyormuş gibi orta parmağımı sıkıca kavrayışını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Uykuların bölündüğü gecelerden, onun minyatür tırnaklarından, göz renginden, boynundaki izden, burnunun şeklinden, kulağının kepçesinden ve burnunun kalkıklığından konuşmuştuk.

"Kime benziyor?" diye sordu Fergus.

"Sana değil" dedim onun yüz hatlarına bakarak. "Ama Jemma'nın burnu ve ağzı var onda."

"Herkes böyle söylüyor."

"Belki senin çeneni almıştır" dedim tereddütle çünkü aralarında bir benzerlik bulmamı istiyormuş gibiydi hâli.

"Hayır. Çenesi Jemma'nın babasından" dedi.

Ona gülümsedim: "Ah sevgili Fergus, Greg'in en iyi arkadaşı, vaftiz kızımın babası! "İhtiyacım olan şey de buydu" dedim.

"İyi misin Ellie? Sanki -emin olamadım pek- düşünceli gözüküyorsun. Sırtında bir yük varmış gibi."

"Ah, iyiyim ben Fergus. Sadece yorgunum. Çok iyi uyumadım. Aslında, sana bir süreliğine buralardan gideceğimi söylemeye geldim. Biraz delirdim, öyle değil mi? Artık daha huzurlu hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle geliyor. Yas tutmanın evreleri."

"Eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Zaten yaptın yapacağını."

"Senin için ne fena zamanlar böyle."

Ona gülümsedim ve kollarımda duran bebeğe baktım. "Tüm karanlığın içinde bir ışık çaktı, ölümler arasında yeni bir yaşam."

Çok geçmeden hava tekrar kararacak. Ne çok karanlık, ne az ışık var! Gwen'in evine gittim ve o da beni içeri buyur etti. Daniel de oradaydı, Gwen'in çizgili önlüğünü giymiş ve una bulanmış hâldeydi. "Makarna yapmaya karar verdi" dedi Gwen gururla.

Daniel mutfağa götürdü bizi. Zeminin üstünde, tezgâhlarda ve masada un vardı. Hamura bulanmış kâseler lavaboda duruyordu ve üstlerinde vıcık vıcık hamur duran elbise askıları sandalyelerin arkasına asılmıştı. Ocakta iki büyük su tenceresi kaynıyor, odayı buharla dolduruyordu.

"Bizimle yemek ister misin?" diye sordu Gwen.

"Sanmıyorum. Eminim çok lezzetli olacaktır."

"En azından bir bardak çay iç."

"Bir bardak, sonra gitmem gerek."

"Meşgul müsün?"

"Kafamın içi meşgul."

Daniel asılı duran makarna hamurlarından birini aldı ve kaynar suyun içine attı.

"Arabanı kullanıyor musun Gwen?"

"Aklıma bile gelmiyor. Eğer başka çaresi varsa asla kullanmıyorum. Haftalardır duruyor orada öylece. Satmayı düşünüyorum."

"Eğer ihtiyacı olursa onun yerine benimkini kullanabilir" dedi Daniel, bir başka hamuru daha tencereye atıp sıçrayan su

üstüne gelmesin diye geri çekilirken. "Hiç de hayal ettiğim gibi durmuyorlar. Dağılıyorlar."

"Ödünç alabilir miyim? Her arabayı sürebilirim. Ben de uzaklara gitmeyi düşünüyordum."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Sadece birkaç günlüğüne."

"Ama Noel zamanındayız."

"Aynen öyle."

"Kendi başına gitme. Gel ve burada kal, Ellie." Gwen ağladı ağlayacak gibi duruyordu.

"Gerçekten çok tatlısın ama derhâl gitmem gerek. Uzun süreliğine değil. Eminim bunu anlayacaksınızdır."

"Biliyorsun değil mi, her zaman yanında..."

"Biliyorum tabii. Hep biliyordum."

"Elbette arabayı alabilirsin. Şimdi al."

"Gerçekten mi?"

"Sorun olmaz."

"Çok dikkat edeceğim ona."

Eve Gwen'in arabasıyla gittim ve kapının dışına park ettim, sonra da içeri girdim. İçerisi o kadar boş, o kadar sessiz, o kadar keyifsizdi ki! Bir odadan diğerine dolandım, nesneleri kaldırdım ve geri bıraktım, tozları temizlemek için parmaklarımı raflarda dolandırdım. Belki de buradan taşınsam iyi olacaktı. Her nereye gideceksem oradan döndükten sonra evi satışa çıkarırdım.

Perdelerini kapattığım serin mi serin oturma odasında öylece kalıverdim birden. Burayı aydınlatmak için bir ateş yakmak gerektiğine karar verdim. Şöminenin içinde hâlihazırda çıra parçaları ve birkaç buruşturulmuş kâğıt parçası vardı. Bunu kullanılmış zarflarla yapardık eskiden, ihtiyacımız olmayan mektuplar ve kâğıt parçalarıyla. Greg kimlik hırsızlığından söz ederdi ve bu yaptığımızın bir kâğıt doğrayıcı almaktan daha iyi olduğunu söylerdi.

Çalışma atölyemden bir torba kömür getirdim ve ardından işe koyuldum, her ne kadar daha önce neredeyse hiç ateş yakmamış olsam da çünkü bu her zaman Greg'in görevi olmuştu. Yemeği ben, ateşi o hallederdi. Ev yapımı tutuşturuculardan birkaçını ızgaranın üstüne serdim, sonra da çıraları bir üçgen hâlinde üste koyup kibriti çaktım; ateşi buruşuk kâğıtlardan birine doğru tutuyordum. Hemencecik kuru çıralara sıçradı ve ben de rahatlatan sıcaklığı derhâl yüzümde hissettim. Ateşin önünde bacak bacak üstüne atıp oturdum ve ateşe parçalanmış küçük kâğıtları atmaya başladım, yanıp kül oluşlarını seyrettim. Bazılarını açtım ve okudum. Altı ay öncesinin gazetesindeki makaleler, onları ateşe atmaya hazırlanırken daha bir ilginç geliyorlardı. Çoğunluğu işe yaramaz eski zarflar ve mektuplardı; içlerinden bazıları bize borç para vermeyi öneriyor, bazılarıysa bir yarışmadan para kazandığımızı söylüyordu. Bunların Greg'in sıradan günlük hayatının evde kalan son kalıntıları olduğu düştü aklıma, yani şu etrafımızı çevreleyen süprüntülerin. Tam bir tanesini daha alevlere atacaktım ki gözüme bir şey ilişti.

Sadece kâğıdın kenarına çiziktirilmiş bir el yazısı parçasıydı ama bir yerden tanıdık geliyordu ve neden öyle olduğunu bilemiyordum. Kâğıdı açtım ve düzleştirdim.

Üstünde ofise ait antet vardı -Foreman ve Manning Muhasebecilik- ama onun üstüne, Milena'nın gösterişli el yazısıyla şöyle yazılmıştı: "Sizi bununla ilgili arayacağım; Milena Livingstone." Ve mektup başlığının altında, başka bir mürekkeple bir isim art arda yazılmıştı. Marjorie Sutton, Marjorie Sutton, Marjorie Sutton... Kâğıdın aşağısına kadar yirmi imza düşülmüştü.

Yere oturdum, kâğıdı iki elimde tutup öylece baktım. Bu, ne anlama geliyordu? Mesaj, Milena'nın el yazısıyla yazılmıştı. Bu konuda bir şüphe yoktu. Ofiste geçirdiğim günlerden sonra, onu kendi yazım kadar tanıyordum. Ve üzerinde Milena'nın adı yazılı, Greg'in ofisinden alınma bir kâğıdın üstündeydi. Bu kadar zamandır aradığım şey buydu işte yani bağlantı. Ve kafam artık hiç olmadığı kadar karışıktı. Neden Marjorie Sutton'ın ismi üstüne tekrar tekrar yazılmıştı? Ve bu kâğıt burada ne arıyordu?

Hatırlamaya çalıştım. Düşünmek için kendimi o kadar zorladım ki canım acıdı. Gazetelerden birine baktım. Greg'in öldüğü güne aitti. Evet, bu oydu işte. Bunlar o gün yaptığım derleyip toplamadan kalan çer çöptü, yani o kapı çalınıp da hayatım değişmeden önce. Greg ve Milena arasındaki bağlantı onun ölmüş olduğu gün ellerimin arasındaydı, ben bilmeden, belki o hâlen hayattayken. Ben daha Marjorie Sutton'ın adını duymamışken, Milena'dan haberdar değilken, onun el yazısını bilmiyorken. Elimdeki kırışık kâğıt parçasına baktım. Birden çok narin bir şey gibi gözüktü, sanki ellerimde dağılacak ve bu bağlantı sonsuza kadar kaybolacaktı.

Onun numarasını buldum ve çevirdim. Sesimi bir kez daha duyduğu için kafası karışmış gibiydi. Bana hatırladığı her şeyi anlatmış olduğunu söyledi.

"Milena Livingstone isminde birini tanıyor muydunuz?"

"Hayır" dedi sert bir şekilde.

"Emin misiniz?" dedim. "Unutmuş olabilirsiniz."

"Tuhaf, yabancılara ait bir ad gibi" dedi. "Duymuş olsam hatırlardım."

Bulduğum kâğıt parçasını tarif ettim. "Bunlar sizin imzalarınız mıydı?"

"Bunun önemini anlayabilmiş değilim" dedi sesinde hafif bir sabırsızlıkla. Sanki dikkati dağılmakta olan ufak bir çocukla konuşuyormuş gibi hissettim.

"Bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum" dedim. "Kâğıdı polise götüreceğim. Size bununla ilgili sorular sormak isteyebilirler."

"Kesinlikle bir kâğıdı o şekilde imzalamışlığım yoktur."

"Greg'in şirketi tam olarak ne yapıyor... Yani Foreman ve Manning, sizin için ne yapıyorlar?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğine emin değilim" dedi.

"Sanırım hesaplarınıza bakıyorlardır."

"Kocam öldüğünden beri..." diye başladı söze.

"Ah, başınız sağ olsun!"

"On iki yıl önceydi, neredeyse on üç. Benim için işlerin para tarafını hallediyorlar, yani kocamın uğraştığı kısmı. Ben kendi başıma yapamıyordum."

"Ama bu kâğıtla ilgili bir şeyler var" dedim. "Bunun Greg'in sizi görmek istemesiyle bir alakası olmalı."

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum" dedi.

"Firmayla aranızda bir sorun oldu mu hiç? Hiç tuhaf bir şekilde davrandılar mı? Onlarla sorunlarınız oluyor muydu? Bu konuda yakındınız mı?"

"Hayır, böyle bir şey yaşamadım. Gerçekten, Bayan Falkner, neyden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ama bir şey olmalı" dedim çaresizlik içinde. "Bu kâğıt parçasını buldum, Greg alelacele sizi görmek istiyordu, tam öldüğü sırada. Düşünmeyi denemelisiniz."

"Üzgünüm" dedi. "Size daha fazla yardımcı olamam."

"Ama anlamıyor musunuz..." Fark ettim ki telefon kapanmıştı. Buna inanamıyordum. Sahiden de telefonu yüzüme kapamıştı.

Neredeyse bir rüyadaymışım gibi mutfağa doğru yürüdüm. Kâğıdı masanın üstüne koydum. Su ısıtıp kahve yaptım ve sonra kâğıda, sanki yeterince üstüne düşünürsem cevabını bulabileceğim bir matematik problemiymiş gibi baktım. Şu imzalar. Buna benzer bir şeyi daha önce gördüğümü hatırlıyordum ama nerede olduğu aklıma gelmiyordu. Bu parçalanmış bir hikâye gibiydi ve ben de onu bir araya getirmeye uğraşıyordum. Sizi bununla ilgili arayacağım. Milena Livingstone. Siz derken? Greg mi? Milena Greg'i mi arayacakmış? Greg, Marjorie Sutton'ı mı arayacakmış? Acaba notta benim göremediğim bir şey mi görmüş? Milena ona bir şey mi söylemiş acaba?

Kahve kupasına baktım. Boştu. Yeniden doldurdum. Artık önemi kalmamıştı. Bunu Ramsay'e götürecektim. İşte bu aradığım bağlantıydı, sonunda. Profesyoneller ilgilenebilirdi bununla. Eski bir zarf buldum ve kâğıt parçasını içine koydum. Zarfı omzumdaki çantaya attım. Tam mantomu giyiyordum

ki kapı çaldı. Joe gelmişti. Neredeyse komik denecek kadar şaşkın gözüküyor olmalıydım. O gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni merak ettim" dedi.

"Herkes de beni merak ediyor. İyiyim ben."

"Müşterilerimizden biri ofisi aradı. Oldukça gergindi. Bir kadının onu arayıp tuhaf tuhaf sorular sorduğunu söyledi."

"Marjorie Sutton. Ama benimle ilgili endişelenmene gerek yok" dedim kapıyı arkamdan çarparak kapayıp Gwen'in arabasına doğru yürürken. "Ben de tam çıkıyordum."

"Kadının konuşma şekline bakınca senin bir tür sinir krizi falan yaşadığını düşündüm. Yaşlı hanımları bu şekilde rahatsız etmeye devam edemezsiniz."

"Bilmem gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

Arabanın kapısını açtım. "Şu an konuşamam" dedim. "Gitmem gerek. Polise düzenli ziyaretlerimden biri işte."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, istemem" dedim ve sonra da kendime bir dur dedim. "Hayır, teşekkür ederim."

"En azından beni istasyona bırakamaz mısın? Taksiyi saldım gitti."

"Elbette" dedim. "Doğru düzgün davrandığın sürece."

Arabayı sürerken içimde Joe'nun elini dizime koyacağına dair bir yarı beklenti vardı.

"Onları ne için görmeye gidiyorsun?"

Ona şu kâğıt parçasından ve onu nerede bulduğumdan bahsettim.

"O sadece bir kâğıt parçası, değil mi?" dedi.

"Greg'in işine ait, üstünde Milena Livingstone'un ismi yazılı olan bir kâğıt parçası."

"Bu, ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum" dedim. "Ama aradığım şey buymuş gibi geliyor bana."

Birkaç dakika sessizlik içinde gittik ve sonra dedim ki içimden, o başka bir yere gitmeyi önerecek. Birkaç dakika daha sessizlik içinde devam ettik.

"Seni şurada bırakabilirim."

"Muhtemelen bir şey değildir ama neden ofise gelmiyorsun? Bayan Sutton'ın dosyasına göz atıp kâğıt parçan neyi kastediyor diye bakarız."

"Pekâlâ."

"Zaten senin yolundan da çok uzakta değil" dedi.

"Hayır."

"En azından bilmiş olursun" dedi.

"Benim de tek istediğim bu."

Neredeyse ilk kez, tüm sis ve karanlığın ortasında, her şeyi berraklıkla görüyormuş gibi hissettim. Ofis aslında onun için uygun bir yer değildi ama eğer başka bir şey önerseydi, niyetini anlayacaktım. Trafik ışıklarında durduk.

"İleride bir kestirme var" dedi. "Seni yönlendireyim."

"Pekâlâ."

"Buradan sola dön."

Arabayı hareket ettirdim ve öne doğru giderken tökezleyip durdu.

"Üzgünüm" dedim. "Bunu on yedi yaşımdan beri yapmadım da."

"İstersen arabayı ben kullanabilirim" dedi.

"İyiyim ben."

Sanki hipnotize olmuş gibi sürüyordum, sanki arabayı sürme işini bir başkası yapıyordu da ben de meraklı gözlerle etrafa baktığım bir geziye çıkmıştım. Kaldırımda yürüyen insanları görüyordum ve benden farklılarmış gibi gözüküyorlardı, sanki ben az sonra ayrılmak üzere olan başka bir dünyadan gelmiş bir ziyaretçiymişim gibi. Joe'ya kaydı gözüm, o da etrafa bakıyordu. Yüzünü sildi. Yorgun gözüküyordu. Aslına bakılırsa çökmüş gözüküyordu. Neden bunu daha önce fark etmemiştim? Yanlış yöne bakmakla o kadar meşgul olmuştum ki! Korkmuyordum. İçimde bir huzur hissi vardı. Ben sadece bilmek istiyordum ve bu olduktan sonra, hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Hemen ileriden sola dön. İkinci sol."

Tuhaf! Londra'nın neresinde olursanız olun, ne kadar dolup taşarsa taşsın, ıssız ve terk edilmiş herhangi bir yere sadece bir ya da iki dakika uzaklıktasınızdır. Bir gün küçük ve güzel apartmanlarla dolacaktır burası ama henüz vakti gelmemiştir. Bir sol bir sağ yaptıktan sonra, birtakım terk edilmiş ofis binalarının arasındaydık. Neredeyse duvar yazısıyla yazılmış bir halı fabrikasının tabelasını gördüm. Yolun sonunda bir başka ambar bulunuyordu. Ve görünürde ne bir araba ne de yaya vardı.

"Lanet olsun!" dedi Joe. "Bu bir çıkmaz sokak. Yanılmışım. Geri dönmen gerek. Buraya çeksen iyi olur."

"Bir kestirme ha!" dedim arabayı durdururken.

Olay buydu işte. Her şeyin gelip geleceği yer burasıydı. Tüm yollar burada buluşuyordu. Tüm hikâyeler burada bitiyordu. Şimdi Joe'nun yumuşak ve okşayıcı elini ensemde hissediyordum işte. "Burası bana Porton Yolu'nu hatırlatıyor" dedim.

"Orası neresi?"

"Biliyorsun. Greg'in öldürüldüğü yer."

"Bilmiyorum."

Ve şimdi o imzaları nerede gördüğümü hatırlıyordum.

"Küçükken bir oyun oynardım" dedim. "Ben ve arkadaşım, birbirimizin adlarını yazar, imzalarını taklit ederdik. Marjorie Sutton'ın imzasıyla bir sürü şey yapabilirsin. Hesaplarını adamakıllı kontrol eden biri değil sanırım. Sendin, değil mi?"

John taşa dönüşmüş gibi bana bakıyordu. Parmak uçlarından daha fazlasını, elini hissediyordum ensemde.

"Milena'yla ilgili konu şu ki" dedim. "Onun zayıflıkları, kullanabileceği şeyleri gören gözleri vardı. Bunu gördü, cebine attı ve onu Frances için bıraktığında bunu kullandı. Pek tabii benim adıma evimi temizlemeyi istersin. Onu bulman gerekiyordu. Çıldırmış olmalısın. Ve Frances bunu tahmin ettiğinde -ki öyle yapmış olmalı yoksa onu niye öldüresin?- üçüncüsü daha mı kolay oldu?"

Joe bana baktı ama konuşmadı.

"Sadece bilmek istedim" dedim.

"İşte şimdi biliyorsun" dedi sessizce.

"Yani işler bu noktaya mı varacak diyorsun?" dedim. "Zavallı Ellie! Kaldıramadı bunu. Kocası olmadan yaşayamadı. Tek bir şey var."

"Nedir?" dedi Joe.

"Umurumda değil" dedim ve gazı öyle bir kökledim ki tekerleklerin lastiğinden bir çığlık geldi ve araba ileri fırladı. Bu sefer oyalanma olmayacaktı. Bir bağrış duydum fakat ne dediğini çıkaramadım. Zaten bir rüyadaydım ben, Greg'in bunun aksi gerçekleşinceye dek güvendiği ve sevdiği adamla birlikte, bu arabanın içinde. Saatte kırk mil. Sonra elli. Sonra altmış. Yoldan çıkıyorduk.

Bir çığlık duydum; bu Joe'nun çığlığı mıydı, kafamın içindeki bir şey miydi yoksa tekerleklerin yolda çıkardığı ses miydi, bilmiyorum; bir anlığına mahvetmek üzere olduğum bu arabanın Gwen'e ait olduğunu hatırlayıverdim, hiç de hızlı, gürültülü ve vahşi değildi, aksine yavaş, sessiz sedasızdı. Ve artık kışa ait karanlık ve soğuk bir gün değildi bu; sıcaktı. Bir yaz öğleni, taze, yumuşak ve temiz; hani filizler ve şakıyan kuşlarla dolu bir Tanrı ikramı gibi. İşte sonunda o da oradaydı -ah, ne kadar da çok beklemiştim- çimenlerin üstünden bana doğru yürüyordu yüzünde gülümsemesiyle; o tatlı, tanıdık yüzünde. Sadece bana özel olan gülümsemesiyle. Seni ne kadar özledim, dedim, demek istedim. Seni fena hâlde özledim. Ve demek istedim ki iyi yapmış mıyım? Seni gururlandırıyor muyum? Ve seni seviyorum, ah nasıl seviyorum hem de. Vazgeçmeyeceğim hiç seni sevmekten.

Sonunda beni kollarına alıp huzur verici sıcaklığıyla sarmaladı. Ve artık sonunda gözlerimi kapayıp rahat edebilirdim çünkü sona ulaşmış ve eve varmıştım.

Otuz İkinci Bölüm

Ölü olmak iyi hissettirmiyordu pek, olması gerektiği gibi değildi hiç de. İçimde bir yerler acıyordu, bazı yerlerim yapış yapıştı, bazı yerlerim farklı yönlere bükülmüştü, yüzümün üstünde bir şeyler vardı ve hiç durmadan devam eden ısrarcı bir elektronik ses mevcuttu. Her şey loştu, uzaktaydı ve gittikçe daha da kararıyordu. Dışarıdan gelen bir şey hissettim ve sonra yakınımda birtakım varlıklar, üstümde eller, sesler beliriverdi. Paldır küldür el atıyorlardı bana. Kırılgan olduğumu bilmiyorlar mıydı yoksa, içimin paramparça olduğunu? Rahat bırakın beni ki uykuya dalabileyim, diye itiraz etmek istedim fakat ağzımın içine bir şey sokuldu ve konuşamadım. Tenimde soğuk havayı hissettim, sonra bir kez daha içeride bir yerde ve sanki itilip kakılıyormuş gibi hissettim. Kulağıma anlayama-

dığım bir şey bağırılıyordu ama sonra ne olduğunu anladım. Bu benim adımdı. Nasıl biliyorlardı ki? Ve sonra korku ya da pişmanlık duymaksızın karanlıklara doğru battım ama uykuya değil de rüyaların, düşüncelerin olmadığı bir var olmama hâline.

O hiçlikten uyanamadım. Yavaş yavaş, etrafımda ara sıra bazı suratlar gördüğüm, yarı uykuda, hummalı bir var oluşun içinde buldum kendimi; titrek ve istikrarsız, tıpkı mum alevi gibi. Bazıları tanıdıktı: Mary, Fergus, Gwen. Onun arabası için üzgün olduğumu söylemek istedim ama ağzım doluydu ve sözcükler dışarı çıkmıyordu bir türlü. Bir kez gözlerimi açtığımda tepemde dolaşan bir polis memuru gördüm. Suratın kime ait olduğunu anlamak çaba gerektirdi. Ramsay. İlk başta onun gerçek olup olmadığından emin değildim. Ona bir şeyler mırıldandım, sonra o gittiğinde ne dediğimi hatırlayamadım.

Hayata, gerçekliğe aşamalı dönüşümün işareti, vücudumun neredeyse her tarafının acımaya başlamasıydı. Geceyi gündüzden, uykuyu uyanıklıktan az çok ayırabildiğim dönemde, bir doktor gelip yatağımın başına oturarak benimle yavaş yavaş ve sabırla konuştu. Bana kırıklardan, kaburga hasarından, dalaktaki delikten, ameliyatlardan, azar azar iyileşmekten, sabırdan ve azimden söz etti. Sözünü bitirdiğinde duraksadı, sanki benim soru sormamı beklermişçesine. Bu devasa bir çaba gerektirdi.

"Joe" dedim.

"Ne?" dedi doktor.

"Arabadaki" dedim.

Yüzü profesyonel bir üzüntü ifadesi aldı. Onu geri getirmeye çalışmalarından ancak maalesef başarılı olamadıklarından ve ben bu sarsıntıyı kaldırabilecek güce ulaşana kadar acılı haberi vermek için beklediklerinden bahsetti.

Bir sabah geldi ve ben gerçekten uyanmaya başladığımı, baygınlığın kıyısında bir yerde olmadığımı hissetmeye başladım. Pencere kenarında bir adam dikilmiş, dışarı bakıyordu. Gökyüzünün parlaklığına karşı duran siluetini görebiliyordum sadece. Yüzünü çevirince onun Silvio olduğunu gördüm, o kadar şaşırmıştım ki başımın döndüğünü ve yorgun olduğumu hissetmiştim.

"Harika bir manzara!"

"Sen ne arıyorsun burada?" dedim.

Yatağa doğru yürüdü. "Sana çiçek getirdim ama içeri sokmama izin vermediler. Bir tür risk içerdiğini söylüyorlar. Hastalık yaydıklarından mı, yoksa hemşireler onları etrafta görmek istemediklerinden mi, orasını bilmiyorum. Ya da belki sadece onları kendi evlerine götürmek istiyorlardır."

"Düşünceliliğin için teşekkürler!"

"Onları bir hemşireye hediye ettim ve sonra köşeye kadar gidip biraz yaban mersiniyle çilek aldım. Bu tür şeyleri sevip sevmediğini bilmiyorum."

"Severim."

"Onları bir şeye koyayım." Yatağımın kenarındaki tabağın üstündeki kapağı kaldırdı. "Bu nedir?"

"Öğle yemeğim."

"Gri çamur."

"Altında biraz balık var."

Kenara oturup bana yaban mersini uzattığında, yatağın üstünde oluşturduğu ağırlığı hissettim. Bir çift aldım, ağzıma attım ve çiğnedim, dilimin üstünde patladıklarını hissediyordum. "Çok güzel!" dedim.

"Sağlıklı" dedi Silvio. "Biri bana dedi ki eğer her gün onlardan bir avuç yersen, asla kanser olmazmışsın. Başka bir hastalığa da yakalanmazmışsın."

"Bana biraz su verebilir misin?" dedim. "Orada bir sürahi var."

Bir plastik bardağa döktü suyu. Bir iki yudum aldım. Ilıktı ve bayat bir tadı vardı. Yine de hepsini içtim ve bardağı Silvio'ya geri uzattım.

"Her şeyi biliyor musun?" dedi Silvio.

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama seninle arabada olan adamı biliyorsun?"

"Öldü o."

"Polis kurtulduğun için şanslı olduğunu söyledi. Gazetelere çıktı. Arabanın bir fotoğrafını gördüm. İçinden nasıl çıktın bilmiyorum."

"İçinden çıkmadım. Nerede olduğumu nasıl buldun?"

"Senin hep yaptığın şeyi yaptım sadece" dedi Silvio. "Dedektiflik."

"Ben hiç dedektiflik yapmadım" dedim. "Esas olarak, ben bir şeyleri hatalar sayesinde buldum."

"Şu bilim kadınlarından biri gibisin."

"Neyden bahsettiğinle ilgili en ufak bir fikrim yok."

"Okulda bilim tarihi çalışıyorum ben. Şu kadın bilimciler var işte, tüm araştırmaları ve önemli deneyleri onlar yapar, sonundaysa herifler gelir ve son keşfi yapıp tüm parsayı toplarlar."

"Ne keşfi?"

"Ortalıkta dolaşıp her şeye burnunu sokuyor, bela açıyordun."

"Böyle de diyebilirsin. Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Sen iyi misin?"

Utanmış gözüküyordu; kıpkırmızı oldu ve tekrardan manzaraya doğru bakmak için arkasını döndü. "Evet, sanırım."

"Olanlar için çok üzgünüm."

"Teşekkürler!" dedi mırıldanarak.

"Biraz yaban mersini ye."

Birkaç tanesini ağzına attı. Bir tanesi dudağında parçalanıp koyu bir leke bıraktı. On yaş civarında, öfkeli, mahcup ve tamamen kafası karışıkmış gibi gözüküyordu. Milena kesinlikle terk ettiği dünya üzerinde kendi izini bırakmıştı.

Baş Müfettiş Ramsay bir kez daha beni görmeye geldi. "O kazadan canlı çıktığın için şanslısın" dedi.

"Evet, anlattılar bana."

"Emniyet kemeri takıyordun" dedi. "Ama Bay Foreman takmıyordu. Sanırım bir ilahi adalet var."

"Bir yerlerde öyle bir şey var olduğu için memnunum. Peki, soruşturma bitti mi?"

"Aşağı yukarı."

Kendimi düşünmeye zorladım. Zihnim çok yavaş akıyordu. "Bir yerlerden yardım almış olmalı" dedim. "Hukuk danışmanlığı ofisinden makbuzu kim almış? Hani ben olduğunu söyleyen kadın... Tania bu, değil mi?"

"Bayan Lucas ile görüştük."

"İtiraf etti mi?"

"İtiraf mı?" dedi Ramsay. "Adam için belli birtakım işler yaptığını kabul etti."

"Suç olan işler."

"Suç içeren bir şeyden hiç şüphelenmediğini iddia ediyor."

"Kadın benim yerime geçip rol yaptı!"

"Bunun bir yanlış anlaşılma olması gerektiğini söylüyor."

"Hadi oradan" dedim. "Onlar yatıyordu, biliyorsun ki."

Ramsay öksürdü. "Buna dair bir kanıtım yok" dedi. "Alakası olduğunu da sanmıyorum; bir ihtimal, ona karşı bir esaret içinde olduğunu göstermesi haricinde."

"Esaret mi?" dedim. "Yani onun zayıf bir kadın olduğunu mu söylüyorsun? Yani cinayete ortaklık etmekle, adaletin yerini bulmasının önünü kesmekle suçlanmayacak mı?"

"Elimizde bir dosya var fakat mahkûmiyet için makul bir olanağın olup olmadığını bilmiyoruz."

"Peki ya şirket?"

"Şu an kayyuma devredildi, belirli düzensizliklerin araştırılması için bekleme aşamasında."

"Yani Joe müşterilerinden para çalıyormuş. Boğazına kadar bunun içindeymiş."

"Böyle gözüküyor" dedi Ramsay.

"Ve muhtemelen Tania bununla ilgili de bir şey bilmiyordur."

Ramsay cevap vermek yerine omuz silkti. Cevabı *buydu.*

"En azından Joe'nun Frances'ı öldürdüğünü kabul ettiğinizi sanıyorum."

"Evet, ediyoruz. Bayan Shaw'un onun ne yaptığını bildiğini ya da en azından bundan şüphelendiğini ve kirli çamaşırlarını ortaya dökmek üzere olduğunu varsayıyoruz."

"Bu mantıklı" dedim, Frances'ın asabiyeti, suçluluk hissi, nasıl da bana içini dökmeye yakın olduğu geldi aklıma. Eğer bunu yapmış olsaydı, şu an ölmüş olmazdı. "Başı açıkça dertteydi."

Bir dakika boyunca Ramsay kasvetli kasvetli bana baktı, sonra da başını pencereye çevirdi. Camın diğer tarafında tüyleri birbirine girmiş bir güvercin duruyordu, boncuk gibi gözleri parlıyordu.

"Peki ya Milena ve Greg'in ölümleri?" diye sordum. "Joe'nun onları da öldürdüğünü kabul ediyor musunuz?"

"Dosyayı yeniden açtık."

"Pek memnunmuş gibi durmuyorsun."

"Soruşturma içindeki rolün karıştı biraz" dedi Ramsay. "Ama uygun bir zamanda..."

"Soruşturmanın tamamen sona ermediğini söylerken bunu mu demek istiyordunuz?"

"Öyle bir şey mi dedim?"

"Aşağı yukarı, evet."

Duraksadı; hilebaz, huzursuz bir hâli vardı.

"Bu kaza olduğunda ya da hemen öncesinde" dedi. "Bay Foreman'ın bu vakadaki rolüne dair şüpheler geliştirmişsiniz."

Birden kendimi tehdit altında hissettim. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki Bayan Falkner" dedi Ramsay kati bir tonla, sanki bir çocukla konuşurmuş gibi. "Sizin Bay Foreman'dan şüphelendiğiniz ve onun da bunun farkına vardığı, sonra da siz arabayı kullanırken arabanın içinde bir tür mücadele olduğu varsayımı üzerinde çalışıyorum. Belki de direksiyonu kapmaya çalıştı. Ve siz de kaza yaptınız. Kazara."

Bir an durup düşündüm. "Hatırlamıyorum" dedim. "Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bomboş o kısım. Bu iyi mi?"

"Evet" dedi Müfettiş Ramsay. "Bu işimizi görür."

Otuz Üçüncü Bölüm

İki elimde tuttuğum kutuyla Fergus'un evine yürüdüm. Vakit erkendi, çatıların üstünden ağır ağır şafak söküyordu. Hatta burada, Londra'nın sokaklarında bile her bir yanımda kuşlar şarkı söylüyordu. Sabahın o saatinde ses sonuna kadar açılmıştı sanki. Bir ağacın dalındaki karatavuğu görebiliyordum, boğazı nabız gibi atıyordu.

Fergus beni bekliyordu. Ben daha çalmadan kapıyı açtı ve yanıma yaklaşmak için dışarı çıkıp beni iki yanağımdan öptü, hafifçe gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazırım."

Konuşmadık. Yaklaşık yirmi dakikada caddeden çıkmış ve Heath'e girmiştik, bakir doğa içinde ıssız patikalardan ilerli-

yorduk. Artık soluk gün ışığında parlayan şehri göremiyor, arabaların gürültüsünü duyamıyorduk. Oraya yürümüş olduğum bir önceki şafak vaktini hatırladım: O zaman vakit kıştı ve buraya Greg ile konuşmak için yalnız gelmiştim. Bir meşe ağacının dalları arasında dururken Fergus'a döndüm.

"Böyle başladı" dedim. "Alarm çaldı ve o da kapatmak için uyanıp benim tarafıma doğru uzandı, sonra beni dudağımdan öpüp, 'Günaydın güzel, güzel rüyalar gördün mü bakalım?' dedi ve ben cevaben ağzımda bir şeyler geveleyince ne demek istediğimi çıkartamadı. Yataktan çıktı ve üstüne sabahlığını giydi, hâlâ uyanamamış hâlimle beni orada bıraktı. Aşağı indi ve bize birer bardak çay yapıp benimkini çizgili bir kupada üst kata çıkardı ki her zaman böyle yapardı zaten, her sabah. Benim doğrulmaya çalışmamı izledi, yarım ağızla güldü. Sonra hızlıca bir duş aldı. Duşta şarkı söyledi, yüksek sesle, sözlerini hatırlayamadığı yerlerde mırıldanarak. 'The Long and Winding Road'du şarkı.

Sabahları hep bir telaş olurdu ve o sabahın da diğerlerinden farkı yoktu hiç. Üstüne elbiselerini geçirdi, dişlerini fırçaladı, tıraş olacağım diye dert etmedi, sonra aşağı indi, ben de hâlen üstümü giyinmemiş hâlimle yanına geldim. Doğru dürüst kahvaltı edecek vakti yoktu. Etrafta dolandı, kahve yaptı, gazete manşetlerini okudu, ihtiyacı olan bir dosyayı buldu. Sonra posta geldi. Zemine çarptığını duyduk ve o da onu almaya gitti ardından. Ayaktayken açıp işe yaramaz olanları masaya attı. Marjorie Sutton'ın imzalarını ya da daha doğrusu Joe'ya ait taklitlerinin bulunduğu zarfı açtı. Milena Livingstone'un çiziktirilmiş mesajını okudu. Neye bakmakta olduğunu anlamadı fakat şaşırmıştı. Kâğıt parçasını, kenara koyduğu diğer

postaların yanına doğru, masanın üstüne attı çünkü geç kalmıştı ve acelesi vardı. Onu en son gördüğümde ağzında hafif yanmış bir tost parçası vardı ve kapıdan koşturarak çıkıyordu, bir elinde anahtar, diğer elinde iş çantasıyla.

Arabayla işe gitti ve oraya saat dokuz gibi vardı. Kendine ve Tania'ya bir bardak kahve yaptı, sonra posta ve e-postalarına bakıp cevap yazdı. Joe orada değildi, bir müşteriyi ziyarete gideceğine dair Tania yoluyla mesaj bırakmıştı. Sonra sen geldin, yüklenmekte olan yeni yazılım konusunda yardımcı olmak için. Greg masaya oturdu, bacaklarını sallayarak sana benim göreceğim tüp bebek tedavisinden bahsetti. Sona erdiğinde her şeyin iyi olacağına emin olduğunu söyledi. Zaten o her zaman iyimserdi, değil mi? Sonra müşterilerinden biriyle randevusu vardı, torunu için emanet fonu açmak isteyen Angela Crewe isminde biriyle. Bunu takiben beş telefon konuşması daha yaptı, sonra bir bardak kahve yaptı ve en sevdiği çörekten iki tane yedi. Onları kapağında günebakanlar olan kurabiye kutusunda saklardı.

Seninle birlikte ofisin olduğu yerin köşesindeki İtalyan mekânına gitti, istiridyeli spagetti yedi ama tamamını bitirmedi, bir bardak çeşme suyu içti çünkü henüz yakın bir zamanda suyu şişelemenin ahlaki olmadığına karar vermişti. Muhtemelen bunu sana söylemiştir."

"Evet, söyledi" dedi Fergus.

"Ayrıca koşmaktan bahsettiniz, zamanını kararlaştırdınız. İşe geri döndünüz ve o odasına gidip kapıyı kapadı. Telefon çaldığında arayan Milena'ydı. Ona imzalarla dolu sayfanın olduğu postayı alıp almadığını sordu ve o da aldığını söyle-

di. Onun gibi zeki birinin bunun neyi ima ettiğini kavramış olduğuna emin olduğunu söyledi; Greg de keskin bir şekilde kuşkular ve imalarla uğraşmadığını söyleyip telefonu kapadı."

"Tüm bunlar doğru mu?" diye sordu Fergus.

Yağmur yağmaya başlamıştı ve düşen damlalar yüzümde soğuk ve güzel bir his bırakıyordu.

"Pek çoğu" dedim. "Bazıları olmuş olması gerekenler türünden tabii. Geri kalanı ise benim gecenin ortasında kendi kendime söylediklerim.

Telefonu Milena'nın yüzüne kapadıktan sonra bir süre oturup düşündü. Sonra bunu sormak için Joe'nun odasına gitti fakat Joe hâlen orada değildi ve cep telefonuna da cevap vermiyordu. O da bunun yerine Marjorie Sutton'ın dosyalarını karıştırdı ve dikkatle inceledi. Bunu yaptıktan sonra onu aradı ve ertesi gün onunla görüşmek için bir randevu ayarladı. Önemli bir konuda konuşmak istediğini söyledi.

Bundan sonra eve gidecekti. Bana söz vermişti, birlikte doğru düzgün bir akşam yemeği yiyecektik. Ben pilav yapacaktım ve o da güzel bir şişe kırmızı şarap alacaktı. Önce sevişecek, ardından yemek yiyecektik. Ancak tam ayrılmaya hazırlanırken telefon çaldı ve arayan Joe'du, Marjorie Sutton'la ilgili tuhaf bir şey olduğunu ve hemen konuşmaları gerektiğini söyledi. Greg bu telefonla rahatlamıştı: Kendini tutmaya çalışmasına rağmen o imzalar onu tedirgin etmişti. Joe'ya aynı konuyla ilgili ona bir süredir ulaşmaya çalıştığını söyledi ama bunu ertesi güne bırakmalarının belki daha iyi olacağını ekledi. Karısıyla bir buluşması vardı. Joe ısrar etti. Uzun sürmeyeceğini söyledi ve Greg'e onu King's Cross'un oradan alıp alamayacağını sordu.

Greg beni aradı. 'Ellie, eve erken geleceğim, dediğimi biliyorum ama biraz gecikeceğim. Gerçekten üzgünüm' dedi.

Ben de 'Lanet olsun Greg, söz vermiştin' dedim.

Ve o da 'Biliyorum, biliyorum ama bir şey oldu' dedi.

Ben de 'Hep bir şeyler olur zaten' dedim.

Bana, 'Bunu sonra açıklarım. Şimdi konuşamam, Ell' dedi.

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormalıydım ve kendine dikkat etmesini, geç kalsa da bunun önemli olmadığını, onu çok ama çok sevdiğimi söylemeliydim. Ya da hayır, hayır; öyle değil, hiç de öyle değil. Ona doğruca eve gelmesini, ne iş ayarlamışsa hemen iptal etmesini söylemeliydim. Bağırıp çağırmalı, ısrar etmeli, üzgün olduğumu ve ona ihtiyacım olduğunu söylemeliydim. Bunu yapabilirdim; neredeyse yapıyordum da. Böyle olsa bundan bambaşka bir hikâye çıkardı; asla gerçekleşmeyen ve benim asla anlatamayacağım, uzun bir hayat ve mutlulukla ilgili bir hikâye. Böyle yapacağıma soğuk soğuk hoşça kal dedim ve telefonu çat diye kapadım, işte sesini de en son böyle duydum, telesekreterimi saymazsak. Ve bazen geceleri uyanıp onun benimle konuştuğunu düşünüyorum. 'Günaydın güzel, güzel rüyalar gördün mü bakalım?' diyor.

Tartışmayı sen de duydun zaten, en azından ona ait kısmını çünkü tam yarısında onun odasına girmiştin. Telefonu kapayıp sana döndü, benim ona biraz kızdığımı söyledi ve sen de ona, öfkemin yatışacağından emin olduğunu söyledin.

Tekrar yalnız kaldığında sandalyesine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Böyle olup olmadığını bilmiyorum ama onu bunu yaparken gözümde canlandırabiliyorum. Kafasının tam olarak nasıl hareket ettiğini, çenesindeki ufak kasın nasıl bir

ileri, bir geri attığını görüyorum. Gözlerini kapadı ve benim hamile kalamamaktan dolayı nasıl da moralimin bozuk olduğunu düşündü, birden sinir hâli geçti ve sadece şefkat hissetmeye başladı. Böylece bana bir mesaj yolladı. 'Özür özür özür özür özür! Aptal bir budalayım ben.'

Ayağa kalktı. Ceketini giydi. Kafasını Tania'nın kapısına dayadı ve ona yarın görüşürüz dedi. Giderken sana el salladı. Merdivenleri ikişer ikişer indi, her zaman yaptığı gibi. Arabaya bindi ve King's Cross'a doğru sürdü. Sadece beş dakika, sonra eve gidecek ve neredeyse geç kalmamış olacaktı.

Arabayı kenara çekti ve Joe yan kapıyı açıp elinde bir çantayla içeri girdi. Greg'e ona göstermesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Elbette Greg, Joe'ya güvenebileceğini biliyordu. Ne de olsa Joe'yu seviyor, ona saygı duyuyor ve sıklıkla onun tavsiyelerine başvuruyordu. Pek çok açıdan, Joe, Greg'in asla gerçekten sahip olamadığı baba figürüydü. Böylece Greg masum masum Joe'nun talimatlarını yerine getirdi; doğuya, Stratford'a doğru, Porton Yolu'na gittiler. Asla bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüphelenmeyecekti. Neden şüphelensindi ki? Bunu nasıl yapabilirdi ki? Arabanın gittiği istikamette, Milena Livingstone ölmüş ve dertop edilmiş bir hâlde yatıyordu.

Greg, Joe'yu kullanılmayan boş araziye götürdü. Hava karanlıktı, soğuktu ve etrafta kimsecikler yoktu. Joe'ya tüm bunların ne olduğunu sorup durdu ama tedirgin değildi, sadece biraz şaşkındı ve olan bitenlerin bu gizli kapaklı hâlinden dolayı hafif neşeliydi. Joe, her zamanki Joe gibi, arabayla giderlerken mantıklı şeyler, bir dolu ayrıntı ileri sürmüştü. Önemi yoktu. Asla kontrol edilmeyecekti ne de olsa. Yeter ki Greg'i kuşkulanmaktan alıkoysundu.

Joe bunu yapmasını söyleyince Greg arabayı durdurdu. Pencereden dışarı, Joe'nun ona işaret ettiği yere baktı. Görmedi... Neydi ki o? Bir İngiliz anahtarı mı? Belki de arabanın alet kutusundaki araçlardan biri? Hani şu sert bir cisim dedikleri şeylerden. Tam kaşının üstüne geldi, bir kere, sonra bir kez daha. Joe'nun onun katili olduğunu anlamadı; ah, Fergus, umarım anlamamıştır ve böylece hayatının son saniyeleri tam bir kafa karışıklığı ve korku içinde geçmemiştir. Hayır. Anlamadı işte. Anlamadığını biliyorum. Joe'nun niyeti iyiydi ve ölüm çabuk geldi.

Joe arabayı Milena'yı saklamış olduğu yere sürdü. Onun cesedini yolcu koltuğuna çıkardı. Greg'in emniyet kemerini çözdü. El frenini indirdi, araba zaten yokuş aşağı durduğundan ittirerek hızlanmasını, dönemeçten düz gidip aşağı düşmesini sağlamak için çok fazla bir çaba harcaması gerekmedi. Arabanın yere çakılışını seyretti. Ardından Joe -ki artık ağlamaklıydı, suratından kocaman yaşlar süzülüyordu çünkü kendisi koca duygusal herifin tekiydi, öyleydi elbet, ayrıca Greg'i de kendince seviyordu- tepeden aşağı indi, inerken kaydı ve tökezledi, sonra arabayı ateşe verip geri çekilerek alevlerin ortağını, pek sevgili ortağı ve arkadaşını yiyip bitirişini izledi. Muhtemelen hâlâ ağlıyordu. Yok, ağlamıyordu. Ağlamaya zamanı yoktu. Yangın dikkat çekmeden evvel oradan uzaklaşmalıydı. Plan kusursuz işlemişti. İki cesedi orada bıraktı, âşıklar gibi birlikte duran iki yabancıyı.

Asıl soru şu ki acaba yürüyerek mi uzaklaştı? Bu, bana biraz tuhaf geliyor. Arabayla gitse daha iyi olurdu."

"Neyle gidecekti?" dedi Fergus. "Arabayı ateşe verdi ya."

"Biri onu almış olmalı."

"Kim?"

"Tania, elbette. Ama o bununla ilgili bir şey bilmediğini söylüyor. Hem zaten onun esareti altındaymış. Polis böyle düşünüyor. Görünüşe göre böylece işler tamamlanıyor."

Konuşurken Fergus'a bakmamıştım fakat şimdi ona dönmüştüm. Yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Uzandım ve parmağımla o yaşı sildim.

Kutunun kapağını kaldırdım ve birlikte bir meşe ağacının altında çömeldik; sonra oldukça yavaş kapağı kaldırdım, Greg'in külleri kenarlardan uçup yeşil çimlere döküldü. Kıpırdamadık ama Fergus elini uzattı ve ben de tuttum.

Benim en iyi arkadaşımdın sen, canımın içiydin, aşkımdın. Ufak bir esinti külleri kıpırdattı. Çok geçmeden yağmur ve rüzgârla dağılacaklardı. Uzun sürmeyecekti.

Fergus beni eve bırakmak istedi ama ona yalnız kalmayı tercih ettiğimi söyledim. Bazen yalnız kalmak, diğer insanların yanında olduğunuz zamanlardaki kadar yalnızlık hissettirmez, hem zaten, kalbim de hatıralar ve mutlulukla doluydu.

Sabahın güzel mavi havasında eve döndüm ağır ağır yürüyerek, güneş ensemde, hava yumuşak ve ılık. Kendi yollarına giden insanlar geçti yanımdan. Evimin ön kapısını açıp içeri girdiğimde, neredeyse *ben geldim* diye bağıracaktım. Mutfağa gittim ve etrafımı saran sessizliğin içinde oturdum. Suyun kaynamasını beklerken güneşin vurduğu bahçeye çıktım. Kafamı geri attım, gözlerimi kapadım ve senin yüzünü gördüm, hani sadece benim için olan gülümseyişinle. Gözlerimi açtığımda,

minik bir karatavuğun birkaç adım ötede, çimenlerin üstünde, eski gül ağacının altında yattığını fark ettim. Eve girdim ve boş bir ayakkabı kutusu aldım. Ardından gövdesi kıpırtısız sarı gagalı kuşu kaldırıp içine koydum ve kapağı kapadım.

Onu çöpçüler toplasın diye çöp kutusuna atmak istemedim, bu yüzden toprakta bir kuyu kazıp minyatür tabutu içine koydum, sonra da orada bir şey olduğu fark edilmez hâle gelinceye kadar üstünü toprakla örttüm. Her ne kadar onun sadece bir kuş olduğunu biliyor olsam da dizlerimin üstüne çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım ve acı acı ağladım çünkü tüm kış boyunca pek bir güzel şakımıştı ve artık gitmişti. Sonra ayağa kalktım, ellerimdeki toprağı temizledim, tekrardan içeri girdim ve sen, hâlâ orada değildin.

- Son -